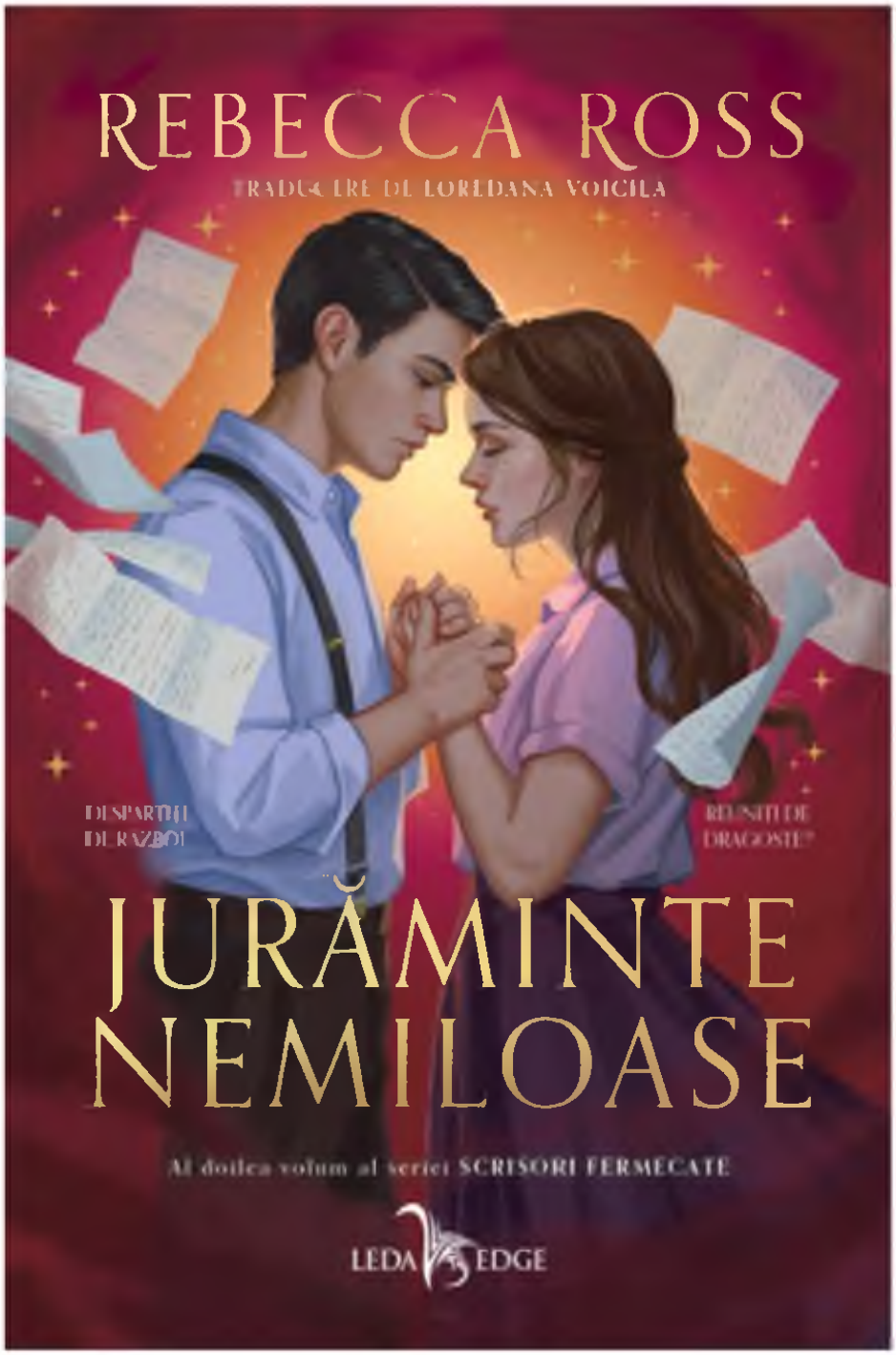
REBECCA ROSS
TRADUCERE DE LOREDANA VOICILA
DESPARȚIȚI DE RĂZBOI
REUNIȚI DE DRAGOSTE?
JURĂMINTE NEMILOASE
A doilea volum al seriei SCRISORI FERMECATE
LEDA EDGE

REBECCA ROSS

JURĂMINTE NEMILOASE

Coordonator Leda Edge:
Shauki Al-Gareeb

REBECCA ROSS

JURĂMINTE NEMILOASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI SCRISORI FERMECATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

REBECCA ROSS
RUTHLESS VOWS
Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC.
Translation Copyright © 2024 by Loredana Voicilă,
Corint Books SRL Romania

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-553-5
ISBN EPUB 978-606-088-784-3

Pentru oricine a căutat un altfel de tărâm
dincolo de ușa unui dulap,
care a scris o scrisoare la care încă așteaptă un răspuns,
sau care visează povești și sângerează în cuvinte

Prin pajiști, peste râu – ia dealu-n piept –
Și iată-l îngropat în noi livezi,
În alt crâng, altă vale…
O nălucire-a fost? Un vis deștept?
Zburat-a cântecul… Sunt treaz? Visez?[1]

John Keats, „Odă la o privighetoare"

---

[1] John Keats, „Odă la o privighetoare", în *Cele mai frumoase poezii*, traducere de Aurel Covaci, Editura Tineretului, București, 1969 (p. 30) (n. tr.).

Prolog

ENVA

Nu se îndoise niciodată, nici măcar după ce se scurseseră toți acești ani prăfuiți ai muritorilor, că într-o zi Dacre urma să vină după ea. Enva știa că muzica ei nu avea să-l țină în mormânt pentru totdeauna. Nu conta cât de mult sacrificase pentru a o cânta; puterea vrăjii pervertite pe care o trimisese asupra lui avea să pălească în cele din urmă.

Potrivise cântecul pentru toate anotimpurile anului, din primăvară până în vară, când furtunile cenușii înverzeau natura și o făceau mai blândă. Apoi din vară până în toamnă, atunci când copacii căpătau nuanțe de ombră și aur, iar bruma își arunca pelerina peste ierburile pălite. Din toamnă până în iarnă, când munților le creșteau colți de gheață și aerul era mai aspru, întorcându-se apoi din nou spre primăvară.

Era îndeajuns ca să-l țină pe fostul ei iubit sub pământ secole întregi în timpul muritorilor, așa că Enva îl liniștise pe regele-om din acele vremuri. Cât despre celelalte trei divinități... Alva, Mir și Luz... Enva nu își făcuse niciodată griji în privința deșteptării lor.

Însă toate lucrurile bune se sfârșesc până la urmă. Și toate cântecele au un ultim vers.

Dacre avea să se trezească, iar ea avea să-l aștepte.

Enva și-a strâns degetele lungi în pumn pe lângă corp, simțind durerea țâșnind din încheieturile umflate. Știuse că vraja ei urma să se sfârșească, însă nu știuse care avea să fie prețul înghițirii unei puteri atât de mari.

Pierdută pentru o clipă în trecut, Enva stătea în umbră, pe Broad Street, urmărind cum se grăbeau oamenii, fiecare pe drumul lui, fără să aibă habar de prezența ei. Dar ea era adesea trecută cu vederea, și prezența sa la fel. Se putea amesteca printre muritori cu ușurința cuiva născut între ei, cu carne blestemată să sângereze și să îmbătrânească, cu un spirit care era precum flacăra unei lumânări, pâlpâitor și incandescent. Arzând strălucitor în întuneric.

Enva a mai așteptat câteva clipe să apună soarele. Abia apoi a păşit în amurg și a traversat strada, cu ochii ațintiți asupra unei anume cafenele. Era aproape sigură că mai fusese acolo, cu mult, mult timp în urmă. Înainte ca orașul acesta să se ridice dintr-o răspântie de străzi pietruite. Înainte ca edificiile să fie făcute din schelării înalte de oțel.

Aproape reușea să-și aducă aminte de acest loc dacă își lăsa amintirile să se întoarcă în timp. Dacă îndrăznea să retrăiască epoca în care stătuse alături de Dacre, în adânc. Când s-ar fi putut îneca în umbrele mult prea singuratice, când se trezea în patul lui și tânjea după cer.

El o închisese într-o cușcă poleită, dar ea îi scăpase printre degetele hrăpărețe.

Enva a ajuns în pragul cafenelei. Era închisă peste noapte, dar încuietorile n-o opriseră niciodată, așa că a păşit înăuntru și a privit cu atenție în jur. Da, mai fusese odată în acest loc, dar pe atunci era foarte diferit. Enva avea senzația stranie că, în vreme ce tot ceea ce o înconjura se schimbase și se dezvoltase precum anotimpurile, ea rămăsese la fel. Era la fel cum fusese cu secole în urmă, întrupată din boare străveche și constelații reci.

Dar Enva nu se afla aici pentru a se lăsa pradă trecutului.

A mijit ochii și a păşit înainte, căutând ușa.

PARTEA ÎNTÂI. Magia încă *se* adună

§1§

O întâlnire importantă

Primăvara sosise în cele din urmă în orașul Oath, dar nici măcar potopul de raze de soare nu putea să topească fiorul de gheață care o pătrunsese pe Iris Winnow până în măduva oaselor. Știa că o urmărește cineva în timp ce străbătea agitația de pe Broad Street, traversând peste linii de tramvai sau pășind pe piatra cubică zgâriată. S-a împotrivit tentației de a-și arunca privirea în urmă și în schimb și-a îndesat mâinile în buzunarele trenciului pe când pășea peste un rând de ierburi care înfloreau prin crăpăturile din pavaj.

Avea haina de doar trei zile și încă mirosea a magazinul din care o cumpărase – o undă de parfum de trandafiri, aroma ceaiului negru oferit din partea casei și un iz de ghete lustruite din piele –, iar zilele începeau să fie prea calde ca să mai aibă cu adevărat nevoie de ea pe drumul spre și de la muncă. Descoperise însă că îi place să poarte haina prinsă în talie cu o curea, ca pe o armură.

S-a strecurat tremurând prin mulțimea adunată la ușa unei brutării, sperând că persoana care se afla pe urmele ei avea să o piardă din ochi în tumultul oamenilor care își cumpărau chiflele de dimineață. Se întreba dacă cel care o urmărea era Forest. Ideea a făcut-o imediat să se simtă mai bine, apoi mult mai rău. Fratele ei făcuse ceva asemănător în Avalon Bluff. În fapt, atunci o urmărise zile în șir, așteptând momentul potrivit pentru a-și face apariția.

Iris nu a mai putut să reziste nicio clipă în plus. A aruncat o privire peste umăr, vântul răsfirându-i câteva șuvițe de păr peste față.

Nu se vedea nicio urmă de fratele ei mai mare. Forest nu mai era însă persoana afectuoasă, care râdea din orice și care fusese înainte să se înroleze pentru cauza Envei. Nu, războiul își lăsase amprenta asupra lui, învățându-l cum să se ascundă în tranșee, cum să tragă cu arma și cum să se strecoare prin zonele liminare până în teritoriul dușmanului. Războiul îl rănise profund. Iar dacă cel care o urmărea în această dimineață era Forest, asta însemna că încă se îndoia de ea.

Credea și acum că avea să fugă, lăsându-l pe el și Oath în urmă, fără niciun cuvânt de rămas-bun.

Vreau să ai încredere în mine, Forest!

Iris a înghițit un nod și și-a văzut grăbită de drum. A trecut pe lângă clădirea în care lucrase cândva, cu lumina aprinsă la Gazeta de Oath, la etajul al cincilea, locul în care îl cunoscuse pe Roman și își închipuise că e un snob arogant din clasa superioară. Unde cuvintele ei își găsiseră pentru prima oară locul în paginile unui ziar și unde descoperise emoția meseriei de reporter.

A trecut pe lângă ușile grele din sticlă, pipăindu-și inelul de pe al patrulea deget. A luat colțul pe o străduță mai tăcută, încercând să audă sunetul pașilor din urma ei. Zarva era prea mare însă din cauza clopoțeilor de la tramvaie și a vânzătorilor ambulanți de pe la colțurile străzilor, așa că a îndrăznit să apuce o scurtătură pe o alee.

Era un drum ciudat, neregulat, pe care majoritatea vehiculelor nu l-ar fi putut străbate fără să-și zboare oglinda retrovizoare. O stradă cu piatră cubică, unde magia încă putea fi simțită atunci când treceai anumite praguri sau îți aruncai privirea spre luciul ferestrelor ori pășeai într-un colț de umbră care nu se lumina niciodată, indiferent de cât de tare ardea soarele.

Iris s-a oprit însă în clipa în care a văzut cuvintele scrise cu vopsea de un roșu intens pe un perete alb din cărămidă.

Locul zeilor e în mormânt.

Nu era prima oară când dădea cu ochii de această lozincă. Cu o săptămână în urmă, o văzuse scrisă pe partea laterală a catedralei și pe ușile bibliotecii. Cuvintele erau întotdeauna roșii, aprinse ca sângele și adesea urmate de un singur nume: Enva.

Nimeni nu o mai văzuse pe zeiță de săptămâni bune. Nu mai chema oamenii la război prin cântecele ei, însuflețindu-i să se înroleze și să lupte. Uneori Iris se întreba dacă Enva se afla măcar în oraș, deși din când în când apăreau persoane care pretindeau că o zăriseră pe zeiță. Cât despre cei care pictau fraza aceasta sinistră prin tot orașul... Lui Iris nu-i rămânea decât să-și pună întrebări, deși părea clar că în Oath se afla un grup de oameni care nu își doreau să existe divinități vii în Cambria. Nici măcar Dacre.

Ușor înfiorată, Iris și-a continuat drumul. Era aproape de Tribuna de Cerneală când și-a îngăduit să arunce o ultimă privire în urmă.

Într-adevăr, în capătul străzii se afla cineva. Persoana s-a răsucit însă și s-a ascuns la umbra unei uși, Iris nereușind să-i discearnă constituția și cu atât mai puțin chipul.

A oftat, frecându-și pielea de găină de pe brațe. Ajunsese la destinație, iar dacă cel care o urmărea chiar era Forest, atunci urma să vorbească cu el mai târziu, după ce se întorcea la apartamentul lor. Era vorba despre o discuție care mocnea deja de o săptămână întreagă, amândoi ezitând să o deschidă.

A intrat pe ușile de lemn, ghetele țăcănindu-i pe podeaua acoperită de plăci negre și albe de faianță din hol. A coborât pe scară, simțind cum se schimbă temperatura, în vreme ce becurile scoteau un bâzâit slab

deasupra ei. Încă un motiv întemeiat pentru a-şi purta trenciul tot anul.

Tribuna de Cerneală îşi avea sediul în subsolul unei clădiri foarte vechi, în care părea să domnească o toamnă eternă datorită birourilor din stejar, acoperite cu teancuri înalte de hârtii, tavanului înţesat cu ţevi din cupru ca nişte rădăcini, pereţilor din cărămidă expusă, cu fisuri prin care se strecura curentul, şi a luminii de la veiozele din alamă, care aureola piruetele fumului de ţigară şi licăririle tastelor de la maşinile de scris. Era un loc întunecat, dar plăcut şi confortabil, iar Iris a păşit înăuntru răsuflând uşurel.

Attie era deja aşezată la biroul pe care îl împărţeau şi se holba absentă la maşina ei de scris. Strângea în mâinile subţiri şi brune o ceaşcă ciobită de ceai şi părea foarte îngândurată.

Iris şi-a scos trenciul şi l-a atârnat pe speteaza scaunului. Încă purta ghetele cu şireturi în faţă, care-i fuseseră puse la dispoziţie atunci când plecase pe front şi cu care îi era mult mai uşor să umble decât cu încălţările cu toc pe care le purtase cândva la Gazetă. Ghetele nu se potriveau cu fusta în carouri şi bluza albă pe care le îmbrăcase, dar pe Helena Hammod nu părea să o deranjeze ţinuta ei neasortată atâta vreme cât Iris scria articole bune pentru ziar.

— 'Neaţa! a salutat-o Attie.

— 'Neaţa! i-a răspuns Iris şi a luat loc. E frumos afară azi.

— Ceea ce înseamnă că până plecăm noi va începe furtuna, i-a dat ironic replica Attie şi a sorbit din ceai. Apoi glasul i s-a înmuiat: Ai vreo veste?

Iris ştia la ce se referă Attie. Întreba de Roman. Voia să ştie dacă Iris aflase cumva noutăţi despre unde se afla şi ce făcea.

— Nu, i-a răspuns Iris, cu gura uscată.

Trimisese mai multe telegrame de când se întorsese în Oath. Încercări disperate, trimise la întâmplare către

gările care încă funcționau, în ciuda faptului că se aflau foarte aproape de front.

ALERTĂ PERSOANĂ DISPĂRUTĂ STOP ROMAN C KITT STOP PĂR NEGRU OCHI ALBAȘTRI CORESPONDENT DE RĂZBOI STOP VĂZUT ULTIMA OARĂ ÎN AVALON BLUFF STOP CONTACTAȚI-O PE I WINNOW VIA POȘTA OATH STOP

Iris încă nu primise niciun răspuns. Dar, până la urmă, la ce se așteptase? Nenumărați soldați și civili fuseseră dați dispăruți în ultima vreme. Iris și-a distras atenția citind ce scria pe mașina sa de scris, care nu era cu adevărat mașina ei, ci una de rezervă, pe care i-o împrumutase Tribuna. Era un model vechi; carul fusese tocit de degete fără număr și avea câteva taste cărora le plăcea să se lipească, creând o mulțime de erori. Iris încă mai încerca să se obișnuiască cu ea, ducându-i dorul celei magice, pe care i-o dăruise cândva bunica sa. Mașina de scris care o legase de Roman. Cea de-A Treia Alouette.

Iris a potrivit o foaie nouă, cu gândul tot la mașina de scris, întrebându-se pe unde era. Ultima oară când o văzuse se afla în camera ei de la hanul lui Marisol. Chiar dacă edificiul ar fi supraviețuit în chip miraculos bombardamentelor, nu putea ști ce-i făcuseră Dacre și forțele lui orașului după ce îl luaseră în stăpânire. Poate că cea de-A Treia Alouette se afla încă acolo, în vechea ei cameră, neatinsă, sub un strat de cenușă. Poate că unul dintre soldații lui Dacre o furase și o folosea pentru corespondența lui infamă sau o spărsese în bucăți lucitoare, izbind-o de asfalt.

— Ești bine, copilă?

Vocea Helenei Hammod a spart brusc tăcerea. Iris și-a ridicat privirea și a dat cu ochii de șefă, care stătea lângă biroul ei.

— Pari puțin palidă.

— Da, sunt doar... îngândurată! i-a răspuns Iris cu un zâmbet palid. Scuze!

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu aș fi vrut să-ți întrerup contemplația, dar am o scrisoare pentru tine.

Un zâmbet a înflorit pe chipul de obicei sever al Helenei odată ce a scos un plic boțit din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— De la cineva de la care cred că te vei bucura să afli vești.

Iris a smuls scrisoarea din mâna Helenei, neputând să-și ascundă entuziasmul. Erau cu siguranță vești de la Roman! I s-a pus un nod în stomac și a sfâșiat plicul cu speranță și spaimă. Mai întâi a fost uimită de cât de lung era mesajul – prea lung ca să fie o telegramă –, apoi a răsuflat și a început să citească cu glas tremurător:

Dragă Iris,

Nici nu-ți pot spune cât de ușurată am fost (și încă sunt!) să aflu că te-ai întors în siguranță în Oath! Sunt sigură că Attie ți-a povestit deja ce s-a întâmplat în Avalon Bluff în acea zi îngrozitoare. V-am așteptat pe tine și pe Roman la camion cât de mult am putut. Chiar și așa, am simțit că mi se frânge inima în piept atunci când am plecat fără voi doi și nu am putut decât să mă rog să fiți bine și să găsim o cale prin care să re regăsim.

Helena mi-a scris și mi-a spus că Roman încă nu a apărut. Îmi pare foarte rău, draga mea prietenă! Mi-aș dori să pot face ceva ca să-ți alin grijile care cu siguranță te năpădesc. Nu uita că ești întotdeauna binevenită aici, în casa surorii mele din River Down. Suntem la doar o zi depărtare de Oath și avem o

cameră aici pentru tine și Attie, dacă vă hotărâți să ne vizitați.

Până atunci, inima mea este cu voi. Îmi este dor de voi!

Prietena ta,
Marisol

Iris a clipit ca să-și alunge lacrimile și a strecurat scrisoarea înapoi în plic. Trecuseră doar două săptămâni de când o văzuse ultima oară pe Marisol. Două săptămâni de când se aflaseră cu toții la han. Două săptămâni de când se căsătorise cu Roman C. Kitt în grădină.

Paisprezece zile nu însemna deloc o perioadă lungă de timp; Iris încă avea urme de vânătăi și zgârieturi de când se târâse prin moloz și nori de gaz. Auzea încă tunetul bombelor care explodaseră și simțea încă pământul cutremurându-i-se sub tălpi. Simțea respirația lui Roman în păr, ca atunci când o ținuse în brațe, de parcă nimic nu ar fi putut să intervină vreodată între ei.

Cele două săptămâni trecuseră cât ai clipi – evenimentele s-ar fi putut petrece ieri, la cât de proaspete erau rănile interioare ale lui Iris –, și, cu toate acestea, viața aici, în Oath, înconjurată de oameni care își duceau existența normal, de parcă războiul nu ar fi făcut ravagii la doar câțiva kilometri spre vest... făcea ca zilele petrecute în Avalon Bluff să pară un vis. Sau de parcă s-ar fi petrecut cu ani în urmă și memoria lui Iris le derulase de atâtea ori în minte, încât căpătaseră tonuri sepia din cauza trecerii vremii și a războiului.

— Să înțeleg că Marisol e bine? a întrebat Helena.

Iris a dat din cap, vârând plicul sub una dintre cărțile de pe birou.

— Da. M-a invitat să o vizitez la sora ei alături de Attie.

— Ar trebui să mergem curând, a zis Attie.

Bineînțeles! și-a zis Iris. Attie fusese deja în River Down. O dusese cu mașina pe Marisol (precum și pe pisica miorlăită pe nume Lilac) acolo ca să-și împlinească promisiunea făcută lui Keegan. Keegan, căpitan în armata Envei, era o altă persoană în privința căreia Iris își făcea griji. Nu știa dacă soția lui Marisol supraviețuise bătăliei din Avalon Bluff.

Iris era pe cale să răspundă când un murmur s-a răspândit în birou. Una dintre veioze a pâlpâit, de parcă ar fi transmis un semnal de avertizare, iar țăcănitul monoton al mașinilor de scris a început să amorțească până când a părut că inima Tribunei a încetat să mai bată, suspendată în tăcere. Helena s-a încruntat și s-a întors spre ușă, iar Iris i-a urmărit privirea, fixându-l pe bărbatul care stătea sub arcada de cărămidă.

Era înalt și slab, îmbrăcat într-un costum bleumarin din trei piese, cu o batistă roșie împăturită în buzunarul de la piept. Îți era greu să-i ghicești vârsta, dar chipul palid îi era încrețit de riduri. O mustață îi plutea deasupra buzelor strânse, iar ochii lui mărgelați luceau ca obsidianul în lumina slabă. Sub pălăria înaltă, părul grizonant îi era pieptănat pe spate cu pomadă.

Iris nu l-a recunoscut imediat. S-a întrebat dacă era cel care o urmărise în acea dimineață, apoi a văzut că în spatele lui, pe hol, se aflau doi gardieni cu niște arme uriașe prinse la spate.

— Domnule cancelar Verlice, a grăit Helena pe un ton precaut. Ce te aduce la Tribuna de Cerneală?

— O problemă personală, i-a răspuns cancelarul. Putem vorbi o clipă?

— Da. Pe aici!

Helena și-a fluturat mâna pe deasupra meselor, arătând spre biroul ei.

Iris l-a privit pe cancelar urmând-o pe șefa ei și în același timp trecându-i în revistă pe redactorii și editorialiștii pe lângă care trecea. Era de parcă ar fi

privit prin ei ori poate de parcă ar fi vrut să găsească pe cineva anume. Lui Iris i-a stat inima în piept când bărbatul și-a îndreptat ochii din celălalt capăt al încăperii spre ea și privirile li s-au întâlnit.

A scrutat-o cu ochii lui enigmatici preț de o clipă lungă, apoi și-a mutat privirea la Attie. Ajunsese însă în dreptul biroului Helenei și nu a putut face altceva decât să-și coboare ochii și să păşească peste prag. Helena a închis ușa în urma lui. Cei doi gardieni au rămas pe post de santinele în hol, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieși din birou.

Încetul cu încetul, Tribuna de Cerneală și-a reluat zumzetul activității. Redactorii s-au întors la corectarea munților de hârtii, cu stilourile lor cu cerneală roșie în mână, columniștii au început să țăcănească din nou la mașinile de scris, iar asistenții s-au grăbit să se întoarcă de la măsuța cu ceaiuri și de la telefon, purtând cești aburinde și mesaje trecute pe hârtie spre diferite birouri.

— Despre ce crezi că este vorba? i-a șoptit Attie, plecându-și capul spre biroul Helenei.

Iris și-a ascuns un fior. Și-a tras din nou trenciul pe ea și l-a strâns bine în talie cu cureaua.

— Nu știu, i-a șoptit la rândul ei lui Attie. Dar nu poate fi ceva bun.

Zece minute mai târziu, ușa de la birou s-a dat de perete.

Iris și-a păstrat atenția concentrată asupra hârtiei și a cuvintelor pe care le trecea pe ea, prinsă în ritmul mașinii de scris, dar îl vedea pe cancelar cu coada ochiului. Bărbatul a străbătut încăperea fără să se grăbească și Iris i-a simțit din nou privirea, de parcă le-ar fi măsurat pe ea și pe Attie.

A strâns din dinți și și-a plecat bărbia, astfel încât părul să i se reverse în jurul feței, ca un scut între ea și privirea curioasă a cancelarului.

S-a simțit ușurată după ce Verlice și cei doi gardieni ai săi s-au făcut nevăzuți pe scară, deși norul intens lăsat

în urmă de parfumul lui persista ca o ceață. Se pregătea să se ridice și să își toarne o cană cu ceai, ca să scape, spera ea, de gustul neplăcut din gură, când a văzut-o pe Helena făcându-i semn cu mâna.

— Iris, Attie! Trebuie să vorbesc cu amândouă.

Attie s-a oprit din tastat și s-a ridicat fără să rostească niciun cuvânt, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Dar își mușca buza, și Iris și-a dat seama că și prietena ei era la fel de neliniștită pe cât era ea. Cancelarul venise pentru ele. Iris a urmat-o pe Attie în biroul Helenei.

— Voi două! Luați loc! a spus Helena și s-a așezat la biroul ei.

Iris a închis ușa, apoi s-a îndreptat spre canapeaua din piele tocită, luând loc la stânga lui Attie. S-a împotrivit impulsului de a-și trosni degetele în timp ce aștepta ca Helena să rupă tăcerea.

— Aveți idee de ce am fost vizitați de cancelar? a rostit în cele din urmă Helena cu glas straniu de calm și degajat – precum apa de sub o pojghiță de gheață.

Attie i-a aruncat o privire lungă lui Iris. Și ea trăsese aceeași concluzie. Iris i-o citea în privire. Enervarea, grija, scânteia furiei.

— Nu i-au plăcut articolele noastre, a răspuns Iris. Cele pe care le-ați publicat acum: despre cum Clover Hill și Avalon Bluff au fost evacuate, bombardate și gazate.

Helena s-a întins după o țigară și apoi a oftat, aruncând-o deasupra unui maldăr de hârtii.

— Nu, nu i-au plăcut. Știam că nu îi vor plăcea, dar le-am publicat oricum.

— Păi, până la urmă, nu-i musai să-i placă, nu-i așa? a zis Attie, ridicându-și frustrată mâna. Pentru că eu și Iris am scris doar adevărul.

— El nu vede lucrurile așa.

Părul castaniu îi atârna Helenei pe frunte. Avea urme vineții sub ochi, de parcă nu ar fi dormit. Pistruii îi ieșeau în evidență pe chipul palid, la fel și cicatricea.

— Dar cum le vede, atunci? a întrebat Iris, răsucindu-și verigheta pe deget.

— Ca pe propagandă și instigare la frică. Crede că vreau să-mi cresc vânzările cu astfel de titluri.

— Prostii! a strigat Attie. Eu și Iris am fost martore la atacul de pe faleză. Ne facem datoria de reporteri! Dacă domnul cancelar are o problemă cu asta, atunci în mod clar este un simpatizant al lui Dacre!

— Știu, a replicat cu blândețe Helena. Crede-mă, copilă, că știu! Ați scris adevărul. Ați scris lucrurile pe care le-ați trăit, cu sinceritate și curaj, așa cum și voiam să o faceți. Și da, cancelarul pare să fie afiliat lui Dacre și e dispus să joace după cum îi cântă zeul. Așa ajung la următoarea problemă: Verlice e de părere că încerc să îi fac necazuri, instigând oamenii la panică și furie. Ne învinovățește pe noi pentru vandalismele recente care proclamă că „locul zeilor este în mormânt", mesaj care a fost de altfel pictat pe aleea lui cu litere mari și groase în această dimineață.

Iris și-a încordat mâna. Și-a amintit că văzuse sloganul neînfricat în timpul plimbării de dimineață.

— Oamenii au dreptul să aibă propriile păreri și credințe când vine vorba de divinități, fie că aleg să le venereze, fie că nu. Nu putem controla asta.

— Exact cuvintele pe care i le-am spus eu însămi lui Verlice, a grăit Helena. Cu care el nu este de acord.

— Asta ce înseamnă pentru noi, atunci? Vrei să nu mai scriem despre război? Ar trebui să ne purtăm de parcă zeii nu ar exista?

— Bineînțeles că nu! a pufnit Helena, al cărei aer sfidător începuse să i se înmoaie însă. Și nu aș vrea să vă cer asta, pentru că ați trecut deja prin mai multe decât își poate închipui oricare dintre noi. Abia v-ați întors. Dar, dacă Dacre se îndreaptă cu toată forța spre est, așa cum amândouă ați văzut în Avalon Bluff... atunci trebuie să știm, mai ales dacă bunul nostru cancelar stă cu el la masă. Trebuie să știm cât timp avem la

dispoziție înainte ca zeul să ajungă în Oath și ce putem face ca să ne pregătim pentru asta.

Inima lui Iris a început să bată mai tare. Se simțise pustiită de când se întorsese în Oath. Dormea, dar nu visa. Mânca, dar nu simțea niciun gust. Scria trei propoziții și ștergea două, de parcă nu ar fi știut cum să meargă mai departe.

— Vrei să ne întoarcem pe front, a comentat Iris cu respirația tăiată.

Helena s-a încruntat.

— Da, Iris. Dar nu în același fel în care ați făcut-o prima oară, de vreme ce Marisol nu mai este în Avalon Bluff.

— Atunci, cum? a întrebat-o Attie.

— Încă pun la punct aceste detalii, așa că deocamdată nu vă pot spune. Helena și-a trecut mâna prin păr, lăsându-l în urmă și mai ciufulit ca înainte și lipsit de vlagă, apoi a continuat: Și nu vreau să-mi dați un răspuns imediat. De fapt, vreau să vă luați liber restul zilei. Vreau să vă gândiți cu adevărat la asta și la ce înseamnă pentru voi, nu să-mi oferiți răspunsul pe care credeți că vreau să-l aud. Mă înțelegeți?

Iris a dat din cap, mintea îndreptându-i-se imediat la Forest. Fratele ei nu voia ca ea să plece, și i s-a pus un nod în gât imaginându-și cum urma să-i dea vestea.

I-a aruncat o privire lui Attie, nesigură de ce avea să hotărască prietena sa.

Pentru că adevărul era că Attie avea cinci frați mai mici și părinți care o iubeau. Se înscrisese la cursurile prestigioase ale Universității din Oath. Avea multe lucruri care o legau de oraș, în vreme ce Iris avea doar unul. Dar Attie era și o muziciană care își ținea vioara ascunsă în subsol, sfidând legea cancelarului care cerea predarea tuturor instrumentelor cu coarde. Îi dăruise fostului ei profesor, un bătrân îngâmfat, un abonament la Tribuna de Cerneală, pentru că acesta îi spusese cândva că ceea ce scrie nu avea să conteze niciodată.

Attie nu fusese niciodată genul de persoană care să-i permită cancelarului Verlice sau profesorilor cu mintea îngustă să aibă ultimul cuvânt.

Iar Iris începea să-și dea seama rapid că nici ea nu era.

Când a ajuns în parcul de pe faleza râului, nori întunecați se învolburau pe cer. Se despărțise de Attie la o cafenea de pe colț. Fetele băuseră împreună o cafea înainte să urmeze întocmai sfatul pe care îl primiseră de la Helena. Attie voia să se mai plimbe o dată prin curtea universității înainte să se întoarcă la casa din oraş a părinților ei, iar Iris voia să treacă prin parcul pe unde ea și Forest bântuiau în copilărie.

Iris s-a așezat pe o piatră acoperită de mușchi, trasă în jos de greutatea mașinii de scris. A privit în vâltorile de pe suprafața râului.

În lungul malurilor strâmbe creşteau sălcii şi mesteceni, iar aerul avea un iz umed şi dulce. Era straniu cât de departe de oraş părea acest loc sau cum clopoţeii de la tramvaie, uruitul vehiculelor şi puhoiul de voci păreau să se disipeze. O clipă, Iris a reuşit să-şi închipuie că se află la kilometri depărtare de Oath, la adăpostul idilic al vieţii de la ţară. A îngenuncheat şi a cules cu degetele câteva pietricele de râu din apa neaşteptat de rece.

Cu ani în urmă, Forest găsise printre pietre un melc pe care i-l dăruise lui Iris. Îl botezase Morgie şi îl luase mândră acasă, transformându-l în animăluţul ei de companie.

Iris a zâmbit, dar amintirea era dureroasă şi îi sfâşia plămânii ca sticla.

Dacă mă vezi prea des, s-ar putea să te plictiseşti de poveştile mele triste cu melci, îi scrisese cândva lui Roman.

Imposibil! îi răspunsese el.

Iris a lăsat pietrele să-i alunece din mână, privindu-le cum clipocesc în apă. Deasupra capului ei bubuia tunetul și vântul bătea printre crengile copacilor. Primele picături de ploaie i-au căzut pe umeri, rostogolindu-i-se pe trenci ca lacrimile.

A pornit în pas grăbit spre casă în vreme ce ploaia cădea cu putere. A ajuns la blocul ei cu părul ud leoarcă. Din fericire, caseta pentru mașina de scris era impermeabilă. De obicei nu căra instrumentul de scris după ea acasă, seara, după muncă, dar descoperise că nu îi plăcea să nu-l aibă la îndemână. Pentru eventualitatea în care ar fi lovit-o inspirația în miez de noapte.

Iris a început să urce în grabă scara exterioară, spre etajul al doilea, ghetele țăcănindu-i pe treptele din oțel, dar s-a oprit brusc când a văzut că ușa de la apartament era dată de perete. În acea dimineață îl lăsase pe Forest acasă, așezat pe canapea, lustruindu-și o pereche veche de încălțări. Nu era prea dornic să părăsească apartamentul, Iris întrebându-se dacă își făcea griji că ar fi putut să-l recunoască cineva și să creadă că dezertase. Lucrurile erau mult mai complicate în fapt, dar cei mai mulți oameni din Oath nu înțelegeau cu adevărat ce se petrecea pe front.

— Forest? l-a strigat Iris, apropiindu-se de ușă, apoi împingând-o cu mâna și ascultând cum scârțâie din balamale. Forest, tu ești?

Nu a primit niciun răspuns, dar Iris vedea lumina de la lampă înăuntru, caldă și pâlpâitoare. Era cineva la ea in casă! I-a alunecat un fior pe șira spinării.

— Forest? a strigat din nou, fără să primească vreun răspuns în afara unei bucle de fum aromat și zgomotul făcut de mișcările cuiva.

Iris a trecut pragul.

La câțiva pași de ea, în camera de zi, se afla un bărbat în vârstă, înalt, îmbrăcat cu o jachetă din piele de vițel și un costum închis la culoare. Era un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată, dar a înțeles cine e din clipa în

care li s-au întâlnit privirile, iar fiorul de pe șira spinării i s-a împrăștiat în tot corpul, înghețându-i sângele în vene.

Bărbatul a tras un ultim fum din țigară, de parcă s-ar fi pregătit de luptă, și a coborât de la gură tutunul răsucit în foiță fumegândă.

— Bună, domnișoară Winnow! a rostit bărbatul cu o voce adâncă. Unde este fiul meu?

2

Cuvinte vrăjite

Nu așa își închipuise Iris că avea să-l cunoască pe tatăl lui Roman.

De altfel, era ultimul scenariu la care se așteptase. Întâlnirea nu ar fi trebuit să aibă loc în apartamentul ei mic și trist, cu tapet pătat, mobilă veche și podele zgâriate. Era o amintire evidentă că Iris făcea parte din clasa muncitoare, în vreme ce familia Kitt, nu. Nu ar fi trebuit să se întâlnească atunci când Iris era răvășită și udă până la piele de ploaie, mâhnită și singură.

Nu. În mintea ei era îmbrăcată cu cele mai bune haine, avea părul ondulat, prins cu agrafe împodobite cu perle, și degetele împreunate cu ale lui Roman. Întâlnirea ar fi avut loc pe proprietatea întinsă a familiei Kitt din capătul de nord al orașului, poate afară, într-o grădină scăldată de soare, în vreme ce bunica ageră a lui Roman și mama lui cu inimă bună i-ar fi servit cu ceai și sendvișuri tăiate în triunghiuri.

Ce trezire crudă la realitate să înțeleagă că asemenea visuri arareori se împlineau! Cât de nerealistă era scena pe care Iris o zugrăvise în propria minte! Dar fata și-a îndreptat postura, ca o statuie din fier, refuzând să-și coboare prima privirea.

— Bună ziua, domnule Kitt! Nu vă așteptam.

— Iartă-mă că am venit neanunțat! i-a răspuns bărbatul, deși Iris își dădea seama că nu regretă câtuși de puțin. După cum trebuie să-ți fi dat seama până acum... fiul meu nu se pricepe foarte bine să mă țină la

curent cu locurile pe unde umblă, iar eu am nevoie de el acasă.

„Acasă."

Cuvântul a străpuns-o ca o săgeată în inimă și Iris a avut nevoie de o clipă ca să-și recapete respirația. A lăsat jos mașina de scris, apoi și-a scos trenciul și l-a pus pe spetеaza celui mai la îndemână scaun. Slavă zeilor că aveau din nou electricitate și că, de când se întorseseră, Forest își găsise de lucru făcând curățenie în apartament. Acum nu mai era plin de sticle de vin. Fuseseră șterse pânzele de păianjen și măturate podelele. Aveau mâncare în bucătărie și apă curentă în baie, deși locul i se părea încă pustiu lui Iris fără mama lor.

Și-a alungat aceste gânduri. Iris se confrunta cu o dilemă; una pentru care nu era pregătită. Nu știa ce să-i spună domnului Kitt despre Roman, nici ce știa deja bărbatul. Nu știa ce putea să spună și ce trebuia să țină pentru ea.

A încercat să se gândească la ce ar fi preferat Roman, dar a simțit un junghi dureros în piept.

— Ați dori o cafea, domnule Kitt? l-a întrebat Iris.

— Nu. Nu ai auzit ce te-am întrebat, fato?

— Bineînțeles că v-am auzit. Nu știți unde este fiul dumneavoastră și credeți că eu știu.

Domnul Kitt a rămas mut pentru câteva secunde de tăcere încordată. A privit-o în ochi, și Iris s-a străduit să-i susțină privirea. Nu avea să-i cedeze puterea în acest loc; nu avea să se facă mică și să-și ferească privirea, de parcă bărbatul ar fi cucerit acest spațiu.

Își dădea seama de asemănările dintre cei doi – dintre Roman și tatăl lui. Amândoi erau înalți și lați în umeri, aveau părul negru și des și ochi de culoarea albăstrelelor. Aveau maxilarul ascuțit și pometii cizelați, iar pielea li se înroșea ușor. Iris și-a adus aminte că își putea da întotdeauna seama atunci când Roman era rușinat, când nu se simțea confortabil sau era furios,

pentru că fața i se înroșea în mod inevitabil, lucru care îi era foarte drag la el. În cazul domnului Kitt însă, obrajii păreau rubinii din cauza anilor în care băuse și fumase.

Bărbatul a mai tras o dată din țigară, fumul ieșind în rotocoale. Poate că nu îi plăcea cum îl analiza sau poate că nu se așteptase să fie atât de încăpățânată. Lui Iris nu-i păsa. S-a încordat însă, fără vrerea ei, atunci când domnul Kitt și-a strecurat mâna în jachetă.

— La început nu am înțeles, a început el.

Iris s-a relaxat ușor când și-a dat seama că scotea din umbra hainei doar un ziar împăturit. Dar, când l-a aruncat pe podea între ei, Iris și-a coborât privirea și a văzut că e Tribuna de Cerneală. A citit titlul de pe prima pagină și inima i-a tresăltat când l-a recunoscut, de parcă și-ar fi surprins reflexia chipului într-o oglindă.

DACRE BOMBARDEAZĂ AVALON BLUFF, GAZEAZĂ CETĂȚENI ȘI SOLDAȚI PE STRĂZI
de IRIS DE CERNEALĂ

— Nu am înțeles, a continuat domnul Kitt, de ce ar renunța fiul meu la tot ca să meargă să lucreze de pe frontul de război pentru un ziar senzaționalist de mâna a treia. De ce ar renunța la poziția sa de la Gazeta de Oath. De ce ar rupe logodna cu o tânără domnișoară frumoasă și inteligentă. De ce m-ar nesocoti și i-ar frânge inima mamei lui pentru a doua oară. Nu a fost chip să înțeleg până în clipa în care ți-am citit primul articol din Tribună. Apoi totul a început să se lege.

Iris nu se mișca și nici nu respira. Curajul a început să-i piară când a înțeles că domnul Kitt îi întindea o cursă bine gândită, și a așteptat să-i spună mai multe, cu gura uscată.

Bărbatul a zâmbit de sus la ziar, la titlul care îi aparținea lui Iris. La cuvintele de cerneală pe care le scrisese. La ororile prin care trecuse, abia supraviețuind. Însă, în clipa în care domnul Kitt și-a ridicat din nou

ochii la ea, Iris a citit în ei resentimente și furie abia ascunse.

— Vezi tu, domnișoară Winnow... Roman a fost dintotdeauna atras de povești și de cuvinte. Încă de pe vremea când era doar un copil care se strecura în biblioteca mea și fura cărți de pe rafturi. De aceea soacra mea i-a oferit o mașină de scris cu ocazia celei de-a zecea aniversări: pentru că visa să devină „romancier". Să scrie ceva care să conteze pentru ceilalți. De aceea voia să meargă la universitate și să-și petreacă tot timpul analizând gândurile altor oameni și încercând să le treacă pe hârtie pe ale lui.

Iris a simțit cum îi iau foc obrajii.

— Ce încercați să-mi spuneți, domnule Kitt?

— Spun că vorbele tale l-au vrăjit. Și vreau să-l eliberezi.

Iris a trebuit să-și năbușească hohotul de râs care amenința să-i scape. Pentru că, în tăcerea asurzitoare din încăpere, înțelesese că domnul Kitt vorbea cât se poate de serios.

— Dacă vorbele mele l-au vrăjit pe fiul dumneavoastră, aș vrea să știți că ale lui au același efect magic asupra mea, a ripostat Iris, atingându-și din reflex verigheta.

Amintirile au dat năvală, amenințând să o înece.

Iris le retrăise de sute de ori, de parcă ar fi fost legate de inel. Clipa în care Roman i-l pusese pe deget. Cum începuseră să ardă stelele deasupra lor, cum parfumul florilor îndulcea amurgul care îi împresura. Cum îi zâmbise Roman printre lacrimi. Cum îi șoptise numele în întuneric.

Mișcarea lui Iris i-a atras atenția domnului Kitt spre mâna ei. Iris a văzut că ochii bărbatului se opresc la inelul strălucitor și la degetul pe care era băgat. O expresie groaznică i-a apărut pe chip. Una care i-a oprit lui Iris respirația în piept.

— Înțeleg, a zis el gânditor, cu glas tărăgănat. Aștepți un copil, deci?

Iris a tresărit de parcă ar fi pălmuit-o.

— Poftim?

— Pentru că nu văd ce alt motiv ar avea fiul meu să se lege în mod oficial de una ca tine – o fată pistruiată din clasa de jos, care vrea să-i mănânce moștenirea. Desigur, Roman are onoarea lui, chiar dacă adesea uită de ea…

— M-ați urmărit la muncă, de dimineață! l-a întrerupt Iris, începând să-i socotească ofensele pe degetele de la mâna stângă, astfel încât bărbatul să aibă în continuare dinaintea ochilor sclipirea inelului ei de logodnă. Ați intrat prin efracție în apartamentul meu. Fără îndoială mi-ați cotrobăit prin lucrurile personale. Iar acum m-ați insultat în așa chip, încât nu mai am nimic să vă spun.

Iris a arătat spre ușa încă deschisă de la intrare. Dincolo de prag, ploaia rece cădea în rafale.

— Acum plecați, înainte să chem autoritățile să vă conducă afară!

Domnul Kitt a chicotit, dar cuvintele lui Iris trebuie să fi avut ceva greutate, pentru că bărbatul a luat-o spre ușă. A călcat pe ziar, mânjind titlul lui Iris, iar fata și-a înghițit potopul de blesteme pe care voia să-l reverse asupra lui.

Domnul Kitt s-a oprit însă când a ajuns în dreptul ei. A privit-o de sus. Ochi albaștri, injectați. Respirație grea de fum.

Cu câteva clipe în urmă, Iris văzuse asemănările fizice dintre Roman și tatăl lui. Privindu-l însă acum în ochi, s-a simțit dureros de ușurată dându-și seama că Roman Carver Kitt nu semăna deloc cu bărbatul din care se trăgea.

— Nu se mai poate ascunde prea mult timp după fustele dumitale, domnișoară Winnow! i-a zis, de parcă ar fi vrut să sublinieze că nu avea să o recunoască

niciodată ca făcând parte din familia Kitt. Când îl vei vedea în seara asta, să-i spui că vreau să vorbesc cu el. Că eu și mama lui vrem să se întoarcă acasă. Că îl iert pentru ceea ce a făcut.

Iris avea două secunde la dispoziție ca să-și aleagă cuvintele de despărțire. Două secunde, și, chiar dacă voia să nu-i dezvăluie nimic domnului Kitt, știa și că acest bărbat este puternic și că își dorește să-l aducă pe Roman înapoi acasă.

— Nu e aici, i-a răspuns.

— Unde stă?

— Nu e în Oath.

Domnul Kitt a ridicat din sprânceană, dar cuvintele nerostite de Iris păreau să-l fi lovit.

— Ce mai iubire îi porți atunci, domnișoară Winnow! L-ai lăsat în Avalon Bluff și te-ai salvat pe tine.

Domnul Kitt a trecut pe lângă ea, ieșind în sfârșit din apartament.

Palidă și tremurând, Iris l-a urmărit până a dispărut în furtună. Parfumul bărbatului și fumul de țigării lui rămâneau în urmă ca să o sugrume. Lacrimile îi ardeau ochii. Lacrimi, furie și regrete ca un pumnal ce o tăia până la os.

Mai întâi a închis și a încuiat ușa, apoi s-a lăsat să alunece încetișor în genunchi.

{ 3 }

Orice poveste are două versiuni

Dragă Kitt,

Am început să mă transform într-o fată plămădită din regrete.

În fiecare dimineață mă trezesc din somnul meu întunecat și fără vise și mă gândesc la tine. Mă întreb unde ești. Dacă ești rănit, dacă ești furios sau dacă îți este teamă. Mă întreb dacă ești sub sau deasupra pământului, dacă Dacre te-a înlănțuit de inima care se află în adânc sau dacă ești atât de afund pe tărâmul lui, că nu mai am nicio șansă de-a te găsi vreodată.

Îmi doresc să nu-ți fi dat nicio clipă drumul la mână în acea zi. Ar fi trebuit să-ți stau alături atunci când am încercat să-i ajutăm pe soldații de pe deal. Nu ar fi trebuit să las gazul să ne despartă. Ar fi trebuit să știu că fratele meu nu ești tu. Dacă aș fi reușit să fac măcar unul dintre aceste lucruri, acum noi doi am fi încă împreună.

Ușa de la intrare s-a deschis.

Iris s-a oprit din scris, ținându-și răsuflarea. A recunoscut însă zgomotul pe care îl făceau pașii lui Forest și s-a ridicat repede de la locul de pe podea, ieșind din dormitor ca să-l întâmpine.

Fratele ei își scutura haina și ghetele de ploaie. Era aproape seară, și Iris nu știa pe unde umblase. Ura că asta zgândărea rana veche, aproape închisă, dinlăuntrul ei, pe care o lăsaseră în urmă toate acele dăți când

mama ei venise acasă târziu, iar ea își făcuse griji, fără să acționeze însă în vreun fel.

Încă un lucru pe care Iris îl regreta.

Forest a mușinat aerul din jur și a împietrit. Și-a ridicat privirea, cu stropi de ploaie lucindu-i pe chip, și i-a întâlnit ochii lui Iris, care se afla în celălalt colț al încăperii.

— Ai fumat? a întrebat-o, neputându-și ascunde uimirea.

Iris s-a crispat. Ar fi trebuit să aerisească mai bine apartamentul.

— Nu.

— Înseamnă că a fost cineva aici. Cine? Ți-au făcut ceva?

— Nu. Adică da, a răspuns Iris, frecându-și fruntea.

Ce putea să-i spună lui Forest?

— A venit socrul meu în vizită. M-a întrebat despre Roman. M-a întrebat unde este.

Forest a oftat greoi. A încuiat ușa în urma lui și s-a îndreptat spre masa din bucătărie, pe care a lăsat o sacoșă din hârtie. Cina, din câte își putea da Iris seama după miros.

— Și ce i-ai spus? a întrebat-o pe un ton precaut.

— Că Roman nu este în Oath. Nu i-am zis nimic despre Dacre.

Forest a scos două sendvișuri împachetate în hârtie de ziar. Dar Iris îl vedea rumegând, încercând parcă să hotărască ce ar trebui să spună.

— Uite, stai jos și mănâncă! a zis în cele din urmă, trăgând unul dintre scaunele de bucătărie. Ți l-am luat pe cel care îți place.

Iris s-a așezat la masă, în fața fratelui ei, și și-a desfăcut sendvișul. Era într-adevăr preferatul ei – curcan cu pâine de secară și o rondea în plus de ceapă roșie – și i-a crescut inima în piept. Apoi a văzut bucata de castravete murat. A trebuit să-și înghită nodul din gât. Să înghită din nou toate amintirile legate de Roman,

de ziua în care stătuse lângă el pe o bancă din parc și îl văzuse așa cum era cu adevărat pentru prima oară.

Au început să mănânce în tăcere. Iris începea să înțeleagă că Forest devenise foarte tăcut în ultimul timp. Amândoi erau așa și adesea se trezeau retrăgându-se înlăuntrul lor. Iris a rămas surprinsă când fratele ei a spart morocănos tăcerea:

— Îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai întors azi de la muncă! A făcut o pauză, ștergându-și firmiturile de pe bluză, și a adăugat: Am fost la interviuri, încerc să îmi găsesc de lucru.

Iris a ridicat din sprâncene.

— A, da? Astea sunt niște vești grozave, Forest! Te gândești să te întorci la magazinul ceasornicarului?

Forest a clătinat din cap.

— Nu. Mi s-ar pune prea multe întrebări dacă m-aș întoarce. Cei de acolo știu că m-am înrolat, și nu vreau să fiu nevoit să le explic ce s-a întâmplat.

Iris îl înțelegea. Dar nu voia ca fratele ei să simtă că trebuie să rămână ascuns în umbră și să-și schimbe radical viața pentru că Dacre își înfipsese ghearele în el și îl manipulase ca pe o marionetă.

A deschis gura, gata să îi spună toate acestea, dar s-a răzgândit și și-a înghițit cuvintele.

Forest și-a ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că... sunt mândră de tine!

Trăsăturile fratelui ei s-au zbârcit. Arăta dintr-odată de parcă s-ar fi luptat să nu plângă, așa că Iris s-a grăbit să adauge, pe un ton mai degajat:

— Și aș aprecia dacă mi-ai lăsa un bilețel ca să știu că ai ieșit, dar urmează să te întorci. Ca să nu-mi fac griji. Astăzi am plecat devreme de la muncă. Helena ne-a dat liber, mie și lui Attie, și...

— De ce v-a dat liber? a întrerupt-o Forest, de parcă ar fi presimțit furtuna care avea să se dezlănțuie.

Iris și-a mușcat limba. Ei bine, și-a zis, nu are rost să amân inevitabilul.

— Iris?

— Ne-a propus să ne întoarcem pe front.

— Normal! Forest a aruncat ce-i mai rămăsese din sendviș. Te-ai întors de doar două săptămâni și ea e gata să te trimită din nou!

— Este meseria mea, Forest.

— Iar tu ești sora mea! Sora mea mai mică, pe care ar fi trebuit să o protejez. Forest și-a trecut mâna prin părul umed, strângând din buze, apoi a reluat: Nu ar fi trebuit să te las niciodată cu mama. Ar fi trebuit să rămân aici și nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat!

„Toate astea."

Faptul că Forest fusese rănit și vindecat de Dacre, faptul că luptase pentru dușman. Mama lor se lăsase în voia viciilor și fusese lovită de tramvai când se întorcea într-o seară acasă, beată. Iris plecase pe front, ca să scrie despre război, și fusese pe punctul de a fi făcută praf și pulbere de o grenadă.

Totul părea încurcat fără de speranță, ițele îmbinându-se una într-alta.

— De ce ai plecat? a rostit Iris atât de încet, încât s-a întrebat dacă Forest avea să o ignore.

Cunoștea deja o parte din răspuns: fratele ei se înrolase pentru că o auzise pe Enva cântând la harpa ei într-o seară, pe când se întorcea acasă de la ceasornicărie. Cântecul ei îi mersese la inimă și îi dezvăluise adevărul despre război. În răstimpul cât durase o strofă, Forest văzuse tranșeele de parcă ar fi fost acolo. Văzuse distrugerea pe care forțele lui Dacre o lăsau în urmă în micile orașe rurale. Fum, sânge și cenușă care se așterneau ca zăpada.

— Mă întrebi pentru ce am luptat? i-a replicat Forest.

Iris a dat din cap.

Forest a rămas tăcut, făcându-și de lucru cu colțul unei unghii, însă apoi a răspuns:

— Am luptat pentru noi. Pentru viitorul tău. Pentru al meu. Pentru oamenii din vest, care aveau nevoie de ajutor. Nu pentru Enva. Nu cu adevărat. Ea nu și-a făcut nici măcar o dată apariția pe front. Nu ne-a condus nici măcar o dată trupele după ce ne-a convins să ne înrolăm.

— Iar eu scriu pentru aceleași lucruri, i-a replicat Iris. Știind asta... mă vei împiedica oricum să plec?

Forest a oftat, dar părea slăbit. Și-a dus mâna la mijloc. Iris știa că își atinge una dintre cicatrice.

S-a întrebat dacă îl dureau vechile răni. Trei gloanțe îi sfârtecaseră trupul, două dintre acestea atingând organe vitale. Ar fi trebuit să fie mort, și-a zis Iris, cuprinsă de un fior de gheață. Ar fi trebuit să fie mort, și nu știu dacă ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Dacre pentru că l-a salvat sau să mă înfurii că fratele meu trăiește acum cu cicatrici atât de dureroase.

— Rănile tale, Forest! a grăit Iris și s-a ridicat de la masă.

Ar fi vrut să aline angoasa care îl chinuia încă pe fratele ei, dar nu știa niciodată cum să îl ajute. Adevărul era că lui Forest nu-i plăcea deloc să i se vorbească despre acele răni.

— Mă simt bine, i-a răspuns el, luându-și din nou sendvișul, după care a mușcat din el; chipul însă îi rămânea tot palid. Stai jos și mănâncă, Iris!

— Te-ai gândit să mergi la un doctor? Cred că ar fi bine.

— Nu am nevoie de doctor.

Iris s-a așezat la loc pe scaun. În ultimele două săptămâni, îi respectase dorința de intimitate lui Forest și își păstrase majoritatea întrebărilor doar pentru ea. Acum însă se pregătea să plece, fie că fratele ei își dădea sau nu binecuvântarea. Era pe cale să se apropie din nou de Dacre – de Roman –, și trebuia să afle mai multe.

— Cicatricile te dor tot timpul? l-a întrebat.

— Nu. Nu-ți face griji pentru mine!

Iris nu îl credea. De cele mai multe ori nu ar fi putut spune dacă fratele ei e bine sau nu, și ideea aceasta o durea.

— Forest, dacă aș merge cu tine la doctor?

— Și ce i-am spune? Cum îi voi explica faptul că am supraviețuit unor răni mortale? Că m-am vindecat, în loc să mor?

Iris și-a ferit privirea ca să-și ascundă lacrimile din ochi.

Forest a amuțit, înroșindu-se, de parcă s-ar fi rușinat din cauza temperamentului său vulcanic. Cu blândețe, i-a șoptit:

— Uită-te la mine, Mică Floare!

Iris și-a întors privirea spre el, mușcându-și interiorul obrajilor.

— Știu că te gândești la Roman, i-a zis, schimbând subiectul atât de brusc, că Iris a tresărit. Știu că-ți faci griji pentru el. Însă se prea poate ca acum să fie foarte aproape de Dacre. Îi vindecă rănile și-i seceră toate legăturile pe care le-a avut cândva. Legături precum cele de familie, cele cu viața lui în Oath, cu lucrurile la care a visat odinioară. Chiar și pe cele cu tine. Orice ar putea să-l abată de la noua lui misiune și să-l tenteze să evadeze, așa cum am făcut eu.

Iris a clipit. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, și ea a șters-o repede, cu ochii la gâtul lui Forest. Purta încă medalionul din aur al mamei lor. Obiectul tangibil care-i dăduse puterea să se smulgă din ghearele lui Dacre.

— Vrei să spui că el nu-și va mai aduce aminte de mine?

— Da.

Lui Iris i s-a făcut stomacul ghem. Fiecare gură de aer pe care o lua era dureroasă. Și-a frecat clavicula.

— Nu cred că ar putea să uite.

— Ascultă-mă, i-a zis Forest, aplecându-se peste masă. Știu mai multe decât tine despre asta. Știu că...

— Așa îți place să-mi reamintești! a strigat Iris, neputând să se controleze. Îmi spui că știi mai multe, dar nu îmi dezvălui mai nimic. Îmi împărtășești doar fragmente, dar, dacă ai fi sincer și deschis cu mine – dacă mi-ai spune întreaga poveste –, atunci poate aș înțelege!

Fratele lui Iris a rămas tăcut, privind-o însă în ochi. Furia lui Iris era ca o vâlvătaie – ardea puternic doar o clipă. Fetei nu îi plăcea asta; nu îi plăcea să fie certată cu fratele ei. S-a prăvălit la loc pe scaun, de parcă ar fi fost lovită.

— Nu vreau să te întorci pe front, a rostit Forest în cele din urmă. E prea periculos. Iar pentru Roman nu poți face nimic mai mult decât să te menții pe tine însăți în siguranță, așa cum și el ar vrea. Nu-și va mai aminti de tine. Cel puțin, nu pentru o bună bucată de timp.

Forest a strâns resturile de la sendvișul lui în ziarul boțit. Discuția se încheiase, iar el s-a ridicat ca să-și arunce cina la coșul de gunoi.

Iris l-a urmărit retrăgându-se în fosta cameră a mamei lor pe care Forest o ocupase de când se întorseseră acasă. Nu a trântit ușa, dar sunetul pe care aceasta l-a scos închizându-se a înfiorat-o.

A împăturit ce-i mai rămăsese din sendviș și l-a pus în frigider înainte de a se întoarce în camera ei. A privit mașina de scris de pe podea, care stătea așa cum o lăsase, cu hârtia răsucită – o scrisoare către Roman, scrisă doar pe jumătate.

Iris nu știa de ce îi scrie. Mașina pe care o avea dinainte era una obișnuită; legătura magică dintre ea și Roman se rupsese. A desprins însă hârtia și a împăturit-o. A strecurat-o apoi pe sub ușa de la dulap și a așteptat câteva clipe.

Când a deschis din nou ușa, a văzut că lucrurile stăteau așa cum se așteptase. Scrisoarea ei era tot acolo,

pe podeaua acoperită de umbre.

La un moment dat, în toiul nopții, Iris a fost trezită de sunetul muzicii.

S-a sculat în capul oaselor, înfiorată, și a ascultat. Cântecul era slab, dar incandescent – un crescendo de note cântate la o vioară singuratică. Lumina pâlpâia pe sub ușa dormitorului ei, înghițind întunericul, și se simțea un miros slab de fum. Totul i se părea în mod straniu familiar, de parcă ar fi trăit acest moment mai demult, așa că a coborât din pat, atrasă din camera ei de muzică și de senzația liniștitoare.

Spre propria uluire, și-a găsit mama în camera de zi.

Aster stătea pe canapea, îmbrăcată cu haina ei mov preferată, cu picioarele goale rezemate de măsuța de cafea. Între degete îi ardea o țigară și își ținea capul lăsat pe spate, cu ochii închiși. Genele plecate păreau foarte negre, în contrast cu obrazul pal, dar părea că ascultă împăcată.

Iris și-a înghițit un nod. Vocea i-a sunat răgușit:

— Mamă?

Pleoapele lui Aster au fluturat și femeia și-a deschis ochii. I-a întâlnit privirea lui Iris printre rotocoalele de fum.

— Bună, scumpo! Vrei să mi te alături?

Iris a dat din cap și a luat loc lângă mama ei, pe canapea, cu mintea încețoșată și derutată. Trebuia să-și aducă aminte ceva, dar nu reușea să-și dea seama ce. Se încrunta probabil, pentru că Aster i-a strâns mâna.

— Nu te gândi prea mult, Iris! i-a spus. Doar ascultă instrumentul!

Tensiunea care îi încorda umerii lui Iris a slăbit. A lăsat muzica să curgă prin ea. Nici măcar nu își dăduse seama cât de însetată fusese după aceste note, nu își dăduse seama că viața de zi cu zi devenise secetă fără sunetul corzilor care să-i învioreze orele.

— Nu e împotriva legii date de cancelar? a întrebat-o Iris pe mama ei. Să asculți muzică așa?

Aster a tras lung din țigară, dar ochii i-au lucit ca tăciunii în lumina slabă.

— Iris, crezi că ceva atât de încântător ar putea fi vreodată ilegal?

— Nu, mamă. Dar credeam că...

— Ascultă doar! a șoptit din nou Aster. Ascultă notele, draga mea!

Iris și-a rotit privirea prin încăpere și a văzut radioul bunicii pe servantă. Muzica se revărsa atât de clar din boxa mică, încât părea că violonistul se afla acolo, iar Iris a fost atât de încântată să vadă radioul, că a simțit nevoia să se ridice și să traverseze încăperea.

— L-am crezut pierdut, a șoptit, întinzându-și mâna ca să mângâie cadranul radioului.

Degetele i-au trecut prin aparat. L-a privit înmărmurită topindu-se într-o băltoacă argintie, aurie și maro. Muzica a devenit dintr-odată disonantă, ca scrâșnetul unui arcuș pe coarde întinse prea tare, și Iris s-a răsucit, cu ochi mari, și a văzut că Aster începe să pălească.

— Mamă, stai! s-a aruncat Iris spre ea. Mamă!

Din Aster nu mai rămăsese decât o pată de vopsea violet, plină de fum și mânjită de cenușă. Iris a țipat din nou, încercând să-și prindă mama.

— Nu pleca! Nu mă lăsa așa!

Un hohot de plâns i-a frânt vocea. Se simțea de parcă ar fi avut tot oceanul în piept. Plămânii i se înecau în apă sărată și a răsuflat adânc când o mână i-a coborât pe umăr, transformându-se într-o ancoră care o trăgea la suprafață.

— Iris, trezește-te! i-a cerut o voce groasă. E doar un vis.

Iris s-a trezit speriată. A clipit în lumina cenușie și l-a văzut pe Forest așezat pe marginea patului ei.

— A fost doar un vis, i-a repetat el, deși părea la fel de tulburat ca ea. E în ordine.

Iris a scos un sunet sugrumat. Inima îi bătea cu putere în piept, dar a dat din cap, venindu-și încetul cu încetul în fire. Spectrul lui Aster nu o părăsise însă, de parcă imaginea i s-ar fi imprimat pe retină. Și-a dat seama că nu mai visase de săptămâni întregi.

— Forest? Cât este ceasul?

— Opt și jumătate.

— La naiba! a țâșnit Iris de pe pernă. Am întârziat la serviciu!

— Ia-o ușor! i-a spus Forest, și mâna i-a alunecat de pe umăr. De când înjuri?

De când ai plecat, a gândit Iris, dar nu a spus-o, pentru că, deși în parte așa era, nu era întru totul adevărat. Nu putea să dea vina pe fratele ei pentru cuvintele care îi ieșeau pe gură zilele astea.

— Îmbracă-te de ploaie! Forest s-a ridicat din pat, privind-o cu înțeles, și a adăugat: E furtună afară.

Iris și-a aruncat privirea spre fereastră. A văzut dârele de ploaie alunecând pe sticlă și și-a dat seama că lumina slabă o făcuse să doarmă mai mult. Și-a tras rapid pe ea o rochie de bumbac cu nasturi în față și și-a înșirat ghetele de război. Nu avea timp să-și aranjeze părul, așa că și-a trecut degetele prin buclele încurcate, ieșind în zbor din dormitor cu geanta mică, trenciul și mașina de scris, închisă bine în caseta ei neagră.

Forest stătea lângă ușa de la intrare, cu o cană de ceai într-o mână și un fursec cu melasă în cealaltă.

— Te conduc? a întrebat-o.

— Nu e nevoie. Azi iau tramvaiul, i-a răspuns, surprinsă când fratele ei i-a întins ceaiul și fursecul.

— Ceva pentru drum, atunci.

Era felul lui de a-i cere scuze pentru seara trecută.

Iris a zâmbit. Era aproape ca pe vremuri, și a acceptat ceaiul călduț, dându-l pe gât dintr-o înghițitură. I-a întins cana goală fratelui ei și a luat fursecul, iar el i-a deschis ușa.

— Ar trebui să fiu acasă pe la cinci și jumătate, a adăugat Iris, păşind în aerul umed al dimineţii.

Forest a dat din cap, dar a rămas în prag cu o expresie îngrijorată. Iris a simţit că o urmăreşte coborând scările alunecoase.

A mâncat fursecul înainte să i-l strice ploaia, grăbindu-se spre staţia de tramvai. A urmat un drum aglomerat şi zdruncinat, pentru că majoritatea oamenilor căutau să se adăpostească din calea ploii în mijloacele de transport în comun. Iris şi-a găsit locul în spate şi a început să-şi dea seama cât de liniște era. Nimeni nu făcea conversaţie, nici nu râdea, aşa cum se întâmpla de obicei în tramvai. Atmosfera era una stranie, dezechilibrată. Şi-a zis că de vină trebuie să fie vremea, dar senzaţia a urmat-o până în clădirea Tribunii de Cerneală.

A rămas în loc pe trotuar când a dat cu ochii de cuvintele scrise deasupra uşilor de la hol. Aprinse ca sângele proaspăt, picurând pe cărămizi.

Unde eşti, Enva?

A intrat în clădire înfiorată, simţind greutatea frazei în clipa în care s-a plecat sub lintou. Cineva o scrisese în acea noapte, cu doar câteva ore înainte, pentru că nu fusese acolo cu o zi în urmă. S-a întrebat cine era făptaşul şi dacă îşi dorea cu adevărat să o bage pe Enva înapoi în mormânt, moartă sau adormită. Era vorba despre cineva care pierduse o persoană dragă în război? Cineva care se săturase să mai lupte pentru zei?

Iris nu-l putea învinovăţi pe făptaş; şi ea îşi făcea tot felul de gânduri, în fiecare zi, atunci când îşi amintea ce se întâmplase cu fratele ei doar pentru că Dacre se trezise, iar Enva cântase la coarde adevărul despre război. Se simţea furioasă, tristă, mândră. Devastată.

În ciuda a tot, şi ea se întreba unde e zeiţa celestă. De ce se ascundea? Era cu adevărat intimidată de muritorii nerăbdători să o vadă dusă?

Unde eşti, Enva?

Chiar dacă ea era încă neliniștită de mesajul sfidător, roșu ca sângele, Iris se așteptase ca Tribuna să zumzăie ca un stup. Se așteptase să vadă editorialiștii tastând, telefoanele sunând și pe asistenți învârtindu-se printre birouri cu mesaje. Se așteptase să o vadă pe Attie, deja cu trei căni de ceai băute, scriindu-și următorul articol.

În schimb, Iris a fost întâmpinată de o liniște solemnă, neclintită.

Nimeni nu se mișca, de parcă ar fi fost cu toții preschimbați prin magie în statui. Fumul era singurul care străbătea umbrele, ridicându-se din țigări și scrumiere. Iris a pășit în tăcere, cu inima bubuindu-i în piept de neliniște. A văzut-o pe Helena în mijlocul încăperii. Citea un ziar. Alături de ea se găsea Attie, cu mâna dusă la gură.

— Ce este? a întrebat Iris. S-a întâmplat ceva?

A simțit o mulțime de priviri, lucitoare în lumina veiozelor, întorcându-se spre ea. Unele pline de milă și compasiune. Altele, cu precauție. Ea și-a păstrat însă ochii ațintiți la Helena, care a coborât ziarul și a privit-o în față.

— Îmi pare rău, copilă! i-a zis ea.

Pentru ce îți pare rău? ar fi vrut Iris să o întrebe, dar cuvintele i-au rămas în gât când Helena i-a întins ziarul.

Iris și-a lăsat jos mașina de scris. A luat ziarul. Helena citise ceva de pe prima pagină.

Era Gazeta de Oath. Unde Iris fusese angajată mai înainte. Cât de straniu era să țină ziarul acesta acum, în subsolul de la Tribuna de Cerneală! I se părea că visează din nou. Apoi, în cele din urmă, a văzut ce îi acaparase Helenei atenția.

Pe prima pagină se afla un titlu scris cu litere îngroșate, cu cerneală neagră. Un titlu la care Iris nu s-ar fi așteptat niciodată.

DACRE SALVEAZĂ SUTE DE RĂNIȚI ÎN AVALON BLUFF
de ROMAN C. KITT

Iris s-a holbat la numele lui imprimat pe hârtie. Numele lui, pe care nu se gândise că avea să-l mai vadă vreodată legat de un titlu.

Kitt este în viaţă!

Uşurarea a început să se împrăştie, lăsând-o rece şi tremurând pe măsură ce parcurgea cuvintele lui Roman. A simţit cum începe să se înfioare şi să-i ia foc obrajii. A trebuit să citească aceleaşi fraze de mai multe ori ca să le poată pătrunde înțelesul.

Orice poveste are două versiuni. Poate că ați auzit-o pe una, spusă din perspectiva unei zeițe care i-a atras pe copiii multora dintre voi într-un război sângeros. Poate că ați vrea însă să o auziți și pe cealaltă? Una în care copiii voștri nu sunt răniți, ci vindecați. Una în care acest pământ s-ar reîntregi. O poveste nu desprinsă dintr-un muzeu sau volum de istorie, pe care mulți dintre noi nu o vor mai citi niciodată, ci una care se scrie acum. Care se scrie chiar în aceste clipe, acum, când țineți acest ziar în mână și îmi citiți cuvintele.

Pentru că eu mă aflu aici, pe front, și sunt în siguranță printre trupele lui Dacre. Și vă pot spune ceea ce tânjiți să aflați de cealaltă parte a baricadei.

— Nu! a şoptit Iris, care simţea cum i se ridică fierea spre gât, arzându-i pieptul ca focul.

— Îmi pare rău, Iris! a repetat Helena, cu ochi întunecaţi. Roman s-a întors împotriva noastră.

§ 4 §

Mătase de păianjen și gheață

ROMAN PRIVEA FIX MAȘINA DE SCRIS ȘI PAGINA ei albă. Stătea la un birou aflat în fața unei ferestre ce dădea spre un câmp auriu, iar vremea era la amiază, târziu. În curând urma să vină noaptea; stelele aveau să străpungă cerul ca niște cuie, iar el avea să aprindă lumânări și să scrie la lumina flăcării, pentru că vorbele îi veneau mai ușor în întuneric.

Aceasta era întotdeauna cea mai grea parte pentru el. Să înceapă un articol. Îl durea să scrie și-l durea să nu scrie.

Frustrarea îi era familiară. În trecut, Roman trebuie să-și fi petrecut ore întregi holbându-se la vreo pagină albă și încercând să se hotărască ce cuvinte să aștearnă pe hârtie. Însă, în ciuda zilelor care se scurseseră de când se trezise, încă nu-și putea aminti foarte clar momentele acestea din trecut. Și-a încordat mâna, gândindu-se la ceea ce-i spusese Dacre:

„Să ai încredere doar în ceea ce poți să vezi!"

Zeul nu avea de ce să-și facă griji în privința amintirilor lui Roman. Lui îi era greu să-și amintească ce se întâmplase înainte să coboare în adânc, de parcă în ceața din mintea lui s-ar fi ridicat munți ce blocau accesul la ani buni din propria viață.

„Ai nevoie de timp", ii spusese Dacre, „dar îți vei aduce aminte ce este important. Și îți vei găsi locul aici."

Atunci când se trezise pentru prima oară în adânc, Roman se simțise de parcă ar fi tras pentru întâia oară aer în piept. Își deschisese ochii și văzuse lumina pâlpâitoare a focului și pereții de marmură albă care îl înconjurau, simțise piatra dură sub el și înțelesese imediat că se află altundeva. Un loc magic, în care nu mai fusese până atunci.

Pe deasupra, mai era și gol.

Gemând, se ridicase și privise în jurul încăperii stranii.

Avea niște proporții ciudate și era cioplită cu totul din piatră. Avea nouă pereți, toți albi cu striații albastre, lucitori ca fațetele unui diamant. Tavanul sclipea, învârstat cu aur, iar dacă mijea ochii, lui Roman i se părea că seamănă cu cerul nopții. Patru torțe ardeau în suporturi de fier, focul fiind singura sursă de lumină.

Înfiorat, Roman coborâse de pe masa dură pe care fusese întins. Piatra de sub tălpile lui era netedă. Începuse să pășească pe lângă pereți, în căutarea unei uși. Nu găsise niciuna, dar își înghițise spaima, dând roată încăperii pentru a doua oară, cu degetele alunecându-i pe piatră.

— Alo? strigase cu glas încă răgușit de somn. E cineva aici?

Nu primise niciun răspuns. Auzea doar sunetul propriei respirații.

Nu-și amintea cum fusese adus în acea încăpere. Nu știa de câtă vreme se afla închis în acel loc. În cele din urmă, se oprise din tremurat.

Își coborâse privirea la propriul trup, palid în lumina focului, de parcă ar fi putut să descopere răspunsuri pe propria piele.

Uimit, chiar descoperise ceva.

Se încruntase și se aplecase să cerceteze mulțimea de cicatrici de pe piciorul drept. Erau numeroase: unele lungi și zimțate, altele, mici și drepte, iar Roman le urmărise cu degetul, de parcă ar fi fost drumuri pe o

hartă. În cele din urmă, apăsase cu putere pe semnele delicate, sperând că durerea avea să-l ajute să-și amintească.

Nu simțea durere, dar cu coada ochiului văzuse fulgerând ceva. Își întorsese repede capul, dar își dăduse seama că nu văzuse ceva în cameră, ci o străfulgerare în minte. Lumina soarelui și fum, bubuitul artileriei. Pământul se cutremura; vântul purta iz de metal încins și sânge. O săgetare dureroasă apoi, atât de ascuțită, că-i tăiase respirația și-l făcuse să se prăvălească la pământ.

Dar nu fusese singur. Îl însoțea cineva, ținându-l de mână.

Degetele lui Roman alunecaseră de pe cicatrici. Își îndreptase palmele spre față și băgase de seamă că are o urmă pe degetul mic de la mâna stângă. Trebuie să fi purtat un inel la un moment dat. Atinsese urma ușor pronunțată pe care o lăsase în urmă.

Nu își mai amintea nimic. Nu mai putea revendica nicio străfulgerare sau vreo fărâmă din propriul trecut.

Își încordase mâna până când i se albiseră încheieturile.

Sunt mort?

Parcă pentru a-i răspunde, durerea năvălise brusc. Capul îl durea atât de tare, încât trebuise să se lase jos, pe podeaua din piatră. Țipase, strângându-și genunchii la piept. Prin creierii lui trecea lama unei spade, legănându-se dintr-o parte într-alta. O sabie care-l spinteca pe dinăuntru.

Durerea fusese atât de puternică, încât își pierduse cunoștința.

După o vreme, se trezise cu ochii plini de groază.

Primise ceva. Pe podea se afla o tavă cu mâncare: un castron cu tocană aburindă, un codru de pâine neagră, o carafă cu apă și o cupă mică din lemn. Iar alături zăcea un morman de haine și o pereche de ghete din piele.

Roman se târâse spre ofrandă. Se simțea atât de înfometat, de gol, că nu ezitase nicio clipă să mănânce mâncarea și să bea apa. Dar, când se întinsese după haină și o desfăcuse, împietrise.

Era o salopetă. Fusese lovit din nou de un val de familiaritate. Haina era într-o nuanță închisă de roșu, iar Roman se oprise să cerceteze emblema albă, cusută deasupra buzunarului de pe partea stângă: CORESPONDENT SUBPĂMÂNTEAN.

Își trăsese pe el salopeta, ignorând senzația de jenă pe care i-o trezea.

În clipa în care încheiase ultimul nasture, frigul îi părăsise trupul. Simțise cum căldura îi radiază din coaste, de parcă ar fi înghițit raze de soare. Se încălțase rapid cu șosetele și ghetele care-l așteptau.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot spărsese tăcerea asurzitoare.

Se întorsese și văzuse fisura care se deschisese în perete. Era ușa pe care o căutase fără sorți de izbândă mai devreme.

Un bărbat tânăr, îmbrăcat cu o uniformă cafenie, păşise în cameră. Părea aproape de o vârstă cu Roman, poate cu doar câțiva ani mai mare ca el, și avea pielea albă și păr blond. Sprâncenele îi erau încruntate, iar buzele, strânse într-o linie subțire, de parcă nu ar fi zâmbit prea des.

— Cine ești? îl întrebase Roman cu glas răgușit.

— Sunt locotenent Gregory Shane. Tu cum te numești?

Roman împietrise. Numele lui? Nu și-l aducea aminte și gândurile i se învălmășeau.

Probabil că ceva din panica lui interioară i se întipărise pe chip, pentru că locotenentul îi spusese:

— Nu-ți face griji, îți vei aminti! Nu forța lucrurile!

— De câtă vreme mă aflu aici?

— De câteva zile. Te-ai vindecat.

— De ce?

— Va dori să-ți spună chiar el. Acum urmează-mă!

Shane o luase la pas, așa că Roman nu avusese de ales și îl urmase înainte ca ușa să se facă din nou nevăzută.

Holurile erau destul de încăpătoare ca să poată fi străbătute de doi oameni, umăr la umăr, și destul de înalte cât să încapă pe ele cu ușurință cineva de înălțimea lui Roman. Pereții erau la fel ca aceia din camera în care se aflase până atunci: netezi, reci și albi, cu firicele lucitoare ca niște vene albastre. La fiecare zece pași se afla o torță care lumina drumul. În jur plutea o liniște stranie. Apoi trecuseră pe lângă un tunel ramificat, și Roman auzise bufnituri îndepărtate.

Încetinise pasul și mijise ochii spre coridorul din dreapta, care era cufundat în întuneric. Părea că se lucrează. Sunetele barosului care lovea în nicovală se împleteau cu strigăte și cu clinchetul mașinăriilor. Brusc, spre ei adiase o pală de aer cald, metalic.

— Mergi mai departe! îl îndemnase locotenentul cu glas aspru.

Roman se pusese din nou în mișcare. Era nerăbdător însă să afle unde anume se afla și de ce fusese coborât în adânc. Băgase de seamă că trecuseră pe lângă alte două coridoare, dintre care unul mirosea îngrozitor, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva putred sau pe moarte. Celălalt era plin de moloz și pânze de păianjen, ca și cum tavanul s-ar fi prăbușit cu mai multe decenii în urmă.

Shane trebuie să fi băgat de seamă cât de atent era Roman, cum încetinea pasul de fiecare dată când treceau pe la o răscruce de drumuri. Locotenentul se oprise în loc și scosese din buzunar o batistă, pe care i-o legase lui Roman la ochi.

— O simplă măsură de precauție, îl informase, apucându-l pe Roman de cot. Urmează-mă!

Roman își mușcase buza. Grija îi apăsa pieptul, împiedicându-l să respire. I se păruse că se mai întorseseră la două colțuri. Îi asudaseră palmele când

Shane îi spusese să-şi întindă mâinile şi să atingă peretele.

— Ne aflăm la capătul unei scări, zisese individul. Sunt 25 de trepte în total şi sunt abrupte. Fii cu băgare de seamă!

Roman îl urmase încetişor. Picioarele începuseră să-i ardă, apoi simţise schimbarea de temperatură, după care auzise cum se deschide o uşă.

Fusese întâmpinat de un mănunchi de raze care i se strecurau prin legătura de la ochi. De adierea unei pale de vânt proaspăt, înmuiată de căldură primăvăratecă. Probabil plouase de curând, pentru că Roman simţise izul pământului reavăn odată ce păşise cu totul în lumea de sus. Podeaua de sub tălpile lui era din lemn şi scârţâia ca aceea dintr-o casă veche. Aproape că se împiedicase de colţul unui covor, fluturându-şi mâinile în aer ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Aşteaptă aici! îi ceruse Shane, închizând uşa. Nu te mişca!

Roman doar dăduse din cap, căci avea gura uscată. Ascultase cum se îndepărtează paşii grei ai lui Shane. Simţea că încăperea în care se află e plină de mobilă. Nu răsuna niciun ecou singuratic, unicul zgomot fiind ticăitul constant al unui ceas, undeva, la stânga lui.

Auzise pe cineva vorbind. Sunetul era înăbuşit de pereţi. Recunoscuse cadenţa monotonă a lui Shane şi îndrăznise să păşească puţin mai în faţă, ca să deslueşască cuvintele.

— S-a trezit, Înălţime. L-am adus aici, cu mine. Aşteaptă în cealaltă cameră, dacă doreşti să-l vezi.

Tăcere. Vocea care se auzise apoi era una pe care Roman nu o mai auzise până atunci – adâncă, de bariton. Languros şi catifelat, glasul îi trezise fiori pe şira spinării.

— Parcă ţi-am spus să nu-l aduci aici, locotenente.

— Este vorba despre memoria lui, sire. Nu-şi aminteşte nici măcar propriul nume. M-am gândit că l-

ar ajuta dacă...

— Dacă ar vedea acest loc?

— Da, sire. Știu că nu avem mult timp la dispoziție și că ne-ar putea fi de ajutor prin...

— Prea bine! Adu-l la mine!

Roman făcuse un pas în spate, cu inima bubuindu-i în timpane. Era tentat să-și smulgă batista de la ochi și să fugă, să fugă undeva departe de acel loc, dar ezitarea îl costase. Îl auzise pe Shane intrând din nou în încăpere și tresărise în clipa în care locotenentul îi scosese legătura.

Privise în jur. Se afla într-o cameră mică, dar agreabilă: o pictură în ulei atârnată deasupra șemineului din piatră; mobilă din lemn de cireș, cu perne din catifea verde, deasupra unui covor plușat. Ferestrele înalte, încadrate de draperii florale, erau întredeschise, permițându-i aerului proaspăt să pătrundă înăuntru. Era un soi de antreu, își dăduse Roman seama, aruncând o privire ușii pe care intraseră.

Era o ușă ca oricare alta. Sculptată în lemn, cu vopsea albă sărită și o clanță din alamă, cu o gaură pentru chei ruginită. Ar fi trebuit să-i aparțină unui garderob în care se agățau hainele. Doar că ei se ridicaseră din adânc.

— Înălțimea sa, comandantul Dacre, te va primi acum, îl anunțase Shane. Urmează-mă!

— Dacre? șoptise Roman.

Numele i se ridicase ca o văpaie din piept, arzându-i buzele. Se văzuse cu bretele din piele, îmbrăcat cu pantaloni călcați perfect, la dungă, și o cămașă albă cu nasturi, stând la un colț de stradă în timp ce citea un ziar cu acest nume în titlul de pe prima pagină.

— Vino! repetase Shane.

Roman pășise într-un foaier și văzuse imediat că în fața ușii erau postați doi soldați înarmați. Aveau expresii reci și sobre și chipuri ca de statui. Roman își ferise ochii și înaintase pe hol, urmat îndeaproape de Shane.

În unele locuri, podeaua părea să aibă denivelări. Pe pereți se vedeau crăpături mari, care străbăteau tapetul ca niște vene, de parcă locuința ar fi trecut printr-o furtună teribilă. Însă abia când păşise în bucătăria spațioasă și văzuse masa, cu rafturile de deasupra încărcate de ierburi şi oale din aluminiu, și ușa dublă, cu geamurile crăpate, Roman simțise durerea săgetându-l în piept.

Mai fusese în acest loc. Era sigur.

Singurul lucru pe care-l putea face însă era să se holbeze la cele două mașini de scris care se odihneau alături, pe masă. Erau aproape identice, cu tastele lucind în lumina soarelui.

— Înțeleg că una dintre aceste mașini de scris îți este cunoscută?

Roman își îndreptase ochii spre partea lui stângă. La capătul mesei era așezat un bărbat înalt, cu umeri lați. Părul lung și blond îi cobora până la gulerul uniformei cafenii impecabile. Era straniu că Roman nu îl observase până când nu vorbise, iar acum părea să nu-și mai poată lua ochii de la el.

Străinul arăta mai matur decât el, deşi era greu să-i dea o vârstă. Părea să aibă cu adevărat ceva peren – prezența lui cântărea greu în încăpere, dar nu avea niciun fir argintiu în păr, nici riduri la coada ochiului. Avea o față ascuțită, cizelată, și ochii de un albastru intens.

Roman nu-l mai întâlnise până atunci, dar nu putea să nege că are un aer familiar. La fel ca mașinile de scris și casa, de parcă Roman ar fi păşit prin acest loc în vise. Însă poate că avea această senzație doar pentru că străinul îl privea de parcă l-ar fi cunoscut, iar asta îi dădea lui Roman un sentiment neplăcut, ca atunci când îți treci mâna peste un fular de lână înainte de a apăsa întrerupătorul pentru lumină. Energie statică și metal; un spasm până în măduva oaselor.

Roman nu își închipuise niciodată că avea să stea față în față cu un zeu. Divinitățile fuseseră înfrânte. Erau forțe adormite, îngropate. Nu ar fi trebuit să se scoale și să umble din nou printre muritori. Roman se crispase de durere înlăuntrul său pentru că începeau să-i revină frânturi din memorie. Un oftat, o șoaptă.

Un fior.

Dacre zâmbise de parcă ar fi putut să-i citească gândurile lui Roman.

Zeul își întinsese mâna elegantă, arătând din nou spre mașinile de scris.

Roman clipise, amintindu-și întrebarea.

— Da, sire. Îmi par familiare.

— Atunci, care dintre ele este a ta?

Roman se apropiase de masă. Cercetase mașinile de scris, însă doar privindu-le nu putea spune cu certitudine. Ambele păreau să fie importante pentru el, lucru care îl nedumerea.

— Le poți atinge, reluase Dacre cu blândețe. Am descoperit că ajută la recuperarea memoriei după vindecare.

Roman își întinsese mâna cu degete tremurânde. În obraji îi înfloriseră bujori. Se simțea rușinat că pare atât de slab și de fragil dinaintea zeului. Nici măcar nu-și aducea aminte propriul nume! Dar, în clipa în care atinsese bara de spațiu a mașinii de scris care-l aștepta în partea stângă, zbaterea frenetică a pulsului i se liniștise.

Aceasta, își zisese. Aceasta a fost a mea.

Surprinsese o lumină fulgerătoare cu coada ochiului. De această dată știuse că e doar în mintea lui, o amintire care își găsea locul. Își adusese aminte că stătea la un birou în dormitorul lui și scria la mașina de scris. Lucra la lumina lămpii, până târziu în noapte, cu cărți și căni de cafea împrăștiate în jur. Uneori, tatăl lui îi bătea la ușă și-i zicea: „Culcă-te, Roman! Cuvintele vor fi acolo și de dimineață!"

Degetele lui Roman alunecaseră de pe tastă, propriul lui nume reverberând înlăuntrul său. Îi aruncase o privire mașinii de scris care-l aștepta în partea dreaptă, curios. Trasase conturul tastelor, așteptând să izvorască o nouă amintire.

Nu apăruse nicio lumină, nicio imagine de care să se agațe. La început, i se păruse că nu-l întâmpină nimic mai mult decât o tăcere rece și adâncă. Cercuri concentrice care se risipeau pe suprafața unui lac întunecat. Apoi simțise chemarea. Venea din adâncul lui, o coardă invizibilă, între coaste, pe care nu o vedea, dar pe care o simțea.

Emoțiile îi aprinseseră sângele.

Percepuse o undă de parfum de lavandă. Un trup cald lipit cu frenezie de al lui. Plăcere, grijă și o dorință care-l pătrundea cu durere până la oase, și frică, toate împletite la un loc.

Trebuise să strângă din dinți, chinuindu-se să țină totul înlăuntru. Dar când mâna îi alunecase de pe mașina de scris, inima îi rămăsese însetată, bătându-i cu putere în piept.

— Care dintre ele este a ta, corespondent? îl întrebase din nou Dacre.

Dar glasul i se schimbase. Nu mai era prietenos, ca mai înainte; Roman simțea asprimea dindărătul cuvintelor. Era cu siguranță un test. Exista un răspuns corect și unul greșit, iar Roman ezitase, sfâșiat între mașina de scris care-i adusese aminte de numele lui și cea care-i adusese aminte că fusese viu.

— Aceasta, răspunsese, arătând-o pe cea din stânga lui, cea îmbibată de trecut. Cred că aceasta este a mea.

Dacre dăduse din cap spre cineva care se afla în spatele lui Roman. Shane pășise în față, apropiindu-se de masă. Roman uitase de prezența locotenentului.

— Mașina de scris care îți aparține o vei lua în camera ta de corespondent, reluase Dacre. Cealaltă va fi distrusă.

— Da, sire! spusese Shane, plecându-și capul.

Roman tresărise. Împotrivirea i se urcase ca un nod în gât – nu voia să fie distrusă cealaltă mașină de scris –, dar nu găsise curajul și nici cuvintele potrivite ca să-l convingă pe Dacre să se răzgândească. Încă își simțea mintea ca o pojghiță de gheață, care se putea frânge oricând într-o mie de cioburi, iar zeul trebuie să fi știut asta.

— Urmează-mă, corespondent! îi ceruse Dacre. Aș vrea să-ți arăt ceva.

Roman ieșise în urma lui Dacre, pe ușile din spate, într-o grădină cu ierburi. Solul era umed și băltoacele cu apă de ploaie luceau printre rândurile de legume acum răsărite. Dar cerul de deasupra era albastru, soarele strălucea, iar norii se împrăștiau, subțiri, suflați de vântul din vest.

Ieșiseră pe o poartă de fier și traversaseră drumul cu piatră spartă, intrând pe un câmp.

Dacre înainta cu ușurință prin iarba înaltă, umbra lui tremurând pe deasupra lanurilor aurii. Fiecare pas pe care îl făcea era însoțit de dangătul slab al unui clopot. Sau poate era un sunet scos de două bucăți de metal care se loveau între ele.

Roman îl urma îndeaproape, dar inima îi bătea mai tare în piept. Locul acesta avea ceva straniu. Îl făcea să tremure înfiorat în miezul zilei. Sudoarea îi lucea pe piele.

— Aici, rostise Dacre. Aici te-am găsit.

Roman se oprise fără voia lui. Își coborâse privirea și băgase de seamă că o parte din iarbă era culcată și pătată. Păreau pete vechi de sânge uscat ca un vin întunecat.

— Ai murit repede. Aveai plămânii plini de sânge. Te-ai târât prin iarbă, căutând parcă pe cineva.

Dacre tăcuse câteva clipe. Vântul îi răvășise părul de culoarea inului și privirea lui o întâlnise pe a lui Roman.

— Îți aduci aminte?

— Nu.

Lui Roman începuseră să-i pulseze din nou tâmplele. Se încruntase la sângele împrăștiat și la iarba culcată. Încercase să se închipuie muribund într-un astfel de loc și tot ce simțise fusese recunoștință pentru zeul care voise să-l salveze.

— Trupurile și mințile muritorilor sunt extrem de fragile și greu de reparat! zisese Dacre, ușor amuzat. Ca mătasea de păianjen, ca gheața primăvara. Pentru ca magia mea să îți poată vindeca rănile fizice, a trebuit să construiesc ziduri în mintea ta, astfel încât să fii protejat atunci când aveai să te trezești din nou. Așa că este mai bine ca amintirile să îți revină treptat.

Roman rămăsese tăcut o clipă. Cu ochii încă ațintiți la pământul pătat de sânge, îl întrebase pe zeu:

— De ce m-ai salvat?

— Vei fi o parte vitală a acestui război, îi răspunsese Dacre. Aș vrea ca tu să scrii varianta mea pentru această poveste.

În această seară, Roman se afla în camera care-i fusese alocată. O cameră la etajul de sus al casei pe care aproape că și-o amintea.

Draperiile aveau o nuanță verde-închis. Lipit de unul dintre pereți se găsea un pat improvizat pe podea, cu pături strânse pe el. Ferestrele erau înțesate de fisuri, iar sticla se aprindea ca o văpaie în lumina soarelui de la apus. Ușa se închidea cu greu, de parcă fundația întregii clădiri avusese de suferit. În ciuda intimității pe care Roman o avea acum într-o cameră a lui, știa că în fapt este doar o iluzie. Odaia nu avea oblon, iar Shane stătea de gardă pe hol.

Toată atenția lui Roman era însă îndreptată spre biroul aliniat în fața uneia dintre ferestre. Și asupra mașinii de scris care-l aștepta în lumina tot mai slabă.

Extenuarea îi îngreuna oasele, dar datoria se profila ca o osatură veche a existenței sale, iar Roman s-a apropiat de birou. S-a așezat pe scaun și a fixat mașina de scris cu privirea. Încă nu știa ce avea să scrie; nici măcar nu știa dacă avea să găsească cuvintele potrivite.

Pe birou se afla un top nou de hârtie. Un carnețel și creioane. O grămăjoară de lumânări și o veioză cu un bec gălbui, astfel încât să poată scrie noaptea. Dacre părea să se fi gândit la tot. A prins cu băgare de seamă o foaie de hârtie în mașina de scris. A oftat, trecându-și mâna prin părul negru. Avea nevoie de o baie. Voia să doarmă, să nu se mai gândească la nimic o vreme. Dar, când și-a lăsat în cele din urmă degetele pe tastatură, a fost întâmpinat de o surpriză.

Aceasta nu era mașina de scris pe care i-o indicase lui Dacre ca fiind a sa. Nu era cea la care bătuse de când era copil, care îi arătase o frântură din cel care fusese înainte.

Roman a închis ochii, respirând tremurător.

A simțit din nou chemarea aceea, amestecul de emoții. A încercat să-și închipuie cine atinsese acele taste de nenumărate ori, cine bătuse la acea mașină.

Cine ești?

Nu a primit niciun răspuns. Nu vedea nimic, dar simțea din nou. O tachinare ușoară, care nu putea fi însă negată. O legătură invizibilă, împletită printre coastele sale.

S-a împotrivit chemării necunoscutului.

5

Prima Alouette

Nu cred că s-a întors împotriva noastră, a spus Iris. Roman încearcă să supraviețuiască.

Helena a ridicat din sprânceană.

— S-ar putea prea bine să fie vorba despre asta. Dar înseamnă că nu este de încredere și că a fost compromis. Nu mă mai pot baza pe el! În plus, acum ne va crea probleme pentru că scrie pentru concurență.

Iris și-a întors privirea la Gazeta de Oath pe care o ținea în continuare în mână. Gândurile i se învălmășeau în minte, dar s-a concentrat asupra articolului lui Roman. Aproape că-l auzea citindu-i-l, pe un ton rece, cu o cadență aspră. Aproape de nerecunoscut. Asta până când a dat cu ochii de un cuvânt, din a șasea frază, care putea fi ușor trecut cu vederea: O poveste nu desprinsă dintr-un muzeu sau volum de istorie, pe care mulți dintre noi nu o vor mai citi niciodată, ci o poveste care se scrie acum.

— Muzeu, a șoptit Iris.

— Poftim? a întrebat-o Helena.

Iris a clipit. Inima îi bătea dintr-odată mai tare.

— Nimic. Doar o idee.

Helena a oftat, cu mâinile în șold.

— Asta îți va afecta abilitatea de a raporta, copilă?

— Nu. Din contră! i-a răspuns Iris, pășind spre telefon. Voi descoperi adevărul.

A ridicat Gazeta de Oath și a scuturat-o bine în aer, doar ca s-o liniștească pe Helena și pe redactorii care

erau cu ochii pe ea. Apoi a pus mâna pe receptor și a sunat la centrală.

O voce de bărbat a pârâit pe fir.

— Unde doriți să vă redirecționez apelul?

— La Gazeta de Oath, vă rog! a cerut Iris.

— Așteptați, vă rog!

Iris a așteptat, bătând din picior. A auzit zgomotul static de pe linie, comutatoarele pe care se apăsa, apoi țârâitul constant în urechi. Știa că la Gazeta de Oath sunt mai multe telefoane. Nu avea de unde să știe către care fusese direcționat apelul ei, așa că a numărat în gând, așteptând, sperând, rugându-se...

— Alo? Aici Prindle, de la Gazeta de Oath.

Lui Iris i-a înflorit un zâmbet pe buze. Era așa cum sperase, și a avut nevoie de câteva secunde ca să se adune.

— Alo? a repetat Sarah Prindle, ușor nerăbdătoare.

— Prindle, a rostit Iris pe un ton jos. Am niște vești importante pentru tine. Trebuie să ți le comunic în persoană. Ne vedem la cafeneaua Gould în douăzeci de minute.

— Ne vedem la...

Sarah păruse mai întâi indignată, dar și-a înghițit singură cuvintele. Glasul i s-a înmuiat, cu un ușor oftat.

— Ia stai puțin... Winnow, tu ești? Îți recunosc vocea.

— Da, eu sunt.

— Dar, Autry... Nu am liber până la pauza de prânz.

— Știu, dar trebuie să te văd cât mai curând. Nu te poți furișa?

A urmat o clipă de tăcere. Iris aproape că putea să o vadă pe Sarah cu ochii minții aruncând priviri furișe pe deasupra agitației din redacția Gazetei. Zeb Autry era fără îndoială la el în birou și își turna whisky peste gheață, cu un teanc de hârtii pe birou.

— Da, cred că pot! a răspuns ea în cele din urmă, destul de entuziasmată. Douăzeci de minute zici? La cafeneaua Gould?

— Da, i-a răspuns Iris. Te aștept!

— Atunci, ne vedem curând!

Iris a pus receptorul în furcă și s-a răsucit. Redacția Tribunei era în continuare cu ochii pe ea, cu pupilele dilatate de curiozitate.

Iris a împăturit Gazeta sub trenci, ca să protejeze ziarul de ploaie, și, cu rândurile trădătoare ale lui Roman lipite de inimă, a ieșit de la Tribuna de Cerneală. Și a pornit prin spiralele de ceață gri spre cafeneaua Gould.

Sarah Prindle întârzia câteva minute, dar pe Iris nu o deranja. Alesese o masă mică și rotundă dintr-un colț al cafenelei, între un raft cu cărți și un lămâi plantat în ghiveci. Un loc perfect pentru o discuție clandestină. Doar ce-și atârnase trenciul în cuier și comandase un ibric cu ceai când a auzit clopoțelul de deasupra ușii de la cafenea sunând.

Sarah arăta exact așa cum și-o amintea. Deși adevărul era că nu trecuseră decât câteva luni de când lucraseră împreună la *Gazetă*. De atunci se scurseseră însă săptămâni cu zile stranii, întunecate, și lui Iris i s-a tăiat respirația când și-a dat seama că se simte cu adevărat de parcă ar fi trecut ani.

— Winnow! a strigat în șoaptă Sarah, grăbindu-se spre colțul lui Iris.

Iris s-a ridicat de la masă zâmbind.

— Mă bucur să te văd, Prindle!

S-au îmbrățișat atât de strâns, că Iris a simțit că-i trosnește spinarea și s-a ales cu o gură plină din părul blond și fin al lui Sarah.

— Te rog, ia loc! i-a zis Iris, așezându-se din nou pe scaunul ei. Doar ce am comandat un ibric cu ceai pentru amândouă.

— Ceai care nu se răcește niciodată! Un câștig bun adus de o clădire fermecată.

Sarah și-a rezemat umbrela de perete și apoi a luat loc.

Un chelner le-a adus un ceainic aburind – era adevărat, ceaiul nu se răcea niciodată la cafeneaua Gould – alături de un recipient cu lapte și miere și o farfurie cu chifle dulci unse cu unt. Fetele și-au pregătit cestile în tăcere. Dar Sarah trebuie să fi simțit grijile pe care Iris le adusese cu ea în cafenea, așa că și-a ridicat privirea și a spus:

— Înțeleg că ai văzut articolul lui Kitt din această dimineață.

— Da.

Iris a luat ziarul de pe podea și l-a întins pe fața de masă. Titlul lui Roman o atrăgea în continuare, ca un vârtej în ocean.

— Și am câteva întrebări.

— Și eu am, la rândul meu, a replicat Sarah, scoțându-și ochelarii ca să-i șteargă de ceață și de stropii de ploaie. Am întrebări încă de când ai plecat de la *Gazetă*! Cum ar fi: de ce a demisionat Kitt la doar câteva săptămâni după ce ai plecat tu? Totul a părut întâmplător; asta până să privesc lucrurile cu mai mare atenție. Sarah și-a pus ochelarii la loc pe nas, și ochii i s-au mărit în timp ce adăuga: Și, pe zei, abia acum am băgat de seamă că ai un inel pe deget! Acela e... Voi doi v-ați...?

— Șșș! a făcut Iris, băgând de seamă că atraseseră câteva priviri. Da. Eu și Kitt suntem căsătoriți.

— Când s-a petrecut asta?

— Pe front.

— Ah, Winnow, ai multe explicații de dat! Sau să-ți spun și ție Kitt de acum încolo?

— Îmi poți spune Winnow, a răspuns Iris, sorbind din ceai. Dar este o poveste lungă, și mă tem că va trebui să ți-o împărtășesc mai târziu. Deocamdată trebuie să aflu cum au ajuns cuvintele lui Kitt la Gazetă. Printr-o

scrisoare? I-a fost adresată lui Autry? Articolul a fost scris de mână sau deja bătut la maşină?

Sarah s-a încruntat.

— Ştii ce, chiar a fost foarte straniu. Cu două zile în urmă, mă aflam în biroul lui Autry, îi adusesem comanda pentru prânz, când un bărbat a bătut la uşă.

— Cine era acest bărbat? a cerut Iris să afle. Cum arăta? Care-i era numele?

— Eu... nu ştiu cine era, i-a răspuns Sarah. Adevărul este că nu i-am văzut faţa. Îmi amintesc că era înalt. Purta o pelerină şi avea gluga trasă pe cap. Avea glasul aspru, cu o cadenţă stranie, aproape languroasă. Nu era o voce neplăcută, dar am îngheţat când am auzit-o.

Iris s-a rezemat de speteaza scaunului şi şi-a pocnit degetele. Bărbatul trebuie să fi fost unul dintre acoliţii lui Dacre. Unul dintre cei mai de încredere servitori ai lui Dacre fusese în Oath, nu departe de locul în care stăteau Iris şi Sarah acum, bându-şi ceaiul în cafenea. Cum de se mişcase bărbatul pe neştiute şi fără să atragă atenţia? Luase trenul până în Oath? Venise pe jos de pe front până în oraş? Călătorise cu un vehicul?

Toate aceste idei îi ridicau firele de păr de pe braţe. Războiul era mult mai aproape de oraş decât crezuse pe vremuri.

— Deci acest bărbat i-a înmânat articolul scris de Kitt lui Autry, a rezumat Iris.

— Într-adevăr! Şi a zis că este ceva pentru care Autry cu siguranţă va fi dispus să plătească preţul.

— Şi care a fost preţul?

Sarah a început să se joace cu tortiţa delicată a ceştii.

— Autry primea articolul dacă era de acord să publice toate celelalte articole ce urmau să-i fie livrate. Din acea clipă nu ar mai fi avut dreptul să aleagă.

— Aşadar, vor mai veni şi alte articole?

Sarah a dat din cap.

— Autry a fost încântat. M-a dat afară din birou ca să deschidă singur corespondenţa. Nici două minute mai

târziu, m-a chemat înapoi și mi-a spus să pun articolul pe biroul lui Benton, la redactat. Am făcut întocmai și am reușit să arunc o privire hârtiei. Am fost șocată să văd că este scriitura lui Kitt.

— Scrisul lui de mână? a întrebat Iris.

— Nu. Articolul fusese bătut la mașină, i-a răspuns Sarah. Voiam să spun doar că am fost uimită să-i văd din nou cuvintele și de faptul că publică iar la Gazetă, mai ales după ce își dăduse demisia și făcuse atâta vâlvă.

Articolul lui Roman era bătut la mașină, ceea ce însemna că avusese acces la o mașină de scris. Să sperăm că la o Alouette, și-a zis Iris.

— Kitt... a dat de necaz, Winnow? a întrebat-o Sarah.

— Așa cred. Iar eu sunt pe cale să te rog să faci ceva foarte periculos și extrem de ilegal.

— Ilegal?

— Da. Și nu te-aș fi pus în această situație dacă nu aș fi avut cu disperare nevoie de tine.

Sarah a mustăcit. A lăsat jos ceașca cu ceai și și-a împreunat mâinile, aplecându-se spre Iris cu un aer conspirativ.

— Te ascult, atunci.

— Muzeul îți este foarte cunoscut, nu-i așa?

— Păi, da. Merg acolo în fiecare weekend cu tata.

Iris și-a mușcat buza, conștientă că se află într-un moment de răscruce. Cu toate acestea, nu avea de ales. Era mistuită de dorința de a-i scrie lui Roman din nou. De a restabili din nou legătura magică, făcând-o să treacă peste praguri și să străbată kilometri întregi sfâșiați de război.

— Trebuie să mă ajuți să pătrund în muzeu, Prindle.

Spre lauda ei, Sarah doar a clipit.

— Bine! Și de ce am face asta?

— Pentru că trebuie să fur o mașină de scris.

6

Al doilea prenume ne place cel mai mult

Ar trebui să fiu mort. Nu ar trebui să stau la biroul meu și să îți scriu aceste rânduri. Nu ar trebui să trag aer în piept – inspir, expir, inspir – și să privesc stelele, simțind cât de ~~nespus de frumoasă~~ rece este lumea, acum, că am scăpat de moarte, ca un musafir care a întârziat mai mult decât se cuvine. Nu știu ce altceva mă îndeamnă să mă ridic la răsărit și să merg înainte în afară de asta: cicatricile mele ascund ~~un cântec~~ o poveste. Una care îmi șoptește la ureche, deși încă nu i-am pătruns cu totul cuvintele.

„Ar trebui să fii îngropat într-un mormânt", îmi zice lumea, atât de tare, că toate celelalte sunete amuțesc.

Și, cu toate acestea, eu îmi apăs degetele pe cicatricile din piele – delicate, proaspete, calde ca sângele de dedesubt – și aud: ~~„Există ceva divin."~~ „Există cineva care te-a păstrat aici – respirând, mișcându-te, trăind."

Mâinile lui Roman au alunecat de pe mașina de scris. Ar fi trebuit să scrie următorul articol pentru Dacre, doar că, atunci când se așezase la masa de scris, din el izvoraseră alte cuvinte.

Abia se întunecase și casa era tăcută. Dar, dacă se concentra, Roman putea să surprindă cadența vagă a glasului lui Dacre, care se afla cu un etaj mai jos. Auzea

podeaua scârțâind sub tălpile ghetelor; scârțâitul ușii de la intrare, care se închidea și deschidea.

Toate zilele erau așa, pline de întâlniri misterioase, de veniri și plecări. Roman rămânea ascuns, la etajul superior. Lua masa în camera lui și bătea la mașină atunci când zeul îl vizita cu idei pentru articole. Roman s-ar fi simțit ca un prizonier dacă nu ar fi trăit mai înainte teroarea de a fi închis într-o încăpere de sub pământ.

Și-a adus aminte de ușa din salon, care se deschidea către alt tărâm.

Dacre voia ca următorul articol să fie gata până a doua zi, așa că Roman a oftat, cu ochii ațintiți la cuvintele lui triste. Îl durea capul, de parcă astăzi și-ar fi exploatat prea mult mintea, încercând să-și aducă aminte anii pe care-i pierduse. Roman s-a frecat la ochi, resemnat în fața faptului că în seara aceasta cuvintele pur și simplu nu se lăsau culese.

S-a ridicat, cu umerii zvâcnindu-i pentru că stătuse jos ore în șir. A stins lumânările și a rămas în întuneric, respirând umbre și șuvițe de fum. Încetișor, și-a pipăit drumul spre patul lui de pe podea și s-a întins pe păturile reci, îmbrăcat încă cu salopeta și încălțat cu ghetele.

Trebuie să fi fost mult mai obosit decât își dădea seama.

A adormit în câteva clipe.

A văzut o fată. O fetiță slăbuță, cu două cozi împletite și cu păr ca pana corbului. În aceeași nuanță cu a pletelor lui. Obrajii îi erau îmbujorați de căldura verii și îi zâmbea, trăgându-l de mână.

— Pe aici, Carver! i-a strigat.

Roman a râs, lăsând-o să-l tragă după ea prin iarbă. Erau desculți și purtau coroniță de margarete, pe care le puteau împleti doar atunci când tatăl lor era plecat.

Grădina se deschidea dinaintea lor cu arborii încărcați de iederă și tufișuri perfect toaletate. Înfloriseră trandafirii; albinele și libelulele vibrau în lumina voluptuoasă a amiezii.

— Unde mă duci, Del? a întrebat-o Roman în vreme ce sora lui îl trăgea mai departe după ea.

— Într-un loc secret, a chicotit Del.

S-au oprit pe la marginea grădinii, într-un desiș, ascunși de ochii din casa cea mare. Murele creșteau sălbatic printre spini, iar Roman și Del au început să mănânce cu pumnul din ele. Aveau degetele pătate în violet când au auzit-o pe mama lor strigându-i.

— Roman? Georgiana? Haideți la masă!

Acum îmi aduc aminte! a gândit Roman, tresărind. Al doilea prenume ne place amândurora cel mai mult!

L-au inundat și mai multe amintiri, care se topeau una într-alta. Zile pe care Roman le trăise cândva și care atunci i se păruseră plictisitoare și fără importanță – aceeași rutină, repetată la nesfârșit –, dar care acum îl alinau, pe care le descoperea fascinat. Nu fusese singur în casa aceea mare și vastă. O avusese pe sora lui, pe Del, iar ea era lumină, curaj și minune.

I s-a derulat pe dinaintea ochilor ziua în care ea se născuse. Când o ținuse pentru prima oară în brațe, cu băgare de seamă, în vreme ce ploaia răpăia la ferestre. Apoi a văzut ziua în care murise. Iazul în care se reflectau norii cenușii de deasupra, trupul ei, care plutea cu fața în jos – Mi-am închis ochii pentru o clipă! – și cercurile de pe suprafața apei atunci când se aruncase după ea.

— Respiră, Del! țipase, apăsându-i pieptul, însă ea avea buzele albastre, iar ochii deschiși erau sticloși. Trezește-te! Trezește-te!

Roman a zvâcnit și s-a trezit.

Privea cu ochi mari în întuneric în vreme ce visul se sedimenta înăuntrul lui ca o aluviune. Inima îi pulsa în timpane, iar sângele îi clocotea sub piele.

A fost doar un vis.

Însă Roman încă mai avea în gură apa iazului și o simțea scurgându-i-se din păr. Simțea mirosul pământului umed de pe mal, de parcă apa i-ar fi furat-o pe Del cu doar o zi înainte.

Nu își amintea că avusese o soră. Însă visul îi păruse atât de real, încât nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva mintea lui încerca să-l ajute să pună cap la cap fragmente pierdute din trecut.

Dacă nu a fost doar un vis, înseamnă că sora mea a murit din vina mea.

Și-a acoperit fața cu mâinile, încercând să-și înghită lacrimile. Dar hohotele l-au zguduit ca o furtună. În cele din urmă, s-a chircit într-o parte și le-a lăsat să-l pătrundă până la os. A zăcut așa până când i s-au uscat lacrimile. Îl ustura gâtul și-l durea stomacul.

Dacă ar mai fi rămas acolo mult timp, patul i s-ar fi părut un mormânt.

S-a forțat să se ridice.

Roșu la față și cu privirea încețoșată, a înaintat spre ușă. Aceasta s-a deschis, balansându-se într-o parte din balamalele ei strâmbe. Spre mirarea lui Roman, Shane nu făcea de gardă în hol. De fapt, acesta era pustiu și tăcut, învăluit în întunericul adânc al nopții.

A ieșit în hol. S-a lăsat purtat de pași spre scară, apoi a coborât-o tăcut, oprindu-se doar atunci când cei doi gardieni de la ușa din față i-au întâlnit privirea, ridicând bănuitor din sprâncene.

— Merg la bucătărie, a șoptit Roman răgușit. Ca să iau un pahar cu lapte.

Unul dintre soldați a dat ușor din cap spre el. Roman și-a văzut de drum, atras de căldura și de lumina pâlpâitoare a focului din bucătărie.

Se așteptase să găsească încăperea goală, și a fost din nou mirat să-l vadă pe Dacre stând la una dintre mese, concentrat asupra unor hărți întinse. Ținea cu mâinile lui mari un pahar cu bere brună, imaginea fiind una atât

de firească, încât Roman ar fi putut să-și închipuie că zeii sunt făcuți din aceeași plămadă ca muritorii. Că nu sunt pe cât de înspăimântători și de omnipotenți pe cât sunt făcuți oamenii să creadă.

— Roman! l-a întâmpinat Dacre, vocea lui cu timbru adânc ridicându-se cu o octavă, surprinsă. De ce ești treaz la ora asta?

— Și eu aș putea să te întreb același lucru, sire! i-a răspuns Roman în vreme ce privirea îi aluneca peste hărți. Divinitățile nu au nevoie de somn?

Dacre a zâmbit și s-a ridicat. Și-a lăsat băutura pe masă și a început să strângă hârtiile.

— Ba poate că da, din când în când. Dar mă bucur să te văd și mi-ai adus aminte că ar trebui să fac o pauză.

Se bucură că mă vede, și-a repetat Roman în gând în vreme ce Dacre punea deoparte ilustrațiile cu chenar maroniu. Și nu vrea să văd acele hărți.

— Uite, ia loc! a adăugat Dacre, trăgând unul dintre scaune. Ai vrea ceva de băut?

— Nu am vrut să te deranjez, i-a răspuns Roman. De fapt, am venit să îmi iau un pahar cu lapte. Pe vremuri beam lapte când nu puteam să dorm.

Dacre și-a încrețit fruntea. Părea mai bătrân în lumina lumânărilor, aproape tras la față. A mijit ochii strălucitori ca nestematele.

— Mașina de scris te ajută să-ți aduci aminte?

Roman a dat din cap, mușcându-și însă limba. Încă nu înțelegea de ce Dacre îi ceruse să-și identifice vechea mașină de scris, iar apoi i-o dăduse în ascuns pe cealaltă.

Doar dacă nu cumva nu-și dorește să îmi amintesc.

Ideea a fost cât pe ce să-l facă să-și piardă echilibrul. Roman s-a lăsat pe scaun. L-a urmărit pe Dacre cum deschide frigiderul și scoate o sticlă cu lapte.

— Suntem norocoși că oamenii din acest oraș și-au lăsat animalele în urmă, a rostit Dacre în timp ce turna laptele într-un pahar înalt. O ofrandă generoasă, căci

altfel trupele mele ar fi înfometate. La fel și tu, corespondent.

— Da, a șoptit Roman, cu gândul la ceea ce îi arătase Dacre din Avalon Bluff cu câteva zile în urmă.

Străbătuseră străzile împreună, atenți la stricăciuni. Din unele case rămăseseră doar mormane de moloz carbonizate de foc. Altele scăpaseră de distrugerea bombelor, dar păstrau urmele terorii în ferestrele sparte și în ușile strâmbe, în fragmentele de șrapnel care licăreau prin curți. Roman notase totul în carnetul lui, transcriind și ceea ce îi spunea Dacre. Din multe puncte de vedere, darea de seamă nu îi aparținea deloc lui Roman.

— Ce s-a întâmplat cu primul articol pe care l-am scris pentru tine? l-a întrebat pe Dacre. Cel în care descriam cum ai salvat Avalon Bluff?

Dacre a așezat paharul cu lapte dinaintea lui Roman și apoi și-a reluat locul din capul mesei. Și de această dată, atunci când s-a mișcat, s-a auzit un zgomot vag, metalic.

— Ți-ar plăcea să-l vezi?

Roman s-a încruntat.

— Ce vrei să spui, sire?

Fără cuvinte, Dacre a scos un ziar împăturit din teancul care se afla lângă cotul lui. I-a dat drumul pe masă, și Roman s-a aplecat spre el ca să citească titlul scris cu cerneală neagră.

DACRE SALVEAZĂ SUTE DE RĂNIȚI ÎN AVALON BLUFF
de ROMAN C. KITT

Lui Roman i-a stat inima-n piept. Atras parcă de un cântec de sirenă, și-a întins mâna și a apucat ziarul ca să-și citească propriile cuvinte tipărite. Ca să simtă cerneala lipindu-i-se de degete.

— Gazeta de Oath, a citit cu voce tare, admirând frontispiciul caligrafic al ziarului. În acea clipă, în adâncul pieptului său s-a aprins o scânteie. Cât de departe este Oath?

— 600 de kilometri spre est.

— Într-acolo te îndrepți, sire? Spre oraș?

— Da. Ca să o regăsesc pe Enva.

Numele zeiței l-a făcut pe Roman să înghețe. I se părea familiar; știa că îl mai rostise în trecut.

— Soția mea, a completat Dacre cu un zâmbet aspru. A trăit alături de mine pe tărâmul din adânc, însă, dacă eu am iubit-o și mi-am respectat jurămintele... ea a fost o farsoare care a tras de timp pentru a complota cum să mă trădeze.

— Îmi pare rău! Roman nu știa cum altfel să răspundă, așa că a ales: Despre asta este acest război? Despre un jurământ încălcat dintre voi doi?

— Este vorba despre mult mai mult de atât, dar nu mă aștept ca tu să înțelegi, cum ești muritor și necăsătorit. Nu ai rostit niciodată un jurământ, nici nu l-ai simțit pătrunzându-te până la os, precum magia. Tu nu i-ai jurat niciodată credință altuia.

Roman ar fi vrut să protesteze. I s-au aprins obrajii, dar nu înțelegea de ce. S-a străduit să rămână tăcut și să-l asculte pe Dacre până la capăt.

— Am sperat că ne vom întâlni la jumătatea drumului după ce m-am trezit din mormânt. Că va veni la mine. Dar ea a ales să fie lașă și a rămas în Oath. Acum este de datoria mea să salvez acest tărâm de înșelăciunile ei.

În mintea lui Roman încolțiseră o mulțime de alte întrebări, dar acestea au pălit, atenția concentrându-i-se asupra cuvântului „salvez". A văzut-o din nou în fața ochilor pe Del – privirea ei goală, gura plină cu apă, inima care nu mai bătea sub palma lui, care apăsa cu disperare. Roman nu reușise să o salveze în vis, și se simțea încă îndurerat din cauza acestei greșeli

îngrozitoare. O greșeală care nu ar fi trebuit să se petreacă niciodată. Dacă se petrecuse.

— Te gândești la cineva, a comentat Dacre. Sau poate că îți aduci aminte de cineva?

Roman s-a certat înlăuntrul său. Ce lucru necugetat din partea lui: să-și lase gândurile să rătăcească atunci când era singur cu un zeu!

— Da. Am visat ceva.

— Ai visat pe cineva drag? Tonul lui Dacre avea ceva dur în el: Pe cineva din trecutul tău?

Roman a ezitat.

— Am visat că aveam o soră mai mică. Delaney.

Nu știa cât de mult ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Dacre, însă din clipa în care a deschis gura, cuvintele au început să curgă de la sine. Era straniu cum, povestindu-și visul cu glas tare, îl făcea mai real.

Întâmplarea s-a petrecut cu adevărat. Bătăile inimii îl asiguraseră de asta. Am avut o soră și am pierdut-o.

Dacre a rămas tăcut câteva clipe, cântărind parcă visul lui Roman. Când a vorbit însă, cuvintele lui au sunat cu totul neașteptat pentru Roman:

— Știai că și eu am avut o soră? Este una dintre subpământenii de pe acest tărâm. A fost adormită cu un cântec și se află într-un mormânt la sud de aici.

— Alva? a grăit Roman, gânditor.

Își amintea vag o sală de clasă, o hartă a Cambriei prinsă pe un perete, un profesor care preda cu glas monoton despre cele cinci morminte divine de pe acest tărâm. „Zeii au fost înfrânți și îngropați – Enva Celesta, Dacre Subpământeanul, Alva Subpământeana, Mir Subpământeanul și Luz Celestul. Zeii care vor rămâne adormiți pe veci.".

— Da, Alva! i-a răspuns Dacre, glasul devenindu-i mai blând când i-a rostit numele. Am avut aceeași mamă, și de aceea noi doi am fost legați de blesteme fără sfârșit, deși, prin comparație cu ceilalți de felul nostru, puterile noastre sunt destul de inofensive.

— Puterile?

— Nu v-au învățat despre adevăratul suflu al divinității în școlile alea ale voastre? Dacre nu l-a lăsat pe Roman să răspundă: Bineînțeles! Muritorii se tem adesea de lucrurile pe care nu le înțeleg.

— Știu că poți să vindeci, sire! a replicat Roman, atingându-și cicatricile din jurul genunchiului. Dar care a fost puterea surorii tale?

— Vrei să spui care este puterea ei. Este adormită doar, așa cum am fost și eu mai înainte. Nu este moartă.

— D-da, desigur! Iartă-mă, voiam doar...

— Alva este zeița viselor, l-a întrerupt Dacre. A coșmarurilor.

Roman s-a încordat. Simțea încă umbra propriului coșmar. A băut o gură de lapte, încercând să alunge izul de apă de iaz și angoasă.

— Pe când eram tineri, puterile noastre păreau inofensive printre cei ca noi, și nu ne-am temut niciodată că ne-ar putea fi furate, a continuat Dacre. Pentru că zeii arareori au nevoie de somn și trupurile li se vindecă de la sine. La ce sunt bune visele și vindecarea printre divinități? Pentru muritori însă lucrurile stau cu totul diferit. Voi sângerați și vă frângeți. Tânjiți după somn, chiar dacă vă face vulnerabili. Visați să găsiți un sens în lumea în care vă aflați.

— Asta a fost atunci? Semnificația visului meu cu Del?

Dacre a oftat și s-a aplecat spre Roman.

— Îți voi spune ceea ce mi-a spus și mie Alva cu mult timp în urmă. Pentru că ea a păşit în visele multor muritori. Cei din soiul tău visează uneori lucruri care își doresc să se întâmple. Imaginile sunt îmbibate de emoțiile pe care le simți în prezent sau de necazurile cu care te confrunți. Faptul că ai avut viziunea unei surori mai mici este o expresie simplă a cât de mult tânjești

după familie, a cât de mult îți dorești să fii cunoscut. Însă asta este tot ce e: un simplu vis.

Roman și-a înghițit un nod. Vorbele zeului, deși rostite cu bunătate, îl loviseră ca niște săgeți.

— Nu ești de acord? l-a întrebat Dacre.

— Visul, a rostit Roman, cu glas stins. Părea real. Am văzut casa în care am crescut. I-am văzut pe tata și pe mama. Le-am auzit vocile. Am pășit prin vechea mea cameră. Toate detaliile... Pur și simplu nu-mi dau seama cum aș fi putut să le inventez.

— Vrei să fie adevărat? i-a replicat Dacre. Te-ar face să te simți mai bine să știi că ai avut o soră și că este vina ta că s-a înecat?

Roman nu putea să răspundă. Nodul i se pusese din nou în gât; era amar, ca vina, și nu-l lăsa să respire.

— Roman?

— Nu sunt sigur, a șoptit, închizându-și ochii strâns.

— Poate că ar trebui să te întreb altceva. Chiar dacă visul ar fi adevărat, lucru pe care eu nu îl cred, trăim în funcție de trecutul nostru sau de ce va să vină? Alegem să ne irosim timpul privind în urmă, la lucruri care s-au petrecut deja și care nu pot fi schimbate, sau să privim înainte, la ceea ce ne așteaptă?

Roman a deschis ochii. S-a concentrat asupra flăcării și a paharului cu lapte din față. Asupra umbrei zeului, aruncată pe masă.

— Înainte, sire.

— Bun băiat!

Dacre s-a întins după o hârtie din teancul de lângă cot. Părea o misivă tipărită, crâmpoțită și pătată de sânge. Roman a avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă că trebuie să plece.

— Dacă vei mai avea și alte vise, mi-ar plăcea să mi le povestești, Roman.

— Da. Desigur, sire!

S-a ridicat și și-a băut laptele, lăsând apoi paharul în chiuvetă. Dar s-a mai oprit o dată în dreptul mesei și s-a

întins după ziar.

— Îl pot păstra?

— Dacă îl vrei, e al tău. Dar sper că următorul articol va fi gata până mâine-dimineață?

Roman și-a băgat la subsuoară Gazeta de Oath.

— Mă tem că s-ar putea să am nevoie de ceva mai mult timp.

Dacre a rămas tăcut. Lumina focului pâlpâia pe chipul lui, transformându-i culoarea părului într-o nuanță întunecată de aur.

— Mâine, atunci. Să îl ai gata pentru revizuirea mea până la apus!

— Mulțumesc, sire!

A luat-o spre ușă, dar s-a oprit în prag ca să arunce o ultimă privire în urmă. Un zeu așezat la masă sorbea bere și citea o foaie pătată de sânge. Adevărul era că acesta părea mai degrabă un vis, nu cel cu Del.

Dacre a simțit privirea lui Roman și a ridicat ochii.

— Mai e ceva?

— Nu. Roman a zâmbit vag și a adăugat: Mulțumesc pentru lapte, sire!

Revelația a venit abia câteva minute mai târziu, când Roman se afla din nou în siguranța propriei camere. A aprins o lumânare și s-a așezat iar la birou, cercetând titlul din Gazeta de Oath.

Roman C. Kitt.

Își amintise numele și prenumele cu câteva zile în urmă, dar inițiala din mijloc? Nu o inclusese în articolul tipărit. Pe atunci nu-și știa cel de-al doilea prenume. Altcineva adăugase inițiala C. semnăturii lui, fie că fusese Dacre sau un angajat de la ziar. Nu el. Roman a simțit junghiul încordării în stomac, dar apoi a auzit glasul dulce al lui Del reverberând înlăuntrul lui.

„Pe aici, Carver!"

Încetișor, mâinile lui și-au găsit locul pe tastele mașinii de scris.

A încercat din nou să scrie pentru Dacre. Articolul pe care voia acesta ca Roman să-l țeasă despre mila cu care vindecă zeul și despre puterile lui. Dar și de această dată pe hârtie s-au scurs alte cuvinte.

Numele meu este Roman Carver Kitt și aceasta este povestea unui om mort.

7

Toate scrisorile pierdute

IRIS S-A LĂSAT PE VINE PE CREANGA STEJARULUI, ÎN aşteptarea lui Attie. Era ora unu dimineaţa şi în noapte se ţesea o ceaţă rece, care preschimba felinarele de jos în inele vaporoase de chihlimbar. Oraşul părea nefiresc de tăcut, deşi, dacă-şi ţinea respiraţia, Iris auzea conversaţii vagi dintr-un bar de la câteva străzi depărtare şi tropotul ocazional al copitelor cailor când poliţiştii îşi făceau somnoroşi rondul.

Iris şi-a schimbat cu băgare de seamă greutatea de pe un picior pe altul, ca să nu amorţească, atentă la geanta din piele pe care o ducea în spate. Scoarţa copacului lucea de ceaţă, iar ea tocmai ce descoperise că nu îi plac înălţimile şi nici să se caţăre în copaci pe întuneric. Însă aceasta era singura cale prin care putea să pătrundă în muzeu fără să declanşeze alarma. Sau cel puţin asta îi spusese Sarah Prindle, şi avusese nevoie de două zile ca să pună la cale un plan potrivit.

Iris s-a încruntat, simţind cum i se lipeşte masca de faţă. A rezistat tentaţiei de a-şi scărpina nasul prin materialul umed şi a oftat.

Aştepta în acest stejar, holbându-se la zidul negru al muzeului şi la fereastra de la al treilea etaj, de ceea ce i se părea a fi o oră. Sarah şi Attie aşteptau de mult mai mult timp înăuntru, pentru că intraseră în muzeu în calitate de vizitatoare obişnuite şi se ascunseseră în baie, înainte ca uşile să se încuie prin magie la apus. Se înţeleseseră că aveau să aştepte acolo până la miezul nopţii, când urmau să-l ia prin surprindere pe paznicul

din tura de noapte atunci când își făcea rondul. Abia apoi Attie avea să deschidă fereastra pe care să poată intra Iris.

— Muzeul este o clădire fermecată, spusese Sarah la micul-dejun în acea dimineață, când cele trei fete se întâlniseră ca să-și definitiveze planul. După ce ușile sunt închise și încuiate la căderea nopții, nu se mai pot deschide fără a declanșa o alarmă îngrozitoare.

— Deci, cum vom acționa? întrebase Iris, punându-și pe masă pâinea prăjită, cu stomacul făcut ghem. E măcar posibil?

— Este posibil, mulțumită unei ferestre care a fost adăugată la al treilea etaj cu câteva decenii în urmă, îi explicase Sarah. Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale muzeului este că acea fereastră nu este fermecată, așa cum sunt ușile și ferestrele originare. Atâta vreme cât nu vom declanșa alarma, aceasta va fi portița noastră de ieșire.

— Cum ai descoperit asta, Prindle? întrebase Attie.

— Tata îl cunoaște pe unul dintre paznici, îi răspunsese Sarah, ridicând din umeri. Sunt prieteni din copilărie. Iar bărbaților le place să vorbească atunci când se îmbată.

— Paznicul acesta va fi de serviciu la noapte? se interesase Iris.

— Nu, zâmbise Sarah apucând ceașca de ceai. Diseară este la datorie Grantford, și el e un leneș de renume! Va fi perfect.

Nu era loc de îndoială că în acea noapte urma să aibă loc un jaf, cu sau fără Grantford. Iris și Attie trebuiau să pornească spre vest, către River Down, în dimineața următoare.

Iris se zgâia la fereastră de atâta vreme, încât aceasta ajunsese să se topească în întuneric. Nu mai putea să discearnă decât luciul sticlei. A continuat să aștepte, ușurată când în cele din urmă a auzit un scârțâit.

Fereastra era deschisă.

Prima etapă a misiunii avusese succes.

A răsuflat prelung, simțind gust de sare pe buze. S-a tras în lungul crăcii până când a dat cu ochii de Attie în cadrul îngust al ferestrei și aceasta a uguit ca un porumbel.

Iris i-a răspuns cu același sunet și s-a pregătit, ținându-se bine cu o mână de creanga de deasupra în timp ce întindea cealaltă mână. A zărit-o pe Attie aruncând spre ea o funie, groasă ca un șarpe care atacă în noapte. Capătul sforii a aterizat undeva la stânga lui Iris, la doar câțiva zeci de centimetri de ea, trecând prin frunze. Attie a tras-o înapoi, pregătindu-se pentru o a doua încercare, în vreme ce Iris aștepta cu nervii întinși la maximum.

Simțea cât de mare e distanța până jos. Dacă ar fi căzut, s-ar fi făcut praf și pulbere.

După încă trei aruncări, Iris a prins în cele din urmă funia.

A tras-o tremurând spre trunchiul copacului. A inspirat adânc de două ori, ca să-și liniștească mintea, apoi a început să înnoade funia cu dibăcie de copac. Iris și Attie exersaseră acest nod de nenumărate ori în acea zi, pentru că, dacă l-ar fi legat greșit, s-ar fi prăbușit și ar fi murit. Nu ar mai fi rămas din ele decât un număr de adăugat la statistica încercărilor nereușite de jefuire a muzeului.

După ce funia a fost legată bine, Iris a ezitat, simțind furnicăturile trezite de atracția golului.

Dedesubt se întindea o curte. Straturi de flori sălbatice și un eleșteu cu oglinda mică. Crengile noduroase ale stejarului umbreau jumătate dintr-o terasă, unde vizitatorii puteau savura o ceașcă cu ceai după-amiezile.

S-a auzit un nou un fluierat de pasăre.

Iris și-a ridicat privirea și a măsurat distanța dintre ea și Attie. I se părea vastă cât un ocean, deși nu era cu mult mai mare de zece metri. Prietena ei încă o aștepta,

ca o umbră în rama ferestrei. Aștepta să o apuce pe Iris de mână și să o tragă peste pervazul ferestrei, înăuntru.

Trebuia doar să facă primul pas în gol.

Cu băgare de seamă, Iris l-a făcut, lăsându-se să atârne de funie. Aceasta o susținea ferm, dar, după ce a înaintat câțiva metri, au început să o usture palmele și strânsoarea i-a slăbit inevitabil. Mânușile deveniseră alunecoase. Și-a încleștat maxilarul și s-a concentrat asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Ajunsese la jumătatea distanței care o despărțea de fereastră când a auzit un zăngănit sub ea.

S-a oprit și a aruncat o privire în curte.

Jos, la mare distanță de picioarele ei atârnate, lumea părea să se învârtească în ceață. În cele din urmă, a deslușit două siluete care traversau curtea pietruită. Erau îmbrăcate în haine închise la culoare și aveau fețele ascunse de măști.

Iris și-a mușcat buza, inima zbătându-i-se în piept alarmată. Era vorba de o altă spargere, aflată în plină desfășurare? Nu avea cum să fie asta, dar nu îndrăznea să se miște câtă vreme umbrele treceau chiar pe sub ea. Dacă vreuna dintre ele și-ar fi ridicat privirea și ar fi văzut-o, s-ar fi sfârșit totul.

A rămas împietrită, cu umerii arzându-i și cu tendoanele gâtului încordate. Secundele i se păreau lungi cât anii, dar, spre ușurarea sa, siluetele și-au văzut de drum, traversând strada și apoi topindu-se în noapte.

A înaintat în lungul frânghiei, scrâșnind din dinți când a ajuns la peretele de cărămidă.

— Ia-mă de mână! a zorit-o Attie în șoaptă.

Iris și-a desprins mâna dreaptă de sfoară. Abia-și mai simțea degetele amorțite când Attie a strâns-o cu putere, trăgând-o în sus și apoi înăuntru, pe fereastră.

— I-ai văzut? a întrebat-o Iris, străduindu-se să-și recapete suflul.

S-a întins ca să se sprijine de un scaun șubred și și-a dat seama că se află într-un depozit. Era plin cu lăzi și

rame vechi, iar toată dezordinea o făcea pe Iris să se simtă și mai tulburată.

— Da, i-a răspuns Attie. Am numărat patru. Purtau toți măști. Credeam că se pregătește altă spargere.

— Și eu la fel. Cine crezi că erau?

— Zeii știu! Hoți cu o altă destinație, poate?

Iris și-a scos una dintre mănuși ca să-și șteargă sudoarea de sa ochi.

— Nu crezi că m-au văzut, nu-i așa?

— Nu. Attie și-a îndreptat instinctiv atenția spre fereastră, parcă neconvinsă, adăugând: Dar, în caz că mă înșel... hai să nu mai pierdem vremea aici!

Iris a coborât în urma lui Attie două rânduri de scări, până la parter. Noaptea, muzeele păreau un loc cu totul diferit, încărcat de luciri periculoase și umbre mișcătoare. Sau poate că era doar jocul lămpilor slabe și al întunericului dintre ele? Iris nu era sigură, dar s-a înfiorat când i s-a părut că vede unul dintre busturile de marmură mișcându-se pe piedestal.

— Unde e Prindle? a șoptit.

— În biroul central, îl păzește pe Grantford! i-a răspuns Attie cu glas scăzut. Nu s-a împotrivit prea tare. Acum are un căuș în gură și e legat la ochi.

Iris a dat din cap, întorcându-se în capătul unuia dintre holurile largi. Aerul devenise rece și dens când au ajuns în sfârșit într-o sală cu obiecte stranii, foarte pestrițe: o pereche de încălțări din piele cu vârf ascuțit, purtate de unul dintre zeii morți; un ceas de buzunar, despre care se zvonea că provoacă furtuni de fiecare dată când bate miezul nopții; o sabie numită Draven, care fusese martoră la bătălia împotriva divinităților, cu secole în urmă; o călimară mică, plină ochi cu un lichid sclipitor; și o mașină de scris făurită prin magie. Toate închise în casete de sticlă și expuse pentru vizitatori.

Iris și-a dat jos raniţa din spate și s-a apropiat de Prima Alouette. Și-a deschis geanta cu degete amorţite, ezitante, și a scos bâta de baseball.

Mă simt de parcă aș face ceva rău, și-a zis cu o urmă de vinovăţie, însă a cercetat caseta în care se afla Prima Alouette, alături de o colecţie de scrisori vechi, și a adăugat: Nu am ajuns până aici ca să plec cu mâna goală.

Și l-a închipuit pe Roman în vest, captiv, aflat sub puterea dezgustătoare a lui Dacre.

Și-a luat avânt.

Bâta a izbit caseta, făcând praf sticla. Cioburile s-au împrăștiat pe podea și s-au strâns precum cristalele printre tastele mașinii de scris. Una dintre litere a plutit spre podea, odihnindu-se apoi în mijlocul măcelului strălucitor, ca un steag alb al predării.

Iris a lăsat bâta deoparte și a pășit prin cioburi, simţindu-le cum se zdrobesc sub talpa ghetelor. A ridicat mașina de scris și a întors-o ca să-i verifice spatele. Au mai picat la podea câteva bucăţele de sticlă, dar Iris a descoperit ce căuta. Placa de argint era fixată în interiorul ramei și purta gravura: PRIMA ALOUETTE, FĂCUTĂ SPECIAL PENTRU A.V.S.

De asta avea nevoie. Asta își dorise.

Ţinea în mână magie, așa că a așezat mașina de scris cu băgare de seamă în cutia neagră pe care o adusese pentru ea și a prins cataramele capacului. Attie a ajutat-o să bage cutia în raniţă, alături de bâtă. Hoţia fusese săvârșită în doar câteva clipe, dar Iris nu putea să scape de senzaţia stranie că le urmărește cineva.

— Mă duc după Prindle! a anunţat-o Attie. Ne întâlnim la baza scărilor?

Iris a dat din cap și a luat geanta în spinare. S-a aplecat apoi ca să ridice scrisoarea care căzuse pe podea: o scrisoare pe care Alouette Stone o scrisese cu zeci de ani în urmă. A așezat-o delicat pe piedestalul acoperit de cioburi, dar ochii i s-au lipit de câteva rânduri.

Magia încă există, iar trecutul este poleit; văd frumusețea a ceea ce a fost, însă doar pentru că am gustat bucuria și amărăciunea în egală măsură.

Iris s-a întors, îndreptându-se spre scări. Dar a clipit ca să-și alunge lacrimile, spunându-și în gând: *Și eu la fel, Alouette.*

Afară cădea o ploaie ușoară, iar noaptea își intrase cu totul în drepturi atunci când Iris a ajuns la apartamentul ei. Se despărțise de Sarah și de Attie la muzeu, după ce coborâseră toate pe fereastră și ajunseseră tefere cu picioarele pe pământ. Li se tăiase respirația și fuseseră euforice și ușor paranoice pentru că reușiseră să ducă la bun sfârșit misiunea.

Aveau să se bucure cum se cuvine de succesul lor secret mai târziu, la un restaurant bun. După ce avea să se termine războiul. Iris voia să le facă cinste prietenelor ei cu o masă bună. Apoi să returneze Prima Alouette muzeului. Anonim, desigur.

În ciuda acestor promisiuni și a usturimii din palme, nimic din ceea ce se petrecuse nu părea real. Ar fi putut să se convingă că totul fusese un vis până în clipa în care se întorsese în camera ei, în siguranță. Și-a dat geanta jos de pe umeri. Și-a scos masca, hainele negre, mănușile și ghetele. Și-a tras pe ea o cămașă de noapte și și-a prins părul umed. Apoi, cu băgare de seamă, a scos mașina de scris și s-a așezat pe podea, în același loc în care pe vremuri îi scria scrisoare după scrisoare fratelui ei, apoi lui Roman.

Și-a așezat Prima Alouette în fața picioarelor încrucișate și a potrivit o foaie albă în car.

Minutele au început să se scurgă; noaptea înainta spre ceasul ei cel mai rece. Ploaia a început să cadă cu putere la fereastră în vreme ce Iris se chiora la pagina albă, întrebându-se ce ar fi trebuit să-i spună lui Roman. Nu

știa unde se află. Nu știa dacă e în siguranță sau dacă e prizonier. Dacă mai avea măcar mașina de scris cu el.

Erau prea multe necunoscute, iar comunicarea cu el l-ar fi putut pune în pericol.

Liniștea a fost întreruptă de foșnetul șoptit al foilor care începuseră să alunece pe podea. Iris a urmărit uluită cum din umbra șifonierului ei își face apariția pagină pliată după pagină pliată. Erau atât de multe, încât începuseră să formeze un morman. Iris s-a întins spre ele, cu inima bătându-i cuprinsă de frenezie, și a despăturit repede una.

Te simți vreodată ca și cum ai purta o armură, zi după zi? Iar atunci când oamenii se uită la tine văd doar luciul oțelului în care te-ai închis singur cu grijă?

Iris a lăsat foaia jos, uluită.

Era o scrisoare veche. Una pe care i-o trimisese Roman pe vremea când îl cunoștea doar după inițiala C.

S-a întins după altă foaie și a rămas uimită să vadă că era una dintre scrisorile ei. A trecut prin toate, înțelegând în cele din urmă că fiecare dintre scrisori îi era cunoscută. Fie o semnase ea, fie o citise de atât de multe ori, că vorbele i se impregnaseră în minte.

A expirat tremurat și s-a așezat din nou pe covor. Crezuse că scrisorile pe care le schimbase cu Roman se pierduseră la Marisol. Dar Prima Alouette nu-și uitase magia, chiar dacă fusese închisă într-un muzeu. Mașina de scris păstrase scrisorile, așteptând clipa când avea să le poată trimite pe sub ușa unui șifonier.

Le-a recitit pe cele mai dragi până când a simțit că i se frânge inima. Cuvintele lui Roman o pătrunseseră până în măduva oaselor, trezind o durere aprigă înăuntrul ei.

A dat deoparte scrisorile, hotărâtă. Avea să fie atentă și vicleană, deși o parte din ea se îndoia că ideile sale

urmau să ajungă la Roman.

„Nu-şi va mai aminti de tine."

Cuvintele lui Forest o bântuiau.

Se simţea biciuită de amintirea lor. A început să-şi roadă o unghie, întrebându-se dacă fratele ei spusese adevărul sau doar voise să o rănească. Să se asigure că urma să rămână acasă, în siguranţă. Să o împiedice să se avânte din nou în întuneric.

Ai grijă! şi-a zis în timp ce propriile degete îşi găseau locul pe taste. Asigură-te că este el înainte să dezvălui cine eşti sau să spui ceva important!

A bătut la maşină un mesaj scurt. A scos apoi foaia din maşina de scris cu degete tremurânde şi a împăturit-o. Când a strecurat fila pe sub uşa de la şifonier, se simţea de parcă vremea nu s-ar fi scurs. De parcă nu ar fi trecut deloc timpul, dar, în acelaşi timp, de parcă o epocă întreagă ar fi înflorit şi ar fi pierit într-o singură suflare tremurată. Cât de straniu că magia putea fi două lucruri opuse deodată! Tânăr şi bătrân. Nou şi familiar. Grijă şi alinare.

Nu ştia la ce se aştepta. Dacă se gândea că şifonierul avea să-i înapoieze scrisoarea nedeschisă sau că Roman urma să-i răspundă în câteva secunde. Spre uluirea ei, nu s-a întâmplat nimic.

A început să facă paşi, cu ochii tulburi, extenuată, începând să conştientizeze că... nu se întâmplase nimic.

Scrisoarea ei nu mai era, fusese trimisă prin magie undeva, dar Roman nu îi răspunsese.

Înfrântă, s-a prăbuşit pe pat. A adormit legănată de răpăitul ploii, deşi visele ei nu erau nimic mai mult decât un pustiu cenuşiu.

§ 8 §

Numele unui melc de casă

ROMAN S-A TREZIT MÂNGÂIAT DE RAZELE soarelui.

Pentru o clipă, nu și-a dat seama unde se află. Respira greoi și mintea îi era înceţoșată din cauza unui vis pe care nu putea să și-l aducă aminte. Dar, încetul cu încetul, a început să recunoască fragmente din ceea ce îl înconjura.

Avea în fața ochilor mașina de scris. Lângă el, o lumânare arsese cu totul, preschimbându-se într-o mică baltă de ceară pe lemn. Avea obrazul lipit de suprafața dură a biroului, iar când și-a ridicat capul a descoperit că are o foaie de hârtie lipită de piele.

Sunt în camera pe care mi-au dat-o. Sunt în siguranță.

Trebuie să fi adormit la birou noaptea trecută. Și-a frecat cârcelul care i se pusese în ceafă și s-a ridicat oftând.

Atunci a văzut-o.

O foaie de hârtie se afla pe podea, chiar în fața șifonierului.

S-a încruntat. Nu își amintea să fi pus-o acolo. S-a apropiat de dulap și a ridicat fila. Uluit, a citit:

1. Care a fost numele melcului meu de casă?
2. Care este al doilea prenume al meu?
3. Care este anotimpul meu preferat și de ce?

S-a holbat la cuvinte până când rândurile bătute la mașină s-au topit unul într-altul.

— Ce e asta? a şoptit, întinzându-se spre uşa dulapului.

A deschis-o, aşteptându-se la orice. Spre uşurarea şi dezamăgirea lui, dulapul era gol, în afara celor trei haine atârnate acolo şi a păturii strânse, uitată acolo pe un raft, cu mult timp în urmă.

Şifonierul nu avea absolut nimic magic.

A închis uşa şi a recitit mesajul. A simţit o mică împunsătură în piept. Ceva ce-l făcea în acelaşi timp precaut şi îl înflăcăra.

Ar trebui să ştiu răspunsul la aceste întrebări? şi-a zis, cu privirea aţintită la cuvinte.

Cum ar fi putut să sufere după ceva ce nu îşi putea aduce aminte? S-a întrebat dacă există vreun cuvânt care să descrie acest sentiment, felul în care i se lăsa greu pe umeri, ca neaua. Rece, delicat şi fără sfârşit, se topea de cum îl atingea.

Roman încă se mai lupta cu propriile emoţii şi cu cele trei ghicitori când a auzit paşi grei afară. Cineva se apropia de camera sa. Şi-a îndesat hârtia în buzunar, colţul tăindu-i palma chiar în clipa în care uşa s-a dat de perete.

— Fă-ţi bagajul! i-a cerut locotenentul Shane. Plecăm în sfârşit din maghernița asta! Te aştept jos, în cinci minute.

La fel de brusc pe cât îşi făcuse apariţia, locotenentul a plecat, lăsând uşa întredeschisă.

Roman a expirat, deşi se simţea foarte încordat. Îl auzea pe Dacre discutând cu cineva la etajul de dedesubt. Ghete tropăiau pe podeaua din lemn. Din stradă se ridica un cor de uruituri, pentru că se încărcau camioanele.

Plecau din oraşul acesta trist, iar lui Roman nu-i rămânea decât să aştepte cu frica în sân următorul loc în care aveau să poposească.

Şi-a strâns lucrurile. Nu avea prea multe, dar, după ce şi-a închis maşina de scris în cutia ei, a scos din nou

mesajul acela straniu și l-a cercetat. Era un cod? Cine ar fi putut să aibă un melc drept animal de companie?

I-a dat drumul scrisorii în coșul de gunoi și a pășit spre ușă. Dar ceva înlăuntrul lui s-a încordat, ca pielea când e pe cale să plesnească. S-a întors la coș și a scos biletul. L-a pus la loc în buzunar în timp ce cobora scările, zicându-și că era posibil ca pe Dacre să-l intereseze mesajul.

Ușa de la intrare era deschisă; foaierul scăldat în lumina soarelui mirosea a gaze de eșapament, fum de țigară și bacon ars de la bucătărie. Shane stătea în prag, cu mâinile la spate, și îi dădea ordine unui soldat de pe verandă. Roman a profitat de ocazie ca să cerceteze salonul alăturat.

Ușa pe care intrase cândva, cea care lega lumea de sus de tărâmul din adânc, era larg deschisă.

În timp ce încă mai privea fix pasajul cufundat în umbre, cu pielea de găină, Dacre și-a făcut apariția prin el. Zeul a închis ușa în urma lui și a pus mâna pe cheia care îi atârna de lanțul lung din jurul gâtului. Roman nu o observase înainte, dar Dacre trebuie să fi purtat întotdeauna medalionul, pe care și-l ascundea sub uniformă.

Zeul a încuiat ușa și a strecurat cheia la loc, sub haine, întorcându-se când a simțit că este urmărit de Roman.

Privirile li s-au întâlnit, oglindindu-se, ca aceea a unui prădător și a prăzii sale.

Cum Dacre a pășit spre el, Roman a simțit brusc impulsul să se tragă înapoi, dar și-a impus să rămână drept și nemișcat.

— Aș vrea să vii cu mine, i-a spus Dacre când a ajuns în foaier.

— Da, domnule. Aș putea să întreb încotro mergem?

Dacre a zâmbit. Lumina soarelui i s-a reflectat în rânjet atunci când a răspuns:

— Mergem spre est.

Iris a ieșit din dormitor și a rămas surprinsă să-l găsească pe Forest la masă, cu o cană de ceai în față. Fratele ei arăta răvășit și sumbru, cu ochii injectați și părul castaniu încurcat pe frunte. O auzise furișându-se peste noapte? O auzise bătând la mașină sau plimbându-se prin cameră?

Dacă m-ar fi auzit, ar spune ceva, și-a zis Iris. Și l-a imaginat pe Forest aflând că Prima Alouette fusese furată de la muzeu. Mai erau doar câteva ore până când urma să se afle vestea, dar Attie și Iris aveau să fie demult plecate până atunci. Fratele ei nu știa despre magia mașinilor de scris, așa că nu ar fi avut de ce să lege furtul de ea. Cu toate acestea, ideea că ar fi putut să-l facă de rușine cu hoția ei sau să își dea seama că fratele ei era dezamăgit de ea o făcea să se simtă mică și îi tăia răsuflarea.

Preț de o clipă încordată, s-au privit în ochi. Niciunul dintre ei nu a scos vreun cuvânt, dar Iris a văzut că Forest bagă de seamă salopeta pe care o poartă. Cea cu blazonul ZIARUL TRIBUNA DE CERNEALĂ cusut deasupra inimii. Purta și ghetele ei, cu șireturi noi și trainice. Într-o mână ținea cutia cu mașina de scris, iar în cealaltă, o geantă din piele.

— Pleci, a comentat Forest pe un ton plat.

— Ți-am spus că voi pleca.

Un nou moment de tăcere. Forest a oftat și și-a ferit privirea.

— Nu sunt de acord cu asta.

Vocea îi era aspră, dar stinsă, de parcă l-ar fi durut să rostească cuvintele.

— Nici eu nu am vrut să pleci, i-a răspuns Iris. Atunci când te-ai dus să lupți pentru Enva, cu luni în urmă. Dar, cu toate acestea, am înțeles de ce ai făcut-o. Mi-am dat seama că nu-ți pot sta în cale.

Cum Forest a rămas tăcut, Iris și-a zis că asta fusese tot. Că nu avea să-i mai spună niciun cuvânt. Așa că și-a mușcat obrajii și a luat-o spre ușă.

— Iris, așteaptă!

Fata s-a oprit în loc, cu umerii încordați. A așteptat, auzindu-l cum se ridică din fotoliu. A simțit că se apropie de ea. Mirosea vag a ulei de motor și a benzină, de la noul lui loc de muncă la atelierul mecanic din capătul străzii. Nu conta cât de mult își spăla mâinile seara, unghiile îi rămâneau tot pătate. Uneori își freca încheieturile atât de tare, că-și dădea sângele.

— Îmi scrii? a întrebat-o, prinzând-o de cot. Mă ții la curent?

— Promit!

— Dacă nu o faci, să te aștepți că voi dezlănțui iadul pe pământ la Tribună.

Cuvintele lui i-au smuls un zâmbet.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

Forest a pufnit.

— Ba nu!

Părea că și-ar fi dorit să spună mai multe, dar nu putea să o facă. S-a întins în schimb după medalionul de aur pe care-l avea la gât. Cel care îi aparținuse mamei lor.

— Să îl porți tot timpul! i-a șoptit, trecându-i-l peste cap. Promite-mi!

— Forest, nu pot să primesc…

— Promite-mi!

Tonul lui dur a făcut-o să tresară. Dar, atunci când l-a privit în față, Iris a văzut doar flacăra spaimei arzând în ochii lui de ambră.

Și-a strâns degetele în jurul medalionului, agățându-se de el ca de o ancoră. Și-a adus aminte de ceea ce îi spusese Forest cândva: atunci când găsise medalionul în tranșee, forța și determinarea se aprinseseră din nou în sufletul lui. Se răzvrătise și scăpase de sub puterea lui Dacre, amintindu-și cine e și de unde vine. Abia atunci când putuse să strângă ceva tangibil de acasă – o amintire prinsă de un lanț lung – reușise să sfărâme vraja cu care zeul îl ținea încătușat.

— Nu mi-l voi scoate, a șoptit Iris. Cel puțin nu până când mă voi reîntoarce acasă și ți-l voi putea înapoia.

Forest a dat din cap, cu fruntea încrețită de griji. Ultimele cuvinte pe care i le-a spus fratele ei au făcut-o pe Iris să se înfioare:

— Vei avea nevoie de el, Mică Floare.

Roman și-a aruncat privirea pe geamul camionului și a surprins o ultimă frântură din Avalon Bluff.

Era un tărâm al ruinelor și fantomelor. Un oraș înțesat de mici mărturii lăsate în urmă de oamenii care locuiseră pe deal. Lăsaseră în urmă grădini răvășite, garduri din piatră dărâmate, praguri cufundate în umbre și pereți goi care susțineau clădiri abandonate. Moloz, paie arse și cioburi lucitoare de sticlă. Roman se întreba cine locuise în casele pe lângă care treceau. Unde erau acum aceste persoane. Dacă erau în siguranță.

Despre asta voia să scrie. Și-a coborât privirea când a înțeles că își ratase șansa.

Dacre stătea lângă el, ținând un ziar în mâinile lui palide și elegante. Ziarul i-a atâțat curiozitatea lui Roman.

— Sire? a îndrăznit el. De unde ai știut inițiala celui de-al doilea nume pe care îl am?

Dacre i-a aruncat o privire curioasă.

— La ce te referi?

— La semnătura mea din Gazetă. Ai trimis articolul semnat cu numele Roman C. Kitt.

— Eu am trimis doar ceea ce mi-ai dat tu.

— Atunci, cine...

— În viața pe care ai avut-o înainte să te vindeci, ai lucrat la Gazeta de Oath. Articolele pe care le scriai apăreau în ziar de mai multe ori pe lună. Visul tău era să devii editorialist.

Lui Roman îi vâjâia capul, disperat să se agațe de o amintire.

— Nu-mi aduc aminte.

— Normal că nu! Încă. Fostul tău angajator a fost cel care ți-a readus la viață vechea semnătură.

— Înțeleg.

Dacre și-a plecat capul într-o parte.

— Înțelegi, Roman?

— M-ai cunoscut înainte să mă găsești pe câmp, muribund.

— Auzisem de tine, l-a corectat Dacre și apoi și-a întors din nou atenția la ziar.

Roman a văzut că nu era Gazeta, ci un ziar care se numea Tribuna de Cerneală.

— Ai un nume de familie prestigios. Unul care m-a susținut foarte mult, pe mine și întreprinderile mele. Iar eu nu-i voi uita pe aceia care m-au slujit cu credință.

Roman a rămas tăcut, împietrit. Însă îl durea inima în piept, arzând de dor după acasă. După familie.

Nu putea să nege că își dorea să simtă că locul lui era undeva. Voia să se încreadă în ceea ce vedea cu propriii ochi. Să lupte pentru ceva.

— Sire? a continuat Roman. Aș vrea să-ți arăt ceva.

Dacre a rămas tăcut, dar în privire i se citea interesul.

Roman a dat să scoată biletul ciudat pe care îl avea în buzunar. Dar a simțit o împunsătură în piept, ceva ascuțit precum cârligul unei undițe aruncate în mare.

Așteaptă!

Și-a încordat mâna, ezitant.

Cine a scris biletul? Ce soi de magie mi l-a adus? Voi afla vreodată răspunsul la aceste întrebări dacă i-l voi da lui?

— Voiai să-mi arăți ceva? l-a întrebat Dacre.

— Da.

Roman și-a îndreptat mâna spre caseta mașinii de scris în schimb, scoțând afară articolul lui pe jumătate scris.

— Ce lucrez.

— Mai bine diseară, când ajungem în tabără! i-a zis Dacre, întorcându-și atenția la Tribuna de Cerneală.

La început, s-a simțit lezat de lipsa de interes a lui Dacre. Apoi și-a zis că Tribuna dicta probabil ce scria Dacre pentru Gazetă. Era ca un joc de șah. Și-a împăturit articolul și l-a pus la loc, în cutie.

S-a rezemat de spătarul scaunului și a urmărit cum Avalon Bluff dispare, de parcă nici nu ar fi existat vreodată, cu scrisoarea aceea ciudată atârnând greu, ca de fier, în buzunar.

§ 9 §

Roadster Post

Iris aproape ajunsese la *Tribuna de Cerneală* când a simțit din nou că o urmărește cineva. Simțea o privire sfredelitoare.

S-a oprit și a aruncat o privire în urmă. O dureau brațele după ce trăsese atâta drum de mașina de scris și de geantă.

Ora era șapte jumătate dimineața și umbrele alunecau încă, lungi și albastre, printre clădiri. Îl vedea însă bine pe bărbatul care se ținea după ea, în trenciul lui negru prins în talie cu o curea. Purta o pălărie trasă într-o parte pe cap, care-i ascundea fața.

— Domnule Kitt? i-a strigat Iris, încercând să-și păstreze curajul, însă în glasul ei răsuna o urmă de panică, chiar dacă își ridicase bărbia sfidător. De ce mă urmărești?

Bărbatul nu i-a răspuns. Înainta spre ea. Ghetele îi bocăneau pe piatra cubică. Mâinile îi rămâneau ascunse în buzunarele hainei. Distanța dintre ei se micșora, și Iris și-a înghițit un nod. Bărbatul acesta nu era la fel de înalt și zvelt ca domnul Kitt. Era mai lat în umeri și mai scund. Trenciul nu-i putea ascunde musculatura. Când, în cele din urmă, și-a ridicat privirea, Iris a văzut că are nasul strâmb. Una dintre urechi îi părea umflată definitiv, iar pe maxilar avea o cicatrice.

Un boxer sau un luptător. Cineva care își câștiga existența prin forță.

Primul gând care a săgetat-o pe Iris a fost: *Știe. Știe că am furat mașina de scris și a venit să o ia înapoi.*

S-a răsucit pe călcâie, cu sângele aprins în vene, gata să fugă.

— Domnișoară Winnow! a strigat-o bărbatul. Am un mesaj important pentru tine. De la domnul Kitt.

Asta a oprit-o pe Iris, de parcă picioarele i s-ar fi afundat într-o mlaștină.

S-a întors încetișor ca să dea piept cu bărbatul. Era la doi pași depărtare și o privea cu o sclipire de amuzament în ochi. Expresia de pe chipul lui părea să-i transmită: Poți să fugi, dar n-ai să ajungi prea departe.

— Care este mesajul? Și de ce nu mi l-ai comunicat mai devreme, în loc să mă urmărești?

— V-am speriat? Scuzele mele, domnișoară! a răspuns bărbatul, lipindu-și mâna groasă de inimă.

Iris nu-și dădea seama dacă omul este sincer sau își bate joc de ea, așa că s-a încruntat, rezistând tentației de a se trage înapoi. Tribuna era aproape. La cinci minute de locul în care se afla. Dacă-și azvârlea geanta spre bărbat, poate că reușea să alerge mai repede ca el...

Omul a scos ceva din buzunar. Un plic cu numele ei scris pe față. I l-a întins fără niciun cuvânt.

— Ce e asta? a întrebat ea.

— Luați-l și veți vedea!

Iris a ezitat, cu privirea ațintită la plic.

— Haideți, micuță domnișoară! a îndemnat-o. Este ceva ce vreți.

Mă îndoiesc sincer, și-a zis Iris, apoi a încercat să-și închipuie despre ce ar fi putut să fie vorba. Era posibil ca domnul Kitt să fi început propriile cercetări asupra locului în care era posibil să se afle Roman, de când pricepuse că fiul lui nu e în Oath. Cum era unul dintre cei mai bogați bărbați din oraș, era cu putință să fi obținut informații prețioase.

Iris a lăsat jos geanta și mașina de scris și a luat plicul, surprinsă de cât de gros și de greu era. A rupt sigiliul și a descoperit că e plin ochi cu bani. Bancnote peste

bancnote. Nu ținuse niciodată atâția bani în mână, și s-a înfiorat, privindu-i cu gura căscată.

— Domnul Kitt a cerut să semnați această înțelegere, prin care anulați căsătoria cu fiul lui.

Bărbatul și-a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un document legalizat și un stilou cu peniță.

— E stipulat și că veți renunța la orice drept sau pretenție aveți în legătură cu domnul Roman Kitt și că nu veți interveni în munca pe care o depune în prezent la Gazetă. Banii ar trebui să vă asigure un trai confortabil în următorii ani și...

Iris a azvârlit banii pe jos. Bancnotele au zburat din plic, împrăștiindu-se ca un evantai verde pe piatra cubică.

— Socrul meu își poate păstra banii! a ripostat ea. Iar eu nu voi semna acel document. Spune-i să nu se mai obosească, pentru că răspunsul meu va rămâne mereu același!

Și-a ridicat bagajele și a plecat, ușurată că bărbatul nu o urma. Simțea însă privirea acestuia ațintită în urma sa.

S-a întors la colț, cu mâinile reci ca gheața.

Vedea în față clădirea în care își avea sediul Tribuna de Cerneală, cu ferestrele ei de sus în care se reflecta soarele de la răsărit. Atenția i-a fost însă distrasă rapid de un automobil șic, parcat la colț. Attie era lângă acesta, alături de Helena și de un tânăr pe care Iris nu-l mai văzuse până atunci.

A grăbit pasul, cu inima în gât. Întoarcerea pe front i se părea aproape ca un vis. Încă nu o simțea ca pe ceva real, și s-a întrebat când avea să o simtă. Aproape că nu-i venea să creadă ce urma să facă din nou.

— Helena? a rostit Iris, ajungând în cele din urmă la grup. Îmi pare rău că am întârziat!

Helena s-a întors, ridicând din sprânceană. Părul castaniu îi era pieptănat pe spate și ținea în mână o țigară neaprinsă. Era clar că încerca să scape de apucătură.

— Nu ai întârziat, noi suntem pentru prima oară înaintea programului.

Înainte ca Iris să poată răspunde, tânărul a făcut un pas în față. Purta pantaloni gri, cizme până la genunchi, bretele din piele și o cămașă albă, cu nasturii de la guler desfăcuți. Avea un ten de un brun intens și obrajii proaspăt bărbieriți. Ochii îi erau negri și plini de căldură, tiviți cu gene lungi. Purta pe cap o pălărie melon cu pană și avea o pereche de ochelari atârnați la gât.

— Mă ocup eu de bagaje, domnișoară!

— Ah, mulțumesc! a zis Iris, surprinsă, în vreme ce tânărul îi depozita lucrurile în portbagajul mașinii care bănuia că-i aparține. Nu mergem cu trenul?

— Nu, i-a răspuns Helen, aprinzându-și în cele din urmă țigara cu un oftat înfrânt, apoi trăgând de câteva ori din ea și făcând ca fumul să se răsucească în spirale. Trenurile nu mai sunt de bază și nici de încredere. În plus, sunt prea lente pentru nevoile noastre prezente.

Iris a citit printre rânduri. Familia Kitt pusese stăpânire pe căile ferate. Aveau o influență extraordinară asupra majorității mijloacelor de transport din Oath, iar acum, că Iris refuza să facă ceea ce îi ceruse domnul Kitt, nu putea decât să se aștepte ca lucrurile să se înrăutățească dacă drumurile ei și ale socrului aveau să se încrucișeze.

— Mergem cu automobilul! a completat Attie cu glas jos, entuziasmat.

Și ea purta salopeta de corespondent, strânsă cu o curea din piele în talie. Binoclul favorit îi atârna la gât, alături de o pereche de ochelari identici cu ai șoferului.

Iris a cercetat din nou automobilul. Era construit din metal lucios și avea faruri cu margini aurii și scăriță din lemn. Anvelopele luceau cu roțile lor cu spițe albe, iar mașina avea două uși: una pentru șofer și una pentru locul din spate, tapițat cu piele roșie. Avea parbriz, dar nu și capotă.

— Nu am mai mers niciodată cu un automobil decapotabil, a comentat Iris.

— Ei bine, toate au un început. Să nu uiți să porți ăștia atunci când ieșiți pe șosea și mergeți cu viteză mare! a adăugat Helena, apoi i-a înmânat o pereche de ochelari. El este Tobias Bexley. Este unul dintre cei mai renumiți curieri din Cambria. El este cel care vă duce în fiecare oraș. Când aveți articolele gata, mi le va aduce mie înapoi, timp în care voi așteptați. Apoi vă va duce cu mașina la următoarea oprire. I-am spus să vă ducă până în Winthrop, în Comitatul Central. E pe atât de aproape de front pe cât mă lasă inima să vă permit să mergeți. Chiar și așa însă, lucrurile se pot schimba peste noapte, așa că fiți cu ochii-n patru!

Iris a dat din cap și și-a pus ochelarii la gât. Au scos un clinchet când s-au lovit de medalion, iar lui Iris i-a apărut imediat Forest în minte. Cu mâinile pătate de unsoare, cu zgârieturi la încheieturile degetelor, stând în apartamentul lor, în vreme ce seara umbrele se strecurau pe podea. Junghiul îngrijorării îi făcea stomacul ghem. Și-ar fi dorit ca fratele ei să nu fie singur, să aibă pe cineva pe care să-l trimită să-i fie alături cât era plecată.

— Mă asculți, Iris? a întrebat-o Helena ironic.

— Da, doamnă! Iris și-a dat câteva șuvițe de păr după ureche, după care a întrebat: Unde este prima oprire?

— River Down, la Marisol. De acolo mergeți la următoarea mea persoană de contact, Lonnie Fielding, din Bitteryne. Apoi trebuie să vă găsiți singure unde să stați, cu fondurile pe care vi le pun la dispoziție. Ce e cel mai important însă: dacă Bexley spune că trebuie să vă retrageți, săriți în automobilul lui fără să puneți întrebări și îl lăsați să vă aducă înapoi în Oath. Ați înțeles?

— Am înțeles, a răspuns Attie. Ai vrea să-ți raportăm despre ceva anume?

— Despre orice descoperiți! i-a răspuns Helena și a aruncat țigara pe jumătate fumată pe pavaj, strivind-o apoi sub călcâi. Planurile lui Dacre, mișcările lui, ce le face ținuturilor, civililor. Noutăți, povești de la martori, lucruri pe care le observați.

— Cancelarul...

Iris nu a mai încheiat. Helena i-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Nu va fi încântat, dar eu m-am hotărât că voi publica adevărul, indiferent de consecințe! De acum, să vă înțelegeți una cu alta! Mă aștept să primesc primul articol până mâine-seară.

Iris a făcut un pas în față, dar apoi s-a oprit și s-a întors din nou spre Helena.

— Mă gândeam la ceva.

— La ce?

— La semnătura mea. Cred că vreau să mi-o schimb.

— Crezi?

— Vreau. Vreau să fie Iris E. Winnow.

Pe chipul pistruiat al Helenei s-a întipărit o expresie gânditoare. Însă în cele din urmă a dat din cap.

— Prea bine! Dar de la ce vine E-ul?

— De la Elizabeth, i-a răspuns Iris. A fost și numele bunicii mele.

— Deci este un omagiu pentru ea?

Da, a gândit Iris, deși în acea clipă era bântuită și de Roman. Și-a amintit că pe vremuri o necăjise faptul că nu știa de la ce vine C-ul din semnătura lui.

Tobias a deschis portiera. Attie a urcat prima, urmată de Iris. Scaunul din piele era rece și Iris s-a rezemat de spetează. Și-a zis să se relaxeze, să respire și să se gândească la ce avea să vină, pentru că dacă privea înapoi nu făcea decât să-și pună singură bețe în roate.

Cu toate acestea, nu și-a putut înfrâna nevoia de a privi peste umăr atunci când Tobias a pornit mașina.

Helena rămăsese la colț și își răsucea încă o țigară. Nu era însă singura care le urmărea plecarea. La câțiva pași

depărtare, Iris a văzut un bărbat rezemat de perete, cu mâinile îndesate în buzunare și un rânjet scrijelit pe chipul ascuns în umbră.

Asociatul domnului Kitt.

Odată ieșiți la șoseaua principală, Oath s-a topit așa cum se topește bruma în soare.

Iris urmărea cum pălește orașul în vreme ce automobilul înghițea kilometrii, nesocotindu-și propria poruncă de a privi înainte. Nu și-a luat ochii de la el până când din turlele catedralelor, din arcadele strălucitoare și vechile turnuri ale castelelor nu a mai rămas decât o ceață pierdută în zare. I-a trecut prin minte cât de straniu era să vezi ceva care părea atât de vast și de solid devenind mic și tăcut. Doar o pată de cerneală la orizont.

— Ce este, mai exact, un curier? s-a auzit vocea lui Attie pe fundalul uruitului motorului.

Iris și-a întors îndreptat la Tobias Bexley, care nu scosese o vorbă din clipa în care pornise motorul.

— Este exact ceea ce spune numele, a răspuns el. Duc cu mașina scrisorile și pachetele oamenilor din și către Oath.

Attie s-a aplecat, rezemându-și brațele de scaunul șoferului.

— Și cum poate să se apuce cineva de o așa meserie?

— Presupun că tot cum v-ați apucat și voi de cea de reporter.

— Pentru a-i demonstra ceva unui profesor îngust la minte?

Tobias a rămas tăcut pentru o clipă.

— În acest caz, nu. Eu am devenit curier pentru că îmi plăcea să conduc mașini rapide și aveam nevoie de bani ca să-mi susțin hobbyul. M-am gândit că n-ar fi rău să-mi câștig existența din pasiunea mea.

— Participi la curse? l-a întrebat Iris.

— Da. Mama e mereu ușurată când îmi iau liber ca să fac comisioane de curierat, deși ea și tata nu ratează nicio cursă de-ale mele. Trebuie ținut cont însă de faptul că zilele astea până și să fii curier este periculos și imprevizibil.

— Câte curse ai câștigat? l-a întrebat Attie, pregătindu-se să asculte o poveste lungă și frumoasă.

— Presupui că am câștigat? i-a replicat Tobias.

— Păi... da! a răspuns ea, fluturându-și mâna spre pășunile care mărgineau drumul în timp ce peisajele se derulau înainte pe lângă ei cu o viteză extraordinară. Ești rapid, în caz că nu știai.

Tobias a râs.

— Pentru asta mă plătește șefa voastră. Trebuie să vă transport, pe voi și articolele voastre, dintr-un loc în altul, pe cât de repede și de în siguranță posibil.

— Nici măcar nu știam că automobilele decapotabile pot merge cu așa viteză! a zis Iris, făcând ochii mici din cauza vântului.

Nu își pusese încă ochelarii la ochi, așteptând să îi spună Tobias când să o facă. Îi plăcea însă să simtă aerul rece biciuindu-i fața. Și felul în care vântul îi trecea prin păr, ca mângâierea unor degete.

— În mod normal, acest tip de automobile nu sunt construite cu un angrenaj puternic, a zis Tobias.

— Vrei să spui că acesta nu este un automobil normal? a sintetizat Attie rapid.

— S-ar putea ca asta să spun.

— Ce e cu răspunsurile vagi, Bexley? l-a întrebat Attie, înghiontindu-l în umăr. Ți-e teamă că vom scrie un articol despre tine și decapotabila ta magică?

— Eu îmi fac griji într-o singură privință.

Attie și Iris au așteptat amândouă, deși suspansul se prelungea. Cum tăcerea a persistat, singurele zgomote fiind vâjâitul vântului și torsul delicat al motorului, Attie s-a aplecat și mai aproape de el.

— Îmi închipui că îți faci griji că ți s-ar putea dezumfla un cauciuc, că ai putea rămâne fără benzină sau că te-ai putea rătăci.

— Mă îngrijorează ploaia, a răspuns Tobias, care și-a întors în cele din urmă capul, iar pentru o fracțiune de secundă el și Attie s-au privit în ochi. Din cauza ploii, drumurile devin noroioase și înșelătoare.

Iris și-a ridicat privirea spre nori. Erau albi și pufoși, deși câțiva, spre vest, începeau să se strângă în zare a furtună.

— Știi ce se spune despre primăverile din Cambria, a rostit cu glas tărăgănat Attie, care băgase și ea de seamă norii.

— Știu mai bine ca oricine.

Tobias a apăsat ambreiajul și a schimbat viteza. Trecerea a fost atât de subtilă, încât Iris abia dacă a simțit-o.

— Ceea ce înseamnă că avem doar câteva ore la dispoziție ca să ajungem în River Down înainte să se dezlănțuie furtuna. De acum încolo vă vor fi de folos ochelarii. Țineți bine ce nu vreți să-și ia zborul!

Tobias și-a scos pălăria și a depozitat-o în torpedou, unde era ferită.

— De asemenea, de scaunele din fața voastră este atașată o funie, în caz că aveți nevoie să vă țineți de ceva.

Iris și Attie și-au pus conștiincioase ochelarii. Cum automobilul mergea și mai rapid, toate speranțele de a întreține conversația au pierit în urletul vântului. Iris simțea însă emoția momentului prin tălpile ghetelor. O simțea vibrându-i in oase și se bucura de ea în timp ce privea cum peisajele se încețoșează în cursa lor spre vest.

Când au ajuns în River Down, norii întunecați pluteau aproape de pământ.

Orașul era mic și liniștit, ascuns printre colinele molcome ale peisajului de țară. Centrul era traversat de un râu învolburat, puțin adânc, iar un pod de piatră lega cele două jumătăți ale orașului: partea de est, un potpuriu alcătuit din piețe, o bibliotecă, o grădină publică, o școală și o biserică mică cu vitralii; și partea de vest, plină de căsuțe cu acoperișuri din paie legate între ele de drumuri șerpuite pavate cu piatră cubică.

Iris și-a scos ochelarii, atentă la ce o înconjura. Erau câțiva oameni care mergeau pe stradă cu coșurile lor și îl urmăreau cu mare curiozitate pe Tobias conducând cu grijă pe drumurile pietruite.

— Suntem aproape? a întrebat Iris cu respirația tăiată.

— Da. Casa este aceea din față, pe partea stângă, cu ușă galbenă! i-a răspuns Attie.

Iris a zărit-o: era o casă cu două etaje, coș din piatră și obloane albastre, înghițită aproape cu totul de iederă. Tobias a încetinit și mai mult și Iris a văzut că cineva îi aștepta în curtea din față. Cineva cu păr lung și negru și un zâmbet care îi încrețea ochii, îmbrăcată cu o rochie roșie, în contrast cu tenul ei într-o nuanță deschisă de maro.

— Marisol! a țipat Iris și s-a ridicat în picioare ca să-i facă cu mâna.

Marisol i-a făcut la rândul ei cu mâna și a deschis poarta curții, așteptându-i în stradă, cu zâmbetul pe buze. De cum a oprit Tobias motorul, Iris a sărit din mașină. A străbătut în fugă distanța scurtă care le despărțea și s-a aruncat în brațele primitoare ale lui Marisol. Părea că totul – cerul, pământul și viața de zi cu zi – este pe cale să se prăbușească din nou, și Iris avea nevoie de ceva ferm și sigur de care să se agațe.

Ultima oară când te-am văzut, lumea era în flăcări, a gândit Iris, închizându-și ochii strâns, pentru că un val neașteptat de emoții o lovise în piept. Nu mai plânsese așa mult în ultimele săptămâni. Adevărul era că-și închipuise că depășise în mare parte trauma pe care o

trăise, pentru că îi permisese să o stoarcă cu totul. Poate că fusese doar îngropată însă. Poate că o ascunsese în locuri întunecate și uitate, iar aceasta se înrădăcinase între timp.

La început, arsura ei a speriat-o pe Iris.

A încercat să se desprindă din îmbrățișare, dar Marisol a strâns-o și mai tare. Attie li s-a alăturat, și toate trei și-au înlănțuit brațele una în jurul celeilalte. Iris și-a tras nasul și și-a ridicat fruntea, încercând să își ascundă emoțiile, dar apoi a văzut că și lui Marisol îi străluceau lacrimile în ochi.

— Fetele mele, mă bucur enorm să vă văd pe amândouă! Știți ce se impune acum? Ciocolată caldă și fursecuri!

— Am visat la asta de când m-am întors în Oath, a zis Attie. Nicio cafenea nu are ciocolată care să se compare cu a ta, Marisol! Nici cu fursecurile tale.

— Așa? a făcut Marisol pe un ton uimit în vreme ce le conducea pe fete spre curte, însă după doi pași s-a oprit și a strigat: Mă bucur să te revăd, Tobias! Ne-am bucura să servești o cană de cacao cu noi!

Tobias era ocupat cu descărcarea portbagajului. Și-a ridicat însă privirea și a dat din cap, cu un început de zâmbet în colțul gurii.

— Cu bucurie, doamnă Torres! De cum termin cu mașina. Se apropie furtuna.

— Desigur! a zis Marisol.

În aer se simțea miros de ploaie și vântul începuse să șuiere pe străduțele înguste.

— Lăsăm ușa de la intrare deschisă și îți păstrăm un loc la masă.

— Ah! Iris și-a recăpătat în sfârșit glasul: Bagajul meu!

— Nu îți face griji, domnișoară Winnow! a replicat Tobias, cu privirea concentrată asupra mașinii în timp ce scotea din portbagaj o prelată. Ți-l aduc eu. La fel și pe cel al domnișoarei Attwood.

— Mulțumesc! a spus Attie. Însă, în caz că nu ai băgat de seamă... Mie mi se spune Attie!

Tobias a închis capota, dar apoi s-a uitat scurt în sus.

— Prea bine atunci, Attie!

Apoi tânărul s-a apucat să acopere mașina cu prelata, iar Marisol le-a condus pe Attie și pe Iris pe o cărare din cărămidă.

— Haideți! a zis Marisol, cu ochii strălucind de entuziasm. Haideți să o cunoașteți pe sora mea, Lucy!

10

Spălătoria sufletelor bătrâne

Iris stătea în spălătoria din casa lui Lucy cu maşina de scris, aflată în cutia ei, într-o mână. Era o cameră mică, cu o singură fereastră, dar care avea o cadă mare din lemn cu robinet. Dintr-un colţ în celălalt al peretelui era întinsă o funie cu rufe puse la uscat, iar pe raft se aflau borcane cu detergent. Însă ce era cel mai important: în cameră se găsea un şifonier. Înalt, din lemn de stejar, arătând ca un dulap oarecare.

Era singurul şifonier din întreaga casă, ceea ce însemna că aici avea Iris să lucreze. S-a aşezat pe podeaua din cărămidă cu model în V şi a deschis cutia. A repetat vechiul ei ritual, aşezându-şi maşina de scris dinaintea genunchilor şi a uşii dulapului, apoi aşteptând.

Nici de această dată nu s-a întâmplat nimic.

Nu a sosit nicio scrisoare. Nu i s-a mai întors nicio misivă veche.

Poate că totul a fost fără rost. Poate că magia dintre noi s-a destrămat.

S-a întins tremurând uşor după hârtia pe care o avea în cutie. A prins coala albă în maşina de scris şi degetele i-au atins tastatura.

Dragă Kitt

A privit cuvintele familiare aşternându-se pe hârtie, dar nu a mers mai departe. „Nu-şi va aminti de tine."

Cuvintele lui Forest îi reverberau prin tot trupul. A scris în continuare, sfidându-le:

Ești în siguranță? Ești bine? Mă gândesc mereu la tine. Îmi fac tot timpul griji.

Te rog, scrie-mi! Oricând poți.

S-a uitat lung o vreme la propriile cuvinte, după care a smuls foaia din mașina de scris.

Nu pot să trimit asta, și-a zis, mușcându-și buzele până a simțit împunsătura durerii. Nu-l pot pune în pericol.

Și-a frecat pieptul care o înțepa dureros, apoi a făcut cocoloș hârtia și a aruncat-o la coșul de gunoi.

Roman se afla în camera de la etaj a unei case de țară, de unde privea pe fereastră cum seara se revarsă pe cer precum cerneala. Aceasta avea să fie reședința lor peste noapte: o casă cu pereți din piatră, acoperiș de paie și podele strâmbe, cu un hambar și magazii risipite în curtea noroioasă. Se găsea la jumătatea drumului către următoarea lor destinație și era un loc care fusese abandonat nu cu mult timp în urmă de proprietari.

Unul dintre plutoane descoperise conserve și cărnuri afumate în pivniță. Soldații umpluseră bucătăria încântați, gata să devoreze sfecla, ceapa murată și cârnații, iar acum făcuseră tabără în curtea fermei, atâtând focuri și ridicând corturi improvizate. Până și Roman înfulecase mâncarea care i se pusese în farfurie, pentru că trecuse ceva vreme de când reușise să-și umple stomacul așa cum trebuie.

A întors spatele ferestrei, cercetând camera pe care i-o alocase Dacre pentru acea noapte. Aceasta aparținuse cu siguranță fetei fermierului. Pereții erau acoperiți cu tapet floral, iar pe polița șemineului se găsea o colecție vastă de cărți de poezie. Dulapul era plin ochi cu rochii pastelate și bluze, iar Roman a cercetat hainele cu o

undă de tristețe pe care nu știa cum să o pună în cuvinte.

Ce se întâmplase cu acești oameni? Unde se duseseră?

S-a gândit la scrisoarea pe care o ținea ascunsă în buzunar ca pe un secret.

A recitit cele trei întrebări stranii și apoi a așezat foaia pe podeaua din dormitor. Mașina de scris îl aștepta, cu tastele lucind în lumina lumânărilor. A început să scrie când s-au aprins primele stele, la amurg.

Era plăcut să-i scrie cuiva, chiar dacă era vorba despre cineva fără nume. Și avea nevoie de răspunsuri. Era înțelept să adune mai întâi informații utile pentru Dacre și apoi să-i vorbească despre scrisoarea misterioasă, așa că se simțea bucuros că mai devreme avusese încredere în propria intuiție și alesese să aștepte.

După ce a încheiat, a desprins hârtia, simțind o vibrație electrică în lungul brațului. Era parcă aceeași senzație pe care i-o trezeau amintirile. Ceva ce în trecut făcuse în mai multe rânduri. Îi trezea o senzație plăcută, așa că s-a lăsat în voia mișcărilor de altădată.

Înainte să aibă timp să se răzgândească, și-a împăturit scrisoarea și a strecurat-o sub dulap.

Cina la Lucy acasă era un eveniment unic. Fuseseră aprinse lumânările din bucătărie și razele lor aurii valsau pe deasupra vaselor neasortate din porțelan și a paharelor cu picior din sticlă verde. Muzica se auzea în surdină de la radioul de pe poliță, notele fiind bruiate din când în când de energie statică. Marisol tăiase trandafiri proaspeți din grădină, primii boboci ai anotimpului, și îi aranjase în cutii vechi de metal, așezate în lungul mesei, pe centru. Boluri cu mâncare treceau de la mesean la mesean, iar Iris își umpluse farfuria cu mușchi prăjit, păstăi, care fuseseră puse la borcan vara trecută, piersici din compot și smochine, cartofi copți cu unt din belșug și pâine de casă.

Lucy, în care Iris descoperise opusul lui Marisol, le-a turnat tuturor lapte în pocale și apoi a luat loc în capul mesei. Era înaltă, cu părul deschis la culoare, pistruiată și cu ochi cenușii, pătrunzători. Părea tot timpul încruntată, însă Marisol o avertizase pe Iris că sora ei e rezervată și nu îi e ușor să se încreadă în străini. Faptul că îți oferea o ceașcă cu ceai arăta că îi câștigaseși prietenia și respectul.

— Ador cântecul acesta! a spus Attie, înclinându-și capul spre radio.

Era o melodie care suna melancolic, cu atât mai mult cu cât părți din ea lipseau. Iris știa asta doar pentru că o auzise mai demult. Partiturile pentru coarde fuseseră eliminate din cauza interdicțiilor impuse recent în oraș. Legea fusese calea prin care cancelarul luptase împotriva puterilor magice ale Envei și ale harpei ei, deși Iris vedea în ea o restricție izvorâtă din teamă. Teama de a pierde controlul și puterea. Teama de a vedea cum se împrăștie în Oath adevărul despre război și despre ce avea să urmeze.

— G.W. Winters! a spus Lucy, netezind cutele șervețelului ei. Una dintre cele mai mari compozitoare ale vremurilor noastre.

— Ai auzit de ea? a întrebat-o Attie.

— Da. Am mers la câteva dintre concertele sale pe când locuiam în Oath. Marisol m-a însoțit o dată.

— A fost o noapte cu adevărat memorabilă! a zis Marisol. Toate lucrurile au mers prost.

— Cu excepția muzicii, i-a întors-o Lucy.

— Suntem norocoase că am supraviețuit!

— Exagerezi un pic, nu crezi, surioară?

Marisol s-a uitat îmbufnată la ea, dar nu a putut menține prea multă vreme șarada. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, trădând-o, apoi a izbucnit în râs.

— Cred că este o poveste care trebuie împărtășită! a zis Iris, cu ochii când la o soră, când la alta.

— Doar dacă pot să o spun eu! și-a ridicat paharul cu lapte Lucy.

— Fie! a oftat Marisol, deși se vedea că e amuzată. Am dreptul să te întrerup de două ori însă.

— Așa să fie!

Ciondăneala le-a fost întreruptă de trei țârâituri neașteptate emise de radio.

Iris și-a întors privirea spre acesta, masa cufundându-se într-o tăcere de gheață.

— Întrerupem programul din această seară pentru a transmite un mesaj important din partea cancelarului Verlice, a anunțat o voce monotonă din boxa aparatului. Toți vizitatorii din Oath trebuie să-și înregistreze prezența în oraș, precum și pe cea a membrilor familiilor lor la Minister. Sunteți rugați să vă prezentați cu un document de identitate, toate rudele urmând a fi fotografiate pentru a fi trecute în registru. Vă mulțumim pentru atenție și cooperare, iar acum revenim la programul obișnuit!

Muzica a reînceput – instrumente de suflat și percuție –, însă nimeni dintre cei așezați la masă nu s-a clintit. Iris a răsuflat tremurător, cu toată pofta de mâncare dusă. Și-a rotit privirea în jurul mesei, băgând de seamă cutele adânci de pe fruntea lui Lucy și postura încordată a umerilor lui Marisol. Attie părea răvășită, iar Tobias se încruntase.

— Când vorbesc despre vizitatori se referă la refugiați, a rostit Marisol. La oamenii care fug din calea războiului.

— Au venit mulți refugiați în River Down? a întrebat Iris.

— Au sosit câteva familii în ultima săptămână, i-a răspuns Lucy. Dar îmi închipui că numărul lor va continua să crească atunci când Dacre își va porni marșul. Suntem pregătiți să găzduim și să hrănim cât mai mulți oameni.

— Ultimele veşti pe care le-am primit anunţă că Dacre stă în Avalon Bluff, a spus Attie. Ca o găină pe cuibar. Trăgând de timp din motive care nu au cum să fie decât sinistre.

— Keegan mi-a scris nu cu mult timp în urmă, a adăugat Marisol. Mi-a spus că forţele Envei s-au retras în Hawk Shire, dar că se aşteaptă să pornească în curând spre est. Avangarda a anunţat că a recuperat îndeajuns de mulţi soldaţi ca să se pregătească de un nou asalt. Mi-a spus să mă pregătesc ca lucrurile să se schimbe rapid, chiar şi aici, în extremitatea estică. Nu cred că ar trebui să menţionaţi asta în articolele voastre, Iris şi Attie, şi nu vreau să vă sperii, dar Keegan a zis că nu e de părere că forţele ei îi pot ţine piept din nou lui Dacre dacă atacă puternic Oath. Armata lui a crescut în mod considerabil şi zeul a reuşit să supună o mulţime de orăşele mai mici cu o uşurinţă înfricoşătoare.

Iris a privit-o în ochi pe Attie, tăcută.

— Cât de departe v-a trimis Helena? le-a întrebat Lucy.

Cum fetele ezitau, Tobias a răspuns:

— Mi-a cerut să nu le duc mai departe de Winthrop.

— Winthrop! a strigat Marisol. E mult prea aproape de front, mai ales dacă se petrece ceva peste noapte. Winthrop e doar la o aruncătură de băţ de Hawk Shire.

— Mary, i-a atras atenţia Lucy.

— Nu, Luce! Am să-i spun câteva cuvinte Helenei şi de data asta nu mă mai abţin, aşa cum am făcut-o de atâtea ori!

Marisol s-a ridicat şi a ieşit valvârtej din bucătărie, spre uluirea lui Iris. Se simţea de parcă i s-ar fi lăsat pe piept o lespede de piatră, apăsătoare, auzind-o pe Marisol cum plânge în hol.

— Oare ar trebui să... Noi ar trebui...?

Iris se lupta să-şi găsească cuvintele, înfruntând apăsarea din piept.

Lucy a clătinat din cap.

— Sora mea vă iubește pe amândouă. Îi este greu să se împace cu ideea că vă veți apropia de front.

— Și își face griji pentru Keegan, a adăugat Attie.

— Este foarte îngrijorată în privința soției ei.

Lucy a ieșit din bucătărie ca să o aline pe Marisol.

Iris a rămas să se joace agitată cu colțul șervețelului ei, dar în cele din urmă și-a ridicat privirea atunci când Attie a mers să oprească radioul.

— Vreți să vă duc acasă pe amândouă? a întrebat Tobias. Dacă vreți, nu trebuie decât să-mi spuneți!

Iris și-a îndreptat privirea spre el, dar ochii lui de culoarea lemnului de mahon erau fixați asupra lui Attie.

— Este o ofertă generoasă din partea ta, Bexley! i-a răspuns Attie, rezemându-se de blatul de bucătărie. Dar vreau să merg înainte, așa cum am spus că o voi face.

— La fel și eu, a adăugat Iris.

Tobias a dat din cap, dar expresia de pe chipul lui era una gravă.

— Atunci, trebuie să discutăm despre planurile noastre.

— Planuri? s-a încruntat Attie. La ce te referi?

— Dacă ar fi să pățesc ceva cât mă ocup de livrarea articolelor voastre, ați rămâne blocate în oraș. Va trebui să stați pe loc, doar dacă nu cumva va avea loc o evacuare de urgență. În acest caz, să luați prima mașină pe care o găsiți până în Oath.

— Ce ți s-ar putea întâmpla pe drum? l-a întrebat Attie.

— Sincer, orice! Un cauciuc dezumflat. Motorul supraîncălzit. Drumuri blocate.

— Parcă tu nu-ți făceai griji în privința unor astfel de lucruri.

— Nu-mi fac! Dar îmi fac griji in privința voastră. Ceea ce încerc să spun este că... Nu trebuie să intrați în panică dacă nu reușesc să mă întorc la timp. Puțin probabil să se întâmple asta pentru că nu pot interveni prea multe între mine și îndatoririle mele. Dar nu vreau

ca voi două să stați după mine în cazul unei situații în care se impune evacuarea imediată. Până acum am avut parte de o călătorie ușoară, dar dincolo de River Down nu știu la ce să mă aștept. Sunteți amândouă de acord cu ce am spus?

— Da, a răspuns Iris, deși inima îi bătea mai tare în piept la ideea că ar fi putut părăsi orașul fără Tobias.

Lui Tobias i s-a descrețit fruntea, dar apoi și-a dat seama că Attie încă nu răspunsese.

— Domnișoară Attwood?

Attie privea pe fereastră, urmărind cum stropii de ploaie alunecau pe geam.

— Normal că sunt de acord! a zis, privindu-l în ochi. Să sperăm însă că nu se ajunge acolo.

11

R.

Iris i-a lăsat pe Attie și pe Tobias în bucătărie cu un ibric de cafea aburindă, atrasă fiind din nou spre spălătorie. Era pregătită să lucreze aproape toată noaptea și a rămas surprinsă să descopere că pe podea, lângă mașina de scris, fusese întinsă o pătură moale. Se aflau acolo și trei lumânări și o cutie cu chibrituri, ca să poată lucra la lumina lumânării mai degrabă decât la cea a becului din tavan.

Marisol se gândise cu siguranță la asta, și Iris s-a așezat în locul moale zâmbind. A scos un chibrit și a aprins lumânările. Atunci a văzut-o.

În fața ei, pe podea, chiar în fața dulapului, se afla o bucată de hârtie împăturită.

Cineva îi scrisese în cele din urmă!

Iris a fixat cu ochii foaia până când privirea a început să i se încețoșeze. A simțit că amețește când a ridicat hârtia, așezându-se apoi cu ea la loc, pe un pui de pernă.

Se holba la fila îndoită. Cu siguranță pe ea erau așternute cuvinte, chiar dacă păreau puține. Iris le vedea ca pe un fir întunecat al gândurilor.

Ar fi putut să schimbe totul sau nimic.

Și-a înghițit un nod și a deschis scrisoarea.

Cine ești? Ce fel de magie e asta?

Iris a închis ochii, concizia aspră a răspunsului lovind-o ca un pumn. Dacă cel care îi scrisese era

Roman, era clar că nu își aducea aminte de ea. Simpla idee în sine i-a tăiat respirația. Însă înainte de a face orice altceva trebuia să se asigure că e el. Trebuia să fie chibzuită.

A așternut cuvintele pe hârtie și apoi le-a trimis:

Mașina ta de scris. Ar trebui să aibă o plăcuță prinsă pe interiorul ramei de jos. Îmi poți spune ce scrie pe ea?

În timp ce aștepta răspunsul, a început să umble încolo și încoace, atentă să nu deranjeze hainele întinse la uscat. Poate că nu avea să-i răspundă, dar, după cum îl știa pe Roman... Băiatului îi plăceau provocările. Și era curios.

Răspunsul lui a sosit un minut mai târziu:

CEA DE-A TREIA ALOUETTE / CREATĂ SPECIAL PENTRU D.E.W.

Să înțeleg că tu ești D.E.W.? Pentru că eu cu siguranță nu sunt.

P.S. Trebuie să-mi răspunzi la întrebări.

Iris a citit scrisoarea trasându-și cu degetul conturul buzei de sus. E ciudat că are mașina mea de scris, și-a zis, dar pieptul i-a fost inundat de un val de căldură. Își făcuse griji că mașina de scris a bunicii ei s-ar fi putut pierde, lucru care îi apăsa greu pe inimă. Cea de-a Treia Alouette era o bucățică din copilăria ei, o parte din moștenirea pe care o primise. Doar scrisese atâtea rânduri la acea tastatură!

Acum însă faptul că și-l închipuia pe Roman bătând la ea, având aproape ceva de-al ei, îi reaprindea speranța în suflet.

Cel care îi răspunsese era Roman, şi nu îşi amintea de ea.

Conştientizarea acestuia adevăr a fost ca o lovitură de pumnal în pântec şi Iris s-a lăsat pe podea, cu obrajii lipiţi de cărămizi. Scrisoarea lui Roman îi rămăsese încleştată în mână şi îi foşnea sub trup.

Forest a avut dreptate.

S-a lăsat pătrunsă de gravitatea acestui adevăr; şi-a dat voie să simtă durerea şi neliniştea, în loc să le îngroape adânc. Era în ordine să simtă suferinţă şi furie. Era în ordine să plângă de tristeţe şi de uşurare. După ce a reuşit să se ridice de jos, a recitit scrisoarea lui Roman.

Nu îşi amintea de ea încă, dar avea să îşi amintească. În curând. Amintirile aveau să-i revină, la fel cum se întâmplase şi cu Forest.

Ce era cel mai important era că Roman îi scria din nou. Că găsise o cale prin care să comunice cu el!

Dacre credea că are un as în mânecă pentru că îl influenţa pe Roman, încercând să îl modeleze în corespondentul lui de încredere. Însă zeul nu avea habar că el nu era unica sursă de magie din viaţa băiatului.

— Vei regreta ziua în care l-ai smuls de lângă mine! a şoptit Iris printre dinţi, prinzând o foaie de hârtie în maşina de scris.

Cu degetele pe taste, crezuse că este gata să îi răspundă lui Roman, dar acum ezita.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să o facă, nu putea să-i spună pur şi simplu cine e. Nu putea risca să-l sperie sau să-l copleşească într-atât, încât să nu-i mai scrie sau, mai rău, să-l facă pe Dacre să intervină. Trebuia să-şi protejeze şi propria identitate.

Era nevoie ca lucrurile să evolueze treptat. Iris trebuia să o ia încet.

I-a scris:

Nu sunt D.E.W., nici vreo zeiță care să-i poată trimite prin magie scrisori unei persoane care nu își dorește să le citească. Pentru asta trebuie să le mulțumesc ușilor de la șifonier. Cunosc însă povestea celei de-A Treia Alouette, care a fost creată cu ajutorul magiei, magie care o leagă de alte două mașini de scris. Prima Alouette, care se află acum la mine, și A Doua, care bănuiesc că s-a pierdut.

Atâta timp cât ai pe aproape ușa unui șifonier și cea de-A Treia Alouette e în posesia ta, scrisorile vor putea ajunge la mine, străbătând chiar și distanțe mari. Deși îmi închipui că ești ocupat, prins cel mai probabil în meandrele războiului. Și cine mai are timp să-i scrie scrisori unei străine în zilele noastre?

P.S. Din câte îmi aduc eu aminte, tu încă nu mi-ai răspuns la cele trei întrebări!

A trimis scrisoarea. A așteptat cu nerăbdare în vreme ce minutele se scurgeau și noaptea își intra în drepturi. Brusc, a ajuns-o oboseala și Iris a oftat, pregătită să lucreze la articolul ei. Atunci însă s-a auzit foșnetul hârtiei pe podea.

Roman îi răspunsese astfel:

Îmi dau seama că am părut nepoliticos. Iartă-mă! În ultima vreme trebuie să fii foarte atent în cine te încrezi, iar scrisoarea ta din această dimineață m-a luat pe nepregătite.

Din păcate nu cunosc răspunsul la cele trei întrebări pe care mi le-ai adresat, ceea ce înseamnă că trebuie să fi picat un test în mintea ta. Ori pur și simplu te-am ajutat să-ți dai seama că nu îi scrii persoanei căreia sperai că îi scrii, pentru că A Treia Alouette a intrat recent în posesia mea și nu știu cine

a avut-o în grijă mai înainte. Îți cer iertare pentru asta! De acum înainte voi avea însă toată grija de ea.

Ceea ce vreau să spun este că îți mulțumesc că mi-ai împărtășit cunoștințele tale despre mașinile de scris! Poate că nu ești zeiță, dar nici eu nu sunt zeu. În ciuda vieților noastre mundane, poate că amândoi ne creăm propriul soi de magie, prin cuvinte.

În plus, nu am zis niciodată că nu-mi doresc să-ți citesc scrisorile, nu-i așa?

– R.

P.S. Dacă vom menține această corespondență, poate că ar trebui să-mi spui cui mă adresez?

Iris a rămas nemișcată, îngăduindu-și o clipă de gândire. A început să-și ronțăie colțul unei unghii, încercând să-și pună în ordine avalanșa de emoții, cuvinte și gânduri. Până la urmă nu s-a mai putut abține și s-a așezat din nou pe puiul de pernă. Un fulger a luminat încăperea și tunetul a bubuit, zgâlțâind pereții.

Oare era prea mult să-i spună numele ei? Chiar dacă își dorea foarte tare să facă asta?

Dacă i-ar fi fost confiscate scrisorile? Se punea în pericol bătând la mașină numele Iris? Erau doar patru litere, însă i se părea mult prea periculos să le dezvăluie.

Ai grijă! Ia-o încet!

Și-a trimis răspunsul înainte să aibă timp să se răzgândească:

Dragă R.,

Poți fi liniștit, nu ai picat niciun test. Și eu sunt cu băgare de seamă atunci când vine vorba de încredere. Trebuie să-mi reamintesc însă că uneori scriem pentru noi înșine și alteori scriem pentru alții. Câteodată granițele acestea se încețoșează când ne așteptăm mai puțin. Ori de câte ori mi s-a întâmplat

asta în trecut_ îmi amintesc că experiența m-a făcut mai puternică.

P.S. Îmi poți spune Elizabeth.

PARTEA A DOUA. Atrași *de* flacără

12

Privighetoarea în colivie

Soarele strălucea, iar ploaia din noaptea trecută licărea în bălţoace mici în timp ce Tobias se pregătea să părăsească River Down în maşina lui. Avea la el articolele lui Iris şi Attie pentru Helena, precum şi misive adunate din oraş pe care urma să le livreze în Oath.

— Mă voi întoarce în câteva ore, le-a informat. Plecăm spre Bitteryne mâine la prima oră.

Iris a dat din cap.

Attie a zis doar:

— Drumurile noroioase nu te vor încetini? A turnat cu găleata ieri, în caz că ai uitat.

— Eu nu uit nimic, i-a răspuns Tobias pe când deschidea portiera. Şi nu, drumurile nu mă vor încurca.

Fetele l-au urmărit îndepărtându-se în sunetul familiar al motorului care pălea treptat în ceaţa dimineţii.

Iris i-a aruncat o privire lungă lui Attie.

— Îţi faci griji că va rămâne blocat?

— Nu. Îmi fac griji că noi vom rămâne blocate dacă nu se mai întoarce.

Attie nu îşi lua însă ochii de la drum, cu degetele încârligate pe drugii de fier de la poartă.

— Merg să mă plimb.

Iris a rămas în curte până când a pierdut-o din ochi pe prietena ei. Abia apoi s-a întors spre casă, cu gândul să o caute pe Marisol. A dat de ea în curtea din spate:

stătea îngenuncheată, cu o cărticică de buzunar în poală.

— Ce grădină minunată! a spus Iris.

Marisol și-a ridicat privirea zâmbind. Avea însă ochii roșii, de parcă nu ar fi dormit toată noaptea. Părul negru îi era strâns într-o coroană împletită în jurul capului și purta o salopetă pentru muncă, murdară de pământ.

— Da, Lucy este o grădinăreasă foarte bună. O moștenește pe mătușa noastră. Marisol și-a întors atenția asupra cărții, degetele alunecându-i în lungul siluetei unei păsări închise în colivie. Dar eu încerc să identific cântărețul din tufiș. Îl auzi?

Iris s-a lăsat în genunchi, ascultând cu atenție. Pe lângă huruitul unei dube de pe strada învecinată și strigătele copiilor care se chemau unii pe alții, se auzea cântecul unei păsări. Ornamentat și melancolic, încărcat de triluri și de gâlgâieli.

— E chiar acolo, în hățiș! a zis Marisol.

Iris a descoperit-o într-o clipită. O pasăre mică, cu pene moi și cafenii, poposise în boschetul din spatele grădinii.

— Nu am auzit niciodată o pasăre care să cânte așa! a rostit Iris vrăjită, urmărind cum se pregătește să ciripească din nou. Ce soi este?

— Este o privighetoare, i-a răspuns Marisol. A trecut ceva vreme de când am auzit ultima oară una, însă îmi amintesc că, atunci când eram mai tânără, apăreau în fiecare primăvară în Avalon Bluff. Adesea dormeam cu ferestrele deschise noaptea, ca să le aud cântecele. Adormeam pe trilurile lor și uneori le visam.

Marisol a închis delicat cartea, pierdută parcă în amintiri. Apoi a adăugat însă:

— Cu ani în urmă, s-a făcut un studiu asupra privighetorilor și multe dintre ele au fost închise.

— De ce? a întrebat-o Iris.

— Voiau să facă troc cu păsările, dar și să le studieze cântecele. Cele mai multe dintre ele au murit, dar cele

care au supraviețuit până toamna... s-au omorât singure până la urmă, în încercarea de a se elibera, izbindu-și aripile și trupurile de cuștile în care erau închise. Simțeau nevoia să migreze și nu o puteau face.

Iris a cercetat privighetoarea din tufiș. Pasărea amuțise, cu capul plecat într-o parte, de parcă ar fi ascultat și ea povestea tristă spusă de Marisol. Dar apoi și-a desfăcut aripile și a zburat; grădina a rămas tăcută și melancolică fără cântecul ei.

— Îmi pare rău! a spus Marisol, spre uimirea lui Iris. Pentru felul în care am reacționat noaptea trecută. Avem la dispoziție doar o perioadă atât de scurtă de timp împreună și simt că am stricat totul.

— Marisol! a șoptit Iris cu glas sugrumat, apoi s-a întins spre ea ca să-i atingă ușor brațul.

— Dar în dimineața aceasta m-am trezit și am auzit privighetoarea cântând în grădină și mi-am amintit de povestea mătușii mele despre păsările captive, a continuat Marisol. Mi-am adus aminte că nu-i pot ține pe cei dragi închiși într-o colivie, chiar dacă simt că astfel îi protejez.

Marisol a expirat de parcă i s-ar fi luat o greutate de pe umeri. Apoi i-a întins cartea lui Iris. Era micuță, cu pagini brumate de trecerea vremii. Pe coperta verde se afla o pasăre tipărită în relief.

— Mi-ar plăcea să ți-o dau ție, Iris.

— Nu pot să accept, a început să protesteze Iris, dar Marisol i-a pus-o cu fermitate în brațe.

— Vreau să fie a ta, a insistat ea. În drumul tău spre vest, cum descoperi noi orașe și poveștile lor, poate că îți vor mai rămâne totuși câteva clipe de tihnă în care să stai și să privești păsările. Iar când vei face asta, să te gândești la mine și să știi că mă voi ruga pentru tine, pentru Attie, Tobias și Roman în fiecare dimineață și în fiecare seară!

Iris a clipit ca să-și alunge lacrimile. Era doar o carte, însă simțea că înseamnă ceva mai mult decât piele,

hârtie și cerneală. I se părea a fi ceva menit să o țină ancorată în zilele ce aveau să vină, ceva care să o protejeze și să o încurajeze să meargă înainte, și Iris a trasat conturul păsării de pe copertă înainte de a-și ridica privirea la Marisol.

— Așa voi face. Îți mulțumesc!

Marisol a zâmbit din nou.

— Bun! Și acum, ce-ar fi să mă ajuți să pregătesc câteva coșuri pentru noii noștri oaspeți din River Down? Mi-ar plăcea să-i cunoști.

Iris a dat din cap și s-a ridicat, scuturându-și pământul moale de pe genunchi. Dar a simțit o umbră alunecând deasupra creștetului și a văzut cum doi vulturi poposesc pe acoperișul vecin. Păsările și-au întins aripile, penele lor întunecate lucind în soare.

Înfiorată, Iris a strâns cartea la piept și a urmat-o pe Marisol înăuntru.

Dragă Elizabeth,

Nu pot să dorm în noaptea asta, așa că iată că îți scriu din nou. Nu poți să mă vezi, dar să știi că stau la un birou, în fața unei ferestre, și privesc în întuneric, încercând să mi te închipui.

Nu am idee cum arăți, nici unde locuiești sau cum îți sună glasul. Nu-ți cunosc vârsta, nici trecutul. Nu știu prin ce ai trecut, ce momente te-au cizelat în persoana care ești azi. Nu știu în ce tabără a războiului te afli.

Nu e nevoie să știu toate acestea, îmi dau seama. Poate că nu ar trebui să-mi dezvălui nimic. Dar cred că mi-ar plăcea să știu ceva despre tine ce nimeni altcineva nu mai știe.

– R.

Dragă R.,

Mă tem că nu sunt o priveliște prea încântătoare acum, dar ca să-ți faci o idee: stau pe podeaua din

spălătorie în timp ce bat la mașină, în compania cămășilor și a rochiilor întinse la uscat. Am părul lung, împletit și cam rebel, iar alături de mine se găsește o carte despre mulțimea de specii de păsări din Cambria.

Astăzi am aflat că vulturii își aleg partenerul pe viață. Tu știai asta? Ca să fiu sinceră, în trecut nu le-am acordat niciodată prea mare atenție păsărilor, însă asta se explică poate prin faptul că am crescut pe străzile din beton și cărămidă ale unui oraș. Am mai descoperit și că o privighetoare poate cânta până la o sută de cântece diferite, iar albatroșii dorm atunci când zboară, în vreme ce masculii vrabie sunt responsabili cu construirea cuibului.

Iată acum ceva ce nimeni nu știe despre mine, pentru că este ceva ce am aflat azi: mi-ar plăcea ca într-o zi să fiu îndeajuns de pricepută ca să pot numi o pasăre doar ascultându-i cântecul.

În această seară am întredeschis fereastra, sperând că aș putea auzi ceva familiar ori poate chiar neașteptat. Un cântec care să-mi aducă aminte că și atunci când mă simt pierdută, păsările cântă încă, soarele încă răsare și apune, iar anotimpurile se schimbă.

– Elizabeth

P.S. Un lucru bine știut despre mine: am optsprezece ani, dar am avut dintotdeauna un suflet bătrân.

P.P.S. Spune-mi ceva despre tine! Poți alege între ceva ce știe toată lumea și ceva ce nu știe nimeni.

Roman nu i-a răspuns lui Elizabeth.

Ce ar fi putut să-i spună? Că nu-şi amintea trecutul?

Iritat, şi-a deschis fereastra larg. Încă staţionau la fermă, lucru care-i trezea un sentiment neplăcut. Însă, în clipa în care a tras în piept aerul rece al nopţii, umed

după ploaia de primăvară, încordarea pe care o simțea în tot corpul a slăbit.

Și-a desfăcut șireturile de la ghete cu un oftat și s-a întins în pat. A suflat în lumânare și, în îmbrățișarea nopții, a început să asculte.

Auzea prin fereastra deschisă țârâitul greierilor și foșnetul frunzelor purtate de vânt. Se auzeau vocile îndepărtate ale soldaților care se ridicau din corturi. Dar, dincolo de toate aceste sunete, reverbera huhuritul bântuitor al unei bufnițe.

Roman a ațipit.

Visul pe care îl avea era parcă adevărat.

Stătea la un birou, cu o mașină de scris dinainte. Avea aliniate în fața ochilor dicționare și glosare. O cutie cu creioane, un carnețel și un teanc de necrologuri în dreptul cotului. Încăperea vastă mirosea a fum de țigară și a cafea neagră, iar aerul zumzăia de sunetul metalic al mașinilor de scris care nășteau noi paragrafe.

Se afla la Gazeta de Oath. Și se simțea ca acasă, mai acasă chiar decât în conacul de pe deal, pe care îl visa încă.

— Kitt? La mine în birou, acum! i-a zis Zeb Autry, trecând pe lângă masa lui.

Roman și-a luat carnetul și l-a urmat pe șeful lui. A închis ușa după el și s-a așezat cuprins de neliniște în fața lui Zeb.

— Domnule?

— Am vrut să te avertizez, i-a zis Zeb, întinzându-se după carafa cu whisky de pe biroul lui, care sclipea în razele piezișe ale soarelui de dimineață. Am mai angajat pe cineva. Vei împărți cu ea necrologurile, anunțurile și reclamele.

— „Ea"? a repetat Roman.

— De ce pari atât de uimit? Am citit un eseu scris de ea și nu am putut s-o las să-mi scape. Aș vrea să văd de ce este în stare aici.

— Domnule, asta înseamnă că nu voi mai primi postul de editorialist care mi-a fost promis?

Zeb a rămas tăcut pentru o clipă, strângând din buze.

— Înseamnă că veți avea amândoi, în mod egal, șansa de a-l obține. Un pic de competiție îți va prinde bine, Kitt.

Roman i-a interpretat cuvintele ca însemnând: „Totul ți-a fost înmânat de-a gata." A simțit că i se aprind obrajii și iritarea i s-a strâns nod în gât. Dar a dat din cap, cu maxilarul încordat.

— Nu fi sumbru! a chicotit Zeb. Fata nici măcar nu a absolvit liceul Windy Grove. Ai toate șansele ca tot tu să promovezi.

Dacă mersese la liceul Windy Grove, fata venea dintr-o parte a orașului în care el arareori se aventura. Nu știa dacă asta ar fi trebuit să-l îngrijoreze sau să îl liniștească. Indiferent de cine avea să se dovedească a fi, fata urma să aibă o viziune complet diferită asupra lucrurilor față de el. Putea să scrie atroce sau splendid, însă ceea ce era cel mai important: Roman nu avea chef să concureze pentru un lucru de care avea nevoie.

— Când începe să lucreze? l-a întrebat pe Zeb.

— Astăzi. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Minunat! și-a zis Roman ironic. Deși poate că așa era mai bine. Să scape cât mai repede de chin!

În orele ce au urmat și-a păstrat atenția împărțită între necrologuri și ușa de sticlă de la Gazetă, așteptând ca acea fată-enigmă, care ar fi putut să distrugă totul, să-și facă apariția. La ora doisprezece fix a și apărut, parcă printr-o vrajă.

Era mică de înălțime și avea un chip palid în formă de inimă. Pistruii i se revărsau pe nas; ochii erau mari, de parcă ar fi încercat să cuprindă tot ceea ce o înconjura. Părul castaniu îi era strâns la spate într-un coc ordonat, dar purta un trenci ponosit, care părea s-o înghită cu totul, strâns bine în jurul taliei. Își trosnea încheieturile

atunci când Sarah Prindle a sărit să o întâmpine cu efuziune.

— Hai, dă-mi voie să-ți prezint pe toată lumea! i-a zis Sarah și a prins-o de braț, plimband-o prin redacția *Gazetei* pe cea care era cel mai mare coșmar al lui Roman.

Roman s-a ridicat de la birou și a mers la masa din colț ca să-și toarne o cană de ceai, privind-o în continuare pe fata cea nouă care făcea cunoștință cu redactorii, asistenții și cu Zeb. Singura mână pe care nu o strânsese încă era a lui.

Nu putea s-o evite la nesfârșit. Sarah îi aruncase deja câteva priviri cu subînțeles în timp ce o ajuta pe fata cea nouă să se așeze la noul ei birou – care se afla la doar două mese depărtare de al lui –, și Roman și-a înăbușit un geamăt.

A lăsat cana jos și a pășit pe culoar ca să se prezinte.

Fata trasa conturul tastelor de la mașina ei de scris, încă îmbrăcată cu trenciul acela ponosit, deși pantofii cu toc pe care îi purta îi confereau un aer de autoritate. Simțise probabil că se apropie, ca o furtună care crește în zare. Sau poate că-i simțise privirea rece. Și-a ridicat ochii pentru a-i întâlni pe ai lui, inspectându-l cu îndrăzneală înainte să-i ofere un zâmbet.

— Eu sunt Iris! i-a spus pe un ton vesel, întinzându-i mâna. Iris Winnow.

Ce fel de nume mai e și ăsta? a bombănit Roman în sinea lui, închipuindu-și deja cum ar arăta ca semnătură. Era un nume plăcut. Unul pe care era tentat să-l rostească, deși s-a abținut.

— Eu sunt Roman Kitt, a rostit el cu asprime. Bine ai venit la Gazetă!

Mâna ei era încă întinsă, așteptând-o pe a lui. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să o ignore. De altfel, fusese deja nepoliticos pentru că o lăsase să stea cu mâna întinsă atâta vreme. Și-a întins mâna fără tragere de inimă și a rămas imediat surprins de cât de ferm i-a

strâns-o fata. Și de faptul că atingerea ei i-a trimis un șoc electric în lungul brațului.

Roman s-a trezit cu un oftat.

13

Ai văzut și lucruri mai rele

— Ești neobișnuit de tăcut, a comentat Dacre.

Roman și-a luat ochii de la fereastra murdară a camionului. Trupele părăsiseră în sfârșit ferma melancolică și o luaseră spre est, pe un drum șerpuitor.

— Îmi pare rău, sire! Mă bucuram de schimbarea de peisaj.

Dacre stătea lângă el și îl privea cu ochi vicleni.

— Te dor vechile răni?

Întrebarea era atât de neașteptată, că l-a lăsat pe Roman cu gura căscată pentru o clipă. Nu vindecase Dacre acele părți frânte din el? De ce s-ar fi întors durerea?

— Nu, a răspuns Roman, dar degetele i-au alunecat în lungul cicatricilor de la genunchi, ascunse sub salopetă. Mă simt foarte bine, sire.

— Îmi poți spune dacă te dor. Uneori, rănile sunt mai adânci decât îmi dau seama la prima vedere și mă văd nevoit să le vindec din nou. Dacre a tăcut, adâncit parcă în gânduri, apoi l-a întrebat pe Roman: Ai visat ceva azi-noapte? A trecut ceva vreme de când mi-ai împărtășit ultima oară vreunul dintre visele tale.

— Dacă am visat, nu-mi aduc aminte.

Minciuna i-a alunecat cu ușurință de pe buze, dar Roman a simțit un nod în gât. O tot vedea pe Iris Winnow zâmbind, cu ochii ridicați spre el. De ce

continua să fie centrul gravitațional al lumii lui chiar și după atâtea ore de când o visase?

Și-a trasat conturul palmei cu degetul mare – încă îi simțea atingerea – și a știut că Iris e mai mult decât un vis.

— Dacă ai putea avea oricare dintre puterile zeilor, i-a zis Dacre, pe care ai alege-o?

Roman a fost din nou luat prin surprindere de întrebarea lui Dacre.

— Nu sunt sigur. Nu m-am gândit niciodată la asta, sire.

— Când eram mai tânăr voiam puterea vărului meu, Mir.

Glasul lui Dacre era adânc și cald, și părea să-și amintească de acea epocă din trecutul lui cu mult drag.

— Mir era cu mult mai mare ca mine și mult mai necruțător. El s-a născut cu puterea iluziilor și putea să-și facă apariția și să dispară ca o umbră, deplasându-se dintr-un loc în altul fără să fie observat de nimeni. A adunat secrete de familie ca pe bijuterii într-un sipet, apoi a rătăcit deasupra, încercând să vadă ce le putea răpi Celeștilor. Îmi amintesc că într-o zi s-a întors în adânc vesel și luminos, de parcă ar fi înghițit toate stelele de pe cer. Mi-a spus că obținuse o nouă putere. Una care îi permitea să citească mintea cuiva, dacă îl atingea. Din acea clipă l-am evitat, temându-mă de ce ar fi putut să descopere în gândurile mele, deși eu îl invidiasem toată viața.

Roman cerceta profilul ascuțit al lui Dacre. Razele soarelui smălțuiau frumusețea lui stranie.

— Poți obține alte puteri? Credeam că zeii se nasc cu magia lor și că prin asta se deosebesc de noi, a grăit Roman.

— Ne naștem fiecare cu magia noastră, într-adevăr. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne dorim mai multă putere și să căutăm căi prin care să o obținem.

Roman și-a șters palmele pe coapse. Voia să mai pună și alte întrebări, dar cuvintele nu voiau să-i iasă pe gură, așa că și-a întors gândurile la Mir. O altă zeitate care dormea într-un mormânt din nord.

S-au scurs câteva ore de tăcere înlemnită, timp în care Roman ațipise și se trezise dintr-un somn fără vise. S-a simțit ușurat după ce au ajuns la destinație.

Orașul Merrow semăna cu Bluff, dar era mai mic, alcătuit din case cu acoperiș din paie și obloane vopsite în culori intense, cu grădini lăsate în paragină. Drumul principal era singura stradă asfaltată. Peisajul era împânzit de livezi cu meri de pe crengile cărora se desprindeau flori albe atunci când adia vântul.

De cum s-a oprit camionul, Roman și-a luat mașina de scris și a deschis ușa. A pășit cu băgare de seamă, atent la camioanele care intrau huruind în oraș în urma lui, și și-a îndreptat privirea spre cea mai apropiată casă.

Ferestrele erau acoperite de umbre întrețesute cu fire de păianjen. Din hornuri nu se ridica fum; pe străzi nu alerga niciun copil. Piața era închisă. Până și unele dintre uși păreau baricadate și era dificil de ajuns la ele.

— Unde este toată lumea? s-a întrebat Roman, fără să aștepte un răspuns.

Dacre îl auzise însă, și îl auzise și soldatul care condusese camionul.

— Au fost evacuați in est, grație trupelor Envei! a răspuns Dacre, îndreptându-și privirea spre căpitanul care se afla în preajmă. Pune santinele în zonă! Trimiteți compania să găsească cel mai potrivit loc în care să stăm în seara asta și să vadă ce putem recupera din pivnițe ca să punem de o masă!

— Da, sire!

Căpitanul a salutat și a început să dea ordine.

Orașul zumzăia ca un stup de albine în vreme ce soldații își duceau la îndeplinire misiunile, iar Roman s-a gândit că ar putea să se plimbe de unul singur o

vreme, atras fiind de liniștea și pacea livezii, însă chiar în acea clipă aerul a fost spintecat de împușcături.

La nici trei pași în fața lui, un soldat s-a prăbușit țipând.

Roman a simțit sânge împrăștiindu-i-se pe față și a împietrit, cu inima bubuindu-i în piept. A urmat un nou trio de împușcături – care i-au spart timpanul și l-au pătruns până la os. A mai trecut o secundă și alt soldat a căzut la pământ. În vâltoarea îmbulzelii panicate și a țipetelor, Roman și-a dat seama că împușcăturile veneau de la fereastra aflată la etajul al doilea al unei clădiri.

— Mișcă-te! a strigat Dacre, apucându-l pe Roman de braț.

A urmat o ploaie de gloanțe care le-au șuierat pe deasupra capetelor, mușcându-le pașii.

Ținta era Dacre, dar el evita asaltul cu ușurință.

Roman s-a împiedicat înainte să-și găsească un ritm. L-a lăsat pe Dacre să îl tragă din calea gloanțelor la adăpostul unui lintou. Dar sângele îi clocotea în vene. Tremurând, a cercetat fereastra de la etaj, de vizavi. Acum toate umbrele i se păreau amenințătoare, ca un văl în spatele căruia se putea ascunde cineva.

— Câți sunt, comandante?

Cel care vorbise era căpitanul, ascuns în umbra locotenentului Shane. Amândoi aveau chipurile și uniformele stropite de sânge, dar niciunul dintre ei nu părea rănit atunci când s-au lăsat pe vine alături de Dacre și de Roman, cu armele în mână.

— Cred că e doar unul, i-a răspuns Dacre, care părea straniu de calm, aproape amuzat. E la etajul superior al acelei clădiri. Nu-l ucideți! Răniți-l și aduceți-l la mine!

Căpitanul s-a ridicat și le-a făcut semn soldaților care se adăposteau în spatele gardului curții de peste drum. Trăseseră în atacator, însă din câte se vedea doar pentru a-i distrage atenția câtă vreme căpitanul și Shane descopereau o cale prin care să pătrundă în casă.

Roman s-a aplecat, însă Dacre l-a prins de braț, obligându-l să stea drept.

— Vino cu mine! i-a cerut. Trebuie să găsim ușa.

În mijlocul acelui haos, cuvintele lui sunaseră rezonabil. Roman a dat din cap, cu inima în gât, luptându-se cu impulsul de a fugi ca să se ascundă. L-a urmat pe Dacre pe drumurile noroioase.

În cele din urmă s-au oprit în dreptul unei case, la un colț de stradă. Pe acoperiș creșteau licheni și avea o curte mai mare decât celelalte, cu un liliac înflorit, legat de o boltă.

— Da, ar trebui să fie aici! a meditat Dacre, dar și-a ridicat privirea, de parcă ar fi cercetat linia orizontului.

— Ce anume, sire? a întrebat Roman cu glas tremurat când a răsunat o nouă rafală de gloanțe.

Și-a aruncat privirea peste umăr, dar nu a văzut casa în care se afla cel care trăgea în ei. I-a întrezărit doar pe soldații lui Dacre, care se adăposteau în spatele zidurilor de piatră, intrând și ieșind pe furiș din case întunecoase, cu arma în mână.

Orașul a fost zguduit de o explozie. Roman a văzut o lumină fulgerătoare și a simțit că pământul i se zgâlțâie sub picioare. Fumul a început să se ridice de pe o stradă învecinată, trezind o cascadă de țipete și urlete.

Zgomotul aproape că l-a făcut să cadă în genunchi. Simțea gust de sânge în gură. Sânge, sare și țărână, dar, atunci când și-a atins buzele, acestea erau uscate ca pergamentul. S-a întrebat dacă trăia o amintire din trecut, dar tensiunea care plutea aer nu i-a dat vreme să se gândească prea mult.

— Domnule? a întrebat. Ar trebui să ne întoarcem ca să-i ajutăm?

Dacre nu i-a răspuns. A deschis poarta curții și a pășit spre ușa de la intrare. Aceasta s-a deschis scârțâind, descoperind un interior slab luminat.

— Comandante?

Cuvântul i s-a smuls lui Roman din piept. Brusc, și-a dat seama că nu i se adresase până atunci lui Dacre cu titulatura lui.

— Nu ar fi mai bine să așteptăm? Dacă mai apare vreun lunetist sau e o capcană?

Dacre a rămas în prag, cu ochii la el.

— E nevoie de ceva mai mult decât câteva gloanțe trase orbește ca să fiu ucis.

— Da, iar tu ești nemuritor. Eu nu sunt.

— Oare? În caz că ai uitat, erai pe moarte atunci când te-am găsit. Alături de mine ești în siguranță.

Dacre și-a plecat capul și a pătruns înăuntru.

Roman a ezitat până când sunetul de împușcături a amuțit. S-a așternut apoi o tăcere stranie, care l-a pătruns până la os, ca gerul iernii, încetinindu-i mișcările și făcându-l neîndemânatic. Scuturat de fiori, Roman s-a grăbit să-l urmeze pe Dacre în casă.

— Caută o încăpere cu vatră! s-a auzit vocea lui Dacre din întuneric.

— Poftim? a gâfâit Roman, care rămăsese în foaier.

— Portalurilor mele le place să stea aproape de foc și de piatră. Înghit cenușa și scânteile și toată magia nevăzută a unui cămin. Ah, iată ușa magică! În salon.

Roman a pășit în cameră. Pe podea era întins un covor; tot acolo se mai aflau și un divan prăfuit, iar în jurul șemineului fuseseră construite rafturi pentru cărți. Dacre stătea însă în fața ușii înalte de la un șifonier, așteptându-l pe Roman să i se alăture.

— Vreau să deschizi această ușă, i-a zis Dacre. Spune-mi ce găsești în spatele ei!

Roman s-a holbat la ușă, cu glasul înecat în gât. Avea palmele umede. Simțea greutatea mașinii de scris ca pe a unei pietre de moară.

Oare Dacre știa că făcea schimb de corespondență prin ușa de la un șifonier?

— Sire, înăuntru sunt doar haine, a zis, văzând silueta unor geci de iarnă. Și pachete.

— Bun! Acum închide-o!

Roman i-a dat drumul ușii, pregătit să se îndepărteze, dar Dacre își scosese cheia de la gât. Zeul purta două lănțișoare sub uniformă: unul pentru cheie, iar celălalt pentru ceva ce părea a fi un flaut mic din argint. Roman și-a dat seama că ele scoteau zăngănitul pe care-l auzea uneori atunci când mergea alături de Dacre.

L-a urmărit pe zeu ducând cheia spre încuietoarea de aramă a șifonierului și apoi strecurând-o în broasca pe care nu o văzuse mai înainte. De data aceasta, atunci când s-a deschis ușa, înăuntru nu se mai aflau haine și cutii, ci doar o scară din piatră care ducea spre tărâmul din adânc.

— Nu înțeleg, a spus Roman, simțind adierea aerului rece și umed.

— Cu mulți ani în urmă am învățat o lecție importantă, a început Dacre. Una care m-a făcut să jur că le voi îngreuna misiunea celor care vor căuta să mă rănească din nou sau să-mi rănească familia. Am făurit cinci chei în cel mai fierbinte foc de pe tărâmul meu, și doar cei în care am încredere le pot purta. Aceste chei pot deschide porțile care ne separă lumile.

— De ce cinci?

— Este un număr sacru. Pentru voi, muritorii, sunt cinci zile ale săptămânii, cinci comitate, cinci cancelari, cinci divinități rămase în viață. Pentru noi, zeii, este o binecuvântare și un semnal de avertizare. Atunci când vine vorba să te încrezi în alții, fii atent la magia numărului cinci! Să ai patru confidenți e prea puțin, iar șase, prea mult.

Înainte ca Roman să apuce să mai rostească vreo întrebare, lumina a pâlpâit, aprinzându-se deasupra capetelor lor. Era căpitanul, plin de sânge și sumbru, urmat de soldații lui care trăgeau după ei un tânăr îmbrăcat în salopetă. Părea să aibă un picior rănit, iar abdomenul îi lucea de sânge roșu-aprins.

— Atacatorul, comandante! a anunțat căpitanul. Rănit, așa cum ai cerut.

Roman l-a cercetat pe străin. Părul lui avea o nuanță întunecată de castaniu, chipul îi era teribil de palid, iar ochii căprui îi luceau de suferință. Asta până când i-a întâlnit privirea lui Dacre – și atunci expresia i s-a aprins de ură. A scuipat la picioarele zeului.

Dacre i-a zâmbit politicos.

— Văd că ai fost lăsat în urmă.

— Am ales să rămân, i-a răspuns cu glas răgușit tânărul, al cărui sânge se scurgea în continuare din haine, strângându-se lac sub el. Și nu voi lupta pentru tine!

— Preferi să pieri?

— Da. Execută-mă și lasă-mă să mor aici, în locul în care m-am născut!

Dacre a rămas tăcut, cercetându-l însă pe om cu atenție.

— Crezi că vreau să îți arăt milă când tu mi-ai rănit soldații?

Pușcașul nu a răspuns. Arăta acum de parcă ar fi primit sărutul morții. Respirația îi devenea din ce în ce mai grea și colțurile buzelor i se învinețiseră.

— Nu voi lupta pentru tine, a repetat. Și nu vei câștiga acest război. Indiferent de cât de mulți dintre noi vei converti... până la urmă te vom abandona. Când ne vom aduce aminte.

Dacre și-a întins mâna. A smuls aerul din plămânii tânărului cu o vrajă fără vorbe, care a coborât temperatura din încăpere și a făcut becurile să pâlpâie. Roman credea că Dacre onorase cererea tânărului și că îl ucisese, dar zeul a spus:

— Duceți-l într-una dintre celule! Asigurați-vă că starea lui este stabilă până când voi reuși să-i îngrijesc rănile!

Roman i-a urmărit pe soldați trecându-l pe pușcașul inconștient prin poarta fermecată, către lumea de jos,

lăsând o dâră de sânge în urma lor.

— Au fost răniți și doi soldați, sire! a spus căpitanul. De suflul grenadei. Sunt la patru case depărtare. Te așteaptă.

Roman a rămas tăcut, dar se simțea cuprins de amorțeală. L-a privit pe Dacre cum îl urmează pe căpitan și pe ceilalți afară din casă, lăsându-l singur în salon.

Oare trebuie să-i urmez și eu? s-a întrebat. Dar gândurile îi pluteau precum ceața prin minte. E cumva un test?

Simțea un gol în stomac.

A păşit spre uşa de la intrare, dar nu i-a urmat pe Dacre și pe ceilalți. S-a grăbit să ajungă la marginea orașului, cu ochii la livadă. Merii îl ademeneau, la fel cum îl chemau iarba și razele soarelui care poleiau pământul.

Și-a lăsat maşina de scris pe jos, apoi a căzut în genunchi și a vomitat. Nu prea avea ce să verse, dar s-a sforțat până când s-a simțit gol, cu mâinile înfipte în rădăcini.

Se simțea puțin ușurat, și și-a lăsat capul pe spate, alungându-și lacrimile din ochi. Atunci și-a dat seama că nu e singur. Locotenentul Shane stătea rezemat de trunchiul unui măr din apropiere. Fuma și-l privea.

— Am nevoie de un moment, a spus Roman.

— Acordă-ți-l, atunci! i-a replicat Shane, ridicând stingher din umeri. Deși ai văzut și lucruri mai rele, corespondent.

Cuvintele lui l-au ars ca o flacără. Roman era iritat de golurile din propria memorie. De faptul că încerca să țească la un loc fragmente din el însuși, doar ca să descopere că îi lipseau încă nenumărate bucăți.

— Vorbești de parcă ai fi fost martor, a zis Roman. De parcă ai ști prin ce am trecut.

Shane a rămas tăcut, fumând cu ochii pierduți în zare. Câteva flori de măr din coroana de deasupra lui au

plutit în aer, căzându-i pe umerii lați ca fulgii de nea.

— Într-un fel, am fost! i-a răspuns în cele din urmă. Dar nu-ți pot spune ce s-a întâmplat. Va trebui să-ți amintești singur.

— Cât mai e până atunci?

— Nici cu asta nu pot să te ajut.

— Și de ce anume? l-a întrebat Roman, nerăbdător. Tu nu ai fost niciodată rănit în acest război? Nu ai fost niciodată vindecat de Dacre?

Shane l-a privit în ochi.

— Tu crezi că toți cei pe care îi vindecă Dacre cu puterea lui uită cine sunt?

Și-a aruncat țigara în iarbă și a strivit-o sub talpă, abia apoi întorcându-se cu spatele.

— Asta e departe de adevăr, corespondent.

14

Foame

Dragă R.,

Am ajuns în siguranță la următoarea mea destinație și nu pot decât să mă întreb care este a ta.

Dă-mi voie să-ți mărturisesc acum, la lumina lumânării, din sânul unui nou oraș, că îți aștept cu nerăbdare scrisorile! Pentru o noapte doar, aș vrea să ne prefacem că nu există poveri care ne apleacă la pământ. Că nu avem responsabilități și nici necazuri. Că nu există zei, că nu e război.

Vreau

Iris s-a oprit din scris.

Stătea pe podea în noua ei cameră: o odaie mică de la parterul hanului din Bitteryne. Iris alesese această încăpere pentru că în ea se aflau un dulap și un șemineu mic din cărămidă, iar pe jos era așternut un covor, ceea ce avea să-i servească de minune atunci când scria. Dar, pentru că stătea pe podea, a simțit ceva straniu.

Mâinile i-au alunecat de pe mașina de scris pe covorul vechi. Poate că își închipuise doar, însă pentru o clipă i se păruse că în adânc, sub ea, zăngănea ceva. Era un vuiet vag, care venea din inima pământului.

Iris a așteptat, cu palmele rezemate de covor. Cu o clipă înainte să și le ridice, a simțit-o din nou. Erau niște vibrații ritmice, de parcă un picamer ar fi săpat în piatră. Oare se afla o mină sub Bitteryne? I s-a tăiat respirația când și-a amintit de mitul pe care Roman i-l povestise cândva. Cel care vorbea despre cum Dacre își părăsise

tărâmul ca să o captureze pe Enva. Și-a amintit de tuneluri, de sala subpământeană, de tărâmul făcut din calcar și roci cu striații albăstrii.

Ceva nu este în regulă, și-a zis, așteptând să vadă dacă avea să simtă din nou vibrațiile. Clinchetele păreau să crească în intensitate, apoi să se estompeze. Poate că sunt doar obosită și-mi imaginez tot felul de lucruri.

Degetele ei și-au găsit din nou locul pe tastatură, fata fixând cu privirea scrisoarea pe jumătate începută.

> Nu contează. Sunt plină de dorințe și ele m-au făcut să-mi pierd capul și să fiu îndrăzneață.
>
> Nu ar trebui să-ți trimit această scrisoare. Doar pentru că mă tem de ce ai putea crede. Și mă mai tem și că... nu va ajunge la tine.
>
> De aceea o predau totuși. Ca să-mi demonstrez că greșesc și că am dreptate.
>
> – E.

Roman nu-și dorea nimic mai mult decât să se închidă in noua lui cameră și să-și scoată salopeta. Să-și frece pielea până la sânge. Să își desfacă șireturile de la ghete și să se întindă în pat. Să recitească scrisorile de la Elizabeth până când avea să se piardă în cuvintele ei.

Voia să uite – pentru o seară doar – ce se întâmplase in acea zi.

„Indiferent de cât de mulți dintre noi vei converti... Până la urmă te vom abandona. Când ne vom aduce aminte."

Cuvintele tânărului rebel încă reverberau înlăuntrul lui. Roman se întreba dacă băiatul era acum complet vindecat și se afla undeva sub pământ. Dacă avea să-și amintească ce se întâmplase atunci când urma să se trezească. Faptul că îndrăznise să atace un zeu.

— Roman? a tunat brusc vocea lui Dacre de la etajul de jos. Adu-ți mașina de scris în salon!

Roman a împietrit, cu o grimasă pe chip. Și-a rotit privirea prin încăperea pe care o alesese pentru această noapte – o odaie mică, dar confortabilă, în care se găsea un dulap cu uși – și a decis că scrisoarea către Elizabeth trebuia să mai aștepte. Încă nu avea vești de la ea și a încercat să-și potolească grijile punând mâna pe mașina de scris. A coborât scările, întorcându-se în salon, unde sângele tânărului care îi atacase încă pătа podeaua și ușa către lumea subpământeană era încă deschisă.

Dacre transformase salonul într-un birou improvizat: dăduse la o parte divanul și adusese masa din bucătărie. Acum în cămin ardea un foc, deși pe poliță încă se aflau fotografii de familie, cu ramele lor din alamă lucind în lumina flăcărilor.

— Ia loc! l-a îndemnat Dacre. Vreau să bați la mașină niște misive.

Roman a găsit un loc liber pe masă în care și-a așezat mașina de scris, luând seama la hârtiile împrăștiate în jur – hărți, scrisori, documente –, la farfuria cu cina pe jumătate mâncată, la sticla cu vin și la cana de lut.

— Ce ai vrea să scriu, sire? l-a întrebat Roman, trăgându-și un scaun.

Dacre a rămas tăcut, cu ochii la harta aflată în față. Era o reprezentare a Cambriei și a celor cinci comitate ale ei. Ilustra fiecare oraș și comună. Toate râurile și pădurile. Drumurile care le lega ca niște artere.

Dacre a început să dicteze, Roman ascultându-l cu atenție și bătând la mașină:

Căpitane Hoffman,

În șase zile, trupele tale trebuie să ni se alăture la Hawk Shire. Dacă nu vei avea succes cu misiunea ta din nord, va trebui să o reiei după bătălie. Brigada va începe asaltul din interior, folosind portalurile mele, așa cum am discutat deja, iar trupele tale trebuie să fie pregătite să ne ajute în cazul în care asediul va dura mai mult decât mă aștept. De asemenea, duc

lipsă de provizii; pregătește-te să aduci rațiile și conservele de care dispui!

Dacre Subpământeanul
Comandant suprem al Cambriei

Roman a scos hârtia din maşina de scris şi i-a inmânat-o lui Dacre. În timp ce zeul o semna şi îşi punea pecetea pe scrisoare, lui Roman i-a alunecat privirea spre hartă. A localizat Hawk Shire, un oraş mare, aflat nu departe de locul în care se aflau acum, în Merrow. Deasupra lui stătea o figurină feminină. Roman știa că reprezintă trupele Envei. Apoi ochii i s-au îndreptat spre o altă hartă, aflată sub cea a Cambriei. Îi vedea doar marginile, dar părea să fie desenată cu arabescurile unor rădăcini noduroase de copaci. Erau pasaje lungi, şerpuitoare. Unele erau însemnate cu albastru, altele, cu verde.

Era o hartă a lumii subpământene!

Roman și-a smuls privirea de la ea înainte ca Dacre să bage de seamă.

— Acum pregătește-te pentru următoarea! a rostit zeul, și Roman a prins conștiincios o filă nouă în mașina de scris.

Dl. Ronald Kitt

Roman s-a oprit, holbându-se la cuvintele pe care Dacre tocmai le rostise. Cuvintele pe care doar ce le aşternuse pe hârtie.

— Îi scrii tatălui meu?

— Nu ți-am spus că mi-a fost un servitor devotat? i-a răspuns Dacre. Nu îţi face griji! Familia ta este bine. Tatăl tău știe că ești în siguranță. De altfel, este mândru de tine.

Roman nu știa cum să interpreteze aceste cuvinte. I se părea că nu-l pătrund, de parcă ar fi fost închis într-o

armură de oțel.

— Ce mesaj dorești să-i trimiți tatălui meu, sire?

Dacre a dictat:

Îți scriu pentru a-ți aduce aminte de înțelegerea noastră. Încă aștept următoarea încărcătură pe care mi-ai promis-o, și, cum căile ferate au întâmpinat unele dificultăți în ultimul timp, mă întreb dacă putem găsi o alternativă pentru expedierea acesteia. Știu că în trecut ți-ai făcut griji că trupele Envei ar putea să o intercepteze, dar privința în care ar trebui să-ți faci cu adevărat griji este

Au fost întrerupți de un soldat – același căpitan pe care Roman îl văzuse mai devreme. Intrase brusc în casă, pe ușa din față. O pală din aerul rece al serii s-a învârtejit în jurul lui, omul oprindu-se în pragul salonului.

— Iartă-mă că te întrerup, comandante! a început căpitanul, plecându-și capul.

În urma mișcării, o cheie de fier, atârnată de un lanț, i-a alunecat de sub guler. Roman a fixat-o cu privirea, conștient că e una dintre cele cinci chei despre care îi vorbise Dacre.

— Vin însă cu niște probleme care îți solicită urgent atenția.

Dacre a oftat, dar și-a ridicat capul spre el.

— Ce vrei, căpitane Landis?

— Prima problemă este legată de copoi. Nu au mai fost hrăniți de săptămâni bune și sunt înfometați. În după-amiaza asta au schilodit doi îngrijitori, iar urletele lor constante îi deranjează pe muncitori. Din această cauză progresăm mai încet decât ar trebui.

Degetele lui Roman au alunecat de pe mașina de scris. Privirea i s-a îndreptat instinctiv spre ușa șifonierului, de parcă s-ar fi așteptat ca animalele să dea năvală în

orice clipă. Toate viziunile care le înfățișau pe animalele de companie ale lui Dacre s-au risipit însă atunci când Roman a văzut ce se afla pe podeaua pătată de sânge.

O bucată de hârtie împăturită.

— Îmi permiți să eliberez copoii? a întrebat căpitanul Landis. Ar putea să bântuie în noaptea asta și să se hrănească.

— Nu, i-a răspuns Dacre. Mesagerii mei livrează în această noapte misive urgente și nu-mi pot lăsa copoii să le intercepteze rutele.

— Atunci, ce e de făcut, sire?

Roman s-a străduit să-și smulgă privirea de la hârtia aflată pe podea. Dar i se răcise sângele în vene. Abia îi mai auzea pe căpitan și pe Dacre din cauza bătăilor nebunești ale propriei inimi.

Scrisoarea de la Elizabeth zăcea în fața ușii spre lumea subpământeană, chiar sub ochii lui Dacre. La doar patru pași de locul în care stătea Roman, împietrit la masă.

Dacă o vede... Lui Roman i se învălmășeau gândurile în minte. Dacă citește rândurile...

Totul avea să se sfârșească. Strania corespondență ar fi încetat, și nu putea ști de ce e în stare Dacre ca să se asigure că așa ceva nu avea să se repete.

Roman s-a ridicat de la masă, prefăcându-se că se întinde. Dacre l-a fixat cu privirea, cu fruntea încrețită de iritare, dar alte lucruri mai importante îi solicitau acum atenția. Zeul și-a întors ochii spre căpitan și a rostit:

— Deocamdată ia-i pe cei mai slabi dintre muncitori și dă-i ca hrană copoilor! Îi vom potoli astfel.

Cuvintele ar fi trebuit să-l înghețe până în măduva oaselor, dar Roman și le simțea deja acoperite de gheață. S-a îndreptat spre perete, prefăcându-se că cercetează portretele atârnate acolo.

— Mă voi ocupa personal de asta, comandante! Cât despre cealaltă problemă... Este legată de lunetistul pe care l-ai vindecat astăzi.

— Da, ce-i cu el?

— S-a trezit deja. Și mintea lui…

Roman i-a simțit privirea lui Landis îndreptată asupra lui. S-a prefăcut că nu auzise comentariul căpitanului, trecându-și degetele în lungul ramelor de la tablouri pe care se adunase praf. A băgat de seamă cât de albe îi erau încheieturile. Și nuanța albăstruie a unghiilor.

— Înseamnă că nu este pregătit încă, a rostit cu glas tărăgănat Dacre.

— Nu, comandante. Încearcă să-și facă rău.

— Imobilizați-l, atunci!

— Stăpâne, majoritatea oamenilor mei sunt deasupra, pregătesc asaltul. Ceilalți sunt ocupați cu supravegherea muncitorilor. Cred că, dacă ai coborî și l-ai cufunda din nou într-un somn adânc…

S-a auzit scârțâitul unui scaun ale cărui picioare alunecau pe podea. Căpitanul nu și-a mai încheiat fraza, căci Dacre se ridicase, iar Roman a profitat de moment ca să se apropie de dulap și să tragă scrisoarea de la Elizabeth cu piciorul. A tras-o după el un pas, coborându-și privirea ca să se asigure că e bine ascunsă. Doar un colț lucea, alb în contrast cu podeaua murdară. Și-a modificat postura cu băgare de seamă.

— Roman?

— Sire?

Roman și-a ridicat ochii și a întâlnit privirea de plumb a lui Dacre.

— Deocamdată, prezența mea este solicitată în altă parte, dar reluăm când mă întorc.

— Da, comandante!

Și-a ținut respirația cât Dacre și căpitanul Landis au trecut pe lângă locul în care rămăsese stângaci lângă perete. A simțit aerul rece, cu miros de mușchi, lovindu-i chipul în clipa în care s-a deschis ușa șifonierului.

A așteptat până când au plecat și ușa s-a închis în urma lor.

Rămas singur, a lăsat garda jos. A oftat, simțind un fior pe șira spinării. Era ridicol că nu își dăduse seama cât de mult însemna un lucru pentru el decât în clipa în care aproape că-i fusese răpit. Și-a adus aminte cum, cu puțin timp în urmă, fusese gata să-i înmâneze lui Dacre prima scrisoare de la Elizabeth, iar acum era disperat să ascundă misivele ei de zeu.

Nu știa cum să explice ce se întâmplase. Dar poate că nici nu avea nevoie de cuvinte.

Și-a ridicat gheata și a luat scrisoarea lui Elizabeth de jos.

Dragă Elizabeth,

(Sau poate că ar trebui să-ți spun E. de acum?)

Scrisoarea ta a fost la un pas de a fi descoperită în seara aceasta de cineva care ar căuta să intervină între noi. Nu ți-am spus-o încă, dar tu ești secretul meu. Te-am păstrat doar pentru mine; nimeni nu știe de existența ta în afară de mine. Nimeni nu știe de legătura dintre noi, și aș vrea ca lucrurile să rămână așa.

Trebuie să fim cu băgare de seamă.

– R.

Dragă R.,

Ai dreptate. Îmi pare extraordinar de rău că te-am pus în pericol! Poate că ar fi bine să stabilim o rutină? Ai putea să îmi scrii tu primul atunci când îți pot răspunde în siguranță? Și să trimitem mai întâi un mesaj de verificare?

– E.

P.S. Da, îmi poți spune „E." de acum înainte. Pare să mi se potrivească mai bine.

Dragă E.,

Necazul e că... vreau să-mi scrii mereu. Vreau să-ți citesc cuvintele. Tânjesc după ele. Sunt însetat de ele.

Îmi spui că îți schimbi locul în fiecare zi. Nu-mi răspunde dacă simți că nu ești în siguranță sau că nu e bine să o faci! Dar nu mă pot abține să nu întreb... Încotro te îndrepți?

Al tău,

R.

Dragă R.,

Lasă-mă să fiu secretul tău, atunci! Adăpostește-mi rândurile în buzunarul tău! Lasă-le să fie armura ta!

Mă îndrept spre vest.

Cu drag,

E.

Roman ținea scrisoarea de la Elizabeth în mână, fixând cu privirea cuvântul care i se înfipsese ca un pumnal în piept. „Vest."

Asta voia să însemne că lupta pentru cealaltă tabără. Pentru Enva.

Se îndrepta în calea pericolului.

Se îndrepta spre el.

15

Apasă tastele E și R

Crezi că ar trebui să i-o trimit Helenei? a întrebat Iris în dimineața următoare.

Ea și Attie stăteau la masa din bucătărie a lui Lonnie Fielding și așteptau să se servească micul-dejun. Tobias era afară, încălzind motorul mașinii. Se pregătea să plece în Oath, iar Iris își petrecuse aproape toată noaptea pregătind articolele pentru Tribuna de Cerneală.

Attie a lăsat hârtiile pe masă. Strângea din buze și își ridicase sprânceana stângă. Iris știa că asta înseamnă că e adâncită în gânduri.

— Cred că da, Iris! a răspuns Attie în cele din urmă, turnându-și o a doua cană cu ceai.

Aburul a plutit în aer, parfumat de bergamotă și lavandă.

— Cel puțin Helena își va dori să-l vadă, chiar dacă nu-l va publica în ziar.

Iris a dat din cap, fixând paginile cu privirea. Nu se compara cu mitul original pe care îl găsise și i-l trimisese Roman cândva, dar era pe-aproape. Povestea blestemată a lui Dacre și a Envei. Despre cum zeul își folosise copoii și eithralii ca să-i îngrozească pe muritorii de sus, până când Enva acceptase să trăiască sub pământ alături de el.

— Singurul lucru de care nu sunt sigură..., a tărăgănat-o Iris, crispându-se. Oare ar trebui să includ

cea de-a doua parte, despre cum Enva i-a cântat, făcându-l să plângă, să râdă și mai apoi să doarmă?

— De ce nu? a întrebat-o Attie.

— Nu știu. Am un presentiment.

— Ce presentiment?

— De avertizare, poate. Cum că aceste lucruri nu ar trebui publicate în ziar.

— Te referi la faptul că muzica Envei l-a controlat pe Dacre atunci când i-a cântat sub pământ? Attie s-a întins după carafa cu lapte și a adăugat: Și dacă ar deveni un fapt bine cunoscut? Poate că părerile oamenilor despre muzică nu ar mai fi atât de aspre.

— Ori poate că s-ar înrăutăți. Poate că cei de teapa cancelarului știu deja despre acest mit și de aceea au fost interzise instrumentele cu coarde. De aceea această poveste a fost smulsă din toate tomurile care vorbesc despre divinități și nu ne-a fost predată în școală. Pentru că este periculoasă!

Attie nu a avut ocazia să răspundă. Ușa din spate s-a deschis și Tobias a pășit în bucătărie, cu trenciul înmuiat de ceață.

— Sunt gata articolele? le-a întrebat.

— Bună dimineața și ție! l-a întâmpinat Attie ironic. N-ar trebui să iei micul-dejun înainte să pleci?

— Nu, a răspuns tânărul. Vine o furtună din vest. Trebuie să fiu mai rapid ca ea.

— Cel puțin să-l rugăm pe domnul Fielding să-ți împacheteze prânzul? a întrebat Iris. Gătește chiar acum!

Tobias i-a oferit un zâmbet cu gropiță în obraz.

— Apreciez ideea, dar mă descurc.

Attie pusese deja articolele într-o mapă, acestea fiind gata să fie transportate. A împins-o pe masă și Tobias a ridicat-o delicat.

— Când te întorci? l-a întrebat ea.

— Mâine-seară, i-a răspuns Tobias. Trebuie să duc mașina la mecanic în Oath și asta îmi va lua timp. Vă

amintiți amândouă de înțelegerea noastră?

Iris a rămas tăcută, dar își amintea ce le ceruse Tobias. Îi venea greu să-și închipuie că ar fi putut să pățească ceva pe drum, căci împrejurimile i se păreau cât se poate de normale și de familiare, de parcă toți trei ar mai fi fost cândva prin aceste locuri. Lonnie Fielding fluiera în timp ce gătea alături. Șunculița sfârâia într-o tigaie și un ibric șuiera. Sufrageria era un spațiu plin, cu tavan de bârne și cărți strânse în teancuri pe la colțuri. Iris se simțea *în siguranță* în acest loc, dar știa că Tobias are dreptate. Lucrurile ar fi putut să se schimbe rapid, așa cum se întâmplase în Bluff. Trebuiau să fie pregătiți pentru ce e mai rău ca grup.

Pe Iris a scuturat-o un fior, și a tras în jos de mânecile puloverului, încrucișându-și brațele.

— Nu-ți face griji, Bexley! a spart în cele din urmă tăcerea Attie. Nu te așteptăm dacă începe evacuarea.

S-au privit în ochi pentru o clipă, apoi Tobias a dat din cap. După care le-a întors spatele și a ieșit pe ușă într-o clipită. Iris și-a dat seama că mitul pe care îl bătuse la mașină era încă pe masă și, într-o fracțiune de secundă, a hotărât că dorește să-l trimită.

A ieșit după Tobias, alergând pe cărarea de piatră din grădină, până în drum. Tânărul se pregătea să plece, cu mâna pe accelerație, când Iris i-a atras atenția.

— Stai! Mai am un articol! a gâfâit ea, fluturând hârtiile.

Tobias nu a părut mirat. A pufnit doar și i-a întins mapa.

— Vei avea grijă? l-a întrebat în timp ce se grăbea să-și îndese hârtiile înăuntru.

— Bineînțeles! Ne vedem cu toții mâine-seară!

Iris a dat din cap și a făcut un pas în spate. Ceața s-a învârtejit în urma mașinii lui Tobias, dar ea a rămas pe strada pietruită, lăsându-se pătrunsă de aerul dimineții.

Nu mai vizitase Bitteryne până atunci, dar i se părea că seamănă cu Avalon Bluff și cu River Down. Case de

țară, străzi șerpuitoare, pășuni idilice. Când se va sfârși războiul, și-a zis, mi-ar plăcea să locuiesc într-un oraș ca acesta.

Pacea a fost spulberată de huruitul pe care l-a simțit sub tălpi. S-a uitat uluită la piatra cubică, apoi pe stradă, întrebându-se dacă nu cumva prin oraș trecea un convoi de camioane. Dar pe străzi nu era niciun semn de viață.

Huruitul s-a stins, deși Iris îi simțea încă ecoul în oase.

Și-a adus aminte de noaptea trecută – de bocănelile de sub podea. De parcă niște topoare ar fi lovit în piatră în adâncul pământului. Și-a înghițit un nod, s-a întors și s-a grăbit să se întoarcă.

Lonnie pregătea masa pentru micul-dejun. Și-a ridicat privirea, de parcă s-ar fi așteptat să o vadă, și a rostit:

— Ah, iată-te, domnișoară Winnow! Mă bucur să văd că arăți odihnită! Domnul Bexley te însoțește?

— Ai simțit? a șoptit Iris. Huruiturile din adâncul pământului?

Lonnie și Attie au încremenit amândouă. Secundele s-au scurs, încordate, în tăcere, fără să se petreacă ceva straniu. Podeaua nu s-a mai zgâlțâit din nou, nici clinchetul acela ritmic nu s-a mai auzit.

— Îmi pare rău! a zis Iris, ciupindu-și rădăcina nasului. Mi-am imaginat, cu siguranță! Azi-noapte am stat până târziu și am scris, apoi…

— Nu, a întrerupt-o Attie cu delicatețe. Și eu am simțit ceva straniu noaptea trecută. Slab, însă podeaua s-a cutremurat.

Fetele și-au întors privirea spre Lonnie. El era un fermier bătrân, care-și trăise întreaga viață în Bitteryne. Soția lui murise cu mai mulți ani în urmă, iar cei doi fii și cele trei fiice pe care îi avea luptau în război de partea Envei. Iris și Attie ocupau acum camerele nepoatelor lui, pentru că Lonnie hotărâse că cel mai bun lucru pe

care-l putea face cu o casă goală era să închirieze camerele, astfel încât să ajute cauza așa cum putea.

— Nu ți-ai închipuit, a răspuns el. În ultima săptămână s-au simțit hurubituri în tot orașul.

— Ce-ar putea să le provoace? l-a întrebat Iris.

Lonnie a oftat.

— Nu știe nimeni. Valea aceasta este un loc liniștit. Nu am mai avut cutremure până acum. Adevărul este că în unele zile zgâlțâielile sunt foarte evidente, iar în altele, nu la fel de mult. Să nu vă faceți însă griji în această privință! Sunt sigur că nu este ceva de care trebuie să ne temem. Uite, serviți bacon și fursecuri proaspăt coapte! Cu regret vă anunț că azi nu am ouă. Le-am trimis în vest, în Hawk Shire, pentru armată.

— Îți mulțumim, domnule Fielding! a spus Attie. E mai mult decât suficient pentru noi.

— Da, îți mulțumim!

Iris a zâmbit, dar s-a așezat pe scaun cu stomacul ghem. I-a întâlnit privirea lui Attie pe deasupra mesei. Se gândea la mitul pe care doar ce-l trimisese prin Tobias. Un mit care vorbea despre tuneluri șerpuitoare aflate în adâncul pământului.

Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E și R funcționează așa cum trebuie.

ERERERERER EEEEEE RRRRRRRRRRRR
RERERERERERE REEEEEEE?

Test confirmat și trecut cu brio. (Deși îmi amintesc că ne puseserăm de acord că eu voi scrie primul, Elizabeth.) Oricum, ești norocoasă că m-ai găsit într-un moment de respiro. Ploaia asta ne-a amânat plecarea spre următoarea destinație.

– R.

Dragă R.,

Sunt nerăbdătoare să-ți aflu părerea în legătură cu o întâmplare stranie. Noaptea trecută am simțit ceva ciudat. S-a auzit un clinchet sub podea, urmat de bubuituri ca de tunet. Gazda mea mi-a spus că asta se petrece în oraș de o săptămână deja și nimeni nu știe cum s-o explice. Presimt însă că ar putea fi vorba despre ceva sinistru, și nici măcar nu știu de ce îți spun ție toate astea. Sper poate că ai tu un răspuns sau un sfat de dat.

A ta,
E.

Dragă E.,

Mă tem că nu am un răspuns în această clipă, însă lasă-mi ziua aceasta la dispoziție! S-ar putea să te pot ajuta.

Între timp, rămâi în gardă!

Îți voi scrie curând.

Al tău,
R.

A continuat să plouă cu putere în ziua următoare, străzile din Bitteryne preschimbându-se în izvoare. Iris și Attie și-au petrecut după-amiaza mergând din ușă în ușă, adunând declarații și povești de la oamenii din oraș. Nu erau însă prea multe noutăți. Circulau o mulțime de zvonuri cum că Dacre părăsise în cele din urmă Avalon Bluff și acum staționa într-un oraș numit Merrow. De ce înainta atât de încet spre est? Ce aștepta?

Iris nu știa, deși bănuia că Roman ar fi putut să știe. Îi aștepta răspunsul înfrigurată, însă amiaza se preschimbase în seară și el încă nu-i răspunsese.

S-a hotărât să rămână în camera în care serviseră masa, alături de Attie, și să lucreze după cină. Și-au întins notițele pe masă, cu o carafă de cidru rece între ele, în vreme ce focul trosnea în șemineu. Iris era pe la

jumătatea articolului când și-a dat seama că Attie nu se mai mișca, cu privirea pironită la ușa din spate.

— Ce este? a întrebat-o Iris. S-a scuturat din nou pământul?

— Nu, este vorba despre Bexley! i-a răspuns Attie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Iris a rămas tăcută, ascultând cum se cerne ploaia în noapte.

— Sunt sigură că întârzie din cauza ploii, atâta tot! a zis, deși își făcea griji că Tobias conducea automobilul pe o astfel de vreme. Și e abia seară. S-ar putea să ajungă totuși în noaptea asta.

Attie a oftat și a început din nou să tasteze, deși cuvintele parcă se lăsau rugate. Privirea îi tot aluneca spre ușa din spate, de parcă s-ar fi așteptat să se dea de perete în orice clipă.

Orele treceau văzând cu ochii. Furtuna se înteța.

Curentul electric a pâlpâit și apoi s-a stins cu totul. Iris și Attie au continuat să lucreze la lumina lumânării, urându-i noapte bună lui Lonnie Fielding după ce gazda lor s-a asigurat că nu le lipsește nimic.

La miezul nopții însă fetele și-au strâns în cele din urmă mașinile de scris și notițele și s-au retras în camerele lor.

Tobias Bexley nu se întorsese.

16

Nouă vieți

Pe Iris a trezit-o bubuitul tunetului.

A deschis ochii în întuneric, nesigură unde se afla. S-a ridicat în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere în piept, în vreme ce fulgerele luminau grăbite încăperea.

Ești în Bitteryne, și-a spus. Totul este în regulă. Te-a trezit furtuna doar.

A așteptat următoarele bubuituri ale tunetului, dar acestea nu au mai venit. Fulgerul era puternic, dar tăcut, și Iris a auzit un țăcănit sub fundația casei, urmat de o bubuitură înspăimântătoare chiar în josul holului. Sunase de parcă ușa din spate s-ar fi izbit de perete.

A aruncat păturile și s-a ridicat, cu respirația tăiată.

„Rămâi în gardă!" îi spusese Roman.

A bâjbâit în întuneric până când și-a adus aminte că nu au electricitate. A deschis apoi ușa încetișor și a aruncat o privire pe hol. Afară era un întuneric negru ca păcura, dar auzea pe cineva mergând prin casă. Podelele scârțâiau sub pașii intrusului.

— Domnule Fielding? a murmurat ea cu glas sugrumat.

— Iris!

S-a întors și a descoperit-o pe Attie undeva în dreapta.

— Ai auzit zgomotul ăla? a șoptit Attie.

— Da. Cred că e cineva în casă.

S-au lipit una de alta, umăr la umăr, și au ascultat. Un zăngănit, ca de castron întors. Un blestem rostit pe un

ton ascuțit. Scârțâitul unui scaun pe podea.

Attie a început să înainteze pe hol, neînfricată. Iris a urmat-o în grabă.

— Attie? Attie, așteaptă!

Iris nu se gândea decât la faptul că ceva ieșise din pământ. Că în grădină se căscase o gaură. Și una dintre creaturile lui Dacre se strecurase afară din ea, iar acum era în casă, însetată de sânge.

Au ajuns în salon. Vatra încă licărea, încărcată de jăratec aproape stins, dar în restul încăperii domnea întunericul. Iris a văzut o umbră înaltă pășind prin fața ferestrelor cu stucaturi.

— Cine ești? a întrebat Attie cu glas aspru. Ce vrei?

Umbra s-a oprit din mișcare, dar Iris a simțit că ceva privește spre ele. I s-au ridicat firele de păr de pe brațe și inima a început să-i bată mai tare. Și-a strâns mâinile în pumni, pregătită de luptă.

O voce adâncă, veselă, a spart tăcerea:

— Attie? Eu sunt!

Attie a tras aer în piept.

— Bexley?

— Da, cine altcineva?

— Cum naiba cine altcineva? Am crezut că ești un tâlhar!

— Doar v-am zis că mă întorc în noaptea asta.

— Da, și, în caz că ai pierdut noțiunea timpului, e trei dimineața! Când a bătut miezul nopții ne-am dat seama că întârzii.

— M-ați așteptat, deci?

— Am lucrat! a punctat Attie, deși o luase în direcția din care se auzea vocea lui, pășind în întuneric.

Tobias a rămas tăcut, deși respira greoi. Iris a luat-o încet pe lângă perete, înaintând spre vatră, unde știa că Lonnie ține o cutie cu chibrituri și lumânări.

— Ești rănit? a întrebat Attie.

— Nu. Și nu... nu mă atinge! Cel puțin, nu încă.

Iris a aprins o lumânare. Flacăra a răspândit un cerc de lumină în întuneric și l-a văzut în sfârșit cu claritate pe Tobias.

Hainele îi erau lipite de trup, ude de ploaie, iar chipul și brațele îi erau împroșcate cu noroi. Părea extenuat, dar ochii îi luceau, febrili, de parcă doar ce-ar fi câștigat o cursă.

I-a aruncat o privire lui Iris, citindu-i expresia.

— Arăt chiar așa de rău, domnișoară Winnow?

— Arăți de parcă ai fi condus toată noaptea prin furtună, i-a răspuns Iris uluită.

— V-am spus că sunt puține lucruri care pot interveni între mine și misiunile mele, a replicat el, întorcându-și din nou atenția spre Attie. Drumurile închise nu se numără printre ele.

Attie și-a încrucișat brațele la piept, cu falca încleștată.

— Și dacă ți-ai fi distrus mașina?

— Asta se poate întâmpla oricând.

Tobias și-a lăsat valiza pe podea.

— Dar nu s-a întâmplat. Cel puțin, nu de data asta. Și am adus scrisori, pentru amândouă.

Iris a pășit mai aproape, urmărindu-l pe Tobias cum își scoate cu băgare de seamă mănușile ude și apoi deschide valiza, înmânându-le câte o scrisoare. A lui Iris era de la Forest; recunoștea scrisul de mână al fratelui ei și s-a simțit inundată de căldură pe dinăuntru.

— De data asta fratele tău chiar m-a ajutat cu mașina, i-a spus Tobias. La atelierul mecanic.

Iris și-a ridicat privirea, surprinsă.

— Da? Mă bucur să aud!

— S-a descurcat de minune! a zis Tobias. Și i-am promis bilete la următoarea cursă. Mi-a spus că ar vrea să te ia cu el, după ce se termină războiul.

Iris a zâmbit, deși se simțea brusc lovită de dorul de casă. Și-a coborât privirea la scrisoarea pe care o ținea

în mână, simțindu-se recunoscătoare pentru lumina slabă în timp ce clipea ca să-și alunge lacrimile.

— Vrei o cană cu ceai? Un sendviș? l-a întrebat Attie pe Tobias. S-a luat curentul, dar pot pune un ibric pe sobă.

Tobias a oftat.

— Îți mulțumesc, dar nu! Sunt treaz de ceva vreme. Aș adormi înainte să apuci să fierbi apa.

— Lasă-mă atunci să-ți aduc măcar un prosop!

— Asta mi-ar fi de ajutor.

Iris a mai aprins o lumânare, pe care voia să o ia cu ea în cameră. Le-a spus noapte bună celor doi, dar s-a oprit în hol și a aruncat o privire peste umăr. Attie îi ștergea lui Tobias noroiul de pe față; el zâmbea, iar ea era încruntată și își vorbeau în șoaptă. Vocile lor au ajuns totuși până la Iris, care a reușit să distingă:

— Ți-am spus să nu-ți faci griji pentru mine.

— Nu mi-am făcut griji.

— Și apropo: sunt nouă.

— Nouă ce? Nouă vieți?

— Am câștigat nouă curse. Poate că asta te va ajuta să nu-ți mai faci griji data viitoare.

Iris nu a mai așteptat să audă replica lui Attie. S-a strecurat în camera ei, cu zâmbetul pe buze.

Roman a coborât scările în grabă. Casa părea goală, bântuită doar de umbre lungi și prăfuite. Nu era nimeni în foaier, nu păzea nimeni ușa de la intrare și nu se afla nimeni în salon. Nici măcar Dacre. În șemineu, focul arsese mocnit, dar pe pereți încă pâlpâia o lumină aurie.

S-a apropiat de masa de război.

A fixat cu privirea harta Cambriei, cercetând locurile care îi erau cunoscute – Oath, Avalon Bluff, Merrow, liniile de cale ferată pe care le controla tatăl lui – și mulțimea de locuri și borne care-i erau încă necunoscute. Mormintele divine erau însemnate cu

cerneală roşie, în special cel al Alvei atrăgându-i privirea spre sud, iar al lui Mir, spre Nord, ochii oprindu-i-se în cele din urmă la Hawk Shire.

A îndrăznit să se aplece mai aproape şi a atins harta cu degetele. Spre propria uluire, pe hârtie au început să înflorească linii. Unele întunecate, altele strălucitoare. Se răsfirau precum fulgerul, asemănătoare rădăcinilor unui copac. Un număr destul de mare porneau din oraşele apropiate de acela în care se afla Roman. Locuri din Comitatul Central şi de Vest. Locuri care fuseseră deja devorate de război. Atenţia i-a fost însă imediat atrasă de licăririle unei lumini albastre. Un mănuchi de oraşe pulsau, răspândind lumină ca nişte mici inimi de azur. Merrow şi Hawk Shire se numărau printre ele, în vreme ce alte locuri rămăseseră neluminate.

Harta de dedesubt! şi-a amintit, ridicând cu băgare de seamă mâna.

Rutele dispăruseră, de parcă nu ar fi existat nicicând. Dar Roman le vedea în continuare, cu ochii închişi – gheme de lumină şi întuneric –, şi a ridicat încet colţul hărţii Cambriei, atent la ilustraţia lumii din adânc care se aflau sub ea. O lume aproape uitată şi trecută uşor cu vederea de aceia care observau doar lucrurile de suprafaţă.

Roman a studiat ce se întindea dinaintea ochilor, vrăjit de pasajele şerpuitoare. De oraşele şi centrele din care se hrăneau acestea. Era o lume pe care o atinsese, însă doar pentru o clipă.

— Înţeleg că visele te-au ţinut iar treaz?

Vocea lui Dacre a întrerupt tăcerea. Roman a dat drumul hărţii, lăsând-o să plutească in jos, spre masă. Pulsul i se accelerase, dar şi-a păstrat o alură calmă şi degajată. Îndreptându-se, a aruncat o privire spre foaier.

Dacre era sub arcadă, urmărindu-l. Îşi făcuse apariţia pe muteşte, de parcă s-ar fi materializat din întuneric.

— Din contră, sire! a răspuns Roman, împreunându-şi mâinile la spate. Nu pot să dorm în ultimul timp

pentru că vreau să știu ce ne așteaptă.

— Dacă de moarte te temi, ți-am vorbit deja despre asta.

Dacre a pășit în salon. Părea mai înalt, mai lat în umeri, însă poate că de vină erau doar umbrele care se jucau cu percepția lui Roman.

— Dacă rămâi alături de mine și îmi ești credincios, nu vei muri niciodată. Nu vei simți niciodată durere.

Roman l-a privit pe zeu în ochii lui albaștri neclintiți. Simțea însă cum încep să-i alunece pe spate broboane de sudoare.

— Și îți voi fi alături în Hawk Shire?

— De ce te preocupă atât de mult Hawk Shire, Roman?

— Îmi pare o bătălie importantă.

— Dar tu te vezi a fi unul dintre soldații mei, gata să lupți de bunăvoie? Să recuperezi în numele meu ceea ce mi-a aparținut cândva?

Roman a cercetat din nou harta Cambriei.

— Eu nu sunt soldat, sire. Nu am fost învățat niciodată cum să trag cu arma sau să arunc o grenadă, nici cum să mă strecor ca o umbră. Cel puțin nu-mi amintesc nimic din toate acestea. Ce am eu însă sunt cuvintele.

Roman s-a oprit, surprins să-și audă vocea tremurând. De parcă ar fi cedat o bucățică din el.

— Nu vreau să lupt cu inima îndoită, ci din toată inima.

Dacre a rămas tăcut pentru o clipă dureros de lungă. Apoi a pus însă mâna pe harta Cambriei și a lăsat-o să se strângă sul, descoperind lumea de dedesubt.

— Spune-mi, Roman! a continuat el când rutele s-au luminat din nou. Ce vezi?

— Văd drumuri. Căi.

— Atât doar?

Roman a privit mai îndeaproape. Era atras de luminile slabe care vibrau. S-a întrebat dacă marcau

praguri fermecate.

— Văd orașe. Comune. Porți.

— Da, a aprobat Dacre. Domeniul meu. Drumurile mele. Un tărâm al magiei pe care majoritatea celor din neamul tău nu îl vor vedea niciodată, nu îl vor cunoaște și nu-i vor simți gustul, chiar dacă lumile noastre sunt conectate.

— Le reconstruiești, sire? l-a întrebat Roman. Drumurile subpământene?

Dacre a rămas tăcut. Roman s-a întrebat dacă nu cumva fusese prea direct și și-a înghițit un nod.

— Am observat că încă există porțiuni întunecate pe hartă, de parcă te-ar aștepta să revii la ele, a explicat Roman.

— O observație foarte bună! i-a răspuns zeul. Și, da. Câtă vreme am fost adormit, domeniul meu a avut de suferit. A căzut în ruină. Multe dintre căi au fost astupate, iar portalurile mele au fost uitate și acoperite de pânze de păianjen. Oamenii mei lucrează chiar acum la repararea lor.

Roman a fixat din nou harta cu privirea, ochii îndreptându-i-se instinctiv spre Hawk Shire.

— Așa ajung articolele mele la Gazeta de Oath? Prin tunelurile subterane?

— Îți faci griji că articolele nu vor ajunge la destinație?

— Mă gândeam doar că…

— Da, Roman! l-a întrerupt Dacre. Val le folosește pentru a-ți livra articolele în oraș.

— Cine este Val?

— Unul dintre sfătuitorii mei favoriți. Cui altcuiva aș putea să-i încredințez o asemenea misiune?

Roman s-a întrebat dacă asta însemna că și Val avea în posesie una dintre cele cinci chei despre care îi vorbise Dacre. Chei făurite în flacără fermecată, cu care puteai descuia un număr infinit de portaluri. Privirea sa a alunecat spre locul în care era reprezentat Oath pe

hartă. Încă mai era de lucru pentru ca pasajele din est să fie complet eliberate, însă un firicel mic și fragil se aprinsese deja pe calea spre marele oraș.

Un drum fusese eliberat. În Oath fusese deschisă un portal. Portalul lui Val.

Detaliile legate de oraș erau mult prea mici pe hartă, așa că Roman nu avea cum să identifice locul exact în care se afla ușa și nu voia să atragă suspiciunea lui Dacre. Și-a întors atenția la zeul care-l cerceta cu băgare de seamă.

— Vei folosi pasajele pentru a recupera ceea ce îți aparține, sire? a îndrăznit să-l mai întrebe Roman. Pentru a pune capăt războiului?

— Nu este logic să procedez astfel dacă tărâmul meu îmi oferă acest avantaj?

Dacre a acoperit din nou harta de dedesubt. Roman a clipit și rutele și orașele luminate au pălit, înceţoşându-se.

— Pot pune capăt acestui război rapid, milostiv, după ce tărâmul meu va fi vindecat și refăcut. Când orașele din adânc vor străluci în lumina focurilor și vor răsuna de râsete și când drumurile vor lega un loc de altul și portalurile mele își vor revărsa magia în lumea muritorilor. După ce voi cuceri Hawk Shire, vom fi cu un pas mai aproape de pace. De victorie.

— Vei căuta mormântul surorii tale, sire? Ca să o trezești și să se alăture și ea cauzei noastre?

Dacre a mijit ochii.

— Ce te face să te gândești la asta?

— Harta, i-a răspuns Roman, arătând spre aceasta. Mormântul Alvei este însemnat în Comitatul de Sud. Nu departe de aici. Mi-am amintit cum ai vorbit cu drag de ea odată și am dedus că...

— La ce mi-ar servi puterile Alvei când zi de zi noi trăim un coșmar cu toții? Glasul lui Dacre a sunat rece și aspru, dar i s-a înmuiat apoi într-un zâmbet: Ai dreptate însă în privința unui lucru, Roman. A sosit

vremea să-ți dovedești tăria. Mâine, la apus. Ne vedem în salon! Să îți aduci mașina de scris!

Roman a dat din cap, simțind că e expediat.

Nu era sigur că e pregătit să întâmpine ce avea să vină odată cu revărsatul zorilor, orice va fi fost. Dar își simțea inima în gât urcând scările. Și știa ce are de făcut.

§ 17 §

Arde-mi cuvintele

Dragă E.,

Îți scriu aceste rânduri în întuneric, la lumina câtorva raze de lună rătăcite. Nu am mai mâncat de ceva vreme, dar umbrele și foamea îmi fac bine. Mă cizelează; mă ajută să-mi cunosc propriile limite. Nu sunt nemuritor, chiar dacă am crezut cândva că aș putea fi. Mai mult ca orice însă mă simt cuprins de disperare, și trebuie să îți cer un lucru: după ce vei citi această scrisoare, vreau să o arzi.

Ceea ce sunt pe cale să-ți dezvălui depinde de timp și este periculos – pentru tine și pentru mine, precum și pentru această legătură pe care am făurit-o între noi – să cadă în mâinile cui nu trebuie. M-am întrebat de nenumărate ori de ce îți spun aceste lucruri, pentru că simt că lupți pentru cauza Envei, în vreme ce eu, nu, iar de aici rezultă două adevăruri simple:

1. Pierderea vieții și a libertății este iminentă și nu pot îndura să stau deoparte și să las ca asta să se întâmple.
2. Țin la tine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fii prinsă în mijlocul evenimentelor care sunt pe cale să aibă loc.

Mă întorc acum la întrebarea ta despre huruiturile și clinchetele care se aud din pământ. Dacre repară drumurile de pe tărâmul lui care au căzut în paragină în ultimele secole. Plănuiește să

ajungă în Oath pe sub pământ înainte de a ajunge pe deasupra. Îmi închipui că zgomotele pe care le auzi vin de la muncitorii lui, care scot molozul din tuneluri.

Cât despre chestiunea cea mai presantă... Dacre se pregătește să cucerească Hawk Shire. În trei zile va da năvală în oraș și va ataca din interior, folosindu-se de portalurile lui magice, în vreme ce trupele rămase vor înconjura orașul. Dacă te afli în Hawk Shire, te rog să te retragi! Fugi cât mai poți; ia-o spre sud sau spre nord! Îndreaptă-te oriunde, mai puțin spre Oath, unde Dacre plănuiește să dea următorul atac, după ce Hawk Shire va cădea!

Te rog să nu-mi răspunzi la această scrisoare! Nu voi putea să-ți scriu în următoarele zile și nu știu unde voi merge după Hawk Shire. Arde-mi cuvintele! Rămâi în siguranță! Dacă soarta va dori, îți voi scrie din nou, curând.

Al tău,
R

Nu pot să ard această scrisoare.

Iris fixa cu privirea misiva de la Roman. Era mijlocul dimineții, și dormise mai mult decât de obicei, trezindu-se mângâiată idilic de razele soarelui în vreme ce rândurile de la Roman o așteptau pe podea. Nu știa la ce se așteptase, dar cu siguranță nu la ceea ce citise. Repară tunelurile. Se simțea înfrigurată la ideea că oamenii lui Dacre lucrau undeva sub ea, săpând în moloz. Ideea că Hawk Shire urmează să fie atacat îi făcea stomacul ghem.

S-a ridicat și, în tăcerea dormitorului, a recitit scrisoarea. Iar și iar, până când s-a simțit în același timp înghețată și arzând, până când i s-a tăiat respirația și a ieșit din cameră, căutând-o pe Attie.

A găsit-o afară, ajutându-l pe Tobias să curețe mașina. Râdeau amândoi în timp ce spălau ultimele urme de

noroi de pe cauciucuri, și Iris aproape că s-a întors din drum. Nu voia să strice momentul, așa că și-a încetinit pașii pe poteca de cărămidă, ascunzând scrisoarea de la Roman la spate.

„Arde-mi cuvintele! Păstrează-te în siguranță!"

— Domnișoară Winnow? i s-a adresat Tobias, care ținea o cârpă în mână. Lumina din ochi a început să i se întunece atunci când a văzut cât de palidă este și a adăugat: E totul în regulă?

— Îmi poți spune Iris. Iar dacă te-aș ruga să mă duci cu mașina în Hawk Shire... ai face-o, Tobias?

Attie a dat drumul periei aspre cu care lucra și s-a ridicat, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Tobias a rămas tăcut pentru câteva clipe. Apoi a vorbit cu glas ferm:

— Doamna Hammod mi-a dat ordin strict să nu vă duc mai departe de Winthrop.

— Atunci știi cât de departe este Hawk Shire de Winthrop? Dacă nu e prea departe, aș putea să merg pe jos până acolo sau să fac rost de o mașină pe drum. Dar trebuie să mă duci în Winthrop chiar azi! E urgent.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Attie, apropiindu-se.

Iris și-a mușcat buza și în cele din urmă le-a cedat scrisoarea de la Roman. A urmărit-o pe Attie în timp ce o citea, ochii căprui mărindu-i-se de groază și apoi ridicându-se ca să-i întâlnească privirea.

— Marisol a zis că și Keegan este în Hawk Shire, nu-i așa? a șoptit Attie.

Iris doar a dat din cap. Se simțea de parcă ar fi avut o legătură de spini în jurul gâtului. Îi ardeau ochii și și i-a frecat o vreme, o geană stingheră lipindu-i-se de vârful degetului.

— De ce trebuie să ajungi în Hawk Shire? a întrebat-o Tobias, apropiindu-se de ea.

Attie se holba la Iris. Iris doar și-a înclinat aprobator bărbia, și Attie i-a întins scrisoarea lui Tobias.

La asta se referea Roman, și-a zis Iris. Scrisoarea fusese menită doar pentru ochii ei, dar, pentru a împiedica distrugerea care urma să se abată asupra orașului Hawk Shire, era nevoită să le-o arate și altora. Apoi avea să fie nevoită să dezvăluie cum primise scrisoarea. Secretele pe care le protejase ca pe niște pietre prețioase urmau să fie dezvăluite, ceea ce o făcea vulnerabilă.

Tobias a răsuflat, încet și adânc, citind ultimele rânduri.

— De unde ai obținut această scrisoare? Cine este R.?

— E o poveste lungă, a răspuns Iris, cu obrajii îmbujorați.

Tobias a rămas dus pe gânduri, cu o expresie aproape dură. Dar i-a înapoiat scrisoarea.

— Atunci, vei avea destul timp să mi-o spui pe drum. Du-te și fă-ți bagajele! Te duc cu mașina până în Hawk Shire.

18

Doar ceață și amintiri

Roman l-a urmat pe Dacre peste pragul salonului și apoi pe scara din piatră, lăsând soarele dimineții din Merrow în urmă. Purta cu el mașina de scris și scrisorile de la Elizabeth, împăturite și ascunse în buzunarul interior. Știuse că Dacre avea să-l ducă pe tărâmul de sub pământ la revărsatul zorilor, dar nu reușise să distrugă scrisorile înainte să părăsească intimitatea camerei lui.

S-a simțit ușurat când au ajuns la un coridor îngust luminat de torțe. De acolo au mers o vreme în tăcere, însoțiți doar de bocănitul ghetelor și de șuieratul răsuflărilor lor. Roman simțea însă că podeaua se înclină, chiar dacă ușor doar, de parcă ar fi coborât din ce în ce mai în adânc. Coridorul s-a sfârșit brusc și au ajuns într-o încăpere uriașă. Deși poate că „încăpere" nu este cuvântul potrivit, și-a zis Roman oprindu-se din drum, cu capul lăsat pe spate ca să observe mai bine totul.

Locul era vast și plin de forfotă, ca o piață, cu ferestre, uși și balcoane cioplite sus, în pereții de piatră albă. Era cu adevărat o altă lume, și Roman era surprins să descopere atât de mulți oameni în ea. Erau mai ales soldați, ușor de identificat după uniforme. Unii dintre ei erau strânși în jurul cuptoarelor din care săreau în aer scântei și se revărsau valuri de căldură, în vreme ce alții stăteau la rând pentru mâncare, cu castroanele în mână. O altă companie părea în mijlocul unui exercițiu:

tropăiau pe podeaua din piatră în ritm perfect, cu flăcările focului reflectate în arme.

Totul îi părea straniu de mundan, în afară de absența cerului și a luminii soarelui, apoi însă a început să bage de seamă alte lucruri.

În apropiere se afla un izvor înspumat care-și croia drumul șerpuitor săpând în piatră. Pietrele mici din vad arătau ca niște monede de argint, iar curenții purtau fumul. Apoi o femeie a trecut pe lângă el, cu un coș de uniforme proaspăt spălate proptit în șold. La prima vedere i s-a părut om, dar apoi Roman a clipit și a întrezărit o strălucire a nelumescului în ea – gheare care i se încârligau din vârful degetelor, păr argintiu cu pete de sânge la vârfuri și canini lungi care îi ieșeau din gură. Folosea un soi de farmec, care o făcea să pară om, ca pe un fel de camuflaj, și Roman s-a cutremurat urmărind-o cum se pierde în mulțime. În cele din urmă a văzut un câine care dădea târcoale căutând de mâncare. Era câine, și totuși nu, pentru că avea două aripi pleoștite pe spate și trei ochi în loc de doi.

— Bine ai venit în Lorindella! i-a zis Dacre, care părea amuzat, și Roman și-a dat seama că îi urmărise reacțiile. Îți este foame?

Roman a dat din cap, simțind golul dureros din stomac. Era hămesit. După mâncare, după căldură, după acasă. După siguranță.

Și-a trecut mașina de scris în cealaltă mână și l-a urmat pe Dacre la coada pentru mâncare. Aici aerul era delicios, plin de aromele cărnurilor la grătar. Nu și-a dat seama că tremură decât atunci când i-a fost înmânat un castron cu ceea ce părea a fi pui, pâine și un soi de sos roșu și gros.

— Mergi și te odihnește, mănâncă! l-a îmboldit Dacre, arătând spre centrul pieței, unde soldații stăteau așezați și mâncau. Voi veni după tine când va fi vremea să ne punem în mișcare.

— Da, sire! a răspuns Roman, deși glasul îi era doar o șoaptă.

Și-a găsit un loc unde să se așeze și și-a devorat mâncarea. Ar fi putut să mai mănânce încă trei castroane, dar și-a distras atenția de la junghiurile pe care încă le mai simțea cercetând din nou orașul. „Lorindella", îi spusese Dacre. A încercat să-și aducă aminte unde se afla pe harta pe care o văzuse mai devreme. Și-a plecat pleoapele și a văzut cu ochi minții toate pasajele luminate, șerpuind ca niște râuri și încurcându-se precum rădăcinile copacilor.

Când a deschis din nou ochii, l-a văzut pe locotenentul Shane la câțiva pași depărtare discutând cu Dacre.

Și-a coborât privirea la palme, însă peste câteva clipe i-au apărut dinainte o pereche de ghete lustruite.

— Vei mărșălui cu plutonul meu, corespondent! l-a înștiințat Shane. Iată bagajul tău!

Locotenentul a dat drumul unui sac de dormit de care erau atașate o gamelă, o tigaie mică din fier și o tolbă din piele pentru mâncare.

— De acum înainte, tu ești responsabil cu transportarea lui. Mai avem zece minute până la plecare. Rezolvă ce mai ai de rezolvat până atunci!

Roman s-a holbat la bagaj, împietrit din cauza șocului, apoi și-a ridicat privirea la Shane.

— De ce sunt în plutonul tău? Nu credeam că voi lupta.

— Dacre a considerat că este mai bine să rămâi în subordinea mea, de vreme ce venim din același loc.

— Ce vrei să zici?

— Nu știai că sunt din Oath? a rânjit Shane.

Înainte ca Roman să vină cu o replică, locotenentul s-a întors și a plecat.

Era aproape imposibil să calculeze cât timp se scursese, dar Roman avea băşici la călcâie şi stomacul gol îi chiorăia când Shane i-a ordonat plutonului să se oprească. Mărşăluiseră pe un drum din est, unul care îi adusese într-o altă încăpere vastă, aceasta fiind însă goală şi slab luminată, acoperită de ceaţă. Aici nu erau cuptoare şi nici o piaţă, nici ferestre sau balcoane săpate în pereţi. Era tăcută, iar atmosfera era una tainică, la fel ca într-o pădure, deşi aici nu creşteau copaci. Doar câte o plantă răzleaţă înflorea printre crăpăturile din piatră.

Roman se simţea secătuit, ca o stâncă frântă în două. S-a grăbit să-şi desprindă gamela şi a băut câteva guri, apa fiind atât de rece, că i-a îngheţat dinţii.

Soldaţii din jur începeau să se pregătească de noapte. Roman le-a urmat imediat exemplul, ţinându-şi maşina de scris aproape – singura armă pe care o avea în posesie. Aşternuturile pentru dormit erau două pături din lână, aspre, dar călduroase, şi Roman s-a întins cu un oftat, cu braţele încrucişate pe piept, peste scrisorile de la Elizabeth. Nu s-a putut abţine şi a apăsat până când a simţit hârtia foşnind.

A adormit scuturat de un fior.

A visat-o din nou pe Iris Winnow.

Normal că o visa! Ironia i-a lăsat în gură un gust amar. Fata părea să-i bântuie visele în cele mai crâncene momente. Când lumea celor treji era mai nesigură şi mai fragmentată!

De această dată stăteau pe o bancă din parc, umăr la umăr, şi mâncau sendvişuri. Era frig şi crengile copacilor se întindeau golaşe deasupra lor. Iris îi povestea despre fratele ei, Forest. Dispăruse pe front.

Apoi Roman a visat din nou că era acasă. Se afla în dormitorul lui; era târziu şi bătea la maşină. Scria despre cum se înecase Del şi despre vina care încă îl bântuia, ca o umbră de care nu avea să scape niciodată.

După ce a sfârșit, a împăturit hârtia și a strecurat-o pe sub ușa de la dulap. Apoi s-a așezat pe marginea patului și a recitit scrisorile pe care i le trimisese Iris.

A văzut-o din nou la Gazetă. Locul în care își duceau bătăliile. Iris pleca. Își dădea demisia, și Roman nu știa ce să facă, ce să-i spună ca să o convingă să rămână, și nu înțelegea de ce contează cu adevărat asta pentru el. Știa doar că se simte cu adevărat viu atunci când era ea prin preajmă, așa că a rămas în ușă și a privit-o pășind spre el. A încercat să-i citească în amănunt expresia de pe chip, fiecare idee care-i trecea prin minte, de parcă ar fi fost o poveste așternută pe hârtie. Era disperat să afle ce gândește și ce ar putea el să spună ca să o convingă să rămână.

Rămâi, Iris! *Rămâi cu mine*!

— Roman.

L-a trezit vocea lui Dacre. Timbrul lui adânc a reverberat ca unde de șoc în mintea lui Roman, ajungând la el până în vis. Sunetul a topit-o pe Iris în ploaie iridescentă. A rămas surprins că se întinsese spre ea ca să o atingă. Dar acum era doar ceață și amintiri. I-a alunecat printre degete, lăsând în urmă aroma unei prăjituri cu citrice înmuiată în ceai negru, dulce.

— Trezește-te, Roman! îi poruncea Dacre, cu mâna încleștată pe umărul lui. A sosit vremea.

— Sire? a grăit Roman, din reflex, cu glas răgușit, apoi și-a deschis pleoapele și în fața ochilor i-a apărut figura înceţoşată a unui zeu care-l privea de sus.

Însă chiar și sub privirea grea a nemuririi, singurul lucru la care se putea gândi Roman era acesta: îi scrisese lui Iris la fel cum îi scria acum lui Elizabeth. Strecura scrisori bătute la mașină pe sub uși de ceva vreme. Cu mult înainte să se amestece în război. Ideea i-a aprins sângele in vene și pielea i-a dogorit ca aurul încălzit pe foc.

— Ridică-te! i-a zis Dacre. A venit vremea să cucerim Hawk Shire.

19

Un comandant croit din stele

Hawk Shire nu era așa cum și-l închipuise Iris. Deși, dacă era să fie cinstită, nu știa *cum* se gândise că ar trebui să fie.

Pe toată durata plimbării nocturne, stătuse cu spatele rezemat de speteaza scaunului și se lăsase pătrunsă de vibrația motorului până în măduva oaselor, cu ochii îndreptați spre cer. Stelele sclipiseră deasupra lor ca niște paznici devotați, constelațiile vestice conducându-i înainte ca o săgeată desprinsă din arc. Iris, prea agitată ca să doarmă, încercase să-și închipuie ce avea să urmeze. Să își pregătească discursul și să pună la cale un plan de acțiune, în vreme ce scrisoarea de la Roman era ascunsă bine la ea în buzunar, alături de cartea despre păsări a lui Marisol. Își îngăduise de câteva ori să atingă colțurile ascuțite ale hârtiei împăturite, cuvintele lui Roman ghidând-o ca o făclie strălucitoare în întuneric.

Mamă, nu știu cum să mă pregătesc pentru asta! s-a trezit Iris gândind, cu ochii la stele. Ele luceau indiferente, gămălii de foc rece. Nu știu ce fac.

Soarele se ridica la răsărit ca un gălbenuș roșiatic când Tobias a micșorat viteza. Hawk Shire s-a ivit de sub un văl de ceață – un oraș țesut din umbre lungi se profila în zare. În drumul lor au dat de o patrulă care improvizase o baricadă. Cum unul dintre soldați își ridicase mâna, Tobias a oprit mașina.

— Orașul este închis pentru civili, i-a comunicat soldatul scurt, cercetându-i pe toți trei cu suspiciune. Ar trebui să vă întoarceți de unde ați venit.

Iris s-a îndreptat și și-a scos ochelarii. Numai zeii știau cum arăta, cu părul răvășit de vânt, cu obrajii și umerii împroșcați de noroi. Cu o expresie deznădăjduită.

— Trebuie să îi transmit un mesaj important căpitanului Keegan Torres, a zis ea. Este foarte urgent. Vă rog, lăsați-ne să trecem!

Soldatul se zgâia la ea, însă în cele din urmă privirea i-a alunecat la blazonul pe care îl avea cusut pe piept, în dreptul inimii. CORESPONDENT TRIBUNA DE CERNEALĂ.

— Dacă ai venit să faci un reportaj, cu părere de rău te anunț că este interzis. Ne aflăm într-o zonă activă de război, în apropierea civililor, și tu...

— Nu ne aflăm aici pentru reportaje! l-a întrerupt Iris cu un glas mai aspru decât se așteptase. S-a străduit să tragă aer în piept adânc și și-a relaxat umerii, apoi a reluat: După cum spuneam, am un mesaj extrem de important pentru căpitanul...

— Da, ai spus deja asta. Care este mesajul?

Iris ezita. Simțea ochii lui Attie și ai lui Tobias ațintiți asupra ei, așteptând. Aerul a devenit brusc încordat. Îi trecuseră multe lucruri prin minte pe timpul nopții, dar nu se gândise nici măcar o dată că ar putea să le fie interzis accesul în Hawk Shire.

— Trebuie să i-l înmânez personal căpitanului, a declarat ea ferm. Eu însămi.

Un al doilea soldat i s-a alăturat celui dintâi, cu atenția atrasă de mașină. Iris i-a urmărit pe cei doi bărbați discutând cu glas jos și aruncându-le priviri cu sprâncenele ridicate. Sudoarea a început să-i umezească palmele în timp ce aștepta; era tentată să atingă scrisoarea de la Roman, dar a rezistat impulsului, jucându-se în schimb cu verigheta. A tras adânc aer în piept, simțind gazele de eșapament amestecate cu ceața înmiresmată și cu fumul focului de tabără. Soarele urca pe cer și ceața începuse să se topească cu repeziciune, precum zăpada primăvara. Hawk Shire era întunecat și

lugubru: un lanț circular de clădiri din piatră ce aminteau de zimții unei coroane.

— În ordine, le-a zis soldatul cu care vorbiseră inițial. Doar unul dintre voi poate trece. Vă voi escorta.

Lui Iris i s-a urcat inima în gât. Dar și-a întors privirea spre Attie, care a dat din cap solemn, ca să o încurajeze, și apoi la Tobias, care a oprit motorul.

— Te vom aștepta aici, i-a zis el, și din tonul vocii lui Iris a înțeles că nimic nu avea să-l facă să-și încalce cuvântul.

Asta i-a dat încredere și a ieșit din mașină cu fruntea sus. Își simțea picioarele slăbite din cauza orelor pe care le petrecuse șezând, dar l-a urmat pe soldat în jurul baricadei și apoi în lungul drumului. Au trecut pe lângă o mare de corturi din pânză. Pe lângă cercuri de soldați, adunați în jurul focurilor de tabără la care își prăjeau șiruri de cârnați și ouă în tigăi din fier. Pe lângă un șir de camioane oprite, împroșcate cu noroi, cu parbrizele crăpate și barele ciuruite de gloanțe poleite de razele apusului. Aerul era solemn, tăcut și nemișcat, de parcă forțele Envei ar fi fost înfrânte, și lui Iris i s-au zbârlit firele de păr de pe brațe.

Fără cuvinte, l-a urmat pe soldat în oraș, cu privirea ridicată la clădirile din Hawk Shire. În special una, aflată în centrul orașului, i-a atras atenția. Era foarte înaltă și lată – cu patru etaje și mai multe coșuri –, construită din cărămidă roșie, cu ferestre lucitoare din sticlă. Era o fabrică, și-a dat Iris seama, cu căsuțe modeste ridicate în jurul ei ca boabele de rouă pe o plasă de păianjen.

Soldatul a condus-o către o piață largă și Iris s-a oprit brusc. Pe piatra cubică erau amenajate, pe rânduri, paturi improvizate și saltele, iar pe păturile zdrențuite zăceau soldați răniți. Numărul lor îl întrecea cu mult pe cel al doctorilor și asistentelor, care păreau a fi în continuă mișcare, trecând de la saltea la saltea, cu urinale, bandaje însângerate și căni cu apă. Nici măcar

lumina cenușie a soarelui nu putea să ascundă extenuarea și grijile întipărite pe chipurile lor.

Numărul dureros de mare al răniților i-a tăiat răsuflarea lui Iris, făcând-o să se gândească la Forest. La Roman. S-a străduit să-l urmeze pe soldat în fabrică, deși gândurile îi erau strivite de povara unei întrebări îngrozitoare: cum aveau să îi evacueze forțele Envei pe toți răniții înainte să ajungă Dacre?

Soldatul a condus-o pe o scară de fier, până la etajul cel mai de sus, trecând pe drum pe lângă câțiva soldați trași la față. Și de această dată Iris a rămas surprinsă de cât de liniște era, de parcă nimeni nu ar fi avut energia să vorbească. De parcă toată lumea își ținea răsuflarea, așteptând ca Dacre să vină și să-i nimicească, definitiv de această dată.

— Pe aici! a ghidat-o soldatul, deschizând o ușă veche. Comandantul va veni curând.

Iris a pășit în cameră, cutremurată de vorbele lui.

— Comandantul? Eu am cerut să vorbesc cu căpitan Keegan Torres!

Soldatul a oftat și a clătinat din cap. A închis ușa în urma lui, lăsând-o pe Iris singură în încăperea la care abia acum începea să ia seama. Era o odaie lungă și îngustă, cu un covor tocit de vreme pe podeaua din lemn, cu un birou pătat din lemn de nuc, acoperit cu hârtii și sfeșnice picurate cu ceară și un perete cu multe ferestre. Geamurile acestea i-au atras atenția lui Iris, care și-a dat seama că îi ofereau o vedere panoramică asupra orașului Hawk Shire și îi deschideau linia orizontului de un albastru intens spre vest.

A privit ceața care începea să se retragă. În fața ochilor i-a apărut din nou piața, și inima i s-a strâns în piept la imaginea șirurilor de soldați răniți. O doctoriță ieșea dintr-o clădire și intra într-alta, cu sânge pe haine. Niște asistente cărau o targă cu un cadavru acoperit de pânză albă pe ea.

Ochii lui Iris s-au oprit în cele din urmă la o pereche de vulturi de pe un acoperiș din apropiere.

I-a fixat cu privirea în vreme ce păsările își întindeau aripile la soare, întrebându-se dacă o urmăriseră din River Down. Cu mâinile tremurându-i ușor, Iris a căutat în buzunar și a scos cartea de la Marisol. A frunzărit paginile uzate de vreme, admirând ilustrațiile detaliate, până când a ajuns la partea dedicată privighetorilor. Privirea i s-a oprit aici și a citit descrierea așternută cu litere mici:

„Pasăre mică și retrasă, fără un aspect deosebit, privighetoarea este greu de descoperit. Se ascund bine și, chiar dacă penajul nu este aparte, aceste păsări au un repertoriu de mai bine de două sute de arii pe care le pot cânta."

Ușa s-a deschis cu un scârțâit.

Iris a închis cartea, cu cerul gurii brusc uscat. Toate ideile i s-au învălmășit în minte în timp ce se întorcea cu spatele la fereastră, pregătită să ceară din nou să vorbească cu Keegan. Dar Iris s-a oprit brusc, cu respirația tăiată.

În fața ei se afla Keegan însăși! Soția lui Marisol, înaltă și dreaptă în uniforma verde, cu trei stele aurii prinse în piept. Părul blond îi era pieptănat pe spate, iar maxilarul îl avea încordat, de parcă și ea ar fi venit la această întâlnire cu propriile prejudecăți. Ochii negri erau ageri, dar tiviți cu roșu, arătând că nu mai dormise bine de săptămâni bune, iar expresia de pe chipul ei era de nepătruns. Își ținea gura încleștată într-o linie dreaptă, de parcă ar fi fost săpată în piatră.

— Căpita... Comandante Torres, s-a corectat Iris. Știu că probabil nu îți mai aduci aminte de mine, eu sunt...

— Iris Winnow, a completat Keegan, închizând ușa în urma ei. Normal că îmi aduc aminte de tine. Nu v-am oficiat eu ceremonia din grădină? Soția mea vă îndrăgește mult, pe tine și pe Attie, precum și pe Kitt al tău. Dar ce, zei, cauți aici?

Iris a tras aer în piept.

— Am un mesaj pe care cred că ar trebui să-l vezi.

— Da. Eu....

Cât putea să-i dezvăluie? Iris și-a strecurat din nou mâna în buzunar și a scos scrisoarea de la Roman.

— Te rog, citește asta!

I-a întins misiva, urmărind-o cum citește rândurile scrise de Roman. Expresia de pe chipul lui Keegan a rămas neschimbată; Iris începea să creadă că femeia se îndoiește de veridicitatea cuvintelor lui și nu știa ce ar fi putut să facă în acest caz. La final însă Keegan a răsuflat scurt și a privit-o pe Iris în ochi. Ochii îi licăreau, de parcă ar fi fost trezită brusc dintr-un vis.

— De unde ai obținut-o, Iris?

— Am stabilit o legătură magică cu Roman cu ajutorul mașinilor noastre de scris, a început ea.

I-a povestit totul lui Keegan, de la început, în Oath, pe vremea când erau doar rivali la ziarul unde lucrau, și până în clipa de față, când îi scria soțului său chiar dacă el era prizonierul lui Dacre și nici măcar nu își amintea numele ei.

— Știu că sună imposibil, dar Roman nu m-ar minți! a încheiat, surprinsă de răgușeala din glas.

Iris și-a înghițit nodul din gât, dar junghiul i s-a coborât în piept și a înțeles că aceasta era toată durerea pe care nu își îngăduise să o simtă. Durere trezită de faptul că Roman era prizonier și că mintea îi era afectată de magia lui Dacre. Durerea la ideea că ceea ce fusese cândva între ei era pierdut poate pentru totdeauna.

Iris știa foarte bine cum să îngroape astfel de lucruri, cum să-și ascundă temerile, suferințele și uneori chiar și realitatea pe care trebuia să o înfrunte. Nu știa însă cum să se desprindă de ele fără să piardă părți vitale din ea însăși.

Keegan a rămas tăcută, cu privirea ațintită din nou la rândurile scrise de Roman.

— Când ai primit această scrisoare?

— Ieri-dimineață. Am venit de îndată ce am citit-o. Am condus toată noaptea, din Bitteryne până aici.

— Ceea ce înseamnă că mai avem cam o zi înainte să atace Dacre, dacă ceea ce spune Roman este adevărat. Keegan a strâns din buze, dar apoi și-a îndreptat privirea spre Iris și a întrebat-o: La cine te referi prin „noi"? Ai spus că ai venit până aici cu cineva?

— Cu Attie și Tobias Bexley.

— Ei unde sunt acum?

— La barieră, în mașină. Așteaptă să mă întorc.

— Înseamnă că sunteți cu toții extenuați și înfometați. Vă trimit micul-dejun și vă fac rost de o odaie tăcută în care să vă odihniți.

Keegan a pășit spre ușă și a deschis-o, șoptindu-i ceva unui soldat care aștepta în hol.

Iris a ezitat, ochii alunecându-i spre scrisoarea lui Roman pe care Keegan o ținea încă în mână.

— Mergi cu soldat Shepherd! Te va conduce la o cameră de la etajul de jos, unde poți mânca și te poți odihni, a zis Keegan, întorcându-și privirea la Iris. Femeia trebuie să fi văzut teama din ochii ei aprinși, pentru că și-a înmuiat glasul, adăugând: Nu-ți face griji! Trebuie să vorbesc cu ofițerii mei, dar voi veni la tine curând, după ce te odihnești.

— Desigur! a șoptit Iris, cu un zâmbet vag. Îți mulțumesc, doamnă comandant Torres!

Însă, în ciuda ușurării pe care o simțea pentru că transmisese mesajul la timp, lui Iris tot i-a venit greu să părăsească încăperea și să urmeze un alt străin, lăsând scrisoarea de la Roman – „arde-mi cuvintele" – pradă unei sorți incerte.

Niciunul dintre ei nu avusese de gând să doarmă mai mult de o oră, dar, după o porție caldă de ouă și pâine cu unt, însoțită de o cană cu cicoare îndoită cu apă, fără zahăr și cu doar o picătură de lapte, Iris, Attie și Tobias

au adormit profund pe saltelele puse la dispoziție de Keegan. Li se oferise o cameră din interiorul fabricii, fără ferestre, iar întunericul a părut un balsam până în clipa în care Iris a fost trezită de melodia îndepărtată a unei vioare.

Cântecul era unul plin de emoție, încântător, și a încărcat-o pe Iris de nostalgie, făcând-o să se ridice din pat și să urmeze firul muzicii afară din camera întunecată.

A străbătut holul, sunetele crescând în intensitate, de parcă Iris ar fi fost gata să le descopere, din clipă în clipă. S-a întors la colț și a fost cât pe ce să se izbească de mama ei.

Aster stătea rezemată de perete, înfășurată în haina ei mov, cu o țigară arzându-i între degete.

— Aici erai, draga mea! a zis femeia vesel. Ai venit să te bucuri de muzică cu mine?

Iris s-a încruntat, neliniștită.

— Cine cântă la vioară?

— Contează? Ascultă, Iris! Ascultă notele! Spune-mi dacă le recunoști!

Iris a amuțit. A ascultat vioara, și în vreme ce muzica se desfășura înlăuntrul ei ca vițele încălzite de soare, nu i s-a trezit nicio amintire. Nu mai auzise cântecul niciodată.

— Nu știu, mamă! i-a mărturisit, văzând cum lui Aster i se încrețește fruntea. De ce te afli aici?

Aster și-a deschis gura, dar glasul i-a fost răpit, iar culorile au început să se amestece. Iris a simțit împunsătura fricii privind cum trăsăturile de pe chipul mamei ei încep să se șteargă, iar mai apoi și-a întins și ea mâinile și a văzut că și ele se disipau, destrămându-se în mii de stele.

— E vis, a oftat Iris. Mamă, de ce îmi tot apari?

Podeaua s-a cutremurat și s-a crăpat sub talpa ghetelor ei. Exact când era pe cale să cadă în prăpastia care se căsca adânc, Iris a oftat și a țâșnit în sus, clipind

în întunericul blând. A avut nevoie de câteva clipe ca să se adune, dar și-a adus aminte unde se află. O auzea pe Attie, cu respirația îngreunată de vise, în patul de lângă ea, și pe Tobias, sforăind delicat, în celălalt colț al camerei. Nu-și dădea seama cât e ceasul și și-a trecut degetele prin părul încurcat, coborându-și picioarele pe podea. În clipa aceea, l-a simțit din nou. Huruitul acela ritmic.

S-a strecurat afară din odaie și a înaintat pe hol, căutând pe cineva care să-i spună ce se petrece, însă curând a descoperit singură răspunsul când a trecut prin dreptul unor ferestre. S-a oprit în loc, privind cum doctorița pe care o văzuse mai devreme ajuta la îmbarcarea unui șir de pacienți răniți într-un camion. Un alt camion trecea pe stradă, plin ochi cu soldați.

Erau forțele lui Keegan, și-a dat Iris seama. Cu siguranță, se retrăgeau din Hawk Shire.

Au crezut cuvintele lui Roman.

Iris a străbătut în pas grăbit holul lung, traversând pătratele de chihlimbar lăsate de razele soarelui. Părea să fie la amiază și fiecare minut devenise dintr-odată sumbru. A ieșit pe ușă și s-a apropiat de una dintre asistentele din piață.

— Ce pot să fac? a întrebat-o Iris.

Asistenta a măsurat-o din cap până în picioare, cu broboane de sudoare pe față.

— Dacă vrei, ne poți ajuta să încărcăm răniții în camionul acela.

Iris a dat din cap și a alergat la cel mai apropiat pat, unde un tânăr cu bandaje pe față se lupta să se ridice.

— Uite! i-a spus Iris. Ia-mă de mână!

L-a ajutat să se scoale și să-și găsească echilibrul, conducându-l spre camion. Acesta era aproape plin, răniții fiind strânși unii într-alții. În timp ce îl ajuta pe soldat să urce rampa și să se așeze în spate, grija i-a inundat plămânii.

Nu puteau lăsa niciun rănit în urmă. Nu când sosirea lui Dacre era iminentă. Zeul avea să-i vindece pe aceşti soldaţi doar pentru a-i folosi pentru propriul câştig.

— Iris!

S-a întors şi i-a văzut pe Attie şi pe Tobias alergând în mijlocul haosului. Iris şi-a croit drum spre ei, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Au crezut avertismentul dat de Roman? a întrebat Attie cu glas scăzut, dar plin de speranţă.

— Da.

Iris şi-a aranjat o şuviţă de păr după ureche şi şi-a dat seama că are sânge pe mâini.

— Încarcă toţi răniţii, dar nu sunt sigură unde...

S-a oprit când a zărit-o pe Keegan apropiindu-se.

— Comandant Torres!

— Chiar acum veneam să vă trezesc, a zis Keegan. A început evacuarea, iar voi trei ar trebui să plecaţi la fel de repede cum aţi venit.

— Încotro vă îndreptaţi? a întrebat Attie.

— Spre Oath. Suntem ultimele trupe ale Envei. Şi vom da ultima bătălie în oraş.

Cuvintele ei au zguduit-o pe Iris ca un fior. I-a cercetat chipul lui Keegan.

— Voi sunteţi ultimii?

— Batalioanele noastre, care susţineau frontul din sud, au căzut. Dacre a ucis şi a luat prizonieri un număr mare de soldaţi. Dar eu nu îi voi permite să captureze şi să convertească această ultimă brigadă.

— Atunci, lasă-ne să te ajutăm cu răniţii, s-a oferit Tobias. Putem rămâne să te ajutăm să-i încarci în siguranţă.

Keegan a clătinat din cap.

— Ar trebui să plecaţi imediat. Nu aş suporta să vi se întâmple ceva.

— Dar nici noi nu te putem lăsa în urmă cu răniţii, a insistat Iris. Te rog, comandante!

Keegan ezita, dar o privea pe Iris în ochi. Poate că citise în privirea ei o frântură din trecut. Și își amintise de ziua aceea funestă din Avalon Bluff, când Keegan îi adusese o scrisoare lui Iris. Cuvintele care îi arătaseră că Forest nu era „mort", ci doar „rănit". Aceste cuvinte îi întăriseră lui Iris hotărârea de a rămâne în urmă, în loc să plece din oraș alături de ceilalți locuitori.

— Dacă vă las să ajutați, a început Keegan, veți rămâne în spatele unui șir de camioane care se deplasează încet. Vă veți afla într-o poziție foarte vulnerabilă dacă Dacre decide să atace.

— Cunosc o scurtătură, i-a răspuns Tobias. De pe vremea când făceam poștalion. Trupele tale, comandante, vor merge pe drumul central spre Oath?

— Da. De ce?

— Avem la dispoziție automobilul meu și îl pot conduce pe Hawthorne Route, care este îngust, dar mai rapid. Astfel ne vom întâlni cu brigada ta în River Down într-o clipă.

Iris și-a ținut respirația, așteptând răspunsul lui Keegan. Mâna i s-a îndreptat instinctiv spre medalionul de la gât.

— În ordine! a cedat Keegan. Puteți rămâne ca să ajutați. Dar când voi zice că e vremea să plecați, o luați pe Hawthorne Route și nu mai priviți în urmă. Ne-am înțeles?

— Da! au răspuns la unison Iris, Tobias și Attie.

Comandantul a scos o hârtie boțită din buzunar. Era scrisoarea de la Roman, și-a dat Iris seama, și a scăpat un oftat când Keegan i-a întins-o.

— Vă mulțumesc că mi-ați adus acest mesaj! a spus Keegan. Că ați condus toată noaptea ca să ajungeți la mine la timp. Vă rămân îndatorată pentru totdeauna!

Iris se simțea sugrumată. A dat doar din cap, împăturind scrisoarea în buzunar. Însă, cum îndruma soldații spre un camion, mintea i s-a îndreptat spre Roman, care se afla în adâncul pământului. Se apropia,

pe drumurile acelea şerpuite, undeva, chiar sub tălpile ei.

20

O casă care știe de ce ai nevoie

AMIAZA A ALUNECAT PE CERUL ALBASTRU ȘI luminos. Iris, Attie și Tobias nu au stat locului o clipă până când nu a fost evacuat în siguranță până la ultimul soldat și Keegan le-a dat semnalul de plecare.

Au plecat mult mai târziu decât anticipaseră. Soarele se cufunda spre linia orizontului în vest, și răcoarea primăverii se făcea simțită la umbră. Însă pe Iris o anima o energie stranie; îi alunga extenuarea și îi ținea temerile în frâu, ca să-i poată urma pe Attie și Tobias la mașină. A simțit un sentiment de triumf când s-a lăsat să alunece pe scaunul familiar din piele al mașinii.

Ei trei reușiseră să avertizeze brigada lui Keegan la timp. Se asiguraseră că răniții sunt încărcați în siguranță în camioane și duși în est – trupe pe care Dacre nu avea să le captureze și să le convertească. Victoria era dulce, și Iris s-a rezemat de spetează zâmbind în vreme ce Tobias pornea motorul.

— Facem o echipă bună! a zis Tobias, de parcă și el ar fi simțit același entuziasm curgându-i prin vene.

— Parcă văd deja titlurile de mâine! Attie și-a rezemat cotul de spătarul scaunului lui Tobias și a adăugat: E ca și sigur că se vor vinde mii de ziare în Oath.

— „Două reporterițe curajoase salvează ultima brigadă a Envei"? a propus Tobias în timp ce conducea mașina pe străzi.

Motorul mașinii își torcea familiarul tic-tic-tic în timp ce înaintau pe urmele armatei.

— Cred că ai uitat pe cineva, Bexley! a intervenit Attie. Cineva cu nouă vieți, dacă-ți aduci aminte!

Tobias a râs, dar Iris nu i-a mai auzit replica. Atenția îi fusese atrasă de câțiva soldați care rămăseseră în urmă ca să baricadeze verandele, garajele și ferestrele clădirilor de la marginea orașului. S-a întors să îi urmărească, cu părul răvășit în jurul feței. Fiorul rece al groazei a pătruns-o până în măduva oaselor.

S-a întrebat dacă era vorba despre un ordin de ultimă oră dat de Keegan, astfel încât atacul lui Dacre să fie îngreunat atunci când forțele lui aveau să pătrundă pe ușile subterane. Iris nu putea nega însă că părea mai degrabă că orașul se pregătește pentru o furtună puternică. Una care urma să culce la pământ toate clădirile.

Mașina decapotabilă a trecut de ultima baricadă, ajungând la șosea. În față se întindea șirul de camioane care se îndreptau spre est, capătul lor pierzându-se în depărtare. Automobilul le-a urmat jumătate de kilometru, drumul ramificându-se apoi.

— Hawthorne Route este renumit pentru serpentinele lui, a spus Tobias, întorcând mașina ca să o ia pe scurtătură. S-ar putea să fie nevoie să vă țineți bine!

— S-ar putea? l-a întrebat Attie sec în timp ce aluneca pe scaun și se izbea de Iris. Parcă mi se promisese o călătorie lină!

— Iar eu am o replică pregătită, a replicat Tobias, întâlnindu-i privirea lui Attie în oglinda retrovizoare. Dar zeii știu că nu ar trebui să o dau!

Attie a apucat mânerul din sfoară aflat în fața ei, trăgându-se mai aproape de Tobias.

— Asta e o provocare, Bexley?

Iris, care îi urmărise cu un zâmbet amuzat pe buze, a simțit dintr-odată că trebuie să-și ferească privirea. Asta a și făcut, privind prin parbrizul împroșcat cu noroi la drumul sinuos pe care înaintau cu viteză. A căscat ochii

mari când și-a dat seama că umbra pe care o vedeau în față nu era deloc o umbră.

— Tobias! a țipat ea chiar în clipa în care au nimerit în groapă.

Tobias a tras de volan. Automobilul s-a învârtit, zguduindu-se din toate încheieturile. Fetele s-au grăbit să apuce de ceva în vreme ce Tobias încerca să recapete controlul asupra mașinii.

— Repet: călătorie lină! l-a tachinat Attie, încercând să destindă atmosfera.

Dar Tobias avea o postură rigidă. Iris a simțit că schimbă viteza și motorul a gemut.

— E totul în ordine? l-a întrebat pe tânăr.

Tobias nu i-a răspuns, doar a oprit automobilul brusc, în mijlocul drumului.

A sărit peste portieră și a cercetat încruntat partea stângă a mașinii. Iris nu avea nevoie să vadă cu ochii ei; a simțit cum se înclină mașina și și-a ținut respirația în timp ce Tobias se lăsa în genunchi.

— Un pneu spart! a anunțat el pe un ton iritat. Nu ar fi trebuit să lovesc groapa aia.

— Îmi pare rău! a șoptit Attie, apoi a deschis portiera, mușcându-și buza, și a trecut la dreapta lui ca să inspecteze stricăciunile. Nu ar fi trebuit să-ți distrag atenția!

Tobias s-a ridicat, ștergându-și mâinile pe pantaloni.

— Nu e nicio problemă. Am o roată de rezervă în portbagaj, dar va dura ceva s-o schimb.

— Dă-mi voie să te ajut!

În vreme ce Tobias și Attie scoteau totul din portbagaj ca să găsească roata de rezervă și cricul, Iris dădea bagajele la o parte, simțind tensiunea care plutea în aer. Noaptea se apropia cu repeziciune. Primele stele împunseseră cerul la apus când Tobias a dat drumul unui blestem.

— Nu găsesc cheia pentru prezoane! a zis el, trecându-și mâna peste ceafa cu păr negru, tuns

soldățește. Iris, îmi aprinzi, te rog, felinarul?

Iris s-a întins după felinarul de sticlă și după cutia cu chibrituri pe care le pusese lângă bagaje. Erau obiecte pe care Tobias le purta întotdeauna cu el, în caz că s-ar fi ivit vreo urgență noaptea. O urgență era și cea de acum, care îi făcea inima să bată cu putere în piept lui Iris. A aprins flacăra chibritului cu degete amorțite, ținând felinarul sus, astfel încât Tobias să poată vedea.

Dar ochii lui nu erau la mașină, ci la Attie, care-și frângea mâinile și bâiguia alte scuze.

— Îmi pare extraordinar de rău, totul este din vina mea, eu...

Tobias s-a întins spre ea și i-a cuprins gentil brațul.

— Nu este vina ta, Attie.

— Ba este. Ți-am distras atenția de la drum!

Între ei s-a așternut o tăcere stângace. Iris s-a grăbit să intervină:

— Dacă nu ai cheia la tine, aș putea să alerg eu până în oraș și să fac rost de una? Am trecut pe lângă un atelier chiar înainte de barieră.

Adevărul era că-și dorea să pornească la drum cât mai repede posibil, dar și să le ofere celor doi o clipă de intimitate.

— Să alergi până în oraș? a strigat Attie. Pe toți sfinții, Iris!

— Nu e departe! a insistat ea. Văd încă ferestrele de la etaj ale câtorva dintre casele din oraș. Voi doi ridicați mașina cu cricul, iar eu vin cu cheia. După aceea ne putem vedea de drum, uitând cu totul de această întâmplare!

Tobias a rămas tăcut, însă în cele din urmă a dat din cap.

— În ordine! Dar ia felinarul! Dacă dai de vreun necaz, dă-ne semn stingând lumina de la una dintre ferestrele acelea de sus!

— Așa rămâne! Mă întorc în câteva minute. Nu vă faceți griji!

Iris a făcut câțiva pași, apoi s-a răsucit înapoi cu o grimasă pe chip.

— O ultimă întrebare doar! Cum arată, mai precis, o cheie pentru prezoane?

Hawk Shire era un oraș diferit seara, cu străzile lui părăsite.

Când a trecut de bariera de pe drumul principal, Iris respira greoi și o usturau mușchii. Și-a încetinit pasul pe piatra cubică. Era ceasul acela straniu când noaptea înghite ultimele rămășițe ale apusului, iar umbrele par strâmbe și sinistre. A tresărit de câteva ori în căutarea atelierului pe care-l văzuse mai devreme. S-a oprit în drum, întrebându-se dacă un pluton din soldații Envei fusese lăsat în urmă, dar nu era nimic altceva decât joaca întunericului cu vântul ce șuiera pe străzi.

A fixat cu privirea orașul tăcut, cu felinarul în mână.

Nu, era cu desăvârșire singură aici, și triumful pe care-l simțise mai devreme i-a amărât brusc gura.

Găsește cheia și fugi! și-a zis, identificând în cele din urmă atelierul.

Nu fusese baricadat la fel ca ușile și ferestrele din apropiere, așa că Iris a început să scotocească prin ustensilele din dulap, negăsind multe variante în timp ce le examina cuprinsă de frenezie la lumina focului. Nicio sculă nu se potrivea întocmai cu descrierea făcută de Tobias. Oftând înfrântă, s-a întors pe unde venise la drum, unde atenția i-a fost atrasă de cea mai îndepărtată stradă.

A hotărât să o ia pe acolo și să caute alt atelier.

A trecut pe lângă mai multe case, toate baricadate, până când a ajuns la locul în care soldații își abandonaseră ciocanele și scândurile. La câteva case depărtare se afla un alt atelier, care stătea deschis ca fălcile unui monstru. Iris a pășit spre el și atunci a auzit

un zgomot în întuneric. Un clinchet metalic, de parcă ceva ar fi căzut de pe un raft.

— Alo? a strigat, dar vocea i-a răsunat slab, purtată de pala de vânt care se stârnise brusc.

Și-a ridicat felinarul amorțită, lăsându-se ghidată de lumina focului, și abia când a ajuns în atelier a văzut o cheie lucind pe podea.

A cercetat-o o clipă, apoi a băgat de seamă că rafturile aflate în fața ei erau goale și că în atelier nu mai erau și alte ustensile în afara acesteia. Cât de straniu era că alunecase atunci, disperată parcă să-i atragă atenția! Neliniștită, s-a aplecat și a pus mâna pe cheie. Era grea și prăfuită. Din cine știe ce motiv, a dus-o cu mintea la vânzătorul din Oath. La cum știuseră rafturile fermecate în acea zi numărul exact de monede din geanta ei și împinseseră în față produsele pe care și le putea permite.

Stau pe un filon de magie.

Revelația a zguduit-o ca un fior. Se afla într-un loc care era în același timp magic și periculos. În clipa în care i-a încolțit această idee în minte, a auzit un alt zgomot. Ușa din dreapta ei s-a deschis scârțâind, de parcă ar fi ademenit-o în casa de alături.

A tresărit, cu spaima încolăcită adânc în trup. Luptă sau fugi! îi pulsa în tâmple, nehotărârea arzându-i pieptul. Însă, cum se holba în continuare la ușă, cercetând interiorul luminat de lună al casei goale, Iris a mai avut o revelație.

Casa aceasta este impregnată de magie și știe de ce am nevoie.

A hotărât să se încreadă în ea, chiar dacă pielea îi era acoperită de broboane de sudoare. Să se încreadă în magia unei case tăcute și abandonate. A pășit înăuntru, strângând într-o mână cheia, iar în cealaltă, felinarul.

Gresia de sub tălpile ei lucea albastru, iar în cele din urmă s-a preschimbat într-un parchet vechi. Câteva frunze rătăcite se cuibăriseră în colțul salonului. Din

tavanul de deasupra atârna un candelabru care înflorise parcă dintr-o fisură, cu cristale ce străluceau în lumina felinarului. Însă lui Iris i-a atras atenția o scară cu balustradă elegantă. Pașii au purtat-o la etaj și în minte i-a încolțit o idee.

În timp ce păşea de pe scară într-un coridor îngust, și-a zis că nu știe precis dacă fusese chemată de casă prin magie sau dacă venise cu adevărat din proprie inițiativă. Până la urmă, nu conta, așa că a păşit în dormitorul din spate. Camera îi amintea de propria odaie, cu salteaua lipită de un perete şi un birou acoperit cu munți de cărți, cu dulapul a cărui ușă era deschisă, dezvăluind umeraşe din fier. Și, ce era cel mai important, avea o fereastră care dădea spre strada pe unde intrase ea în oraș alergând. A ridicat felinarul în dreptul geamului dimpreună cu cheia, așteptând să vadă dacă poate primi un semn de la Attie şi Tobias.

— O fi bună unealta aceasta? a şoptit, cu speranța că Attie avea să-și folosească binoclul ca s-o privească mai îndeaproape.

O clipă mai târziu, Iris a zărit o scânteie de lumină în depărtare, ca un licurici. Attie aprinsese un chibrit drept răspuns. Dacă mijea ochii, Iris putea să vadă chiar şi silueta vagă a maşinii – o umbră întunecată, oprită în drum.

Attie a legănat flacăra ei mică. Iris nu era sigură ce ar fi putut să însemne asta şi, în timp ce medita la acest aspect, a simțit podeaua cutremurându-se. A crezut că îi joacă feste imaginația, dar apoi s-au cutremurat pereții şi un tablou de pe peretele de lângă ea a căzut din cui.

Cu respirația tăiată şi picioarele înfipte în pământ, a ciulit urechile in mijlocul tăcerii asurzitoare.

Jos s-a deschis o ușă. S-au auzit ghete tropăind pe podea. Voci care se ridicau precum fumul.

Fugi sau luptă!

Magia deasupra căreia se afla i se părea acum vicleană. Ca o plasă în care-şi încâlcise membrele. I-au

tremurat mâinile când a deschis felinarul. Cu ochii încă ațintiți la flacăra îndepărtată a lui Attie, Iris a stins-o pe-a sa.

21

Față în față cu un vis

ROMAN NU PUTEA SĂ RESPIRE.

Îl puseseră în rând cu soldații. Mașina de scris i se izbea de genunchi la fiecare pas, iar rănița pe care o avea în spate îl făcea să-și piardă echilibrul și să înainteze încet. Nu avea nimic altceva de făcut decât să meargă înainte, de parcă s-ar fi aflat într-un râu ai cărui curenți îl trăgeau spre o cascadă. Îl atrăgeau spre moarte. Bătălia era iminentă, iar el avea să fie prins la mijloc, cu nimic mai mult la mână decât mașina lui de scris.

A încercat să tragă adânc aer în piept, ca să-și liniștească inima, dar vedea stele cu coada ochiului. După ce au ieșit din încăperea cavernoasă, șirul a început să avanseze mai încet, soldații pătrunzând într-un coridor șerpuitor bătut cu cioburi de smarald. În piatra de deasupra lor pâlpâiau fulgere albastre care le luminau calea. Roman simțea gustul încăperii: un amestec straniu de ozon și piatră umedă, iar pentru o clipă s-a întrebat dacă ceea ce-i trosnea pe vârful limbii era magie.

— Privirea înainte, arma la mână!

Locotenentul Shane a trecut pe lângă el, înaintând în direcția opusă lor. Repeta fraza la nesfârșit, trecându-și privirea de la un soldat la altul. În clipa în care i-a atins în treacăt umărul, Roman s-a întins și l-a apucat cu disperare de mânecă.

— Te rog! a oftat Roman. Nu cred că ar trebui să mă aflu aici!

Shane s-a oprit în loc.

— Ești exact acolo unde trebuie să fii, corespondent!

— Nu am armă, nu am antrenament. Eu... nici măcar nu știu ce-ar trebui să fac!

— Tu faci parte din presă. Nu va trage nimeni în tine! a replicat locotenentul, arătând blazonul de pe salopeta lui Roman.

Insigna care-l proclama pe Roman CORESPONDENT SUBPĂMÂNTEAN era departe de a fi una neutră.

Înainte ca Roman să-i poată da replica, Shane i-a scăpat printre degete și a mers mai departe pe drumul lui, repetându-și fraza:

Privirea înainte, arma la mână!

Amorțit, Roman și-a reluat marșul. Apoi însă i-a ajuns o șoaptă la ureche, un șuierat care i-a atras atenția.

— Psst! Ești cu verzii, i-a zis soldatul din spatele lui. Nu-ți face griji, pe noi ne-au pus să intrăm în oraș pe la periferie, suntem departe de mijlocul bătăliei! Vom ajunge acolo printr-o ușă de pe margine.

Veștile nu i-au potolit temerile, dar Roman a strâns din dinți. Cândva, crezuse că își dorește să se afle aici. Să fie martor la scrierea istoriei. Însă acum, că se afla la câteva clipe de eveniment, nu avea cum să nu simtă cât de nepregătit e.

Podeaua se înălța, preschimbându-se în scară. Roman a început ascensiunea, treaptă cu treaptă, simțind cum îi ard mușchii de extenuare. Pielea îi era acoperită de broboane reci de sudoare. Stomacul i s-a făcut ghem și și-a înghițit fierea din gură.

Asta e, și-a zis, cu privirea ațintită la venele albastre care străluceau în roca ce-l înconjura și pe ușa care se profila în depărtare, însemnată cu o coroană de smaralde. Voi muri departe de casă, cu vorbe în suflet pe care am vrut să le spun și nu le-am spus niciodată.

În cele din urmă a ajuns în capătul scării și a simțit cum aerul se schimbă din cel al lumii subpământene în acela al tărâmului de deasupra. Era proaspăt și rece, cu o

undă de dulceață. L-a tras în piept cu poftă, de parcă ar fi fost sub apă până atunci, gata să se înece. I s-au îmbujorat obrajii. Se simțea rușinat de cât de slab se dovedea și s-a tras pe brânci la o parte, ca să se adune.

Și-a întins mâna și a atins peretele. Soldații treceau mai departe puhoi pe ușa din spatele lui, dar Roman a rămas să cerceteze ceea ce-l înconjura: lemnul scorojit, oglinda pătată de deasupra căminului și un șemineu plin cu cenușă.

Se afla într-un salon.

I s-au înmuiat genunchii și a început să alunece spre podea, însă în clipa aceea și-a făcut apariția locotenentul Shane și l-a prins de braț, ridicându-l în sus.

— Respiră! i-a zis Shane scurt. Vei fi bine, corespondent!

Roman a dat din cap, deși sudoarea îi îmbibase hainele. S-a luptat cu un val de greață.

— Uite, stai o clipă locului, ca să-ți vii în fire! l-a sfătuit locotenentul. Apoi vreau să mergi și să cercetezi etajul de sus al acestei case. Folosește-te de torța asta ca să vezi! Caută sub fiecare pat și în fiecare șifonier! Dă-mi raportul după ce ai terminat!

Locotenentul i-a înmânat lui Roman o cutie mică, pătrată, cu o lentilă și un bec.

— Aprinde-o cu acest întrerupător!

Shane i-a arătat cum, torța scoțând o rază blândă de lumină care a poleit salonul și pe soldații care se strânseseră în odaie.

Roman s-a holbat la cutia incandescentă, răsucind-o astfel încât raza să se îndrepte în jos.

— Ce să fac dacă dau de cineva sus?

— Îl iei prizonier.

Cum? ar fi vrut Roman să întrebe. Avea mâinile ocupate cu torța și cu mașina de scris, dar Shane îi întorsese deja spatele și îi dădea ordine altui soldat. Lui Roman i-a trecut prin minte că locotenentul îi dăduse o sarcină inofensivă. Casa părea goală, abandonată. Shane

pur și simplu voia să-l îndepărteze pe Roman – care se dovedise destul de inapt ca soldat – din calea lor.

Și-a trosnit gâtul și apoi a ieșit din salon. Se simțea ciudat și încordat, de parcă oasele i s-ar fi preschimbat în fier și îl trăgeau în jos. Sau poate că de vină era doar frica, care îl pătrundea încă, la fel ca un îngheț, înfrigurându-l și făcându-l neîndemânatic. Dar a ajuns în capătul scării și a privit fix în întuneric, lumina de la torță spintecând umbrele.

Înfiorat, a făcut primul pas pe scară.

Iris a lăsat pe podea felinarul stins și cheia.

Îi asculta pe soldații lui Dacre mișunând la etajul de jos în vreme ce ochii i se acomodau cu întunericul de nepătruns. Avea respirația întretăiată. Ușa de la intrare devenise acum inaccesibilă; era nevoită să fugă pe fereastră, așa că a început să o împingă în sus. S-a deschis de o palmă, lăsând să intre o pală din aerul rece al nopții, dar apoi s-a înțepenit și s-a blocat.

Iris a strâns din dinți, chinuindu-se să o deschidă mai mult.

— Haide, afurisito! a șoptit, modificându-și poziția.

Și-a luat avânt din nou, simțind cum i se încordează mușchii, și fereastra a început să se ridice greoi, zgâlțâindu-se. Nu îndeajuns însă, iar Iris și-a adus aminte de cheie, întrebându-se cum ar fi putut să o folosească pe post de pârghie.

A apucat unealta cu palma umedă de sudoare, dar nu a mai avut ocazia să o folosească. A zărit cu coada ochiului o rază de lumină. Era cineva pe coridor, cu o torță în mână, și venea spre ea. Îi auzea pașii apropiindu-se.

În câteva clipe, soldatul urma să fie în prag. Lumina pe care o purta avea să se reverse în cameră, descoperind-o.

Ascunde-te! i-a dictat mintea.

Putea să se ascundă fie sub pat, fie în dulap.

A țâșnit spre celălalt capăt al odăii, către dulap, zicându-și că îi oferea o poziție mai avantajoasă în caz că avea să fie nevoită să lupte. Cu cheia încă în mână, s-a strecurat în spațiul îngust și a închis ușa în urma sa. Aceasta nu a vrut să stea închisă însă, crăpându-se puțin, cu încăpățânare. Iris aproape că pusese mâna pe clanță din nou, dar a împietrit în clipa în care razele au luminat încăperea.

A rămas nemișcată.

Auzea respirația intrusului, care răsufla neregulat, la fel ca ea. A auzit podeaua scârțâind sub talpa lui în timp ce înaintea spre pat, căutând apoi sub el.

Atunci avea să fie nevoită să lupte, și-a zis Iris, și a ridicat cheia. Avea să lovească cu toată puterea. Să țintească fruntea, ochii. Trebuia fie să o lase pe această persoană inconștientă, fie să o ucidă – tăcut și rapid.

Nu am ucis niciodată, a cugetat.

A așteptat, urmărind cum fasciculul de lumină traversează încăperea, ajungând la dulap. O geană de lumină a pătruns până la ea, infiltrându-se prin fisuri, dar Iris a rămas ascunsă în umbră. Pașii soldatului s-au apropiat și apoi s-au oprit, între ei rămânând doar o ușă și tăcerea.

Lovește rapid! și-a zis Iris, chiar dacă îi tremura brațul. Nu ezita!

A așteptat ca ușa să se deschidă.

Roman stătea în fața dulapului, cu părul de pe mâini ridicat. Avea energie statică în vene, și nu a înțeles de ce până când nu a lăsat jos mașina de scris și a deschis ușa, iar lumina torței lui a topit întunericul.

Mai întâi a văzut luciul cheii, apoi brațul subțire care o ținea. Chiar și așa, era prea șocat ca să poată face ceva mai mult decât să se holbeze pur și simplu la ea. În acea clipă de încordare, ea ar fi putut să-l izbească. Ar fi

putut să-i crape țeasta și, după expresia aprigă de pe chipul ei, părea că își dorește să o facă. Însă și ea era la fel de înmărmurită ca el.

Roman s-a întrebat dacă visează, dacă totul se petrece în somn, pentru că era ea! Ea era aici și îl privea cu ochii aceia verzi-căprui fermecători, cu buzele ușor întredeschise și părul lung și castaniu încurcat în jurul umerilor.

Revelația l-a străpuns ca un glonț, și Roman a știut că e treaz și lucid, chiar dacă se afla față în față cu un vis.

O avea în fața ochilor pe Iris Winnow.

22

Topit în fum

IRIS A LĂSAT CHEIA JOS.

Îl privea fix pe Roman, înfiorată. Nu mai putea să respire; nu putea decât să se întrebe dacă halucina. Dacă Roman avea să se preschimbe într-un străin în cazul în care și-ar fi închis ochii. Părea un farmec crud, care l-ar fi încântat pe Dacre: i se oferea iluzia speranței chiar înainte ca realitatea să o frângă.

Broboanele de sudoare i s-au scurs în ochi, înceţoşându-i vederea.

Iris a clipit, dar Roman a rămas pe loc, la fel de solid și de tangibil pe cât și-l amintea. Și-a îngăduit să se relaxeze, deși poate că era o nesăbuință. Dar voia să se delecteze cu el, să-i descopere fiecare linie și fiecare unghi al corpului.

Spre uimirea ei, l-a descoperit mai matur, mai subțire. Obrajii îi erau mai supți și expresia de pe chip, una rece.

— Kitt? a îndrăznit să șoptească.

El nu s-a clintit, dar Iris l-a văzut înghițindu-și un nod. Ochii albaștri îi ardeau în timp ce o cercetau. Iris a rămas șocată până când și-a dat seama că și Roman o studia în amănunt, din cap până-n picioare. Buclele, pistruii de pe față. Cu cât o privea mai mult, cu atât i se imblânzea expresia, și Iris s-a întrebat dacă-și aducea aminte de ea. Dacă ea avea ceva care-i trezea amintiri lui Roman. Dacă între ei exista o legătură de-a muritorilor mai puternică decât orice farmece divine.

— Kitt, a repetat. Kitt, eu...

Roman și-a lipit degetul de buze. Au amuțit amândoi, atenți la avalanșa de voci furioase care răbufniseră un etaj mai jos. Din câte-și putea da Iris seama, Roman era singurul care urcase pe scări. Însă, la cum se zgâlțâia casa din temelii, ceilalți nu erau prea departe.

Roman nu și-a dezlipit privirea de a ei cât au așteptat ca agitația de jos să se liniștească. Ușile se închideau și se deschideau. Se strigau ordine, deși cuvintele nu se puteau distinge.

Iris și-a mușcat buza până când a simțit usturime. S-a întrebat dacă era pe cale să fie luată prizonieră. Dacă Roman avea să se afunde odată cu ea. Ideea i-a trezit fiori pe șira spinării.

— Ai unde să mergi? a șoptit el în cele din urmă. Ai o cale de scăpare?

Iris și-a aruncat privirea la cheia pe care o ținea în mână. Și-a strecurat-o în buzunar și și-a întins degetele amorțite.

— Da. Mă așteaptă o mașină. Plănuiam să ies pe fereastră.

Roman a ezitat, o șuviță neagră de păr alunecându-i pe frunte.

— Cred că asta ar fi cel mai bine în clipa de față.

Iris a dat din cap, înfrângându-și dorința de a i se arunca în brațe. De a-i respira parfumul. Era tentant să se lase în voia trecutului, de parcă nu ar fi fost despărțiți nicicând, să lase trecutul să o tragă în adânc, precum mareele. Dar purtarea lui politicoasă și rezervată a stins acest foc. Faptul că era în gardă și cuvintele pe care le rostise...

Nu-și aduce aminte de mine.

Agonia aproape că a făcut-o să se plece. În schimb, și-a răsucit verigheta pe deget în vreme ce privirea de necitit a lui Roman îi urmărea cu atenție mișcarea. Chiar și așa, nu s-a aprins nicio scânteie a recunoașterii înlăuntrul lui.

Iris simțea de parcă i s-ar fi coborât o lespede pe piept în timp ce îl urmărea pe Roman păşind spre fereastră. El a deschis-o de tot fără să întâmpine dificultăți și camera a fost inundată de aerul proaspăt al nopții care o ademenea afară.

— Chiar sub fereastră se înalță acoperișul unei verande, a spus Roman, cercetând împrejurimile, apoi și-a întors privirea spre Iris și i-a făcut semn să se apropie. Dacă ești atentă, ar trebui să poți coborî cu ușurință. Dacă ieși acum, nu e nimeni.

Iris a ajuns în dreptul ferestrei, vântul răvășindu-i părul. Era atât de aproape de Roman, încât îi simțea fierbințeala pielii, dar nu l-a atins.

— De ce mă ajuți? a murmurat ea.

Roman a împietrit, cu ochii pironiți la peisajul nocturn de dincolo de fereastră. Pentru o clipă de groază, Iris a crezut că nu îi va răspunde. Însă poate că nu avea nevoie de cuvintele lui; i-a citit-o pe chip atunci când s-au privit în ochi. O recunoscuse, chiar dacă părea că încă îi lipsesc unele fragmente.

— Te-am visat, a răspuns el. Cred că noi doi am fost prieteni înainte să plec la război.

— Prieteni?

— Sau dușmani.

— Noi doi nu am fost niciodată dușmani, Kitt. Nu cu adevărat.

— Atunci, am fost ceva mai mult?

Iris a rămas tăcută. Simțea usturimea din gât, cum i se zbăteau în piept toate cuvintele pe care tânjea să le spună, dar știa că ar trebui probabil să le înghită. Până la urmă, le-a rostit – într-o șoaptă răgușită, pe care Roman a trebuit să se aplece ca să o audă.

— Da. Sunt soția ta.

Roman s-a tras înapoi de parcă Iris l-ar fi pălmuit. Ochii i s-au mărit și s-au întunecat, în contrast cu chipul lui palid, Iris neputând să îndure neîncrederea care i se arătase pe chip.

S-a întors și a ieșit pe fereastră, lovindu-se de ramă. Durerea pe care o simțea era doar un ecou vag, în surdină, și s-a pregătit să sară de pe acoperișul verandei simțind că lumea își pierduse echilibrul și aerul devenise greu de respirat. Era cât pe ce să cadă când o mână i s-a înfipt în braț.

Fierbințeala degetelor lui s-a strecurat prin mânecă, precum razele soarelui. Iris s-a delectat cu atingerea mâinii lui care o ținea locului, de parcă ar fi fost la întretăierea a două lumi.

Mâna care o mângâiase cândva în întuneric, în prima și singura noapte pe care o avuseseră împreună. Mâna care purtase cândva un inel, simbol al jurămintelor lor, și care îi scrisese nenumărate scrisori, bătând la mașină cuvinte care o hrăniseră și o alinaseră, care îi conferiseră putere. Mâna aceasta era teribil de familiară; i-ar fi recunoscut atingerea chiar dacă ar fi avut ochii închiși.

Iris a răsuflat, simțind sare și gustul metalic al sângelui pe buze.

Încet, privirea i-a alunecat și a întâlnit-o pe a lui.

Roman a privit-o cu ochi încă întunecați, dar fără urmă de îndoială. Fără neîncrederea aceea dureroasă. În ei lucea doar foamea, de parcă Iris l-ar fi trezit dintr-un somn lung.

Degetele lui i-au alunecat în lungul brațului, urmând arcuirea cotului, până când mâna lui a găsit-o pe a ei și degetul mare i-a atins verigheta. A oftat ușor, îndurerat parcă, însă, înainte ca Iris să poată spune ceva, a tras-o spre el. În vreme ce ea își cobora fața, el și-a ridicat-o pe a lui, până când privirile li s-au întâlnit și între buzele lor a rămas doar distanța dintre două șoapte.

— Iris, a spus. Iris, eu…

A fost întrerupt de împușcături ce răsunau în depărtare.

Iris a tresărit și s-a lăsat mai jos, pe pervazul ferestrei. Prin fața ochilor i-au trecut Tobias și Attie, care o așteptau în celălalt capăt al drumului. Trebuia să plece,

dar se simțea de parcă ar fi fost gata să-și smulgă inima din piept.

— Vino cu mine, Kitt! i-a șoptit, strângându-i mai tare mâna. Vino cu mine!

Roman și-a ferit privirea. Iris vedea lupta care se dădea înlăuntrul lui. Îi vedea broboanele de sudoare lucind pe frunte, de parcă trupul lui ar fi dus o povară extraordinară.

— Nu pot, i-a răspuns cu glas răgușit. Trebuie să rămân.

Iris a dat din cap, împotrivirea risipindu-i-se de pe buze. I-au izvorât lacrimi în ochi și lumea s-a încețoșat. S-a întors, gata să fugă, dar Roman o ținea încă strâns, cu încheieturile albite, de parcă s-ar fi topit în fum în clipa în care i-ar fi dat drumul.

— Uită-te la mine!

Avea glasul jos. Încrezător și convingător. Așa cum fusese înainte ca războiul să intervină între ei.

— Te voi găsi din nou când va veni vremea. Ți-o jur!

— Ai face bine să-ți ții cuvântul! i-a răspuns Iris.

I s-au ridicat colțurile buzelor. Un zâmbet de o clipă.

— Iar când te voi găsi, îmi poți cere favoarea cu care-ți sunt dator.

Iris s-a încruntat. Ce favoare? Nu-și amintea să fi vorbit despre asta. Roman îi citise probabil nedumerirea pe chip, pentru că a dat să continue, dar a fost întrerupt de o voce necunoscută. Un strigăt care chema de pe scară.

— Corespondent? Dă raportul!

— Fugi, Iris! a implorat-o, dându-i drumul.

Și-a simțit mâna goală fără a lui. Dar și-a strâns degetele și a văzut lumina torței reflectată în inel.

Iris nu și-l scosese niciodată. Îi rămăsese pe deget de când Roman i-l pusese acolo, strălucind la apus, într-o grădină. Acum nu a ezitat însă: și-a scos inelul și i l-a dat.

— Păstrează-l! i-a spus. Un simbol care să-ți amintească de mine.

Roman nu i-a răspuns. Dar degetele i s-au strâns în jurul inelului, ascunzându-l în palmă ca pe un secret.

Iris s-a întors. Îi simțea privirea ațintită asupra ei, urmărindu-i fiecare mișcare, în timp ce ea se afunda în întuneric.

23

Inimi incandescente

Iris s-a izbit de acoperișul verandei cu o bufnitură. Și-a rănit glezna piciorului drept în urma căzăturii, dar a reușit să se strângă și să se rostogolească, oprindu-se înainte să ajungă pe margine. Paiele i-au rănit palma, dar durerea era ca o flacără care o ajuta să se concentreze și să coboare pe burlanul streșinii.

Era tentată să-și ridice privirea spre fereastră. Să-l mai vadă pe Roman o dată.

S-a împotrivit însă, ținându-și în schimb privirea ațintită în față. Chiar în fața ei se întindea un câmp cu iarbă înaltă ce se pleca sub adierea vântului. La stânga se vedea drumul principal, ca o umbră sub lumina lunii, precum și Hawthorne Route, care șerpuia prin luncă precum un șarpe.

Era la ceva distanță, dar se simțea încrezătoare că ar putea să scape folosindu-se de scutul ierbii până ajungea la ea în siguranță. De acolo putea să alerge înapoi la Tobias și la Attie.

A închis ochii strâns pentru o clipă și apoi și-a dat drumul de pe marginea acoperișului.

A aterizat în picioare, glezna pulsându-i din nou dureros în urma impactului. Din fericire, nu căzuse de foarte sus. Împleticindu-se, și-a întins mâinile ca să-și recapete echilibrul. În apropiere se aflau două butoaie pentru apa de ploaie, așa că s-a lăsat pe vine și s-a ascuns între ele, cercetând zona din apropiere.

S-a scurs un minut. Apoi încă unul. Și-a impus să aștepte. Își făcea griji că prin zonă s-ar putea afla o patrulă pe care nu o observase încă, și de cum i-a trecut prin minte ideea, în spatele ei s-a deschis o ușă. A auzit tropăitul unor ghete pe pavajul din piatră, îndreptându-se în direcția ei.

A rămas lipită de butoaie, folosindu-se de ele ca de un scut, ca să nu fie văzută. A urmărit cu coada ochiului cum trece pe lângă ea o siluetă înaltă.

A așteptat și de această dată. Soldatul s-a întors, de parcă ar fi primit ordin să patruleze pe acel petic de pământ.

Iris i-a numărat pașii atunci când a trecut din nou, ca să-și dea seama cât timp avea la dispoziție înainte ca bărbatul să se întoarcă iar spre ea. Apoi și-a înghițit un nod și s-a străduit să se ridice. S-a strecurat prin iarbă pe cât de repede putea, cu ochii ațintiți în față, spre locul unde știa că e drumul. A reușit să facă doar zece pași înainte să fie zărită.

— Stop!

Iris a împietrit din instinct, apoi și-a adus aminte de glasul lui Roman. De ultimele cuvinte pe care i le șoptise delicat, la un milimetru de buzele ei întredeschise.

„Fugi, Iris!"

A luat-o la goană.

— Am zis STOP!

Era prea târziu să se mai ascundă. S-a forțat să alerge mai repede. Iarba îi biciuia picioarele, iar aerul rece al nopții îi izbea pielea umedă. Simțea că-i crescuseră aripi pe umeri. A simțit că nimic nu ar fi putut să o oprească până în clipa în care pe urmele ei au răsunat rafale de împușcături.

S-a împiedicat, pulsul accelerându-i-se de spaimă.

Dar a reușit cumva să rămână în picioare, evitând împușcăturile. Gloanțele au ciuruit pământul de pe partea ei stângă, atât de aproape, că a simțit mirosul

lutului ars. Panica o îneca precum un râu care spărsese zăgazul.

Era aproape de Hawthorne Route.

O altă salvă de împușcături a sfâșiat întunericul, urmată de strigăte. Nu a privit nicio clipă înapoi. Când a pus piciorul pe drum, a știut că se află în locul în care parcase Tobias mașina. O știa pentru că trecuse de groapa din drum, dar automobilul nu se vedea nicăieri.

Au plecat!

Și-a lipit mâna de piept, ușurată. Devastată. *Încotro să o iau acum?* s-a întrebat, respirând greoi în timp ce încerca să-și potolească inima. Trebuia să pună la cale un plan nou, unul care să o ajute să scape de soldații lui Dacre, dar energia începuse să-i scadă. Gândurile îi erau împrăștiate, ca sticla spartă.

Extenuată, a trecut de la alergat la mers alert. Tot ceea ce o înconjura i se părea tulbure, însă apoi a auzit torsul familiar al unui motor. O clipă mai târziu, două faruri au străpuns întunericul.

Mașina lui Tobias venea spre ea în viteză, ieșită din iarba unduitoare de pe cealaltă parte a drumului. A alergat spre ea, lumina puternică a farurilor scăldându-i fața. În spatele lui Iris, soldații lui Dacre strigau după ea: „Oprește-te! Oprește-te!"

Iris nu s-a oprit. Ordinele lor s-au topit în întuneric, ca stelele la revărsatul zorilor. În clipa în care Tobias a întors automobilul, îndreptând portiera din spate în direcția ei, Iris a sărit.

S-a izbit de mașină, genunchii ei îndoind portiera din metal. Attie s-a întins și a apucat-o de brațe, trăgând-o înăuntru, și, înainte ca Iris să poată scoate un oftat măcar, Tobias apăsase deja accelerația până la podea. Roțile au scrâșnit pe drum, împroșcând cu noroi, în vreme ce gloanțele țăcăneau în bara de protecție.

Fetele au rămas ghemuite pe când o nouă salvă de împușcături răsuna în depărtare. Amenințarea a pălit însă curând, motorul de sub ele lucrând mai rapid.

— Iris? a îngăimat Attie, ajutând-o să se ridice pe scaun. Ești rănită? Te-au...?

— Sunt bine, i-a răspuns Iris pe un ton răgușit. Ne vor urmări?

— Nu știu, a zis Tobias, băgând automobilul într-o viteză superioară. Însă ar fi bine să acționăm de parcă ar face-o.

Iris a dat din cap și a scos cheia din buzunar, băgând de seamă că-i tremură mâinile. Efectul adrenalinei începea să se ducă, lăsându-i doar cenușă în oase. A dat drumul cheii pe podea și și-a frecat palmele de mâneci, dornică să simtă ceva în afara groazei care o acaparase.

— Țineți-vă bine! le-a avertizat Tobias, care întorcea la o curbă periculoasă.

Iris era bucuroasă că avea ceva care să-i distragă atenția. A primit cu încântare asprimea vântului care-i biciuia fața și huruitul kilometrilor înghițiți sub roți. Orice îi amintea că se îndepărtează de pericol era binevenit.

— Văd că ați reparat roata, a comentat.

Tobias a pufnit, iar Attie a oftat:

— Cheia era în portbagaj. Sub o pătură! Îmi pare rău, Iris! Nu ar fi trebuit să te trimitem în oraș. Am încercat să îți trimit un semnal cu chibritul, dar era deja prea târziu.

— E în ordine, i-a răspuns Iris. A fost bine că m-am dus.

Nu a explicat de ce, deși Attie își plecase capul într-o parte, curioasă. Mai târziu avea să-i povestească totul. Odată ce soarele urma să se ridice pe cer și Iris ar fi putut să se convingă că Roman nu fusese doar o fantasmă a propriei sale imaginații. Pentru că o parte din ea încă se simțea înmuiată de vorbele și de atingerea mâinii lui, de parcă întreaga întâlnire fusese doar un vis.

Și-a atins degetul și adâncitura pe care o lăsase verigheta în urmă, apoi și-a lăsat capul pe spate, până când ochii i s-au îndreptat spre stele. Constelațiile, și-a

zis, nu fuseseră nicicând mai aproape sau mai încântătoare.

— Vedeți? Lucește ceva în oglinda retrovizoare.

Cuvintele șoptite, dar imperioase ale lui Tobias au trezit-o pe Iris din somn.

Nu știa câtă vreme ațipise – două minute sau poate jumătate de oră –, și s-a aplecat, frecându-și ceafa. Prietenii ei nu priveau înainte, ci în spate, iar Iris s-a întors și ea în scaun, mijind ochii în întuneric.

— Văd, a răspuns Attie chiar atunci când și Iris începea să distingă un punct roșu și luminos în depărtare. Dar ce este?

Încă o sferă luminoasă și-a făcut apariția. Apoi și o a treia, aliniindu-se toate și crescând, încet, dar sigur. Inimi, și-a dat brusc seama Iris. Erau inimi incandescente, care băteau prin piele palidă, translucidă.

— Sunt copoii! a zis ea, cu stomacul ghem. Ne urmăresc copoii lui Dacre!

Attie s-a răsucit ca să se poată apleca mai aproape de Tobias.

— Hmm, Bexley? Să nu intri în panică, dar acum va trebui să conduci un pic mai rapid!

— Un pic mai rapid? a strigat Tobias, încercând să astupe mugetul constant al motorului. Sunt deja în viteza a cincea!

— Spune-mi, te rog, că există și viteza a șasea! Sau chiar a șaptea!

Tobias a aruncat o privire peste umăr, cu chipul poleit în argint de razele lunii.

Iris s-a întrebat dacă știe vechile mituri și dacă recunoscuse în lumini niște inimi nenaturale. Sau poate că văzuse picioarele lungi și dinții dezveliți care începeau să se profileze. Tobias s-a întors și a băgat într-a șasea.

Automobilul s-a smucit, împotrivindu-se. Iris a închis ochii, cu şuviţe de păr încurcate acoperindu-i faţa arsă de vânt. Singurul lucru la care se putea gândi era: Te rog, te rog, nu te strica! Nu aici, nu acum!

— Ne ajung, Bexley! a anunţat Attie. Pe oasele zeilor, cum de sunt atât de rapizi?

— Sunt făcuţi să fie rapizi, dar nu rezistă mult.

Tobias a umblat din nou la viteză. Motorul a huruit a protest, apoi viteza maşinii a început să scadă vizibil.

— Tobias, încetinim cumva? l-a întrebat Attie, nevenindu-i a crede.

— Da, schimb viteza.

Tobias a potrivit oglinda retrovizoare. Inimile copoilor i s-au reflectat în ochi, dar el părea calm, liniştit.

— Am forţat deja motorul şi trebuie să-i permit să se reîncarce.

— Bun! Îi lăsăm pe copoi să ne ajungă, şi apoi ce facem?

— Ai încredere în mine! a răspuns el atât de molatec, încât vântul aproape că i-a furat cuvintele.

Attie a deschis gura, însă a dat drumul doar unui oftat drept răspuns la rugămintea lui.

Iris a profitat de momentul acesta de linişte încordată ca să privească din nou în urmă. Acum îi vedea clar pe copoi. Bestii de mărimea unor lupi nenatural de mari, cu gurile lucind de şiraguri de dinţi ascuţiţi. Ochii lor erau precum cărbunii, iar labele loveau pământul ca fulgerul.

— Tobias, a rostit Iris. Eu cred că…

Nu a putut să termine fraza.

Tobias a rămas tăcut, dar ochii îi erau aţintiţi la reflexia copoilor din oglinda retrovizoare. De parcă le-ar fi numărat paşii, distanţa care scădea, viteza, acceleraţia. Eventualitatea impactului.

Automobilul a încetinit şi mai mult. Păreau că se târăsc pe drum.

— Ascultați-mă! a zis Tobias, vocea vibrându-i în întuneric, plină de încredere, de parcă nu ar fi fost străin de întrecerile cu copoi pe drumuri întunecate de țară. Îi voi întrece, dar voi trebuie să aveți încredere în mine și să rămâneți ascunse și protejate în automobil. Apucați mânerul de sfoară din fața voastră. Orice s-ar întâmpla, nu-i dați drumul!

Fetele au înhățat mânerul, Tobias așteptând ca Attie să îi facă semn. În următoarea clipă, a apăsat pedala. Automobilul s-a oprit cu un scrâșnet și copoii au sărit peste ei.

Iris a simțit aerul rece din urma picioarelor lor lungi șfichiuind la doar un braț deasupra lor. Ghearele i-au atins părul și a simțit mirosul de umezeală și putreziciune al cărnii lor. Aproape că simțea tărâmul din adânc – umbre care nu erau niciodată atinse de lumină, podele de piatră care luceau de sânge –, iar timpul se mișca dureros de încet. Iris avea senzația că ar fi început și s-ar fi sfârșit un an de când copoii se arcuiseră deasupra capetelor lor, ca trei meteoriți, în vreme ce automobilul tremura sub ea.

În clipa în care copoii au aterizat pe pământ, în fața lor, lumea a devenit din nou alarmant de concentrată. Două dintre creaturile lui Dacre păreau derutate, dar una dintre ele s-a întors rapid ca să verifice.

Tobias era pregătit.

A băgat lin motorul în prima viteză, apoi în a doua, mașina smucindu-se în față. În ultima clipă, a frânat brusc, mașina învârtindu-se într-un cerc strâns.

Tensiunea care-i încorda lui Iris pieptul era aproape de nesuportat, de parcă gravitația ar fi fost suspendată. Se ridica de la podea de parcă ar fi fost prinsă într-o vrajă care o făcea să leviteze, medalionul mamei ei plutindu-i pe dinaintea feței. Era o strălucire aurie care-i reamintea să se țină bine și să nu dea drumul.

Mașina a izbit dintr-o parte piciorul din spate al copoiului care se întorsese. S-a auzit un trosnet oribil,

urmat de un schelălăit ascuțit.

Tobias nu a oprit mașina, roțile acesteia învârtindu-se în iarba de pe drum până când, în cele din urmă, au țâșnit din nou spre est. Automobilul s-a strecurat printre cei doi copoi, care au pierdut timp întorcându-se ca să-i urmărească din nou. Mârâiturile lor furioase au zguduit pământul ca tunetul.

Iris s-a ridicat cu băgare de seamă în genunchi, cu o mână strângând mânerul, iar cu cealaltă pe Attie.

A îndrăznit să arunce o privire în urmă.

Acum erau urmăriți doar de doi copoi, cel de-al treilea zăcând în mijlocul drumului. Perechea aceasta era însă pe cale să-i ajungă din nou, de parcă spațiile deschise și drumurile drepte le alimentau viteza mitică.

De această dată Iris nu și-a ferit privirea. I-a fixat pe copoi cu ochii în timp ce distanța dintre ei descreștea din nou. Și a numărat de câte ori a schimbat Tobias viteza, până când și-a dat seama că nu putea accelera mai mult. Automobilul se repezea înainte cu toată viteza, motorul nemaiavând ce putere să le ofere. Zburau aproape pe drum, dar copoii se apropiau oricum.

Iris a împietrit când aceștia s-au avântat spre ei, cu boturile lor putrezite căscate larg. S-au ridicat precum un val la reflux, coborând însă înfrânți atunci când Tobias a cotit-o brusc. Ritmul le-a fost în sfârșit rupt și au încetinit, cu chelălăieli înfrânte și saliva scurgându-li-se de pe boturi.

Lui Iris încă nu-i venea să creadă. Abia putea să se încreadă în ceea ce vedea cu ochii ei în această noapte.

Și-a păstrat privirea ațintită la drumul din spatele lor, învârstat cu urme de cauciuc și răvășit de furtuni. A rămas cu ochii pironiți la copoi până când inimile li s-au stins ca flăcările unor candele înghițite de întuneric.

24

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Bluff și dincolo de el

ROMAN STĂTEA LA BIROU ATUNCI CÂND AU SOSIT veștile. Se afla într-o cameră de la etajul de sus al fabricii și îl urmărea pe Dacre plimbându-se prin fața unui perete acoperit de ferestre. Câțiva dintre ofițeri stăteau grupați în partea stângă, stoici și tăcuți. În vreme ce aștepta ordinul lui Dacre, mintea lui Roman era departe de acel loc.

Se afla într-o altă odaie mică, una confortabilă din hanul lui Marisol, și în jur ardeau o mulțime de lumânări care aruncau inele delicate de lumină în lungul pereților. Pe podea se afla un pat improvizat din pături și un morman de scrisori boțite pe care Roman le citise de nici nu-și mai amintea câte ori. Nu era singur, și niciodată nu se simțise mai plin de viață! Sângele îi cânta în vene atunci când o privea, când respira parfumul de lavandă al pielii ei...

Ușa s-a dat de perete cu zgomot.

Roman a clipit, lăsând amintirea să i se spulbere în minte. S-a reîntors în prezent, la trupul care stătea corect în fața biroului, la kilometri buni depărtare de casă, așteptând ordinul unui zeu.

Dacre, ofițerii și Roman și-au îndreptat cu toții privirea spre locotenentul Shane, care răsufla greoi în prag, în ciuda salutului milităresc exemplar pe care îl afișa.

— Ce vești ai? a întrebat zeul.

Dacre rostise întrebarea pe un ton nepăsător, dar Roman nu s-a lăsat păcălit. Știa că Dacre e furios din pricina atacului ratat asupra orașului Hawk Shire. Zeul era ca un lac înghețat – părea placid dacă nu băgai de seamă fisurile subțiri ca firul de păr care se întindeau pe gheață. Dacă nu luai seama la apele reci și întunecate ce se infiltrau prin fisuri, însetate de înec.

— Comandante suprem, a început Shane cu glas răgușit. Copoii s-au întors. Unul dintre ei este grav rănit. Ceilalți doi nu par să aibă răni.

— Vrei să spui că oamenii Envei au scăpat.

— Așa se pare, sire.

— „Se pare", a repetat Dacre cu un zâmbet ca o semilună rece. Spune-mi, locotenente, cum a reușit să evacueze orașul o întreagă armată înainte să ajungem noi? Cum a reușit o fată muritoare să evite mai multe rafale de gloanțe într-o luncă, în câmp deschis? Cum a reușit un automobil decapotabil să-i întreacă pe trei dintre cei mai buni copoi ai mei și chiar să-l rănească pe unul dintre ei?

De când îl cunoscuse Roman, locotenentul Shane se arătase întotdeauna viteaz și impunător. În acea clipă însă chipul îi era ca de ceară și palid ca al unui mort. Părea teribil de tânăr și vulnerabil.

— Eu... n-nu știu, sire! s-a bâlbâit.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun eu cum! a zis Dacre, apoi s-a întors și le-a aruncat o privire ofițerilor lui, care acum stăteau drepți în rând. A fost cu putință pentru că cineva din această încăpere m-a trădat.

— Dacă îmi permiți, sire! a intervenit căpitanul Landis, plecându-și capul.

Cheia pe care o avea în jurul gâtului a lucit. Roman nu se îndoia că Landis o afișase ca să le reamintească tuturor de statutul lui. De faptul că făcea parte din cercul de apropiați ai lui Dacre și că avea puterea de a deschide ușile fermecate.

— Toți cei care ne aflăm în această încăpere îți suntem credincioși. Știi bine că noi…

Dacre și-a ridicat mâna. Căpitanul Landis a amuțit, cu obrajii aprinși.

— Cineva dintre rangurile mele superioare s-a întors împotriva mea, a spus Dacre. De când m-am trezit, ați putut vedea în mine un zeu care vă vindecă rănile și vă alină durerile. Un zeu milos și drept, care clădește o lume mai bună pentru voi și pentru cei dragi vouă, pentru copiii voștri, pentru visurile pe care le aveți. Trădarea este însă ceva ce nu pot să iert.

Zeul a făcut o pauză, și cuvintele au plutit în aer ca fumul.

— Ieșiți… cu toții! Acum!

Locotenentul Shane s-a tras în spate. Cei mai mulți dintre ofițeri – cei înțelepți – au făcut coadă în fața ușii, în vreme ce alți câțiva întârziau, roșii la față și cu expresii îngrijorate, de parcă ar fi fost îngroziți că Dacre îi bănuiește.

Roman s-a ridicat, urmărindu-l pe Dacre cu coada ochiului. Și-a strâns rapid mașina de scris, cât mai tăcut și discret cu putință. Voia să fie ca o umbră. De neobservat. O molie mică pe perete.

A pășit spre ușă, cu coloana dreaptă și cutia mașinii de scris într-o mână. A așteptat, încordat de groază, ca Dacre să-l strige pe nume și să-l oprească din drum. Să-l țintuiască la pământ cu ochii lui nelumesc de albaștri și să-i smulgă adevărul din piept. Să simtă izul trădării impregnată în hainele lui.

Dar Dacre se întorsese cu fața spre ferestre, spre noaptea care se întindea dincolo de geam. Privirea lui era îndreptată spre stele și spre lună, spre un oraș încărcat de umbre goale.

Roman s-a strecurat afară alături de ofițeri.

Avusese noroc că putuse să plece atunci când plecase, și-a dat seama când a ajuns la jumătatea scării de metal și durerea i-a săgetat piciorul drept. La început a crezut

că e provocată de spaima pe care o simțise și de efortul depus la urcarea scărilor fără număr, dar apoi a simțit durerea în piept. Ceva îl rodea pe dinăuntru, îngreunându-i respirația.

Și-a înghițit tusea și și-a ascuns șchiopătatul.

În cele din urmă a ajuns la ușa de la intrare. A pășit afară și a mers până a dat de o străduță goală. Abia atunci s-a oprit și s-a rezemat de zidul din cărămidă.

Și-a acoperit gura cu mâna și a tușit. Tâmplele îi pulsau și greața i se ridica până în gât. Nu știa de ce se simte atât de rău. Apoi și-a adus aminte de gustul gazului pe care îl simțise cu săptămâni în urmă, în Avalon Bluff. Cum îi înțepase plămânii. Cum se împrăștiase înlăuntrul lui și îi dăduse dureri de cap, cum îi întorsese stomacul pe dos și îi făcuse picioarele să tremure.

Simțea cum crește în el senzația de panică legată de acea amintire. Teroarea pe care o simțise atunci când îl înconjurase gazul, când se târâse pe câmp.

Ai supraviețuit în acea zi, și-a zis Roman. A trecut și ai supraviețuit! Acum *ești în siguranță.*

A închis ochii, respirând încet și adânc. Încordarea pe care o simțea în oase s-a mai risipit, deși durerea din picior persista, la fel ca durerea de cap și greața.

Și-a lipit palma de buzunar, acolo unde se afla ascunsă verigheta lui Iris.

„Mă rog să am parte de o viață lungă alături de tine!"

Începuse să își aducă aminte totul în clipa în care o atinsese.

„Lasă-mă să împlinesc fiecare dorință a sufletului tău!"

Își amintea cum alergase spre ea, străbătând câmpul aurit.

„Fie ca mâna ta să rămână în a mea, fie noapte, fie zi!"

Își amintea că făcuseră schimb de jurăminte în grădină.

„Fie ca suflările noastre să se împletească și sângele să ni se amestece până când oasele ni se vor preschimba în pulbere!"

Își amintea cum îi șoptise Iris numele la adăpostul întunericului parfumat.

„Și, chiar și atunci, fie ca sufletul tău să-i rămână devotat sufletului meu!"

Cu privirea îndreptată spre lună și stele, Roman a fost străbătut de un fior.

Își amintea totul.

PARTEA A TREIA. Aripi *într-o* colivie

25

Eclipsează din nou

Au intrat în River Down cu ultimii stropi de benzină.

Era spre seară, dar soarele tot ardea fără milă. Pe cer nu se vedea niciun nor, și Iris și-a dus mâinile streașină la ochi în vreme ce Tobias încetinea, mașina bolborosind un uruit înfundat. Orașul era plin ochi de soldați și de camioane care îngreunau accesul pe străduțele întortocheate. Brigada Envei părea să fi ajuns cu câteva ore în urmă și să-și fi făcut loc în orice spațiu se dovedise la îndemână – la colț de stradă, în curți interioare, pe malurile acoperite de mușchi ale râului, în piața din centrul orașului. Cetățenii din oraș erau în contrast evident, ocupați să împartă mese calde și cafea, să spele hainele și apoi să le întindă pe culmi.

Iris privea cu vag interes. Mintea ei era la mulți kilometri depărtare, de parcă și-ar fi lăsat-o în urmă, în șifonier. În camera aceea stranie, luminată de flăcările felinarului, alături de Roman.

Când Tobias a parcat în cele din urmă în fața casei lui Lucy, Iris s-a trezit brusc din reverie. Trecuse ceva timp de când reușise ultima oară să doarmă bine și să servească o masă bună. Niciunul dintre cei aflați în mașină nu avusese parte de asta în ultima vreme, foamea și extenuarea crescând înăuntrul lor ca niște colți lungi și ascuțiți. Nu era vreme pentru odihnă și aveau prea puțin timp la dispoziție ca să mănânce. Nu când pe urmele lor se aflau copoii și un zeu furios. Tobias oprise în Bitteryne doar ca să-și umple

rezervorul și să le dea ocazia lui Iris și Attie să facă rost de niște sendvișuri și de un termos cu cafea de la Lonnie Fielding, înainte de a porni din nou la drum.

Attie a deschis portiera din spate. Iris a urmat-o, gemând când tălpile i-au atins pietrișul. Nu-și dăduse seama cât de obosită era și cât de tare o dureau încheieturile până în clipa în care s-a ridicat și s-a pus din nou în mișcare, simțind ace în picioare pe măsură ce reîncepea să-i circule sângele.

Spre uimirea lui Iris, Lucy stătea pe verandă ca o statuie și se uita la ei. Nu, mai degrabă se încrunta la ei, și Iris s-a pregătit sufletește în vreme ce sora lui Marisol cobora scările, apropiindu-se. Purta o bluză neagră, pantaloni de un cafeniu-închis și ghete cu șireturi strânse bine, care scârțâiau la fiecare pas.

Iris aștepta, pregătită să fie certată, dar fruntea lui Lucy s-a mai descrețit.

— Sunteți bine, voi trei? i-a întrebat, sumbru.

— Suntem în viață, a răspuns Attie.

Lucy a rămas tăcută, dar ochii ei albaștri i-au cercetat în grabă, de parcă ar fi căutat răni. Privirea i-a întârziat asupra chipului lui Iris, tânăra rezistând tentației de a-și atinge părul răvășit, obrajii arși de soare și buzele crăpate. Știa că arată cu siguranță îngrozitor și se pregătea să-și ceară scuze pentru felul în care se prezenta, dar atunci Lucy a rostit:

— Intrați în casă! i-a îndemnat pe un ton mai blând. Am un ibric cu ceai și niște fursecuri care vă așteaptă.

Marisol și Keegan erau cele care îi așteptau cu adevărat înăuntru, așezate la masa din bucătărie. Discutau cu mâinile împreunate și frunțile apropiate.

Marisol auzise cu siguranță când opriseră mașina la colț, la fel și Lucy, pentru că și-a ridicat ochii și a scăpat un oftat când i-a văzut pe Tobias, pe Attie și pe Iris pășind în bucătărie.

— Sunteți răniți? i-a întrebat, ridicându-se în grabă. Keegan mi-a spus că v-ați făcut apariția în Hawk Shire după ce mie mi-ați zis că nu veți merge mai departe de Winthrop!

În cuvintele ei nu se citea însă niciun strop de mustrare, ci ușurare doar, și Marisol i-a îmbrățișat pe toți trei odată, adunându-i la un loc așa cum o cloșcă își adună puii, încălzindu-i sub aripa ei.

— Suntem bine, a zis Iris, întâlnindu-i fără să vrea privirea atentă a lui Keegan peste umărul lui Marisol.

Comandantul s-a ridicat de la masă, dar n-a scos niciun cuvânt.

Marisol s-a răsucit, cu ochii aprinși.

— Mi-ai spus că sunt în convoi, Keegan! Mi-ai spus că sunt în siguranță!

Lucy a pus ibricul pe plită, dar ochii îi țâșneau dintr-o parte într-alta, atenți la tot ce se întâmpla.

— Am avut o înțelegere, a rostit Keegan calm.

Dacă Marisol era foc, ea era apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o anvelopă dezumflată, a răspuns Tobias. Am reușit să rezolvăm problema la timp, dar câțiva dintre soldații lui Dacre ne-au reperat când ne retrăgeam.

Tobias i-a aruncat o privire lui Iris, de parcă nu ar fi fost sigur ce altceva să mai spună.

Keegan a băgat de seamă.

— Iris? a interpelat-o comandantul.

Iris și-a trosnit degetele.

— Dacre le-a dat drumul copoilor.

În bucătărie s-a lăsat o liniște de moarte. Nici măcar păsările din grădină nu-și mai cântau trilurile.

Marisol și-a lipit mâna de gât, de parcă ar fi încercat să-și ascundă bătaia spasmodică a pulsului, apoi, într-un târziu, a spus:

— Copoii? Ați fost fugăriți de copoi?

— Bexley a fost mai rapid decât ei în decapotabila lui, a răspuns Attie, al cărei umăr era aproape lipit de al lui Tobias, în timp ce între mâinile lor atârnate era doar un milimetru. Avem o mulțime de zgârieturi și de noroi pe mașină, ca să facem dovada!

— Nu ar trebui să aveți nicio zgârietură și niciun strop de noroi! le-a zis Marisol, cu obrajii aprinși. Nu ar trebui să existe niciun copoi, nici eithrali sau bombe. Ar trebui să aveți ocazia să fiți copii, adolescenți și tineri adulți care visează, iubesc și își trăiesc viețile fără acest... dezastru odios.

În bucătărie s-a lăsat din nou liniștea. O pală de vânt a umflat perdelele ferestrei deschise, amintindu-le delicat de constanță. Soarele avea să se ridice și să apună în continuare, luna urma să crească și să descrească, anotimpurile să înflorească și să treacă, iar războiul avea să meargă mai departe, până când unul dintre zei sau ambii urmau să cadă în mormânt.

Clipa de încordare s-a destrămat în cele din urmă atunci când a început să șuiere ibricul. Lucy a mers să se îngrijească de el.

— Mari, a șoptit Keegan cu delicatețe.

Marisol a oftat, însă pe chipul ei se citea deznădejdea, de parcă ar fi fost lovită de o săgeată și nu știa cum să și-o smulgă din carne. Iris a înțeles, pentru că și ea o simțea – tristețea aceea grea, teribilă –, însă cuvintele nu se lăsau rostite, i se poticneau pe limbă. Iris și le-a înghițit la loc și și-a zis că avea să le așternă pe toate pe hârtie, mai târziu. Când se lăsa întunericul. Când nu mai rămâneau decât ea, mașina de scris și o coală albă, care aștepta să o însemneze cu cerneală.

— Stați cu noi la masă! le-a cerut Marisol. Știu că nu pot să vă ascund sau să vă protejez de ce are mai rău războiul. Însă, deocamdată, dați-mi voie să vă hrănesc! Sunt sigură că sunteți înfometați!

După ceaiul perfect infuzat de Lucy și un sendviș cu șuncă și muștar de la Marisol, Iris s-a retras cu mașina de scris în spălătorie.

I se părea straniu să se afle din nou în acel loc, cu ferestrele mânjite de culorile apusului și rufele puse la uscat, atârnând ca niște fantome. Dulapul o aștepta să vină și să îngenuncheze în fața lui.

A lăsat jos cutia mașinii de scris. S-a așezat în genunchi, simțind înțepătura vânătăilor și a zgârieturilor. Încetișor, a descuiat Prima Alouette. Tastele au salutat-o lucind, de parcă ar fi invitat-o să scrie. Însă Iris și-a dat seama că nu știe de unde să înceapă. S-a simțit dintr-odată prinsă în ghearele unui val de durere și și-a acoperit fața cu mâinile, simțind urmele de pământ, metal și secară din palme.

Pe lângă suspinele sacadate, a distins un sunet familiar.

Și-a șters ochii și și-a îndreptat privirea spre cele două scrisori care o așteptau dinaintea ușii de la dulap. Nu putea bănui ce avea să citească. Putea fi ceva minunat sau ceva ce avea să-i sfâșie inima și mai tare.

S-a întărit, pregătită pentru orice, și a despăturit pagina aflată cel mai aproape de ea:

1. Morgie a fost numele melcului tău de casă. (Nu mă voi plictisi niciodată să-ți ascult toate „poveștile triste cu melci", în caz că te întrebai!)
2. Cel de-al doilea prenume al tău este Elizabeth, în onoarea bunicii tale. (Salut, E.!)
3. Anotimpul tău preferat este toamna, pentru că atunci crezi că se simte magia în aer. (Aproape că ai reușit să mă convertești.)

Iris a făcut o pauză, șocată, holbându-se la cuvintele bătute de Roman la mașină. Erau răspunsurile la cele

trei întrebări pe care le trimisese cu mai multe zile în urmă.

A simțit un junghi în coaste. Era însetată de mai mult, așa că a trecut la următoarea scrisoare, despăturind-o rapid. A citit:

Ar fi nepoliticos din partea mea să nu îți răspund în aceeași manieră, așa că dă-mi voie să aștern și eu trei întrebări, ca și cum aș semăna trei dorințe pe un câmp de aur sau aș împleti o vrajă care are nevoie de trei răspunsuri din partea ta ca să funcționeze:

1. Cum îmi beau ceaiul?
2. Care este cel de-al doilea prenume al meu?
3. Care este anotimpul meu preferat?

P.S. Îți cer iertare că ți-am furat două dintre întrebări! Sunt destul de lipsit de originalitate, știu, dar nu cred că te va deranja.

Iris a zâmbit. Și-a bătut răspunsurile la mașină cât ai clipi și le-a trimis:

Trei întrebări, trei răspunsuri. Iată cealaltă jumătate din vraja despre care îmi vorbeai:
1. Preferi cafeaua, nu ceaiul. Deși te-am văzut bând ceai de mai multe ori la Gazetă și pui în el doar o linguriță de miere sau de zahăr. Fără lapte.
2. Carver. (Sau poate că ar trebui să spun, cu afecțiune, „C."?)
3. Primăvara, pentru că atunci reîncepe sezonul de baseball. (O mărturisire: nu știu aproape nimic despre acest sport. Va trebui să mă înveți!)

Iris ezita. Ar fi vrut să spună mai multe, dar se abținea, nesigură încă. Cât de mult își amintea? A închis

ochii și și l-a imaginat pe Roman stând în dormitorul acela ciudat, departe, bătând la mașina de scris la lumina lumânării. Cu verigheta ei strecurată pe degetul mic, ca să-l ajute să recupereze toate clipele pe care Dacre voia ca el să le uite.

Și-a trimis scrisoarea prin dulap și s-a pus să aștepte. Noaptea își intrase aproape cu totul în drepturi și, dincolo de ușa de la spălătorie, casa a devenit dintr-odată animată de voci, pași și clinchetul vaselor. Pe hol adia aroma tocăniței cu carne de oaie și a pâinii cu rozmarin, și Iris și-a dat seama că unul dintre plutoane ajunsese acasă la Lucy și Marisol ca să fie hrănit în acea seară.

A rămas așezată pe podea, bătând darabana cu degetele în genunchi.

Într-un târziu, Roman i-a răspuns:

Dragă Iris,

Să fiu surprins că am ajuns să mă îndrăgostesc de tine a doua oară? Să fiu surprins că rândurile tale m-au găsit chiar și aici, chiar și în întuneric? Că am purtat scrisorile de la tine, semnate E., aproape de inimă, de parcă ar fi fost un scut menit să mă protejeze?

Știu că nu mai suntem rivali, dar, dacă e să ținem socoteala, ca pe vremuri, tu m-ai eclipsat cu siguranță prin înțelepciunea și curajul tău. Ceea ce îmi aduce aminte de un lucru simplu: cât de mult îmi place să pierd în fața ta. Cât de mult ador să-ți citesc cuvintele și să aud gândurile care-ți ascut mintea. Și cât de mult aș vrea să fiu acum în genunchi în fața ta și să mă predau ție, ție doar.

În ultimele săptămâni nu te-am crezut mai mult decât un vis. O viziune pe care mintea mea a plăsmuit-o ca să facă față traumei pe care nici măcar nu mi-o aduceam aminte. Însă, din clipa în care te-am atins, mi-am adus aminte <u>totul</u>. Iar acum

văd că, în tot acest timp, în fiecare noapte în care am visat, încercam să pun cap la cap toate fragmentele. Încercam să-mi găsesc drumul înapoi spre tine.

Nu știu unde ești acum. Nu știu câți kilometri s-au așternut iar între noi și nu știu ce ne așteaptă în zilele ce vin, dar îți voi oferi pe cât de multe informații pot atâta vreme cât îmi promiți că vei fi cu băgare de seamă. Știu că e ciudat să-ți cer asta, pentru că suntem în război și nicăieri nu suntem în siguranță. Cu toții trebuie să riscăm și să sacrificăm ceva ce ne este drag – însă nu aș putea să îndur dacă această corespondență cu mine îți va aduce sfârșitul sau se va preschimba într-o povară prea greu de dus.

Dacă ești de acord, scrie-mi! Dacă nu ești de acord, scrie-mi oricum! Vreau să știu ce gândești. Îți mărturisesc că sunt însetat după vorbele tale.

Cu drag,
Kitt

Dragă Kitt,

Cuvintele tale m-au mișcat profund. Și eu sunt însetată după ele, după tine, și simt că aș putea devora tomuri întregi scrise de tine, fără să mă satur. Aceste scrisori îmi vor da putere până când ne vom reîntâlni.

Nu ținem socoteala, dar curajul și înțelepciunea ta te-au ținut în viață într-un loc în care multe inimi s-au frânt și au bătut pentru ultima oară. Tu ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc, Kitt.

Și sunt de acord cu ceea ce-mi ceri, însă doar pentru că simt că mi-ai furat cuvintele din gură. Tu te afli într-o situație dificilă – mult mai dificilă decât cea în care mă aflu eu –, și îmi este groază să îți cer să dezvălui mișcările și tacticile lui Dacre, chiar dacă o fac, inevitabil. Se pare că acesta este drumul pe care ne-a fost dat să mergem noi doi, ținând cont de locul în care ne aflăm și de faptul că avem mașinile de

scris. Vreau însă, mai mult decât orice, să știu că ești în siguranță. Să te protejez cum pot mai bine, de la depărtare.

Orice informații vei descoperi și vrei să împărtășești, mi le poți trimite, dacă la rândul tău îmi vei făgădui că vei fi cu băgare de seamă. Că îmi vei distruge toate scrisorile în clipa în care le termini de citit, astfel încât să nu te incrimineze. Poate că noi doi putem contribui la scurtarea acestui război sau cel puțin putem încerca să-i schimbăm cursul. Ori poate că sper la prea mult. Am descoperit însă că zilele astea mă înclin mai mult spre versantul imposibilului. Mă înclin spre marginea magiei.

Cu drag,
Iris

P.S. Am băgat de seamă că lângă cuvântul „eclipsează" se afla un asterisc în scrisoarea ta. O scăpare?

Draga mea Iris,

De acord. Să îndrăznim a schimba cursul războiului! Scrie-mi și umple toate spațiile goale din sufletul meu!

Cu drag,
Kitt

P.S. O scăpare? Nu, Winnow! Am uitat doar să adaug o notă de subsol, care ar fi trebuit să sune astfel:

*a eclipsa: <u>verb tranzitiv</u>
a. a face să dispară un astru
b. a întrece, a depăși pe cineva (în merite, în strălucire)

Îți mai aduci aminte că mi-ai spus acest cuvânt la infirmerie, după tranșee? Credeai că venisem în Bluff ca să te eclipsez. Ți-aș repeta acest cuvânt

acum, însă doar pentru că vreau să te văd arzând strălucitor.

Aș fi fericit ca rândurile tale și ale mele să ardă împreună.

26

Povestește-mi despre Iris E. Winnow

Durerea și disconfortul pe care i le trezeau rănile i-au revenit lui Roman odată cu amintirile.

Se gândea la ce ar fi putut să însemne asta atunci când zăcea în pat, cu ochii ațintiți în întuneric, și se chinuia să respire. Când i se făcea greață, la masă, atunci când mânca alături de ofițeri și se forța să înghită mâncarea. Când stătea la birou și se lupta cu pulsația surdă din tâmple în timp ce bătea la mașină propaganda lui Dacre. Când avea parte de o clipă de singurătate noaptea și stătea în fața mașinii de scris, încercând să-și explice ceea ce trăia.

Dacre pretinde că m-a vindecat în acea zi, în Bluff. Pretinde că aș putea trăi etern alături de el, singura condiție fiind să-i rămân credincios. Cu toate astea, amintirile mele spun altă poveste, iar ceea ce simt trupește dovedește că nu sunt cu totul bine.

M-a vindecat doar cât să-i fiu de folos, de parcă mi-ar fi acoperit rănile cu un bandaj care ține totul la un loc. M-a amorțit și m-a făcut să uit cum am ajuns aici. Însă acum, că îmi aduc aminte cine am fost – se pare că din magia lui s-au desprins câteva fire.

Dacre m-a înșelat, așa cum a făcut-o cu mulți alții: ne-a făcut să credem că suntem întregi și vindecați, dar a lăsat în mod intenționat părți din noi frânte,

astfel încât să-i rămânem aproape. Spăsiți și ascultători.

Roman își scria gândurile la mașină, dar nu le permitea să aibă viață prea lungă pe hârtie. Și de această dată a smuls coala din mașina de scris, a aprins un chibrit și și-a privit cuvintele arzând.

Însă această nouă stare de fapt era adesea în centrul preocupărilor lui.

Se întreba ce efect urmau să aibă toate astea asupra lui în zile ce aveau să vină, în anii ce aveau să vină. Dacă supraviețuia războiului, cât mai avea cu adevărat de trăit? Cât de tare îl afectase gazul și era oare ceva ce se putea vindeca prin îngrijiri medicale adecvate?

Roman a dat la o parte aceste incertitudini și a urcat scara de fier cu mașina de scris în mână. Când a ajuns aproape de biroul lui Dacre, pregătit să-i dea raportul asupra a ceea ce lucrase pe ziua de azi, a simțit din nou că i se taie respirația și că îi pulsează tâmplele. Pățea de obicei asta ori de câte ori trebuia să urce o scară, așa că a încetinit, ascunzându-și șchiopătatul și acordându-și timpul necesar ca să respire adânc.

În cele din urmă, a ajuns la ultimul etaj. Și-a șters sudoarea de pe frunte și a intrat în birou.

Dacre era singur, cu privirea ațintită spre ferestre. Roman a simțit însă imediat că ceva nu e în regulă. Îi pocneau urechile din cauza presiunii din aer, de parcă o furtună ar fi fost pe cale să se pornească.

— Am venit să scriu următorul articol, sire! a început el, oprindu-se în dreptul biroului. Doar dacă nu cumva ai prefera să mă întorc mai târziu?

Dacre a rămas tăcut, de parcă nu l-ar fi auzit. Ceva ce se afla de cealaltă parte a ferestrelor îi capta cu siguranță atenția. Roman se gândea că ar putea să se strecoare afară, când, în sfârșit, zeul a vorbit. Vocea lui era moale și șlefuită, precum apa care curge printre pietre.

— Povestește-mi despre Iris E. Winnow!

Roman a împietrit, ochii căscându-i-se în cap. S-a simțit recunoscător că Dacre avea spatele încă întors la el; asta îi oferea ocazia să se adune până când zeul avea să se întoarcă. În lumina palidă a razelor de soare dintre ei pluteau firicele de praf.

— Poftim, sire?

— Iris E. Winnow, a repetat Dacre, și Roman s-a crispat. Până acum ți-ai amintit cu siguranță de ea?

Era o capcană? Un test?

Aflase oare Dacre de scrisorile lor? De întâlnirea lor fulgerătoare din Hawk Shire? De verigheta pe care Roman o ascundea în continuare în buzunar?

Era începutul sfârșitului?

Roman și-a umezit buzele. Calm! și-a zis, chiar dacă îi clocotea sângele în vene de groază. Rămâi calm!

— Vag. Nu a fost foarte memorabilă, însă cred că am lucrat amândoi la Gazeta de Oath, cam în aceeași perioadă. De ce mă întrebi de ea, sire?

— Vezi și singur! i-a răspuns Dacre, arătând spre biroul lui.

Roman a venit mai aproape. Nu observase ziarul atunci când intrase în cameră, însă acum, când și-a coborât privirea, a văzut titlul îndrăzneț, cu litere aldine din Tribuna de Cerneală:

MUZICA DIN ADÂNC: POVESTEA DE DRAGOSTE FATIDICĂ DINTRE ENVA & DACRE
de IRIS E. WINNOW

Roman a citit primele rânduri cu pulsul accelerat.

Recunoștea mitul. Îl bătuse la mașină pentru Iris și i-l trimisese cu luni în urmă, gândindu-se la acea vreme că e o poveste inofensivă. Ca o scânteie, menită să-i aprindă imaginația. Acum însă era imprimat pe hârtie

cu neobrăzare, expunând umilința lui Dacre așa cum o tăietură în carne descoperă oasele însângerate.

Era dovada grăitoare că Dacre avea o slăbiciune. Iar aceasta era Enva. O dragoste pe care nu o putea avea nicicând. Și muzica cântată pentru el, pe propriul lui tărâm. Era ceea ce dovedea că un zeu nu era pe cât de puternic și invincibil voia el ca oamenii să creadă.

— Nu îmi este cunoscut acest mit, sire! a mințit Roman, ridicându-și privirea spre ochii reci și implacabili ai lui Dacre. Este totuși chiar atât de important?

Roman spusese ceva greșit. Sau poate că spusese ceva genial. Furia i-a distorsionat zeului trăsăturile palide, dezvelindu-i caninii. Dinții lui păreau ascuțiți; ochii îi luceau întunecat. Însă, la fel de repede precum venise, emoția s-a evaporat și fața i-a căpătat o expresie neutră, aproape plictisită.

— Are vreo importanță dacă oamenii cred că o minciună este adevărul, Roman?

— Da, sire.

În gând, Roman și-a zis însă: *Înseamnă că totul este adevărat. Nu este doar un mit menit pentru amuzament, așa cum credeam cândva.*

— Așadar, povestește-mi despre ea! a insistat Dacre, făcând un pas spre el, iar umbra i s-a întins, lungă și înfricoșătoare pe podea. Cine este această jurnalistă pe nume Iris?

— Adevărul este că nu îmi aduc aminte foarte multe despre ea în afara faptului că era o fată din clasa de jos! a răspuns Roman ridicând din umeri, chiar dacă fierea îi ardea beregata.

Vorbea la fel ca tatăl lui și se ura pentru asta.

— Nu cred că ar trebui să te simți amenințat de ea, sire.

— Ah, dar nu sunt amenințat de ea, a ripostat Dacre. Dar ceea ce a scris este o minciună care trebuie să primească replică. Tu o vei scrie pentru mine, desigur.

Gazeta va lămuri lucrurile. Tu ești cel care spune povestea din perspectiva mea, și vreau ca cetățenii din Oath să știe adevărul.

— Desigur, sire!

— Ia loc, atunci! Să începem! Nu avem prea mult timp la dispoziție până când Val va veni după articol.

Roman nu-l văzuse niciodată pe acest Val, care era doar o fantomă în mintea lui, dar s-a așezat la birou și și-a scos mașina de scris.

Nu apucaseră să scrie nici trei fraze când ușa s-a dat de perete și în prag și-a făcut apariția locotenentul Shane, roșu la față.

— Am găsit mormântul, sire! a zis el gâfâind. Căpitanul Landis mi-a cerut să-ți aduc veștile de îndată.

— Mormânt? a murmurat Roman, șocat. Al cui?

O clipă mai târziu a priceput însă și a tras scurt aer în piept.

— Mormântul lui Luz Celestul! a răspuns Dacre, aruncându-i o privire lungă lui Roman, de parcă i-ar fi cântărit reacția. Zeul recoltelor și al ploii. O magie ce pare destul de inutilă, nu crezi?

Roman nu i-a răspuns. Muritorii aveau nevoie de recolte și de ploaie ca să supraviețuiască.

Dacre a părut să cântărească o idee care îi trecuse prin minte, dar în cele din urmă i-a făcut semn lui Roman să se ridice.

— Vino, ar trebui să vezi asta! Lasă-ți mașina de scris! Vom relua articolul atunci când ne întoarcem.

Roman își călca pe inimă lăsând A Treia Alouette în urmă. Dar s-a ridicat, cu inima grea ca plumbul și încărcată de groază. Fără să mai scoată vreun cuvânt, i-a urmat pe locotenentul Shane și pe Dacre pe ușă afară.

27

Zei la capetele mormintelor

În curte îi aștepta un camion cu motorul torcând. Pufăituri și fum ieșeau pe țeava de eșapament, iar Roman și locotenentul Shane au urcat în spate. Din fericire, Dacre a luat o mașină alături de un alt ofițer. Au avut parte de o călătorie plină de hurducăieli, Roman reușind să întrezărească fragmente din peisaj prin pânza camionului care fâlfâia în vânt. După ce Hawk Shire a pierit cu totul, nu a mai putut să îndure tăcerea rigidă și s-a întors spre Shane.

— Mi-ai spus în Merrow ceva ce nu am uitat. Că nu toți soldații pe care îi vindecă Dacre își pierd memoria. Pot doar bănui că aceia ca tine – cei care se înrolează de partea lui încă de la început – își pot păstra trecutul, iar cei ca mine, nu.

— O observație inteligentă, i-a răspuns locotenentul cu glas tărăgănat. Una de care ar trebui să ții cont în zilele ce urmează.

— De ce?

Shane și-a aruncat ochii spre oglinda retrovizoare, foarte murdară, a camionului, de parcă s-ar fi temut că Dacre ar fi putut să-l audă.

— Ți-a cerut să-l lași să-ți vindece din nou rănile?

Roman s-a încruntat.

— Da. O dată.

— Fără îndoială ți-o va cere din nou. Așa află cât de repede își recuperează mintea ta amintirile. Dacă există vreo posibilitate să te întorci împotriva lui.

— Nu înțeleg, a rostit el. Credeam că mi-a vindecat rănile. De ce ar fi...

— Vindecarea este întotdeauna însoțită de durere, l-a întrerupt locotenentul. Este imposibil ca durerea să fie evitată cu totul.

Roman a căzut pe gânduri, deși neliniștea îl răscolea. Shane l-a simțit, probabil.

— Am avut câțiva soldați în plutonul meu care erau ca tine. Atunci când le-au revenit complet amintirile, le-a revenit și durerea vechilor răni. Și, pentru că nu au reușit să-și ascundă neliniștea, comandantul i-a dus din nou sub pământ pentru o nouă rundă de vindecări.

Roman și-a înghițit un nod.

— Vrei să spui că le-a șters din nou amintirile.

Locotenentul nu i-a răspuns, dar a mijit ochii.

Camionul a dat într-o groapă și i-a smucit pe amândoi în față. Șocul l-a ajutat pe Roman să-și aducă aminte de poziția în care se afla. Chiar dacă Shane îi vorbea ca de la egal la egal, nu erau pe picior de egalitate.

— De aceea nu am înaintat? a schimbat Roman subiectul. Pentru că era în căutarea unui mormânt?

— Dacă trebuie să pui această întrebare, înseamnă că nu meriți să-i știi răspunsul.

Observația l-a usturat, și Roman și-a mușcat limba. A hotărât că nu avea să i se mai adreseze lui Shane, dar locotenentul l-a luat prin surprindere:

— Unde ai făcut școala, corespondent?

Roman i-a aruncat o privire în treacăt.

— De ce vrei să știi?

— Ți-am spus că sunt din Oath. M-am gândit să te întreb și să văd. Poate ne-am învârtit prin aceleași cercuri.

Puțin probabil, și-a zis Roman în gând cu un oftat.

— La Devan Hall.

— Școala pentru bogătași, deci. Ar fi trebuit să mă aștept!

Roman şi-a luat inima în dinţi, pregătit pentru alte atacuri, însă Shane doar s-a aplecat spre el. O umbră îi tăia obrazul în vreme ce lumina soarelui începea să pălească.

— Te-au învăţat despre divinităţi la Devan Hall? a murmurat locotenentul.

— Lucrurile de bază, i-a răspuns Roman. De ce?

— Presupun atunci că nu ştii ce se întâmplă când un muritor ucide un zeu, spre deosebire de cazul în care zeii se ucid între ei?

Lui Roman îi vâjâia capul. S-a gândit la cărţile de mitologie pe care le moştenise de la bunicul lui. Până şi din acele tomuri vechi lipseau pagini, la fel ca din acelea de la biblioteca publică. Erau cunoştinţe care fuseseră smulse din ele şi apoi pierdute.

— Atunci când un om ucide un zeu, a zis Roman, zeul moare. Imortalitatea lui e curmată.

— La fel şi magia! a adăugat Shane. Se disipează în eter. Puterea lui ne părăseşte tărâmul la moartea sa.

Pe Roman nu îl învăţase nimeni aceste lucruri. A meditat asupra lor o vreme, dar nu a mai avut ocazia să dea vreo replică, pentru că Shane a continuat, şoptind grăbit:

— De ce crezi că regele Cambriei a vrut ca ultimele cinci divinităţi să fie îngropate cu secole în urmă, în loc să le ucidă? Dacă i-ar fi ucis pe toţi zeii, magia s-ar fi evaporat cu totul de pe tărâmul nostru. Iar el nu voia asta. În schimb, i-a vrăjit pe zei, adormindu-i, şi i-a îngropat, astfel încât puterea lor divină să se scurgă în continuare în pământ. Astfel încât noi să ne bucurăm de beneficiile acesteia, eliberaţi fiind în acelaşi timp de zeii violenţi.

Dacă era adevărat, fusese o mişcare înţeleaptă, cu excepţia unui singur aspect urât şi inevitabil: ceea ce este adormit, la un moment dat se va trezi, inevitabil, arzând de dorinţa răzbunării.

Camionul începea să încetinească. Roman simțea că momentul oportun e pe cale să treacă.

— Și ce se întâmplă atunci când un zeu ucide un alt zeu? a întrebat el, chiar dacă în minte îi răsunau cuvintele pe care Dacre le rostise cu câteva săptămâni în urmă. „Ne naștem fiecare cu magia noastră... dar asta nu ne-a împiedicat să ne dorim mai multă putere și să căutăm căi prin care să o obținem."

Camionul s-a oprit scârțâind. Chipul lui Shane și-a reluat masca rece și indiferentă, dar, cum se ridica, i-a zis:

— Ești scriitor. Sunt sigur că-ți poți închipui, corespondent.

De la camionul parcat până la locul de odihnă al lui Luz nu era drum lung. Mormântul stătea pe o colină acoperită de iarbă, iar împrejur nu se aflau decât dealuri, un turn medieval dărăpănat și umbrele albastre ale munților din partea de nord. Roman s-a înfiorat când o pală de vânt s-a abătut asupra grupului lor restrâns. Deasupra capetelor se pregătea o furtună. Norii vineții atârnau jos, iar Roman simțea aroma ploii.

Cu părul negru în ochi, s-a tras la o parte, urmărindu-l pe Dacre, care discuta cu căpitanul Landis. Auzea fragmente din conversația lor și a reușit să discearnă că, deși harta nu fusese exactă, dealul acesta mic era fără urmă de îndoială locul de odihnă al zeului Luz. În timp ce vorbea, căpitanul ținea strâns cheia pe care o avea atârnată de gât, și abia acum Roman a înțeles că și mormintele erau ele însele porți de trecere.

Dacre a dat din cap spre căpitan, iar acesta și-a scos cheia și s-a lăsat pe vine. Landis a început să deseneze un cerc amplu pe pământ, cu vârful de fier. Roman își simțea oasele vibrând, energia statică prelingându-i-se pe piele. Nu-și dădea seama de ce acțiunea i se părea

familiară – acel act simplu de a desena în pământ –, dar a recunoscut pârâitul magiei în aer.

A făcut un pas în spate, dar a împietrit în clipa în care căpitanul a terminat cercul. Iarba se răsfira, pământul cojindu-se ca pielea moartă. Îndărăt s-a arătat o ușă care se închega în pământ, asemănătoare cu aceea de la o pivniță, doar că aceasta era acoperită cu gravuri.

Căpitanul Landis a făcut câțiva pași în spate, iar Dacre a înaintat.

Nimeni nu a făcut nicio mișcare în timp ce Dacre deschidea ușa. Aceasta părea grea și foarte veche. S-a coborât la pământ cu o bufnitură puternică și un praf auriu a plutit în aer.

O scară ducea jos, în mormânt. Dacre, complet transfigurat, părea să fi uitat de cei doi căpitani, de locotenent și de corespondentul care-l urmăreau. Singur a coborât în întuneric, exact când începea să cadă ploaia.

Roman se frământa în loc, dureros de îngrijorat. I-a aruncat o privire locotenentului, dar Shane fixa cu privirea ușa de la mormânt, cu o expresie stranie pe chip.

Nu suntem pregătiți să se trezească și un al treilea zeu, și-a zis Roman, îndesându-și mâinile tremurânde în buzunare. De ce face Dacre asta?

Răspunsul l-a lovit în acea clipă ca o săgeată.

Dacre nu trezea o a treia divinitate. Avea de gând să îl ucidă pe Luz în somn.

De cum a avut această revelație, Dacre și-a făcut apariția. Nu lipsise mai mult de un minut și avea chipul alb precum o coală de hârtie. Ochii i-au lucit în lumina fulgerelor și a trântit ușa de la mormânt cu atâta forță, încât aceasta a creat propriul ei tunet.

— Lord comandant, a rostit căpitanul Landis, a fost o reușită?

— Închide pragul! i-a răspuns Dacre aspru.

Roman vedea cum furia zeului crește din felul în care mâinile i se strângeau în pumni. Din felul în care-și trecea limba peste dinți.

Căpitanul Landis s-a grăbit să deseneze cercul invers. Pământul s-a mișcat și iarba s-a împletit la loc. În vreme ce poarta pălea, în humă a rămas o urmă palidă a cercului.

Ploaia cădea cu putere în vreme ce ei pășeau înapoi spre camion, încordați și tăcuți. Lui Roman îi vuia însă mintea. Nu se putea gândi decât la două lucruri: fie Luz se trezise deja, fie fusese ucis de altcineva.

28

Atunci când acasă nu mai miroase ca acasă

Întoarcerea în Oath nu era procesiunea triumfală pe care şi-o închipuise Iris.

Era o după-amiază cenuşie şi întunecată, o zi dintre cele care cer o cană uriaşă cu ceai negru şi o carte groasă în faţa şemineului. Din cer se cernea blând o ploaie insistentă, iar în curând drumurile din est s-au preschimbat în mlaştini cu irizaţii de la uleiul de motor. Drept urmare, câteva dintre camioane au rămas înnămolite. Plutoanele au luat-o la picior, tropăind prin iarba umedă de pe marginea drumului. La un moment dat au fost nevoiţi să se oprească pentru a lăsa să treacă o turmă de oi.

Când au ajuns în cele din urmă la periferia oraşului, l-au găsit pe cancelarul Verlice aşteptându-i în spatele unui automobil decapotabil, cu o umbrelă albă deschisă pe care o ţinea cu mâna lui albă şi subţire.

— Acela e cine cred eu că e? a mormăit Attie când Tobias a oprit motorul.

Iris a răspuns cu un oftat doar, urmărind-o pe Keegan, care a sărit din camionul aflat în fruntea convoiului şi a luat-o spre cancelar. Chiar dacă automobilul lui Tobias era cu doar câteva vehicule mai în spate, nu puteau să audă ce spune cancelarul. Fără să stea prea mult pe gânduri, Iris s-a strecurat afară.

— Încotro mergi? a întrebat-o Attie.

— Noi suntem presa! i-a răspuns Iris, cu ghetele afundate în noroi. Trebuie să auzim ce zice, nu-i așa?

A înaintat în grabă pe drum, atentă să nu alunece. Câteva secunde mai târziu, a auzit-o pe Attie venind pe urmele ei.

Fetele au păstrat o distanță respectuoasă, dar au îndrăznit să se apropie îndeajuns cât să audă ce avea cancelarul să le spună lui Keegan și armatei Envei.

— Drumul acesta trebuie să rămână deschis și utilizabil. Iar Oath este în continuare teren neutru. Nu vă pot permite ție și trupelor tale să vă strecurați în oraș.

Să se „strecoare"? Cuvântul aproape că a făcut-o pe Iris să scoată fum pe nări. A strâns din dinți și și-a ridicat privirea la cancelar. Nu avea de gând să îi permită armatei Envei să caute adăpost și provizii în oraș. Nu avea de gând să-i îngăduie armatei să îi protejeze pe oamenii din spatele zidurilor orașului.

Keegan a rămas tăcută, de parcă și ea ar fi fost șocată de faptul că intrarea le era oprită de cancelar. A zis doar, cu glas hotărât:

— Dacă asta este ce ai hotărât pentru Oath, atunci așa să fie! Vom ridica tabără aici, la marginea orașului. Nu cer decât ca răniților mei să li se ofere îngrijiri și adăpost la spital.

Cancelarul a făcut ochii mici. Părea că și-ar fi dorit ca doamna comandant Keegan să se întoarcă de unde venise și să își ia cu ea convoiul de camioane și trupele. Și-a înclinat însă capul și a zis:

— Prea bine! Atâta vreme cât drumul nu este blocat, iar trupele tale nu le provoacă nicio neplăcere cetățenilor din Oath rămânând în afara orașului, poți ridica tabără pe acest câmp.

— Și oamenii mei răniți? a insistat Keegan. Călătorim de zile întregi și au nevoie de ajutor medical!

— Voi discuta despre asta cu consiliul meu, i-a răspuns cancelarul. Între timp, răniții vor trebui să

campeze aici, cu tine, până când voi obține aprobarea.

Iris și-a încleștat fălcile. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Cancelarul i-a simțit privirea și și-a ridicat ochii, descoperindu-le pe Iris și pe Attie, umăr la umăr, afundate până la glezne în noroi. Iritarea i-a strâns buzele într-o dungă severă și i-a încruntat adânc sprâncenele deasupra ochilor ca mărgica. Iris aproape că reușea să-i audă gândurile: cât de iritante erau jurnalistele de la Tribuna de Cerneală pentru că scriau despre lucruri pe care el nu voia ca oamenii să le cunoască!

Între ei se declarase război fără cuvinte. Cancelarul și-a ocupat locul în spatele mașinii lui. Șoferul a pornit motorul și și-au văzut de drum, iar Iris a rămas tremurând, cu hainele ude de ploaie lipite de piele.

Ceața era din ce în ce mai deasă și începea să semene cu o cascadă tăcută. Dar Iris l-a urmărit pe cancelar cum se afundă și dispare în Oath și a știut exact ce articol urma să apară în ziarul de a doua zi.

— Marisol, ești sigură? a întrebat Iris pentru a treia oară. Tu și Lucy sunteți binevenite să stați cu mine și cu Forest.

Marisol a zâmbit și a lăsat jos lada pe care o căra. Părul negru îi lucea în ploaie, despletit din coada lungă.

— Îmi va fi bine aici. Vreau să rămân cu Keegan, să știi!

Iris a dat din cap, deși în stomac i se pusese un nod la ideea că urma să le lase pe Marisol și pe Keegan, precum și pe toți ceilalți soldați, să doarmă în corturi, pe pământul ud. Nici măcar nu aveau cu ce să facă focuri de tabără la care să-și gătească o masă caldă sau să-și prepare un ibric cu cafea, și Iris se întreba cu ce ar fi putut să-i ajute.

Marisol i-a citit gândurile.

— Trebuie să nu uiți că au înfruntat lucruri mult mai rele decât un strop de ploaie! a murmurat Marisol în vreme ce corturile se ridicau în continuare din pământ, de parcă ar fi fost ciuperci. Puțină vreme rea nu ne topește. Poate că mâine iese soarele.

Iris nu și-a putut ascunde grimasa. Vremea din Cambria era renumită că e capricioasă.

— Mai ai cartea cu păsări pe care ți-am dat-o? a întrebat-o pe neașteptate Marisol.

— Da. E în buzunarul hainei.

— Ai citit pagina despre albatros?

— Câteva rânduri, a răspuns Iris. Îmi aduc aminte că pot visa în timp ce zboară.

— Pot și să înfrunte vântul puternic al unei furtuni în loc să-l evite și să se îndrepte spre țărm, așa cum fac alte păsări! a adăugat Marisol în timp ce îndrepta cutele unei pături pe care o găsise în ladă. Pentru ei este mai sigur să zboare spre furtună decât să se îndepărteze de ea, oricât de contraintuitiv ni s-ar părea nouă asta. Pot zbura mii de kilometri fără să se oprească o clipă pe pământ; își cunosc punctele forte. Știu să se bazeze pe ele atunci când sunt la ananghie.

Iris a amuțit, cu mintea la cuvintele lui Marisol.

— Îmi sugerezi să fiu contraintuitivă? a întrebat-o în cele din urmă.

Marisol i-a zâmbit.

— Vreau să nu uiți că ai zburat deja printr-o furtună puternică, la fel cum am făcut-o cei mai mulți dintre noi. Iar tunetele și fulgerele cancelarului nu ne vor opri în loc acum.

— Sper că ai dreptate, Marisol.

— Când am greșit eu vreodată?

A mângâiat-o cu afecțiune pe Iris pe bărbie și apoi s-a întors ca să-i înmâneze pătura unui soldat.

Iris vedea însă cât de încordați sunt umerii lui Marisol, de parcă femeia ar fi obosit să se țină dreaptă.

De parcă ar fi știut că zborul cel lung abia acum începea, și se îndreptau cu toții spre miezul furtunii.

Tobias le-a dus pe fete cu mașina până în oraș. Lăsaseră în urmă marea de corturi și drumurile noroioase pentru cărămida și piatra cubică a orașului. Întoarcerea îi dădea lui Iris un sentiment ciudat, însă și mai ciudat era că nu mai simțea că Oath este acasă.

Au ajuns mai întâi la apartamentul lui Iris. Fata a coborât din mașină, cu privirea coborâtă la urmele pe care le lăsaseră genunchii ei în portieră. Încă avea drept dovadă vânătăile care îi reaminteau că acea cursă înspăimântătoare din Hawk Shire fusese adevărată.

— Mâine, la Tribuna de Cernealã? a întrebat Attie.

— Mâine, a aprobat Iris, gândindu-se cât de straniu avea să fie să se întoarcă la munca într-o clădire închisă după ce străbătuseră ținutul într-o mașină de curse, dormiseră în cele mai neobișnuite locuri și scăpaseră din ghearele unor copoi însetați de sânge.

— Te ajut cu bagajul până sus? s-a oferit Tobias, cu rania lui Iris într-o mână și mașina de scris în cealaltă.

— A, nu! Mă descurc. Dar îți mulțumesc, Tobias!

Iris a preluat bagajul de la băiat.

— Sper să ne revedem curând!

— Sunt sigur că voi fi prin zonă, a zis el cu o urmă de zâmbet.

Iris i-a aruncat o privire lui Attie, care se prefăcea că nu îl auzise. În timp ce urca grăbită scara, Iris s-a trezit însă zâmbind. Afară nu se lăsase pe deplin întunericul, și își închipuia că Forest nu ajunsese încă acasă.

Urma să fie surprins să o vadă. A dat de cheia de rezervă ascunsă sub o piatră de la lintou. A descuiat ușa și le-a făcut cu mâna lui Attie și lui Tobias ca să le dea de știre că ajunsese cu bine. Automobilul s-a îndepărtat pufăind gaze de eșapament, îndreptându-se spre casa lui Attie aflată în zona universității.

A păşit în apartamentul slab luminat.

Avusese dreptate, ajunsese înaintea lui Forest. Şi-a scuturat ploaia de pe ghete şi de pe haină şi şi-a lăsat jos bagajele. A aprins câteva veioze şi a rămas uimită de cât de curat şi de ordonat era locul. De faptul că apartamentul mirosea diferit. Nu într-un sens rău, dar a făcut-o să se oprească în mijlocul camerei de zi şi să tragă adânc aer în piept, întrebându-se dacă acasă avusese mereu parfumul acesta ciudat, iar ea se obişnuise doar cu el şi nu îl mai simţea.

— Nu că ar conta! a şoptit, grăbindu-se să-şi scoată hainele umede şi să îmbrace un pulover şi o pereche de pantaloni maro, despachetându-şi apoi maşina de scris pe masa din bucătărie.

A băgat de seamă o vază cu margarete, care înveseleau camera, şi două sticluţe cu medicamente prescrise lui Forest. A simţit un val de uşurare la ideea că fratele ei mersese în sfârşit la doctor.

Doar ce pusese un ibric la fiert şi începuse să scrie un articol la fel de înflăcărat despre cancelarul care le interzicea forţelor Envei să intre în oraş, când clanţa uşii a scârţâit.

A făcut o pauză.

Era cu siguranţă fratele ei, şi se simţea deopotrivă entuziasmată şi neliniştită să-l vadă din nou. S-a ridicat în picioare şi şi-a dus mâna la pandantivul pe care-l avea ascuns sub pulover. L-a strâns când uşa s-a dat de perete.

S-au auzit foşnete şi un blestem mormăit căci cineva s-a împiedicat şi a scăpat din mână o baghetă înfăşurată în hârtie de brutărie. Iris a făcut un pas în faţă, cu ochii mari. Persoana în cauză era prea scundă şi prea subţire ca să fie Forest! Şi-a dat gluga impermeabilului pe spate, străduindu-se să nu scape din mână celelalte pachete, şi Iris i-a zărit părul deschis la culoare, încreţit de ploaie, şi luciul ochelarilor de pe nas care îi erau atât de dragi.

A împietrit.

Era cu adevărat ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat să o vadă păşind la ea în apartament.

— Prindle?

29

Semnale de la etajul cinci

Sarah Prindle a înmărmurit. Buzele i s-au arcuit, formând un O perfect, și apoi a strigat:

— Winnow? Mă bucur că te-ai întors! Nu ne așteptam să vii acasă atât de curând!

„Ne"? și-a zis Iris, cu un fior alunecându-i pe șira spinării. A reușit însă să ia pachetele din brațele lui Sarah fără să-și trădeze uluirea. Erau grele și calde – o cină aromată –, și Iris le-a așezat pe masa din bucătărie, alături de mașina de scris, întorcându-se apoi ca să atârne în cuier haina udă a lui Sarah.

— Știi când ajunge Forest acasă? a întrebat-o Iris cu băgare de seamă, simțindu-se nesigură pe ea, de parcă ar fi fost o străină în propria casă.

Sarah a ridicat bagheta de pe jos și apoi și-a scos ochelarii aburiți, ștergându-i cu un colț de fustă.

— Ar trebui să intre din clipă în clipă pe ușă. De obicei ajunge înaintea mea și...

Fata a făcut o pauză, crispându-se jenată.

— Îmi pare rău, îmi dau seama că lucrurile trebuie să ți se pară foarte stranii!

— E în ordine, Prindle! a zis Iris. Sincer! Să înțeleg că acum tu și fratele meu formați un cuplu?

Obrajii fetei s-au aprins ca purpura.

— Nu! Adică... poate. Dacă mi-ar cere el. Dar nu. Ca să fiu sinceră, nu mă așteptam ca lucrurile astea să se întâmple!

S-a auzit fluieratul ibricului din bucătărie.

— Ce-ar fi să iei loc și să bem o cană cu ceai? i-a propus Iris, îndreptându-se spre aragaz. Și îmi poți povesti ce s-a întâmplat cât am fost plecată?

Sarah a dat din cap, dar pălise, de parcă și-ar fi făcut griji în privința a ceea ar fi putut Iris să creadă. Nici Iris însăși nu era prea sigură ce gândea. Dar era dornică să audă ce avea să-i spună Sarah și a adus tava cu ceaiul, așezându-se în fața ei.

— Ăăă! a început Sarah, trosnindu-și degetele. Îmi pare rău că te-am luat așa, prin surprindere, Winnow!

— Nu ai pentru ce să-mi ceri scuze! s-a grăbit Iris să-i spună. Sincer! Eu doar... sunt surprinsă, însă numai pentru că fratele meu s-a arătat foarte închis și retras de când s-a întors de pe front.

— Știu, a rostit Sarah cu un oftat. Totul a început când am trecut pe aici ca să-l întreb dacă a primit vreo veste de la tine. Când am bătut la ușă, am crezut că nu este nimeni acasă, pentru că apartamentul părea foarte tăcut și gol. Apoi am deschis ușa și Forest mi s-a părut... foarte trist. Mi-am dat seama că stătuse singur în întuneric.

Iris a simțit că i se ridică un nod în gât. Simțea că moare închipuindu-și-l pe Forest așa, și vinovăția i-a inundat pieptul, de parcă ar fi respirat sub apă. Nu ar fi trebuit să-l las, și-a zis, dar apoi și-a dat seama că, dacă ar fi rămas acasă, Hawk Shire ar fi căzut. Nu ar mai fi primit niciodată mesajul de la Roman despre asalt, iar Keegan și ultimele trupe ale Envei ar fi fost anihilate.

A turnat tăcută ceaiul în cești. Ea și Sarah și-au pus fiecare frișcă și miere, și abia apoi Sarah și-a dres vocea și a continuat:

— Forest nu prea voia să vorbească cu mine. Mi-a zis că încă nu primise nicio veste de la tine. Atunci am hotărât că nu-l voi mai deranja pe fratele tău din nou. Dar nu-mi puteam lua gândul de la cum stătea el singur în întuneric, știind că fusese în război și se întorsese. Eu... Ei bine, am hotărât să îi aduc cina a doua zi, ca să

văd dacă aflase ceva despre tine. Forest a crezut că tu m-ai pus să fac asta, pentru că a zis: „Îi poți transmite lui Iris că sunt bine." Dar m-a invitat înăuntru – cred că se simțea prost pentru că fusese atât de aspru – și am luat cina împreună. Mi-am zis apoi: Ei, atât a fost! Dar el mi-a spus că pot să trec a doua zi, pe seară, ca să întreb de tine, și că de această dată va avea el cina pregătită. Ca să fim chit, desigur.

Cu obrajii îmbujorați, Sarah și-a ridicat ochii și i-a întâlnit privirea lui Iris.

— Și așa a început. Îmi e ușor să vorbesc cu el. În primul rând pentru că știe să asculte atât de bine și își amintește tot ceea ce spun, așa cum nimeni nu a mai făcut-o până acum.

Iris nu și-a putut ascunde zâmbetul. Era gata să-i spună lui Sarah cât de recunoscătoare îi este, dar în acea clipă, în depărtare, s-au auzit împușcături.

— Ce-a fost asta? a făcut ea, ridicându-se de la masă.

— E probabil doar un foc de avertizare, a opinat Sarah, deși avea capul băgat între umeri.

— Foc „de avertizare"? a repetat Iris, neîncrezătoare. Tras de cine?

— De Cimitir.

— Și ăștia cine mai sunt?

— Păzesc orașul, i-a explicat Sarah, dar vocea ei suna aproape ca o șoaptă, de parcă pereții ar fi avut urechi.

— E mâna cancelarului aici?

— Lumea așa zice, deși, sincer, eu nu cred. Ce cred eu? Mi se pare că domnul cancelar pierde controlul asupra orașului. Cimitirul pretind că nu se supun niciunui zeu și au instituit starea de asediu fără aprobarea cancelarului. Doar ei au voie să bântuie noaptea pe străzi, încercând s-o vâneze pe Enva.

Lui Iris îi plesnea capul de la atâtea informații noi. Nu avea idee că în oraș se petrecea ceva de un asemenea calibru și s-a întrebat ce altceva se mai schimbase cât fusese plecată. Apoi a lovit-o revelația: bineînțeles că

Verlice încerca să țină armata la porțile orașului dacă Oath era în fapt comandat de un grup de militanți. Dacă i-ar fi permis lui Keegan și trupelor ei să intre, ar fi avut un conflict armat și poate ar fi urmat vărsări de sânge.

— Cine sunt acești oameni? a întrebat Iris. Și de ce trag focuri de avertizare?

— Cei mai mulți dintre noi nu știm cine sunt cu adevărat, a răspuns Sarah. Își ascund identitatea. Pe timpul zilei ar putea fi oricine. Pe timp de noapte patrulează străzile cu măști și mitraliere și trag focuri de avertizare atunci când descoperă că cineva a ieșit pe străzi după ce s-a dat stingerea. Pretind că stau de veghe ca să ne protejeze, dar eu cred că este vorba despre putere.

„Măști și mitraliere."

Iris s-a înfiorat, pentru că aceste cuvinte îi trezeau amintiri. Din noaptea în care fetele intraseră pe furiș în muzeu și Iris stătuse atârnată de o sfoară. Pe sub ea trecuseră atunci patru inși cu măști, iar ea crezuse că este pe cale să se dea o altă spargere. Și-a amintit apoi de toate cuvintele inscripționate pe clădiri – locul zeilor e în mormânt – și și-a dat seama că această stare de neliniște mocnea de ceva vreme.

A pășit spre fereastră, unde întunericul se prelingea prin draperii. Le-a dat la o parte puțin și a privit amurgul diluat de ploaie. Nici jumătate de minut mai târziu, ușa de la intrare s-a dat de perete. Era Forest – ud până la piele, gâfâia, dar fața îi era întoarsă spre lumină. Spre masa la care stătea Sarah.

— Ai ajuns! a zis, închizând ușa în urma lui. Am auzit o împușcătură. Mi-am făcut griji...

Iris rămăsese împietrită în dreptul ferestrei. Ușurarea i-a înmuiat respirația, pentru că își vedea fratele ajuns în siguranță acasă. Bucuria aceasta îi era însă eclipsată de faptul că își dădea seama că ea era cea în plus. Îndepărtată, ca o lună care se desprinsese de pe orbită.

— Nu-ți face griji, sunt bine! a răspuns Sarah, cu mâinile lipite de piept. Și sora ta la fel!

Forest a împietrit. Simțise însă probabil privirea lui Iris sau poate că îi auzise respirația tremurată. S-a răsucit și a văzut-o, stând încă în dreptul ferestrei.

— Bună! a șoptit Iris.

Forest a căscat gura la ea, cuprins de o stare de șoc la fel de tangibilă ca ploaia. Într-o clipă a ajuns însă la ea și a strâns-o în brațe, ridicând-o de la pământ.

Iris nu și-a dat seama de ce îi venea să plângă până în clipa în care a simțit bucuria pe care o emana fratele ei, cald ca o sobă în mijlocul celei mai geroase nopți. Senzația era aproape aceeași ca în vremurile de altădată, cu mult înainte de război. Forest simțea că îi are pe cei dragi aproape și în siguranță. Și Iris ar fi dat orice să poată simți și ea la fel.

Au luat masa împreună și Iris a băgat de seamă cum o privește Forest pe Sarah.

Blând, des și cu multă atenție.

Îi reamintea lui Iris de cum se uita pe vremuri Roman la ea, lucru care îi trezea și bucurie, și tristețe. Un amestec ciudat, dulce-amărui, care îi aducea lacrimi în ochi.

A clipit și gândurile i s-au întors rapid la război, apoi la distanța care se întindea acum între ea și Roman. La pericolul în care se afla.

Când Forest a mers să ducă vasele la chiuvetă, Iris a oprit-o pe Sarah și i-a vorbit pe un ton scăzut:

— Îți mai aduci aminte ce mi-ai spus despre persoana care aduce articolele lui Roman la Gazetă?

Sarah a făcut ochii mari. I-a aruncat o privire lui Forest, care spăla vasele cu spatele întors la ele.

— Da. Dar de ce întrebi?

Iris s-a aplecat spre ea.

— Când mai vine la birou? Și la ce oră?

— Mâine-dimineață, la nouă fix! Doar nu te gândești să-l înfrunți, nu-i așa? Te rog, nu o face! Are ceva foarte sinistru.

Iris a clătinat din cap.

— Nu, nici nu mă va vedea. Dar crezi că mi-ai putea da un semnal?

— Un semnal?

— Da.

Iris a băgat de seamă batista albastră pe care Sarah o avea legată la gât.

— Ai putea să-ți îndrepți eșarfa spre fereastră de cum iese din birou, mâine-dimineață? Ca să o văd de jos, din stradă, și să știu când se pregătește să iasă din clădire?

— Da, pot s-o fac! a zis Sarah, pigulind o ață din puloverul pe care îl purta. Dar ce ai de gând să faci?

Iris și-a mușcat buza. Forest trebuie să le fi simțit șoaptele conspirative, pentru că și-a aruncat privirea peste umăr și a ridicat din sprânceană.

Iris i-a zâmbit fratelui ei, acesta întorcându-și în cele din urmă atenția la vase. Și Iris i-a șoptit lui Sarah:

— Trebuie să găsesc o ușă cu magie.

A doua zi de dimineață, la nouă fără zece, Iris aștepta la umbra clădirii în care lucrase cândva, tocindu-și flerul de jurnalistă cu necrologuri, anunțuri și reclame. Locul în care îl cunoscuse pe Roman. Gazeta de Oath era la etajul cinci, iar Iris știa exact la ce rând de ferestre să privească.

Acum își ținea ochii ațintiți asupra geamului, așteptând semnalul din partea lui Sarah. Strada care se întindea în fața sa era aglomerată, mașinile, trăsurile și pietonii deplasându-se necontenit dintr-un loc într-altul.

În mod straniu, era un loc în care te simțeai atât singur, cât și împlinit, înconjurat de oameni care te-ar fi putut recunoaște sau nu. Oameni care nu știau cum te

cheamă sau de unde vii, dar care împărțeau cu tine același aer – aceeași clipă suspendată în timp.

Ceasul a bătut ora nouă.

S-au scurs două minute, două minute cât doi ani. Iris a văzut-o apoi. Sarah își lipise batista de geam.

Omul lui Dacre părăsise Gazeta.

Și-a mutat privirea la ușile din sticlă ale clădirii, înalte și încadrate de oțel, lucind permanent în vreme ce oamenii intrau și ieșeau pe ele. Era ușor să ratezi o persoană care s-ar fi strecurat prin îmbulzeală, dar Iris știa cât de încet merge liftul din clădire și a dedus când avea să iasă individul.

L-a zărit – o siluetă mlădioasă, cu pelerină și gluga trasă pe cap.

A coborât sprinten scările din marmură și a luat-o spre nord.

Iris a pornit după el.

A păstrat distanța, deși de câteva ori și-a făcut griji că avea să-l piardă în mulțime, apoi s-a apropiat pe cât de mult îndrăznea. S-a oprit și ea când s-a oprit el, cu inima bătându-i mai tare de groază, dar bărbatul se oprise doar ca să cumpere două ziare de la un băiat. Gazeta și Tribuna.

Individul și-a văzut apoi de drum cu pas grăbit. Iris l-a urmat.

În cele din urmă, au ajuns în partea de nord a orașului, deasupra râului cunoscut acum sub numele de „Coroana". Era partea mai bogată a orașului Oath, iar lui Iris nu îi erau familiare aceste străzi. Și-a strâns mai tare trenciul pe ea, tremurând când s-a coborât ceața.

Într-un final, bărbatul a ajuns în fața unei porți uriașe din fier, cu finisaje din perle strălucitoare de bronz. Aceasta s-a deschis în fața lui și apoi s-a închis la loc cu un zgomot metalic.

Iris a rămas în urmă ca să se poată preface că pur și simplu se plimba prin fața porții. S-a oprit însă îndeajuns cât să privească drumul lung și pietruit de

dincolo de poartă. Ducea la o moșie maiestuoasă aflată pe un deal înverzit, cu o curte îngrijită, acoperită de văluri răsucite de ceață.

A împietrit, cu mâinile adânc îndesate în trenci.

Ochii i s-au întors din nou la poartă și la stâlpii din cărămidă. Pe o piatră netedă, amplasată pe coloana din dreapta, la nivelul ochilor, era cioplit un nume. Un nume care i-a tăiat respirația:

MOȘIA KITT.

30

Nu lăsa această libertate să te ducă de nas

Acesta este un test pentru a verifica funcționarea tastelor R și E.

ERERRRRRRR EEEE RRRRR

R

E

E

??

Iris!

Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Kitt

KITT!

În CASA TA se află o UȘĂ către lumea SUBPĂMÂNTEANĂ. Știai asta?!

xI

P.S. Îmi pare rău! Nu am vrut să te sperii.

P.P.S. Și da, știu că am încălcat regula scriindu-ți prima. Îmi poți face morală mai târziu. (În persoană... de preferat.)

Pe zei, Iris! Inima încă-mi bubuie în piept la ideea că ai fi putut să-mi scrii că s-a întâmplat ceva

îngrozitor.

(Notă: Promit că îți voi face morală mai târziu! În persoană, așa cum ți-ar plăcea.)

Și nu, nu știam că există un prag activ pe proprietatea părinților mei, dar ar fi trebuit să mă aștept la asta. Pot spune și că gsrmyl – stai! Iartă-mă, trebuie să plec! Îi aud chemându-mă. Până când îți voi putea scrie din nou, ai grijă de tine!

Cu drag,
Kitt

Cel care bătea la ușa lui Roman era locotenentul Shane.

— Ai fost chemat! i-a zis el scurt prin ușă.

— Vin imediat! i-a răspuns Roman în timp ce degetele îi alergau pe mașina de scris, grăbit să încheie scrisoarea către Iris.

A smuls foaia mușcându-și buzele și a strecurat scrisoarea pe sub ușa dulapului.

Și-a împachetat apoi mașina de scris și a pășit în hol, crezând că avea să-l găsească pe Shane așteptându-l. Coridorul slab luminat era gol însă, așa că a pornit spre fabrică singur, prin ploaie, împovărat de aceleași curiozități și întrebări pe care le avusese și cu o zi înainte, la mormântul lui Luz. Voise să discute iar cu locotenentul între patru ochi, dar nu i se oferise ocazia, iar acum, în timp ce urca scările spre ultimul etaj al fabricii, medita pentru a mia oară la cheia care crease o poartă de trecere în pământ. La expresia pe care o avea Dacre atunci când ieșise din mormânt.

Ce văzuse? Luz e cu adevărat mort?

Spre uimirea lui Roman, biroul lui Dacre, cu ușa închisă, era păzit de doi soldați.

— Comandantul suprem nu dorește să fie deranjat în această clipă, i-a zis unul dintre paznici.

— Am fost chemat de el acum, a replicat Roman, oprindu-se ezitant în loc. Să revin mai târziu?

Soldații au făcut schimb de priviri. Era clar că se temeau de furia lui Dacre, fie că aceasta ar fi fost trezită de faptul că-l întrerupeau, fie de acela că-i expediaseră corespondentul-jucărie.

— Intră, atunci! i-a zis celălalt paznic, înclinându-și capul spre ușă.

Roman a dat din cap și a trecut printre ei, strecurându-se în birou.

Primul lucru care i-a atras atenția a fost cât de întuneric era înăuntru. În ciuda peretelui acoperit cu geamurile pe care șiroia ploaia, umbrele după-amiezii se strângeau în adâncul colțurilor și în jurul mobilierului. Pe birou erau aprinse doar câteva lumânări, cu flacăra pâlpâind, de parcă ar fi fost curent.

Roman a rămas drept, încordat din cauza nesiguranței, în vreme ce ochii îi săgetau întunericul. Dacre nu era înăuntru, și s-a întrebat dacă zeul se întorsese singur la mormântul lui Luz. Și-a întors spatele, gata să plece, când a auzit pe cineva respirând. Adânc și greoi, ca atunci când dormi.

Roman și-a înghițit un nod și a înaintat încet spre centrul încăperii, unde se zăreau lucind bucle aurii, revărsate pe brațul unui divan. Era Dacre, care dormea pe perne, cu mâinile împreunate pe piept, ochii închiși și gura relaxată.

Cândva, Dacre îi spusese lui Roman că zeii au nevoie de foarte puțin somn, lucru care l-a făcut să se întrebe de ce acum se făcea vulnerabil.

Roman a pășit mai aproape, inima începând să-i bată mai tare în piept.

Aș putea să-l ucid, și-a zis, privind de sus chipul liniștit al lui Dacre. Aș putea să-l ucid și să pun capăt aici și acum.

Singura armă pe care o avea la îndemână era mașina de scris, închisă în cutia ei. Asta l-a făcut să-și dea rapid seama că nu știa care este cea mai eficientă cale prin care să ucizi o divinitate, chiar dacă ar fi avut o sabie sau

un pistol ori un chibrit cu care să dea foc și să-i ardă trupul nemuritor până când s-ar fi făcut cenușă.

În ciuda acestei revelații, Roman și-a rotit privirea prin încăpere, întrebându-se dacă se găsea vreo armă ascunsă prin colțurile întunecate. Nu se zărea niciuna, dar ochii i s-au oprit la sfeșnic, în jurul căruia erau împrăștiate hărțile.

Își dorise să cerceteze din nou harta lumii subpământene, așteptând clipa oportună, când avea să rămână singur cu desenele.

A mers la masă și și-a așezat palma pe desenele detaliate care înfățișau Cambria, urmărind cum se luminează harta de sub acestea. A studiat-o, ochii alergându-i în lungul rutelor active, tocmai până în Oath. De această dată știa ce să caute, și, chiar dacă orașul era în mare parte adormit și întunecat, pentru că se lucra încă la drumuri, o singură arteră strălucitoare se întindea pe sub oraș, drept spre inima lui, până în partea de nord.

Ruta care era activă în prezent.

Ducea spre un cerc albastru, pâlpâitor, care însemna moșia Kitt. Exact așa cum bănuia Iris, și Roman și-a zis că ar fi trebuit să se gândească mai devreme că tatăl lui e probabil implicat. Își amintea de trăsăturile magice ale casei în care crescuse, iar acum vedea că probabil erau legate de ușile tărâmului subpământean.

Unde se află celelalte praguri?

S-a aplecat mai aproape ca să cerceteze detaliile orașului. A studiat ruta activă și a băgat de seamă că mai existau și alte cercuri, care nu erau aprinse albastru. Atunci, existau și alte uși magice? La acestea se adăugau toate drumurile despre care știa că trec pe sub Oath și sunt încă în reparații. Ar fi putut să existe sute de uși! Și-a acordat trei secunde ca să memoreze drumul aprins și cercurile, apoi și-a ridicat mâna și s-a îndepărtat de hartă.

A păşit spre biroul care îi fusese alocat şi a scos o foaie albă de hârtie dintr-un teanc. Cu ochii închişi, a revăzut prin faţa pleoapelor drumul iluminat. Îl avea întipărit în minte, şi l-a desenat pe cât de bine se pricepea pe foaie, folosindu-se de un stilou cu cerneală.

Brusc, încăperea a părut să îngheţe.

Roman a deschis ochii.

Dacre începuse să mişte pe divan. Respiraţia i s-a accelerat, de parcă ar fi avut un coşmar, şi şi-a strâns mâinile în pumni. Roman şi-a aruncat privirea spre uşă, măsurând distanţa până la ea. Nu avea timp să se strecoare afară înainte să se trezească Dacre, ceea ce însemna că avea nevoie de un pretext care să-i justifice prezenţa. A băgat de seamă că Tribuna de Cerneală se afla încă pe biroul lui. Articolul lui Iris, despre povestea blestemată de iubire a lui Dacre şi Enva, era botit, de parcă ar fi fost manevrat cu brutalitate.

Roman a însemnat trei potenţiale uşi pe harta lui schiţată în fugă, identificând trei clădiri din Oath care ar fi putut adăposti praguri magice. Apoi s-a străduit să împăturească hârtia şi să o vâre în buzunar. A început să-şi despacheteze maşina de scris, de parcă s-ar fi aflat la una dintre întâlnirile obişnuite de lucru, când vocea lui Dacre, umbrită de furie, a spart tăcerea:

— Enva.

Glasul zeului i-a îngheţat sângele în vene. A împietrit, urmărindu-l pe Dacre cum se ridică în capul oaselor pe divan. Zeul avea spatele întors la el; Dacre nu îl văzuse, şi şi-a acoperit faţa cu mâinile – un gest atât de uman, că Roman a simţit un junghi în piept.

— Sire, a rostit Roman cu glas răguşit, zicându-şi că ar face bine să-şi anunţe prezenţa. Am venit ca să terminăm articolul.

Dacre nu s-a clintit. Părea o stană de piatră, căci prezenţa lui Roman nu i-a trezit absolut nicio reacţie, nici măcar nu l-a făcut să tragă aer în piept.

— Eşti bine, sire?

— Ieşi afară! i-a cerut Dacre pe un ton jos şi aspru.

Roman nu a aşteptat să i se mai spună şi a doua oară. Scuturat de un fior, şi-a luat maşina de scris şi a fugit.

Câteva ore mai târziu, chiar înainte de lăsarea serii, Dacre a trimis după el.

Locotenentul Shane a venit din nou după Roman, cu o expresie distrasă, de parcă ar fi fost plictisit.

— De data asta sunt cu adevărat chemat? l-a întrebat Roman uşor ironic.

Shane l-a privit în ochi, impasibil.

— Ce-i cu asta? Nu ai scris un articol pentru el, aşa cum e norma, în fiecare după-amiază?

Roman s-a încruntat. Se pregătea să-l întrebe pe Shane dacă ştiuse că Dacre dormea, ori dacă bănuise doar şi voise să se asigure, când locotenentul i-a zis:

— Lasă maşina de scris! Nu vei avea nevoie de ea.

Roman a rămas pe loc, cu mâna întinsă spre mânerul valizei. Dacă nu avea nevoie de maşina de scris, atunci ce voia Dacre de la el? Nu putea fi nimic bun, având în vedere că mai devreme Roman îl surprinsese într-un moment vulnerabil.

L-a urmat pe Shane fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsând-o pe A Treia Alouette în urmă în camera lui. Mintea îi era prea ocupată de grijile pe care şi le făcea ca să mai stea la discuţii cu Shane, iar locotenentul înainta în pas grăbit pe drumurile şerpuitoare ale oraşului Hawk Shire. Roman avea la el doar verigheta lui Iris şi harta cu rutele din Oath pe care o desenase singur, ambele fiind ascunse adânc în buzunar. Faptul că avea asupra sa aceste lucruri începea să-i creeze o stare de disconfort.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar, când au ajuns la birou, sudoarea îi aluneca pe şira spinării şi îl treceau valuri de greaţă.

Dacre nu era singur. La dreapta zeului stătea un bărbat înalt și palid, cu o pelerină neagră prinsă de guler. Avea chipul ascuțit, ca fațetele unei pietre cioplite, și ochii reci și înguști ce sclipeau cercetător în timp ce-l studiau pe Roman.

— M-am gândit la articolul pe care plănuiam să-l scriem, Roman! a început Dacre.

Vocea zeului era languroasă. Nu se citea în ea nimic care să amintească de coșmarul pe care îl avusese sau de furia întipărită atunci pe chipul lui, deși Roman simțea încă ecoul numelui zeiței, la ore bune după ce fusese rostit.

„Enva."

Dacre o visase.

Ce însemna asta pentru ei, pentru război? I se părea că mersul lucrurilor suferise o schimbare, însă Roman simțea doar cum i se mișcă nisipul sub tălpi, nesigur de flux și de reflux.

Și-a strâns mâinile la spate ca să-și ascundă tremurul.

— Ce articol, sire?

— Cel care va răspunde articolului scris de Iris E. Winnow pentru Tribună, în care îi cântă Envei isteţimea, înșelătoriile și victoria pe care a obținut-o asupra mea.

Dacre a făcut câțiva pași spre Roman, distanța dintre ei micșorându-se, până când umbra zeului i-a atins picioarele.

— Și ce ai decis, sire?

— Te trimit în Oath! Vreau să te întâlnești cu Iris E. Winnow. Mi-ai spus că ai lucrat cu ea la un moment dat și că vă cunoașteți. Ar fi dispusă să discute cu tine?

— Păi... da, cred că da, sire! Dar de ce...

— Nu doar că scrie bine, dar e și favorizată de Tribună, un ziar care câștigă în popularitate din ce în ce mai mult, l-a întrerupt Dacre. În plus, scrie pentru Enva. Simt influența zeiței asupra ei – îi revendică cuvintele și le întoarce împotriva mea. De aceea vreau să

i-o fur nevestei mele. Aș vrea ca Iris E. Winnow să scrie pentru mine. Dacă ești de acord să mergi în Oath în numele meu, atunci vei lua asta și te vei întâlni cu ea într-un loc public.

Dacre i-a întins un plic. Avea o nuanță deschisă de albastru, asemănătoare culorii oului de măcăleandru, sclipitoare în lumina după-amiezii târzii. Pe el era scris caligrafic Iris E. Winnow – simplul fapt că i-a văzut numele i-a făcut inima să bată mai tare –, și Roman s-a întins să ia plicul.

Era pe cale să meargă acasă.

Era pe cale să o revadă pe Iris.

— Când ar trebui să plec, sire? a întrebat Roman, ridicându-și ochii către privirea neabătută a lui Dacre.

— Vei pleca acum.

— Acum?

— Val este aici și te poate escorta până în oraș.

Dacre a arătat spre bărbatul ciudat cu pelerină care îl privea pe Roman în continuare, așa cum un șoim urmărește un șoarece.

— Dacă pleci în seara asta, vei ajunge în Oath până la răsăritul soarelui.

Oath rămânea așadar la o distanță bună de locul în care se aflau, dar Roman avea acum ocazia să vadă cum călătorea Val. Avea șansa să descopere unde se afla mai precis portalul de pe moșia familiei sale și să vadă ruta cu ochii lui.

Și-ar fi dorit doar să fi avut mașina de scris la îndemână. Iris nu avea să știe că vine. Urma să o ia prin surprindere și, așa cum spusese Dacre, întâlnirea lor trebuia să se desfășoare într-un spațiu public. Cel mai probabil pentru că Val avea să-i supravegheze, ca să se asigure că nu se întâmplă nimic suspicios.

Simțea că este riscant să se întâlnească cu Iris fără să o anunțe mai înainte. Se simțea însă și eliberat, ca o pasăre căreia i se deschide portița unei colivii aurite.

Nu lăsa această libertate să te păcălească! Avertismentul l-a pătruns cu înfrigurare. Dintr-odată, Roman și-a venit în simțiri.

— Sunt pregătit, sire! a spus. Dar hainele mele... oare e bine să merg așa în oraș?

Roman și-a coborât privirea la salopeta de un roșu-închis, care proclama sus și tare că este CORESPONDENT SUBPĂMÂNTEAN.

— Vei avea ocazia să îți schimbi hainele după ce ajungi.

Dacre i-a aruncat o privire lui Val, care doar a ridicat surprins din sprânceană.

— Și vreau să mai transmiți un mesaj din partea mea cât ești în Oath.

— Desigur, sire. Care este mesajul?

Dacre i-a întins un al doilea plic, de aceeași culoare ca primul. Destinatarul era diferit, însă cu o tot atât de mare însemnătate, și Roman l-a fixat cu privirea pentru o clipă doar.

Dl. Ronald M. Kitt.

— O scrisoare pentru tatăl meu? a întrebat Roman pe un ton nesigur.

— Într-adevăr! i-a replicat Dacre amuzat. Te vei întâlni cu el.

Fără să mai adauge ceva, Roman a luat plicul. Se simțea rigid, ca acoperit de o pojghiță de gheață, la ideea că urma să-și vadă tatăl. Ultimele cuvinte pe care și le spuseseră nu fuseseră unele amabile, blânde. Lui Roman nu-i plăcea să își aducă aminte de ele, să își amintească de ziua în care îl văzuse pe tatăl lui furios și pe mama lui plângând. Ziua în care renunțase la tot ca să o urmeze pe Iris în vest. Renunțase la postul lui de la Gazetă. Rupsese logodna cu Elinor Little, pe care tatăl lui o alesese pentru că își dorea să se asigure că familia Kitt este în grațiile lui Dacre pe timpul războiului.

Roman lăsase totul în urmă fără să privească înapoi.

I se părea straniu că Dacre avea acum încredere în el orbește; zeul îl trimitea acasă, știind că astfel aveau să-i revină toate amintirile. Ceva nu se lega, și Roman s-a întrebat dacă e vorba despre un test. Dacre știa că cineva dintre ai lui îl trădase. Poate că așa încerca să dovedească nevinovăția lui Roman sau, în cel mai rău caz, să vadă dacă Roman e trădătorul.

Dacă așa stăteau lucrurile, nu putea lăsa adevărul să iasă la suprafață.

Cu toate acestea, a îndrăznit să-l privească pe Dacre în ochi și să-i adreseze o ultimă rugăminte:

— Îmi permiți să-mi petrec noaptea alături de familia mea? A trecut foarte mult timp de când mi-am văzut părinții ultima oară și mi-ar plăcea să petrec ceva vreme cu ei înainte să mă întorc la tine.

Dacre a rămas tăcut. Aerul părea rarefiat – așa cum tros-nește eterul înainte să lovească fulgerul. Roman s-a pregătit sufletește, așteptând dezlănțuirea furtunii.

— Da, a răspuns în cele din urmă Dacre cu un zâmbet. Nu văd de ce nu. Petrece o noapte alături de familia ta! Adu-ți aminte ce este adevărat și ce e fals și nu uita tot ce am făcut pentru tine! Val te va aștepta a doua zi dimineața, ca să te aducă înapoi la mine.

Era vorba, într-adevăr, despre un test. Dacă nu reușea să-l convingă pe Dacre de dedicarea și devotamentul lui după recuperarea memoriei, ar fi putut sfârși într-o altă încăpere rece din adânc, fără să-și mai amintească propriul nume. Fără să și-o mai poată aminti pe Iris.

Ideea era agonie pură. O săgeată înfiptă în coaste.

— Mulțumesc, sire! a reușit să rostească.

Se pregătea să plece, chiar și fără mașina de scris, dar zeul s-a apropiat de el și i-a șoptit:

— Întotdeauna e mai bine să vorbești mai puțin și să îi lași pe ceilalți să se întrebe unde ai fost și ce gândești. Lasă-i să-și închipuie ce ar putea să fie! Misterul înseamnă putere. Nu ți-o risipi pe a ta!

Lui Roman îi stătea pe limbă un răspuns aspru, dar a tușit doar. Fii supus! Convinge-l de loialitatea ta! A simțit o durere în piept când a răspuns:

— Da, sire! Voi ține cont de aceste lucruri.

Concediat, l-a urmat pe Val, trecând pe lângă locotenentul Shane, care stătuse tăcut ca o statuie și luase seama la tot, cu ochi vicleni. Roman a părăsit biroul și a început să coboare pe scara înaltă, în spirală.

Merg acasă! și-a zis, și entuziasmul l-a ajutat să înfrunte durerea pe care o simțea la fiecare pas și faptul că respira greoi. Iris, vin la tine!

Însă chiar înainte ca el și Val să treacă pragul tărâmului subpământean, avertismentul i-a răsunat din nou în urechi, ca o șoaptă:

Nu lăsa această libertate asta să te păcălească!

31

Gravitația într-o altă lume

Roman l-a urmat pe Val prin pasajele subpământene.

Au mers pe drumuri care coborau, de parcă s-ar fi afundat într-o lume care se afla și mai în adânc. Una mai întunecată, mai veche. Când au ajuns la o ușă cu rune săpate în ea, Val a scos o cheie ce-i atârna de lanțul din jurul gâtului. Încă una dintre cele cinci chei magice, și-a zis Roman, privind cum se descuie ușa.

Și-au continuat drumul. Aerul era greu și dens, aproape solemn, și în curând a început să poarte până la ei adierea sulfului și a cărnii putrezite.

Roman și-a întins mâna spre perete ca să-și găsească echilibrul și a simțit că în lungul pietrei creșteau mărăcini. A înghițit cu greu în sec și s-a întrebat dacă nu cumva permisia oferită de Dacre fusese doar o farsă, iar Val îl ducea la un nivel inferior ca să se descotorosească de el.

Răzbunarea era mai dulce dacă ucideai pe cineva după ce îi dăduseși speranțe?

Roman s-a cutremurat, pentru că pasajul cu spini dădea în sfârșit într-un peisaj deschis, vast. Bălțoace galbene, bolborositoare, răspândeau o lumină galbenă din podeaua de piatră și scoteau fuioare de fum, iar tavanul era atât de înalt, încât era imposibil să-l vezi. Se simțea de parcă s-ar fi aflat sub un cer nocturn înțesat de stele, și și-a ridicat privirea în sus, spre acele umbre, simțindu-se mic și cuprins de dor.

— Ai grijă pe unde calci! l-a avertizat Val, care începuse să se strecoare în jurul lacurilor galbene, împrăștiind aburul cu pașii lui lungi și pelerina fluturândă.

Roman s-a grăbit să țină pasul. Aerul putrid l-a făcut până la urmă să tușească în mânecă. A început să respire pe gură, cu stomacul întors pe dos de teamă și greață.

Voia aer curat. O cană cu cafea fierbinte. Ceva care să-i aline disconfortul din piept și gât.

— Fără mișcări bruște! a zis Val, încetinind pasul.

— În ordine!

Și-a înghițit un nou acces de tuse.

O jumătate de minut mai târziu a înțeles la ce se referise Val. Printre fuioarele de abur sulfuros, pe pământ se profila amenințătoare umbra uriașă a unui dragon care parcă îi aștepta. Era un eithral, și-a dat seama, trăgând aer în piept. Aripile lui zimțate stăteau întinse, înmuiate de căldura emanată de bălți, iar trupul acoperit de solzi albi lucea iridescent. Avea botul închis, însă dinții lungi, subțiri ca niște ace, încă se zăreau, sclipind precum gheața, pe când ochii roșii și stranii erau mari cât palma lui Roman, iar unul dintre ei se fixase asupra lui atunci când se oprise brusc.

— Mergi înainte! i-a cerut Val cu glas jos. Încet și hotărât. Urmează-mă! Mă voi apropia de el pe partea lui stângă.

Să se „apropie"? Roman ar fi vrut să protesteze, dar a urmat instrucțiunile lui Val. Și-a încetinit pașii și a rămas în umbra acestuia. Atunci a văzut șaua pusă eithralului, cuibărită între aripi, pe spinarea acoperită de coarne.

— La naiba, vorbești serios? a întrebat Roman, clănțănind din dinți în vreme ce era scuturat de un fior. Cum îl vei controla? Nu are căpăstru!

Val s-a urcat în șa cu ușurința pe care ți-o conferă antrenamentul.

— Vrei să mergi pe jos până în Oath sau vrei să zbori?

Protestele i s-au topit lui Roman pe vârful limbii. Nu știa dacă are destulă putere ca să se ridice în șa și să stea pe spatele creaturii care îl rănise. Îi tremurau însă picioarele – Nu pot merge pe jos până în Oath! – și inima îi bubuia în piept. Se simțea în același timp extenuat și surescitat, și și-a zis în cele din urmă că se făcea în mod simbolic dreptate. Un eithral avea să-l poarte, cu harta în buzunar, până în orașul în care Dacre era predestinat să fie învins.

Un eithral era pe cale să-l poarte în zbor până la Iris.

I-a imitat mișcările lui Val și s-a ridicat în scară. S-a așezat apoi cu sentimentul că trăiește încarnarea imposibilului.

— Să nu-ți dai drumul! i-a zis Val aspru. Decolarea este întotdeauna dificilă.

Roman a apucat marginea șeii de piele cu degete albite și și-a înfipt genunchii în ea până a simțit durere. Nu se simțea deloc îndeajuns de sigur ca să se ridice de la pământ călare pe una dintre creaturile nu-tocmai-mitice ale lui Dacre. O creatură care provocase devastări, suferințe și morți.

A închis ochii strâns. Se lupta să nu-și verse ultima masă. Pe piele începeau să-i alunece broboane reci de sudoare, dar și-a poruncit ferm: Deschide ochii!

Roman i-a deschis, privind din nou în jur. Cu câteva luni în urmă nu ar fi avut cum să-și imagineze că ar putea să trăiască un moment cum era cel de față. Ba nici cu câteva săptămâni în urmă! Și voia să se lase pătruns de ceea ce trăia. Nu ar fi putut să-și închipuie că avea să ajungă pe tărâmul subpământean, sub straturi peste straturi de pământ, într-o lume închegată din nopți fără stele și fum molatec, pe cale să călărească un eithral.

În clipa de dinainte de zbor, când aerul se umple de nerăbdare și mirare, Roman a auzit vocea lui Iris în minte.

„Am descoperit însă că zilele astea mă înclin mai mult spre versantul imposibilului. Mă înclin spre marginea magiei."

Cuvintele ei l-au ancorat. Și-a închipuit-o bătând la mașină în lumina lumânărilor, de parcă ea ar fi fost forța lui gravitațională.

Val a scos un flaut mic pe care îl avea atârnat de lanțul de sub cămașă. A suflat trei note lungi, argintii – care au sclipit în aer ca razele de soare printre picături de ploaie –, și eithralul și-a scuturat capul și a început să bată din aripi.

Bineînțeles! aproape că a râs Roman. Sunt controlați de un instrument muzical. De muzică.

Eithralul a rămas supus celor trei note de flaut chiar și după ce acestea s-au pierdut în întuneric. Aripile creaturii învârtejeau aburul, fierbințeala și lumina aurită, făcându-l pe Roman să se simtă ca și cum ar fi fost pierdut într-o furtună. Sulful îi înțepa ochii și-l făcea să tușească din nou. Apoi, eithralul s-a smucit în față. A început să pășească greoi, evitând cu pricepere toate bălțile clocotitoare.

Și-au luat zborul de parcă ar fi fost a suta oară când făceau asta.

Decolarea a fost zbuciumată, dar, după ce eithralul s-a ridicat cu totul în aer, călătoria a devenit lină.

La început, Roman a fost surprins că nu părăsiseră tărâmul subpământean. Nu își dăduse seama că lumea aceasta din adânc era atât de vastă și deschisă – peisaje aride nesfârșite, înțesate cu bălți clocotitoare de sulf și acoperite cu văluri de abur. În câteva rânduri, când a îndrăznit să-și coboare privirea, a văzut ceva lucind prin ceață. Lui Roman i-au ieșit ochii din orbite când și-a dat seama că sunt lanțuri ruginite, schelete și oase împrăștiate pe drumuri stâncoase. I s-a părut că arată ca

oase de animale, până în clipa în care a identificat un craniu care fără îndoială era uman.

Și-a întors privirea cu beregata arzând. Avea gura uscată și pe limbă îi rămăsese un gust ciudat, dar s-a simțit ușurat să descopere că aerul cald și umed îi alina tusea. Acum, că panica îl mai lăsase, putea să respire adânc, fără să mai simtă înțepătura aceea îngrozitoare în plămâni.

În cele din urmă, poate după o jumătate de oră sau trei ore de zbor – timpul era imposibil de măsurat când nu aveai cerul, soarele și luna –, Roman a băgat de seamă că, în unele locuri, aburul care se ridica din lacurile sulfuroase plutea mai sus decât în altele, de parcă ar fi adiat vântul și l-ar fi împins în sus. După ce a identificat șapte astfel de locuri, a început să-și dea seama că pe acolo eithralii puteau ieși la suprafață. Erau niște ieșiri mai mari, care le permiteau creaturilor să treacă de pe un tărâm pe altul.

Ar fi vrut să-l întrebe despre asta pe Val, dar și-a mușcat limba. Val nu părea un individ prea răbdător, și, dacă voia cu adevărat să-și încerce norocul, Roman și-a zis că ar fi fost mai bine să aștepte până când aterizau. Tăcerea asurzitoare nu-i îmblânzea însă imaginația și nu-l împiedica să-și facă teorii.

Era clar că Val se înțelegea bine cu eithralii. Poate că el îi antrenase sau avea grijă de ei? În plus, avea la el un flaut precum acela al lui Dacre și știa toate melodiile cu care le putea controla pe creaturi. Oare de ce alte comenzi ascultau eithralii și chiar urmau ordine muzicale și atunci când zburau pe tărâmul de sus?

Și-a adus aminte că, atunci când era pe front, locotenentul Lark din plutonul Sycamore îi spusese că eithralii erau arareori zăriți zburând pe deasupra tranșeelor, pentru că bestiile nu puteau face diferența între forțele dușmane și cele prietene. Iar dacă Dacre le-ar fi dat drumul cu bombe în gheare, ei le-ar fi aruncat cu aceeași ușurință asupra soldaților lui Dacre și ai

Envei, așa că eithralii erau folosiți pentru a bombarda orașele civililor aflate la o distanță considerabilă față de linia frontului.

Tactica lui Dacre implica folosirea eithralilor nu doar pentru a trezi spaima în inimile oamenilor, ci și pentru a bombarda, apoi gaza și recupera soldați răniți, astfel încât să-i poată vindeca el aparent cu totul, doar pentru a le face în fapt țăndări memoria ca să devină ascultători și supuși lui. Era o cale îngrozitoare și nemiloasă prin care își construia o armată și un cult, iar ideea la toate acestea îi încingea lui Roman obrajii de furie.

O altă idee nu-i dădea însă pace: cu siguranță eithralii puteau fi comandați atunci când zburau pe tărâmul de deasupra. Cu siguranță Dacre nu ceda cu totul controlul asupra creaturilor lui. Trebuia să existe o cale prin care îi putea dirija, așa cum se dovedise în Avalon Bluff. Eithralii dăduseră roată orașului de două ori, de fiecare dată purtând materiale diferite.

Val s-a foit în șa. Flautul a lucit în lumina slabă când acesta și l-a dus la buze.

Roman a lăsat deoparte furia și dilemele când și-a dat seama că se pregăteau să aterizeze.

Val a suflat din nou în flaut, de această dată două note lungi urmate de alte trei scurte. Muzica a pus stăpânire pe aer, răspândind în jur cercuri iridescente, care s-au mărit într-atât, încât Roman nu le mai putea cuprinde cu vederea, și eithralul a răspuns printr-un țipăt. Creatura a scuturat din cap de parcă s-ar fi împotrivit ordinului, dar a luat-o în jos, bătând din aripi scurt, însă cu putere.

Roman s-a agățat cu forță de șa, înțepenit de groază. Aterizarea nu a fost însă pe cât de rea se așteptase să fie, iar înainte să apuce să-și tragă măcar respirația, eithralul se oprise – cu aripile întinse din nou deasupra lacurilor bolborositoare – și Val cobora.

— Să mergem! a adăugat Val.

Roman pe jumătate a căzut, pe jumătate a alunecat jos, glezna dreaptă izbindu-i-se dureros de piatră. Val, din fericire, nu a băgat de seamă, el păşind deja pe drumul care şerpuia printre bălţile cu sulf.

Roman a ezitat, aruncându-i o privire eithralului. Creatura îl urmărea din nou, cu un ochi care sclipea ca rubinul. Cu un junghi în stomac, a înţeles că şi creatura era în egală măsură prizonieră.

S-a grăbit să-l urmeze pe Val, păşind peste rămăşiţele unui schelet şi peste un lanţ din fier care s-a afundat într-unul dintre lacurile fierbinţi. În scurt timp, pe jos au început să apară mărăcini, şi Roman şi-a dat seama că plantele îi călăuzeau spre locul în care se afla uşa, cu arcada ei acoperită cu totul de cârcei groşi, buchete de ametiste şi ghimpi pătaţi de sânge.

— Pe aici! i-a arătat Val, cu nerăbdarea răsunându-i în glas la fel ca una dintre notele lui muzicale.

Val a păşit peste prag, în întuneric, şi Roman l-a urmat, chinuindu-se să-şi obişnuiască vederea cu întunericul.

Începea să simtă cum podeaua se ridică treptat sub tălpile lui. Panta l-a făcut să respire greoi şi să-i pulseze tâmplele. Au intrat pe o altă uşă, revenind la nivelul de bază al lumii lui Dacre, doar că în această zonă era o tăcere de moarte. Nu au fost întâmpinaţi de nicio piaţă orăşenească, iar aerul avea un iz prăfuit şi stătut. În întuneric reverbera ecoul singuratic.

Val a aprins un chibrit. Lumina lui plăpândă a fost de mai mare ajutor decât se aşteptase Roman, şi în curând au început să o cotească printr-un pasaj foarte îngust care se despărţea în mai multe rute. Deasupra capetelor lor erau ţesute plase de păianjen groase; pe la colţuri erau strânse oase în mormane. Ametistele creşteau din pereţi în buchete, sclipind la lumina focului precum o mie de ochi, şi Roman a trebuit să se plece şi să se strângă ca să poată trece pe lângă ele, ameţit de frumuseţea lor stranie.

— Ne aflăm sub Oath? a întrebat în cele din urmă, încercând să memoreze cu exactitate drumul pe care apucaseră.

— Da. Ne apropiem de portal.

— Cum ai știut când să-i spui eithralului să aterizeze? Nu am văzut semne, nu ai fi avut cum să-ți dai seama unde ne aflam.

— Întotdeauna ai cum să afli, i-a răspuns Val. Dacă ești atent.

Roman a chibzuit o vreme asupra acestui fapt, apoi și-a adus aminte de orificiile care emanau abur. Poate că Val le numărase atunci când trecuseră pe lângă ele și știa ce număr îi corespunde orașului Oath. Părea singura explicație plauzibilă, dar Roman nu avea timp să se gândească prea mult la asta, pentru că Val începuse să vorbească din nou:

— Îți vei da seama unde te afli în clipa în care vei ieși pe ușă. Va fi la răsărit, și te sfătuiesc să te schimbi de haine, apoi să faci ce trebuie să faci cu Iris Winnow mai întâi, înainte să vorbești cu părinții tăi. Știi unde se află cafeneaua Gould?

— Da.

— Acolo te vei întâlni cu domnișoara Winnow. Nu da prea multe explicații, fii vag și laconic! Nu pomeni de praguri și de eithrali! Cei mai mulți dintre cei care nu au coborât niciodată în adânc nu reușesc să înțeleagă cum merg lucrurile pe tărâmul nostru.

Roman a așteptat să i se spună mai multe, însă cum Val tăcea, a zis:

— Voi ține cont de aceste lucruri. Mulțumesc!

Val s-a oprit brusc, pentru că zdrobise sub tălpi un schelet mic. Roman l-a ocolit și a băgat de seamă că ametistele se închegau într-o arcadă sclipitoare aflată deasupra unuia dintre drumuri.

— Mergi prin acest pasaj! Te va conduce la ușă, i-a spus Val. Mâine, la răsărit, te voi aștepta aici. Să nu întârzii!

Roman a dat din cap. Și-a ridicat privirea spre arcada de cristal, neputând să ascundă admirația pe care i-o trezea. Fațetele cu sclipiri întunecate aveau să-l conducă acasă.

A pornit la drum, mai întâi cu pași nesiguri. Era surprins de cât de mult îi lipsea lumina lui Val, de care se îndepărta din ce în ce mai mult, și de cât de înfrigurat era înaintând singur printr-un pasaj atât de întunecat. Aerul a început apoi să se schimbe, pentru că un tărâm începea să se topească în celălalt.

A simțit o pală de vânt.

Mirosea a soluție de curățat mobila cu parfum de lămâie și a podele din lemn. A buchete de flori care se deschiseseră într-o seră și a fursecuri cu melasă proaspăt scoși din cuptor. A fum de țigară și a parfumul cu apă de trandafiri al mamei lui.

Mirosea a acasă, și Roman a alergat într-acolo prin întuneric, cu respirația întretăiată.

Scările, abrupte și cioplite grosolan, abia se discerneau, de parcă ar fi fost smălțuite cu raze de stele. Roman a urcat câte două odată, până când a fost gata să se împiedice și apoi a încetinit. S-a asigurat că trage aer în piept, că respiră, și a pășit cu grijă. A urcat din ce în ce mai sus, până când a simțit puterea tărâmului lui Dacre alunecându-i pe spinare și dezbrăcându-l ca o haină.

S-a apropiat de ușă. Vedea clanța strălucind în semn de bun-venit, de parcă i-ar fi simțit căldura.

S-a întrebat de câte ori mai trecuse pe lângă această ușă fără să bănuiască în ce ar fi putut să se preschimbe răsucind doar cheia potrivită în broască. S-a întrebat câte lucruri obișnuite ascundeau magie sau dacă nu cumva era mai bine să se întrebe câtă magie prefera să se alipească de lucrurile obișnuite. De simplitate, de confort și de detalii care puteau fi ușor ignorate.

A pus mâna pe clanță și a apăsat-o. Ușa s-a deschis, iar el a fost întâmpinat de o coloană subțire de lumină

în nuanța vag albastră a dimineții.

Cu inima în gât, a trecut peste prag.

32

Energie statică pe fir

SE AFLA ÎN SALON.

Roman a privit în jur, delectându-se cu trăsăturile familiare în nuanțe de albastru și aur: covorul ornamentat care înăbușea pașii, șemineul din marmură de pe un perete, ferestrele înalte din podea până în tavan, cu draperii din brocart, pianul care stătea tăcut într-un colț, lambriurile aurite și tablourile înrămate cu picturi în ulei care se aflau în familia lor de generații întregi.

Haine! și-a zis chiar în clipa în care ceasul cu pendulă din foaier bătea ora șapte. Tatăl lui era cu siguranță deja în picioare și fuma în birou, cu o doză sănătoasă de coniac în cafea. Bunica era adăpostită în aripa de vest a moșiei, cu câinii și cu cărțile ei. Mamei lui însă îi plăcea să se trezească după răsăritul soarelui, ceea ce însemna că în curând avea să înceapă să se miște prin casă. Iar ea fusese întotdeauna mai sensibilă la prezența fantomelor decât tatăl lui. Dacă urma să-i simtă cineva prezența, aceea era mama lui.

Și-a trecut degetele prin părul negru și a părăsit salonul.

A urcat scara cea mare și a străbătut holul, ghetele sale pășind abia simțit pe mocheta plușată. S-a strecurat în vechiul lui dormitor și a încuiat pe nesimțite ușa în urmă. Toate lucrurile rămăseseră exact așa cum le lăsase. Totul, mai puțin vaza cu flori de pe biroul lui.

Încruntat, Roman a pășit spre ele și a atins petalele mici, dar vioaie, de culoare albastră. Flori de nu-mă-

uita. Creşteau din belşug primăvara, înveselind grădina şi pădurea de pe proprietatea lor.

Asta arăta că mama lui fusese acolo. Cât de des venea la el în cameră?

A simţit o undă de ruşine pentru felul în care lăsase lucrurile cu părinţii lui cu săptămâni în urmă. Nu atât pentru tatăl lui, dar pentru mama? Pe Roman îl durea să se gândească la faptul că ar fi putut să-i provoace griji şi suferinţă.

Voi avea timp pentru asta mai târziu, şi-a zis, îndepărtându-se de flori. Nu te lăsa distras!

A scos harta, verigheta lui Iris şi cele două scrisori de la Dacre. Asta era tot ce luase cu el deasupra. S-a schimbat rapid într-o cămaşă de un alb imaculat şi o pereche de pantaloni negri, apoi şi-a prins bretele din piele peste umeri. A luat trenciul, pentru că părea că stă să plouă, şi o pereche curată de şosete care l-au făcut să-şi mişte degetele uşurat. La sfârşit, s-a încălţat cu perechea preferată de ghete.

Şi-a adăpostit din nou toate cele patru obiecte în buzunarele interioare, deşi a întârziat o vreme privind cum luceşte verigheta lui Iris în lumina dimineţii.

Val îl instruise să se întâlnească cu Iris la cafeneaua Gould. Roman nu se îndoia că acesta avea să-l urmărească tot timpul cât avea să se afle în spaţiu deschis şi se mişca dintr-un loc într-altul. Şi ce era cel mai important: Dacre îşi dorea ca Roman să fie urmărit.

Ce conta cel mai mult pentru Roman era să se asigure că Iris este pe cât posibil în siguranţă. Ceea ce însemna că Val nu trebuia să afle că sunt căsătoriţi sau că au vreun fel de sentimente unul pentru celălalt. Trebuia să-şi reia vechile obiceiuri pe durata întâlnirii din cafenea, doar ca să fie precauţi.

A luat loc la birou. A scris rapid un mesaj şi apoi l-a împăturit în trei, strecurându-l în spatele plicului de la Dacre. Neavând maşina de scris, nu avea cum să o

avertizeze pe Iris. Avea să fie luată prin surprindere, și nu putea decât să spere că urma să-i facă jocul.

S-a ridicat și și-a rotit privirea prin încăpere pentru ultima oară. Și-a ascuns salopeta de subpământean și ghetele scâlciate în dulap, apoi și-a dat seama că mai avea nevoie doar de un lucru înainte să o ia spre oraș.

De un telefon.

Iris nu mai avea vești de la Roman de mai bine de o zi.

Nu era prima oară când se întâmpla asta, dar, de când amintirile îi reveniseră după întâmplarea din Hawk Shire, Roman îi scrisese în fiecare noapte când se afla în siguranță în camera lui. Iris nu voia să se lase pradă grijilor, dar în același timp nu avea cum să nu se simtă de parcă destinul ei s-ar fi schimbat, ca al unei stele care se desprinde dintr-o constelație.

Ceva se întâmplase cu siguranță.

A început să facă pași mari prin dormitor, aruncându-i priviri lungi ușii de la șifonier. Întotdeauna era mai bine dacă scria el primul, de vreme ce se afla în mișcare cu mașina lui de scris și petrecea ore întregi în prezența lui Dacre. Îi rămânea însă o cale prin care putea să inițieze contactul. Profitase de ea de mai multe ori și nu vedea de ce nu ar fi putut să o facă și acum.

O parte a sa îi cerea să aibă răbdare. Cealaltă parte însă, cea care ardea precum cărbunii, îi spunea să facă ceva. Nu mai sta să aștepți!

S-a așezat pe podea și a bătut la mașină:

Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E și R funcționează așa cum trebuie.

EREEERRRRR

E

De această dată a fost succintă, și a strecurat bucata de hârtie pe sub ușa șifonierului. A așteptat, dar, cum minutele se lungeau, preschimbându-se într-o oră

întunecată, s-a așezat pe marginea patului, cu mâinile reci ca gheața.

În acea noapte a dormit foarte puțin. Iar când s-a sculat a doua zi de dimineață, nu îi era deloc mai bine. Și-a simțit inima bolnavă când a văzut că pe podea nu o aștepta nicio scrisoare.

Nu avea nicio veste de la Roman, și era timpul să meargă la muncă.

S-a spălat pe față și și-a pieptănat părul încurcat. A găsit un pulover curat în dulap, unul într-o nuanță pală de roz care îi dădea curaj, și o fustă plisată maro. Și-a pus șosetele lungi până la genunchi și ghetele și a plecat spre Tribuna de Cerneală.

Forest era deja la lucru, dat îi lăsase un bilețel scris în fugă pe masa din bucătărie: Sarah vine la cină în seara asta. Mă ajuți să aleg ce să gătesc? Nu-i plac măslinele și nici ciupercile. De asemenea, te rog să nu întârzii pe afară după lăsarea întunericului!

Biletul era singura rază de lumină din acea dimineață și i-a mai alinat grijile pe timpul călătoriei cu tramvaiul. Era amuzant să și-l închipuie pe fratele ei gătind cina pentru o femeie care îi era dragă. Însă, până a ajuns la Tribuna de Cerneală, grijile i-au revenit înzecit. Se simțea de parcă ar fi avut o cărămidă în stomac ori de câte ori se întreba unde ar fi putut să se afle Roman și de ce tăcea.

Attie era deja la biroul ei; trecea în revistă niște notițe. Și-a ridicat privirea atunci când Iris s-a prăbușit pe scaun.

— Ai ajuns devreme, a comentat Attie.

— Și tu la fel! a replicat Iris, însă, înainte să mai apuce să spună ceva, atenția i-a fost distrasă de Helena, care ieșise din biroul ei ca să-și toarne o cană cu ceai.

Șefa lor arăta destul de rău, de parcă nu ar fi dormit bine. Avea umerii plecați, iar părul castaniu îi era lins și lipsit de viață. Avea cercuri vinețiii în jurul ochilor și a sorbit din ceaiul fierbinte fără nicio tresărire. S-a întors

apoi la ea în birou, fără să-i adreseze cuiva vreun cuvânt, iar Iris și Attie au făcut schimb de priviri îngrijorate.

— Două chestiuni! a șoptit Attie, aplecându-se. Prima? Am auzit că Helena s-a lăsat în sfârșit de fumat. A doua? Cimitirul nu vrea ca ea să scrie despre război sau despre zei decât dacă își dau membrii acordul.

— Pot să treacă în rând cu ceilalți, atunci! a ripostat Iris, dar s-a cutremurat amintindu-și împușcăturile de noaptea trecută.

Sarah fusese nevoită să-și petreacă noaptea la ei după cină, pentru că era periculos să cutreiere străzile noaptea.

— La ce mai e bună presa dacă nu putem scrie despre lucrurile la care suntem martori? Dacă nu putem face cunoscute știrile locale?

Attie a oftat și și-a ridicat ceașca cu ceai.

— Nu le-a plăcut raportul nostru despre soldații Envei și răniții care nu au voie să intre în oraș.

Articolul fusese publicat cu o zi înainte. Iris și-a mușcat buza.

— De unde știi?

— De aici. Attie a aruncat un plic pe masa lui Iris și a adăugat: Aștepta pe biroul Helenei la prima oră a dimineții.

Iris a scos scrisoarea din plic, tresărind când odată cu ea au ieșit la iveală și niște flori. Două anemone, una roșie și una albă, presate.

— Flori?

— Cred că este cartea de vizită a liderului lor, a zis Attie. O modalitate prin care vor să demonstreze importanța ordinului, poate? Deși eu am teoria mea.

— Care anume?

— Florile îi reprezintă pe Dacre și pe Enva, mesajul fiind că Cimitirul își dorește să-i îngroape pe amândoi pentru totdeauna.

Iris a cercetat anemonele, apoi a despăturit scrisoarea și a citit:

Doamnei Hammond, de la Tribuna de Cerneală.

Începând de azi, vă cerem să ne trimiteți spre aprobare toate articolele care au ca subiect zeii și soldații. Nerespectarea acestei cerințe va avea ca rezultat consecințe nefaste pentru ziarul dumneavoastră. Vă reamintim că prioritatea noastră absolută este binele cetățenilor și, cu acest țel în minte, trebuie să ne asigurăm că suntem uniți cu toții în slujba acestui ideal. Ne puteți trimite toate viitoarele articole despre cancelar spre aprobare.

Cu respect,
Cimitirul

— Este absurd! a exclamat Iris, îndesând scrisoarea și florile la loc în plic. Nu văd cum i-ar putea comanda Helenei să facă ceva.

— Oath trece prin schimbări, Iris! i-a zis Attie. Mama zice că la fel e și la universitate. Decanul i-a înmânat o listă lungă cu lucruri despre care trebuie să evite să discute, de teamă că ar putea ajunge la urechile Cimitirului.

— Nemernicii ăștia și Cimitirul lor! a murmurat Iris. Părăsim orașul pentru nici două săptămâni și ei preiau controlul. Nu înțeleg de ce...

— Pardon, Winnow?

Iris s-a oprit și și-a întors capul spre stânga. Una dintre asistente se apropiase de biroul lor, cu un ibric cu cafea într-o mână și un carnețel în cealaltă.

— S-a întâmplat ceva, Treanne? a întrebat Iris, mușcându-și apoi limba.

Trebuia să aibă grijă. Nu putea să arate iritarea pe care i-o trezea Cimitirul la birou, nici în vreun alt spațiu

public. Nu puteai ști niciodată cine făcea parte din grupare, după cum îi explicase Sarah.

— Ai primit un telefon. Te așteaptă.

— Ah!

Iris s-a ridicat încruntată. Nu aștepta niciun telefon, dar a rezistat instinctului de a-i arunca o privire lui Attie înainte să pășească spre locul în care era atârnat telefonul în perete.

Și-a dres vocea și a ridicat receptorul, ducându-l la ureche.

— Iris Winnow la telefon.

Energie statică pe fir. Iris și-a zis că persoana necunoscută închisese probabil, apoi a auzit pe cineva respirând. O răsuflare lungă și adâncă.

— Alo? Cu cine vorbesc?

S-a mai scurs o clipă de tăcere, apoi o voce familiară a rostit:

— Iris E. Winnow?

Iris a simțit că îi îngheață respirația în plămâni. Ochii i s-au mărit, ațintiți la decupajele din articolele zilei de pe tăblie. Mâinile i s-au încordat strâns pe receptor, până când a simțit că i se scurge tot sângele din degete.

Kitt.

S-a străduit să-i înghită numele, care îi rămăsese ca o piatră în gât. Ceva nu era în regulă. Simțise de noaptea trecută și o simțea în felul în care îi vorbea acum.

— Da, a răspuns ea, fără să-și poată masca vocea înmuiată. Aici Iris.

— Am un mesaj pentru tine, a continuat Roman. Trebuie să ți-l transmit în persoană. Ai auzit de cafeneaua Gould?

Iris a rămas tăcută, cu mintea vraiște. Încerca să analizeze fiecare cuvânt rostit de Roman, sperând că ar putea să înțeleagă ce se petrece. Încerca să descopere cuvintele pe care nu voia – sau nu putea – să le spună.

— Winnow? a insistat vocea lui Roman în telefon.

Nu-i mai spusese așa de multă vreme. S-a întors în timp, de parcă ar fi dat paginile unei cărți și recitea capitolele de la Gazetă.

A rostit pe un ton precaut:

— Da, știu de cafeneaua Gould.

— Când ne putem întâlni acolo?

— Pot veni acum.

— Bun! a zis Roman, deși sunase mai mult a oftat.

Iris nu-și putea da seama dacă suspinul izvorâse din senzația de ușurare sau din dor.

— Ne vedem acolo în douăzeci de minute!

Roman a închis.

Fusese atât de abrupt, încât Iris a rămas pe loc un minut în plus, cu privirea ațintită în gol.

Inima îi bubuia însă ca tunetul în piept în timp ce ținea receptorul lipit de ureche. În timp ce asculta curgerea goală a energiei statice.

Revelația i-a smuls un oftat. Roman se afla în Oath! Era pe cale să bea un ceai cu el!

A pus receptorul în furcă cu un zăngănit.

A alergat la ușă și a lăsat în urmă Tribuna de Cerneală, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

33

Lapte și miere

ROMAN AȘTEPTA LA O MASĂ MICĂ, ÎNTR-UN colț al cafenelei, cu haina atârnată pe speteaza scaunului. O sunase pe Iris de la unul dintre telefoanele publice care se afla chiar în fața gării, pentru că nu voise să rişte şi să o sune de acasă de la părinții lui. Fusese nevoit să facă uz oricum de toată priceperea şi dexteritatea ca să se poată strecura de pe proprietate. Nu putea să folosească poarta de la intrare fără să fie văzut, așa că se afundase în adâncul grădinii, unde știa că se află o gaură în gard ascunsă de ferestrele din spate.

A început să bată ritmic cu degetele în coapse, păstrându-și privirea ațintită la ușa cafenelei. Urmărea cum intră și ies oamenii. Niciunul dintre ei nu era Iris, însă Roman voise să ajungă primul și, dacă era să se ia după ceasul care ticăia în perete... Iris avea încă opt minute la dispoziție ca să ajungă la timp.

Chelnerul a servit ceaiul, dar Roman nu s-a atins de el. Din ceainic se ridica un abur parfumat care îi reamintea de lacurile de sulf din lumea subpământeană.

A sunat clopoțelul de deasupra ușii. O tânără ce purta trenci și pălărie a intrat în cafenea. Roman și-a ținut respirația, dar nu era Iris.

Era convins că îl urmărește Val. Nu îl zărise în drumul rapid spre centru, dar simțise fiori reci pe ceafă. Un semn de avertizare că îl supraveghea cineva, ținând socoteala locurilor în care mergea și a lucrurilor pe care le spunea.

Nu-ți lăsa garda jos! și-a zis, pentru a zecea oară în această dimineață. Nici măcar atunci când o vei vedea.

S-au scurs încă două minute până când a zărit-o în cele din urmă pe Iris prin vitrina cafenelei.

A împietrit, de parcă ar fi fost vrăjit. I s-a tăiat respirația în timp ce o privea traversând strada. Trenciul pe care îl purta era deschis la nasturi și flutura în vânt, lăsând să i se întrezărească puloverul strâmt și fusta plisată. I-a văzut o clipă genunchii palizi în timp ce străbătea în pas grăbit pasajul. Părul i s-a revărsat pe față când și-a întors capul într-o parte, așteptând să treacă un vehicul.

Poartă-te ca în zilele de la Gazetă! și-a impus Roman când Iris a ajuns la ușă și a tras de ea, încrețindu-și adorabil nasul. A pășit în cafenea aducând briza de afară, de parcă ar fi fost purtată pe aripi de vânt până acolo, cu obrajii îmbujorați și ochii luminoși. Iris s-a oprit la tejghea, mușcându-și buzele în timp ce cerceta mulțimea. În timp ce îl căuta pe el.

Roman simțea că inima îi bate în timpane. În două secunde, și-a înfrânat dorul și și-a ridicat garda. Acum afișa o expresie rece și indiferentă. Putea să-și joace rolul bine. Îi era familiar, precum o cămașă veche purtată îndelung. Cu toate acestea, atunci când privirile li s-au întâlnit pe deasupra agitației și a zgomotului, întreaga lume a pălit.

Rămăseseră doar el și ea.

Rămăseseră doar cei zece pași dintre ei, o distanță care i se părea în același timp ușor de străbătut și zdrobitoare. Iris i se părea prea departe și periculos de aproape, iar Roman s-a ridicat, lovindu-se de masă. Cănile au zăngănit în farfurioarele lor; un fursec a căzut de pe farfurie.

Iris a zâmbit și a început să se strecoare printre oameni, croindu-și drum spre el.

Nu! Roman era gata să intre în panică, simțindu-și sângele cum i se zbate în vene, rapid și fierbinte. Nu-mi

zâmbi așa!

Îl făcea să vrea să se lipească de ea, să-și apese gura pe gâtul ei, să-i simtă arcuirea coastelor. Să-i atingă buzele. Să-i soarbă toate acele cuvinte pe care adora să o audă rostindu-le, dintre care cel mai mult îi plăcea să o audă rostindu-i numele.

Până să ajungă la masa lor, Iris simțise deja. Atitudinea lui rece și privirea înghețată. Norii politeții și ai rezervei care se strângeau deasupra lor ca o furtună.

Zâmbetul i-a pierit, dar nu a părut înfrântă. Nu – în privirea ei Roman citea doar determinare, și s-a simțit ușurat. Umerii i s-au relaxat ușor.

— Bună, Kitt! a început Iris cu băgare de seamă.

— Winnow, i-a răspuns, dregându-și vocea. Îți mulțumesc că ai venit! Te rog, ia loc!

Iris și-a scos trenciul și l-a ascultat. Roman s-a așezat pe scaunul lui și s-a întins după ceainic. Mâinile îi tremurau ușor, de parcă ar fi băut prea multă cafea pe stomacul gol.

— Când te-am văzut ultima oară? l-a întrebat Iris în timp ce el îi turna ceai.

Da, perfect! Fixează reperele temporale! Roman a îndrăznit să-și ridice ochii și i-a întâlnit privirea în timp ce-i întindea una dintre cești.

— Cred că în ultima ta zi de muncă la Gazetă, i-a răspuns. Atunci când am câștigat postul de editorialist.

— Ah, într-adevăr!

Suna ca Iris cea de dinainte. Cea care îi intrase pe sub piele cu articolele ei perfecte.

Dar Roman a băgat de seamă cum își freca palma. Cum cerceta tava cu ceaiul, cu sprâncenele încruntate, de parcă nu ar fi știut încotro să privească. Bujorii începeau să-i pălească în obraji, de parcă ar fi vorbit cu o fantomă.

— Trebuie să recunosc că arăți bine, a spus Roman.

Apoi, pentru că era nebun după ea, i-a atins ușor piciorul pe sub masă. Asta a făcut-o să-și întoarcă din

nou privirea spre el. Plină de pasiune și de lumină, caldă precum jăratecul.

— Vrei să insinuezi că mai înainte păream bolnavă?

A fost gata să zâmbească și s-a simțit încântat să vadă că-i revine culoarea în obraji. Ar fi putut să fie bujori înfloriți de indignare sau din dorință. Jucaseră bine acest joc la Gazetă, deși, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi...

Nu! Și-a înăbușit gândul. Nu ar fi schimbat nimic. Pentru că, dacă ar fi putut să o facă, s-ar mai fi aflat amândoi aici, acum? Legați de jurăminte, de încercări și de o iubire care îl acaparase așa cum iedera îmbrățișează piatra?

— Arăți exact așa cum mi te aminteam, i-a răspuns el.

Iris înțelesese cu siguranță mesajul ascuns. Pentru o clipă doar, expresia i s-a îmblânzit.

Roman nu se purta așa – de parcă ar fi călătorit înapoi în timp – pentru că își pierduse din nou amintirile. Avea încă toate fragmentele, toate potrivite și bine închegate la loc. Se arăta rezervat din cu totul alte motive, pe care spera să i le poată împărtăși mai târziu, când aveau să fie în siguranță.

— Ai zis că ai un mesaj pentru mine?

Iris s-a întins după lapte în același timp în care el s-a întins după farfurioara cu miere. Încheieturile degetelor li s-au atins în trecere.

Roman a împietrit din nou, inima zbătându-i-se ca aripile unei păsări în colivia pieptului.

— Ah, am uitat! a continuat Iris, fluturându-și indiferentă mâna. Tu îți bei ceaiul doar cu miere, așa cum făceau toți poeții. Niciodată nu aveam îndeajuns de multă miere la birou din cauza ta.

Roman s-a simțit recunoscător pentru sporovăiala care distrăgea atenția de la ceea ce se întâmplase.

— Iar ție îți place un strop de ceai în lapte.

— Ei, haide! a zis Iris, în timp ce chiar își turna prea mult lapte în ceașcă. Îi dă consistență!

Asta l-a readus pe Roman cu picioarele pe pământ. Și-a adus aminte de zilele de la birou și cum nu o văzuse niciodată pe Iris mâncând sau luând o pauză sănătoasă de prânz. Nu își dăduse seama că încearcă să se sature așa cum poate cu ceai decât abia după ce plecase. Încă simțea că se înecă atunci când se gândea la asta.

— Uite! a rostit el pe un ton aspru, ca să ascundă faptul că amintirea aceasta era gata să-i facă vocea să tremure. Am comandat niște aperitive. Servește-te!

— Chiar voi lua unul dintre aceste sendvișuri.

Iris s-a întins după un sendviș triunghiular cu castravete, dar apoi și-a dus imediat mâna la gură.

— Ah, pe zei!

— Ce e?

Roman s-a aplecat încordat, gata să fugă. Îl văzuse Iris pe Val? Totul era pe cale să se ducă de râpă?

Iris a oftat.

— Mi-am uitat geanta la Tribună! Am plecat în grabă după ce ai sunat și...

— Nu-ți face griji, de data asta fac eu cinste! a întrerupt-o Roman cu blândețe. Te-am luat de la muncă. Măcar să îți dau să mănânci.

Iris a mustăcit. Roman s-a forțat să privească în cana cu ceai, simțind un junghi în stomac. În piept. În oase.

A așteptat până când Iris a terminat de mâncat două sendvișuri și un fursec, apoi a vorbit:

— Am fost trimis să mă întâlnesc aici cu tine cu un scop anume.

Iris s-a încruntat.

— Al cui?

Roman simțea că numele lui Dacre îi stă pe limbă ca un ciob de sticlă. Nu credea că ar fi înțelept să-l rostească cu glas tare, mai ales în fața lui Iris, care știa că nu avea să-și poată ascunde adevăratele sentimente față de zeu. Mai ales după tot ceea ce făcuse Dacre. Fratelui ei. Ținutului. Orașului Avalon Bluff. Armatei și civililor

nevinovați. Lor, amândurora, și viitorului la care speraseră.

Roman ezita. Aceasta era partea care-l îngrijora cel mai mult, dar și-a strecurat mâna în buzunarul de la haină cu o ușurință plină de încredere și a dat de scrisoarea lui Dacre, alături de cea pe care o scrisese în această dimineață. Le-a apucat pe amândouă, asigurându-se că plicul albastru și elegant rămâne deasupra, iar biletul lui e ascuns dedesubt.

— Să citească în intimitate, i-a spus, întinzându-i-le lui Iris.

Iris s-a încruntat și mai tare când și-a văzut numele scris de o mână pe care nu o recunoștea. Dar a luat plicul și a simțit hârtia împăturită dedesubt. Le-a ținut pe ambele lipite, aruncându-i o privire hârtiei albastre înainte de a le depozita în buzunarul trenciului.

Dacă Val îi urmărea, nu avea să știe niciodată că îi fuseseră înmânate două mesaje.

— Prea bine!

Iris a băut ceaiul care-i mai rămăsese și a dat ceașca la o parte.

— Mai ai și altceva să-mi spui?

Roman a fixat-o cu privirea. Erau sute de lucruri pe care voia să i le spună, dar nu putea să-i dea glas niciunuia. Nu aici, în public. Nu așa cum tânjea să o facă: de parcă ar fi fost doar ei doi la o întâlnire obișnuită, după care urmau să se plimbe prin parc, ținându-se de mână.

Poate, într-o bună zi.

— Nu, i-a răspuns. Te-am reținut oricum mai mult decât ar fi trebuit.

Roman s-a ridicat și și-a luat haina pe el, trecând nota în contul tatălui său.

Iris s-a ridicat la rândul ei, deși în privire îi revenise umbra aceea de îngrijorare. A strâns din buze în timp ce își îmbrăca trenciul, de această dată închizându-i bine toți nasturii.

— Presupun că asta-i tot, atunci? l-a întrebat.

Pe Roman îl ucidea faptul că nu o putea privi în ochi. Că trebuia să se poarte de parcă pentru el nu ar fi fost decât o fostă colegă. A tras adânc aer în piept, simțind o undă de lavandă. Știa că e mireasma pielii lui Iris, parfumată de săpunul pe care îl folosea.

— Asta-i tot! i-a răspuns sec. Să ai o zi bună, Winnow!

Roman i-a întors spatele lui Iris și a plecat, trântind cu atâta forță ușa de la cafenea, că aproape i-a desprins clopoțelul de deasupra.

A pornit cu mâinile în buzunare, strânse în pumni, până când orașul l-a înghițit cu totul.

Iris se uita la spatele lui Roman, care se îndepărta.

Se simțea de parcă inima îi fusese străpunsă între coaste. De parcă, dacă și-ar fi strecurat mâna sub haină și sub pulover și și-ar fi atins carnea, degetele i s-ar fi pătat de sânge.

Vraja aceasta întunecată a fost întreruptă de chelner, care începuse să strângă vesela.

— Mă scuzați, domnișoară!

— Ah, vă cer iertare!

Iris i-a zâmbit vag și s-a tras din calea lui, dar mintea ei era ca un stup care zumzăia de gânduri. Și-a strecurat mâna în buzunar și a pipăit din nou colțul plicului. Apoi s-a întors și a străbătut holul înclinat, îndreptându-se spre baie.

Era goală, iar Iris a încuiat ușa în urma ei.

A coborât capacul de la toaletă cu o grimasă și s-a așezat pe el, scoțând scrisorile în lumina slabă. S-a uitat la amândouă, neștiind pe care să o aleagă. Cea albastră, cu numele ei scris caligrafic – Iris E. Winnow –, sau cea simplă, cu scrisul drag al lui Roman – Iris a mea – pe față.

Întotdeauna preferase să audă mai întâi veştile rele, aşa că a desfăcut plicul albastru.

Dragă Iris E. Winnow,

Mărturisesc că nu auzisem de tine, nici nu fusesem interesat de viitorul tău în jurnalism până la cel mai recent articol al tău din Tribuna de Cerneală, care m-a mişcat profund. Iartă-mă că în *toată acea perioadă* te-am trecut cu vederea! În toţi aceşti ani, am descoperit că cele mai preţioase lucruri sunt adesea luate de bune şi că tindem să lăsăm roata timpului să se învârtă înainte atât de repede, încât nu putem distinge fiecare detaliu care alcătuieşte întregul. Ratăm o mulţime de oportunităţi, apoi, zeci de ani mai târziu, ne întrebăm ce-ar fi putut să fie.

Nu aş vrea să treci şi tu prin acelaşi lucru – este o flacără perenă pe care o văd arzând în neamul muritor –, şi sper că vei învăţa din înţelepciunea mea. Pentru că eu ţi-aş oferi lumea refăurită dacă ai avea curajul să întinzi mâna şi să o revendici. O scriitoare aşa cum eşti tu, cu vorbe precum fierul şi sarea, ar putea schimba cursul timpului însuşi dacă ar avea sprijinul potrivit.

Vino şi scrie pentru mine! Vino şi scrie despre lucrurile cele mai importante! Lucrurile peste care se trece adesea cu vederea şi cele care bântuie dincolo de suprafaţa a ceea ce vedem. Alătură-te mie şi forţelor mele, şi vom construi o lume mai puternică deasupra, una a vindecării şi a refacerii! Una a dreptăţii pentru rănile vechi. Mi-ar plăcea să-ţi ascult ideile la o întâlnire faţă în faţă. Aş vrea să descopăr ce alte cuvinte se ascund în mintea asta a ta şi cum le-am putea folosi ca să cizelăm lumea din jurul nostru şi să o ajutăm să pătrundă într-o eră nouă, divină.

Gândește-te la propunerea mea! Vei ști când să-mi dai răspunsul tău.

Dacre Subpământeanul
Comandant suprem

Iris a expirat tremurător și a lăsat scrisoarea în poală.

A rămas amorțită o vreme, holbându-se la un tablou care atârna strâmb în perete. Cuvintele lui Dacre îi inundau gândurile, îmbibând totul, până când Iris a simțit că este gata să se afunde într-o mlaștină.

— Mai târziu! a șoptit, împăturind scrisoarea lui Dacre înapoi în plicul ei. Mă ocup mai târziu de asta.

Era o idee proastă să amâne ceva ce avea să se preschimbe într-un monstru mai puternic odată cu trecerea timpului. Hrănit parcă de indecizia și teama ei.

Îi rămăsese însă biletul de la Roman. L-a ridicat și a admirat scrisul de mână înainte să-l despăturească. Avea mâinile umede și inima îi bătea atât de puternic, încât avea impresia că urma să i se smulgă din piept, să se elibereze răzbind prin os, mușchi și vene.

Prefera să primească mai întâi veștile proaste, iar scrisoarea lui Dacre fusese unul dintre cele mai sinistre lucruri pe care le citise vreodată. Însă, după întâlnirea pe care o avusese cu Roman, și biletul lui putea fi ceva îngrozitor. Ceva pentru care nu era pregătită, așa cum nu fusese pregătită nici să-i audă vocea la telefon, prin urmare Iris a închis ochii, temându-se să-i citească cuvintele.

„Arăți exact așa cum mi te aminteam", îi spusese cu nici jumătate de oră în urmă.

A tras adânc aer în piept, până când a simțit că îi ard plămânii. Abia apoi a deschis ochii și a citit:

Dragă Iris,

Știu că ai o mie de întrebări. Te întrebi de ce te-am invitat la ceai, de ce mă aflu în Oath în primul rând

și de ce nu ți-am scris mai înainte ca să te anunț că vin în vizită. Îți pot răspunde, însă trebuie să o fac doar în persoană, când nu vom mai fi urmăriți. Când ne vom afla într-un loc intim și sigur.

Mă aflu în oraș doar pentru o noapte, iar mai apoi va trebui să mă întorc la postul meu. O singură noapte, pe care mi-ar plăcea să o petrec cu tine.

Va trebui să te strecor pe ascuns în casa mea, desigur. Să fii pregătită pentru cățărări! Știu că este riscant să îți cer să vii noaptea la mine. Dacă vei putea însă... să știi că gardul moșiei tatei are o spărtură în extremitatea de nord-vest a grădinii. Vino dinspre strada Derby – e o potecă între casele de la numărul 1345 și 1347 – și vei vedea unde este slăbit gardul, chiar sub un stejar! Locul este ascuns aproape cu totul de mărăciniș, dar, dacă vei căuta cu atenție, vei descoperi poteca. Te aștept acolo la zece și jumătate, când se ridică luna pe cer.

Cu drag,
Kitt

P.S. O notă finală de la Roman din viitor, pentru că știu că asta este ceea ce voi simți în clipa în care mă voi îndepărta de tine: pe zei, arătai minunat la ceai! Aș vrea să te duc în toate locurile care îți sunt dragi în acest oraș și apoi dincolo de el. Gândește-te la aceste locuri! Fă-mi o listă! Vom merge oriunde îți dorești. Vom merge împreună, când se sfârșește războiul.

Ajunsese la sfârșitul scrisorii. Nu prea mai reușea să citească ultimele cuvinte din cauza lacrimilor care-i năpădiseră ochii.

Cineva a bătut cu putere în ușă. Zgomotul a readus-o în prezent: stătea pe capacul unei toalete, iar prin pereți

se auzeau zgomotele înăbușite ale cafenelei. A tras apa, dându-i astfel de știre persoanei de afară că e gata să iasă, pentru că vocea îi răgușise.

S-a ridicat și a vârât scrisorile înapoi în buzunar. S-a spălat pe mâini în chiuvetă, privindu-și reflexia în oglinda pătată.

Nu avea de gând să trăiască cu frica în sân. Nu avea să împlinească premoniția persuasivă pe care Dacre o făcuse pentru viitorul ei.

Nu conta câți ani aveau să treacă sau ce o aștepta. Nici ce urma să aducă sau să-i răpească războiul.

Nu avea să se piardă niciodată în iluzia lui ce ar fi putut să fie.

34

Ora unsprezece și doisprezece minute

Roman nu știuse că în Oath se instalase o nouă gardă și că acum stingerea se dădea la apusul soarelui. Aflase abia atunci când îi spuseseră părinții lui, în timpul unei cine foarte stânjenitoare. Acum o aștepta pe Iris în întuneric, sub crengile stejarului, ora fiind aproape zece și jumătate, iar grijile îl împresurau ca razele lunii ce alunecau pe pământ și transformau tufișuri nevinovate în umbre monstruoase.

Fusese o zi cu totul stranie și Roman se simțea aproape de parcă ar fi văzut-o pe Iris la cafenea cu săptămâni în urmă, nu cu doar câteva ore. Era o amintire care în mintea lui căpătase deja tonuri sepia. După ce o lăsase la Gould însă, umblase prin oraș până când emoțiile i se răciseră precum tăciunii și putuse să gândească din nou limpede.

Își adusese aminte de harta cu drumurile desenate la repezeală și de clădirile care ar fi putut găzdui uși magice. Locuri pe care armata lui Dacre ar fi putut să le folosească pentru a invada orașul. Harta era la el în buzunar – avea de gând să i-o înmâneze lui Iris în acea noapte –, și, chiar dacă voise s-o scoată și să o compare cu ce vedea pe stradă, nu o făcuse, presimțind că Val îl urmărea în continuare. În plus, se prefăcuse că se plimbă fără vreun scop anume când adevărul era că

cerceta strada și clădirile care duceau spre proprietatea tatălui său.

Își dorise să petreacă timp alături de bunica și de mama lui, și se înfățișase la poartă, ciocănind în ușa de un roșu intens de parcă nu ar fi trecut mai devreme pe acolo. Mama lui se arătase încântată: îl strânsese cu putere în brațe, îi mângâiase părul și îl trăsese după ea în seră, care era locul ei preferat din întreaga casă, pentru că dădea spre grădini și spre micul mormânt al lui Del. În primul rând însă, Roman fusese șocat să vadă că tatăl lui părea ușurat să-l vadă.

— Cât timp stai? îl întrebase domnul Kitt, pufăind din țigară.

Fumul îi gâdila nările lui Roman. Încercase să nu-l tragă prea adânc în piept, simțind cum i se usucă plămânii.

— Plec mâine, la prima oră. Dar rămân aici în seara aceasta. În vechea mea cameră, dacă nu vă deranjează.

— Bineînțeles că nu! exclamase doamna Kitt, împreunându-și mâinile. Ne vom bucura de o cină frumoasă în familie. Ca pe vremuri, dragul meu!

Nu era ca pe vremuri. Nu aveau cum să se mai întoarcă acele zile, oricât ar fi tânjit după ele sau ar fi încercat să se păcălească singur că timpul putea fi dat înapoi ca un ceas. Roman zâmbise doar, iar atunci când mama lui ceruse să se aducă ceai și fursecurile lui preferate, mâncase din nou de parcă ar fi avut burta goală.

La cină se așteptase la întrebări pentru care nu putea oferi răspunsuri complete. „Unde ai fost, de ce nu ne-ai scris, spune-ne mai multe despre ceea ce faci!" După cum fusese instruit, dăduse răspunsuri vagi, însă băgase de seamă două lucruri stranii în timpul mesei.

Unul dintre acestea era prezența cățelului bunicii. Faptul că i se permitea să stea în salon îi spunea lui Roman că tatăl lui începuse să se înmoaie, pentru că mai înainte bunicii nu i se îngăduise să aducă niciunul

dintre animalele ei de companie în acea aripă a casei. Cățelul rămăsese însă, tăcut și ascultător, în spatele scaunului bunicii, până când în încăpere adiase o pală rece de vânt.

Cristalele candelabrului de deasupra se loviseră unele de altele cu un clinchet. Podeaua de lemn de sub covor scârțâise. Roman văzuse cum se formează cercuri concentrice în paharul cu vin, de parcă înăuntru ar fi căzut o piatră invizibilă.

Cățelul bunicii lătrase.

— Henrietta, fă câinele ăla să tacă odată! se răstise domnul Kitt, înroșindu-se în obraji.

Bunica își dăduse ochii peste cap – ea era singura care își permitea astfel de gesturi sfidătoare în prezența domnului Kitt – și își lăsase șervețelul pe masă.

— Theodore, liniște!

Theodore se oprise din lătrat, dar Roman băgase de seamă că nasul câinelui era îndreptat spre peretele dinspre est. Peretele pe care se afla și salonul.

Roman își întorsese atenția la farfurie. Cineva folosise ușa dintre lumi. Se întrebase dacă era Val, care se arăta astfel mulțumit de comportamentul lui Roman.

— În casa asta trage rău curentul zilele astea, murmurase bunica și îi aruncase o fărâmă de șuncă animăluțului ei de companie.

— Hmm! mormăise domnul Kitt, privindu-l în ochi pe Roman pe deasupra sfeșnicelor cu lumânări.

Făcuseră schimb de priviri cu subînțeles. Roman se întrebase dacă tatăl lui avusese curajul să pășească în lumea subpământeană sau dacă era doar o gazdă primitoare pentru Dacre și îi permitea lui Val să vină și să plece după cum îi poftea inima.

Nici zece minute mai târziu, când servitorii aduceau al treilea fel de mâncare, se petrecuse un al doilea lucru straniu.

Un bărbat pe care Roman nu-l mai văzuse niciodată se strecurase în sufragerie și se apropiase de tatăl lui.

Omul se aplecase și îi șoptise ceva domnului Kitt. Era un bărbat scund și îndesat, care purta o haină închisă la culoare, cu gulerul ridicat în sus, ca să-și ascundă gâtul. Urechea stângă părea definitiv umflată, lucru care-i trăda trecutul de boxer, și avea o cicatrice pe maxilar.

Roman nu zisese nimic cât urmărise interacțiunea scurtă dintre cei doi bărbați, surprins că tatăl lui nu era furios că fusese întrerupt la masă. Ceea ce îi șoptise bărbatul îl mulțumise cu siguranță, pentru că fruntea i se descrețise și dăduse din cap.

La fel de brusc și de neașteptat pe cât venise, omul și plecase. Ieșise pe ușa din față în amurg, și Roman îl fixase cu privirea pe tatăl lui până când acesta nu mai avusese ce face și îl privise în ochi.

— Cine era? întrebase Roman cu asprime.

Tatăl lui nu răspunsese imediat, sorbind mai întâi prelung din paharul cu vin.

— Un asociat de-ai mei.

— Un asociat?

— Da. Ai ceva de spus în această privință, Roman?

Roman își muşcase limba. Bărbatul era ceva mai mult decât un simplu asociat și prezența lui îi făcuse pielea de găină.

— Îl ajută pe tatăl tău să se ocupe de afaceri, Roman! îi spusese mama lui cu glasul acela vesel al ei. Numele lui este Bruce. Uneori ni se alătură la ceai.

— Halal pază! mormăise bunica lui în barbă.

— Pază? repetase Roman.

Îi alunecase un fior pe șira spinării și se întrebase dacă tatăl lui avea o așa relație cu Dacre că simțea nevoia unei gărzi de corp. Apoi se gândise la Iris, care avea să se strecoare în grădina din spate în acea seară să se întâlnească cu el.

— Păzește proprietatea?

Domnul Kitt chicotise.

— Nu. Deși nu văd de ce te-ar interesa asta, fiule. Niciodată nu te-au interesat prea mult problemele de

familie, nici casa aceasta pe care o vei moșteni.

O înțepătură. Roman se înroșise și se hotărâse să lase lucrurile așa, însă mama lui amintise de Cimitir și ținuse să spună cât de recunoscătoare le era acelor cetățeni anonimi care se străduiau să ofere siguranță orașului Oath. Cimitirul, care instaurase cu forța o stare de asediu strictă! Când Iris se pregătea să se aventureze pe străzile întunecate ca să se întâlnească cu el!

După ce fusese servit ultimul fel, Roman îi înmânase tatălui său scrisoarea, cu stomacul ghem, și se scuzase pentru restul serii.

Ajunsese la jumătatea scării când domnul Kitt îl strigase din foaier.

— Fiule, știi când ne vei vizita din nou?

Roman se oprise în loc.

— Nu, domnule.

Domnul Kitt dăduse din cap, mijind însă ochii.

— Trebuie să fie foarte mulțumit de tine dacă ți-a permis să te întorci acasă pentru o noapte.

Roman strânsese din dinți. Da, făcuse multe pentru Dacre. Toate acele cuvinte pe care le bătuse la mașină pentru el! Toată propaganda!

Gândul la asta îl îmbolnăvea.

— Asigură-te că-i rămâi în grații! șoptise domnul Kitt. Cel puțin încă o vreme.

Ultimele cuvinte îl urmăriseră pe Roman până în capătul scărilor. Familia lui se amestecase în planurile unui zeu, și nu știa cum aveau să se desprindă după terminarea războiului. Dacă Dacre câștiga... aveau să-i rămână pe veci supuși. Iar dacă cea care câștiga era Enva... cei din familia Kitt aveau să fie considerați trădători.

Roman se strecurase în camera lui și încuiase ușa. Se sprijinise apoi de ea și se uitase la ceas.

Era abia nouă și jumătate.

Mai avea o oră la dispoziție până când urma să ajungă Iris. Se dezbrăcase, intrase în baie și dăduse drumul la

duș.

Lăsase apa fierbinte să-i lovească pieptul până când pielea începuse să pară ca arsă. Se frecase cu un săpun parfumat, cu miros de pin, și își spălase părul. I se încrețiseră buricele degetelor când oprise în sfârșit apa și începuse să se usuce. După ce șterse oglinda de abur, își pieptănase părul negru pe spate și se bărbierise, apoi își cercetase reflexia în oglindă.

Arăta slăbit și mult mai învârstă decât era.

Își ferise privirea, pulsul accelerandu-i-se când verificase din nou cât e ceasul. Aproape zece fix.

Ieșise din baie și se îndreptase spre șifonier. Se îmbrăcase cu cele mai bune haine, prinzandu-și nasturii de la manșete în dreptul cotului, iar gâtul lăsându-l dezvelit. Luase pe el o pereche nouă de pantaloni cu bretele din piele și se încălțase cu niște ghete purtate care aveau să-l ajute să se miște fără să facă zgomot.

Se așezase apoi pe marginea patului și începuse să-și legene picioarele, așteptând.

Când se făcuse în cele din urmă zece și douăzeci, se ridicase și deschisese fereastra. Mai făcuse asta în câteva rânduri, pe când era mai mic, și încântarea că sfida regulile tatălui său fusese mai dulce ca o bomboană. După moartea lui Del însă, Roman renunțase la astfel de lucruri, vina strângându-l de gât ca o fantomă.

Ieșise însă cu ușurință pe acoperiș, membrele sale amintindu-și vechile mișcări. Se trăsese spre margine, unde o împletitură din nuiele era prinsă de colțul casei și răspândea parfumul florilor cățărătoare. Coborâse pe ea, răsuflând ușurat când tălpile îi atinseseră iarba.

Pășise la adăpostul umbrelor, asigurându-se că rămâne tăcut și plecat, și se oprise de câteva ori ca să cerceteze împrejurimile. Căuta orice urmă de Val. Orice urmă a lui Bruce, asociatul tatălui său. Împrejur adia însă doar briza blândă și se vedeau florile proaspăt înflorite. Sălciile, păducelul și cireșii. Tufișurile perfect toaletate și unduirea câtorva ierburi viclene.

Roman își văzuse de drum și ajunsese la locul stabilit pentru întâlnire. Așteptase, pășind peste rădăcinile copacilor. Încercase să-și distragă atenția rememorând iar și iar evenimentele zilei. Dar își tot verifica ceasul de la mână în lumina lunii, cu îngrijorarea strânsă ghem în piept.

Acum era și cincizeci și nu se vedea nici urmă de Iris.

Până la urmă, a început să se simtă atât de agitat, că a trebuit să stea jos. A tușit până când a simțit usturimea durerii și în ochi i-au izvorât lacrimi. Și-a închis pleoapele, concentrându-se asupra respirației. A respirat încet, adânc și măsurat.

Și-a verificat din nou ceasul, neputând să se controleze. Era unsprezece fără două minute.

Cât să aștept până să mă dau bătut?

Problema era că nu-i plăcea să se dea bătut, iar pe Iris ar fi așteptat-o toată noaptea. Până când luna avea să apună și să răsară soarele, topind toate stelele. Până când nu avea să mai aibă de ales, urmând să se întoarcă la ușa salonului.

Ceasul arăta unsprezece și douăsprezece minute când a auzit în cele din urmă o crenguță trosnind.

S-a ridicat în picioare. A mijit ochii în întuneric, grijile dizolvându-i-se atunci când a recunoscut silueta lui Iris înaintând prin mărăcinișuri.

— La naiba, Kitt! a șoptit ea. Nu glumeai când ai zis de spini!

Roman a zâmbit în întuneric. A prins-o de mână și a tras-o din tufiș, călăuzind-o spre el, atât de aproape, că-i simțea respirația. Lumina lunii i se revărsa pe chip, reflectându-i-se în ochi precum stelele.

— Și eu mă bucur să te revăd, Winnow! i-a spus, privind cum îi înflorește un zâmbet pe buze.

Îi trezea un sentiment de încântare ce-i aducea aminte de trecut, de zilele în care se oprea în dreptul biroului ei și o tachina.

— Aș da orice să știu ce gândești în clipa asta și ce am făcut ca să merit o așa privire din partea ta!

— Am venit să revendic favoarea pe care mi-o datorezi, a replicat Iris. Cea pe care mi-ai promis-o pe un pervaz, undeva departe, foarte departe de acest loc.

Roman așteptase această clipă. De câte ori nu stătuse singur și neajutorat în patul lui, în întuneric, bântuit de dor?

Și-a împletit degetele în părul lui Iris și s-a aplecat, lipindu-și gura de a ei.

35

Nu mă uita

Avea aceeași aromă pe care Roman și-o amintea. Aceea a zahărului într-o ceașcă cu ceai tare. Lavandă. Primele raze de soare ale răsăritului. Ceața pe cale să se împrăștie într-o luncă.

Roman i-a cuprins chipul, mângâindu-i obrajii îmbujorați în timp ce gura lui o întâmpina pe a ei. I-a scăpat un geamăt când limba lui Iris a alunecat pe-a lui. Iris însemna pentru el tot ceea ce era familiar, tot ceea ce îi era drag, însă a simțit fiorul a ceva nou și neașteptat atunci când fata i-a mușcat buza de jos. O tachinare, o provocare. Era o latură a ei pe care ardea de nerăbdare să o exploreze și să o memoreze.

O dorință dureroasă i s-a răspândit în tot trupul când a simțit cum îl apucă de cămașă, trăgându-l mai aproape. Roman a condus-o spre copac, lipindu-i spatele de el, în vreme ce picioarele i se afundau printre rădăcinile încâlcite.

Respiră! și-a poruncit, și s-a străduit să-și desprindă gura de a ei. Între trupurile lor nu mai exista spațiu, și Roman s-a aplecat mai jos, plimbându-și buzele în pe gâtul ei, până la adâncitura claviculei.

— Roman, a șoptit Iris.

Vocea ei era răgușită. Chinuită. Roman și-a dat seama că nu o lăsa să respire, pentru că îi apăsa cu putere trupul de copac, de parcă amândoi erau pe cale să devină nemuritori, împletindu-se cu ramurile arborelui, ca într-un mit.

— Îți fac rău? a întrebat-o, retrăgându-se, cu respirația tăiată.

Iris și-a înfipt unghiile în spatele lui, păstrându-l aproape.

— Nu. Vezi lumina? Acolo, printre crengi?

Roman a aruncat o privire în spate, înlemnit de groază. Își îngăduise să uite, pentru o clipă doar, unde se aflau. Lumea în care trăiau. Așa cum îi spusese Iris, un felinar răspândea lumină, străbătând proprietatea vecină. Roman s-a întrebat dacă era Bruce, deși adevărul era că nu voia să afle.

Și-a întors atenția la Iris. Jumătate de chip îi era ascuns în întuneric, însă ochii îi străluceau, blânzi, așteptând.

Nu suntem în siguranță aici, și-a zis Roman și a prins-o de mână. Vâlvătaia care-i aprinsese sângele se potolise, deși încă-i simțea căldura până în măduva oaselor. Erau tăciuni care așteptau să fie reaprinși.

— Vino cu mine! i-a cerut lui Iris, deschizând calea.

Altădată, într-o altă lume, în care zeii nu s-ar fi trezit nicicând, Roman ar fi condus-o pe Iris prin grădină și i-ar fi arătat toate locurile lui preferate și toate colțișoarele care ascundeau amintiri dragi. Lumea aceasta putea exista însă doar în vise, așa că i-a strâns brațul lui Iris, atât de cald față de pielea lui rece, și a condus-o grăbit printre umbre, înapoi spre lumina familiară a casei.

Au reușit să urce pe împletitura din nuiele și au traversat acoperișul, strecurându-se apoi în dormitorul lui Roman. Lui Roman i se tăiase respirația și nu voia ca ea să bage de seamă. Și-a acordat o clipă ca să-și revină, ocupându-se de fereastră, pe care a închis-o, trăgând apoi draperiile. Abia atunci, după ce a simțit că sunt ascunși bine, într-un loc sigur în care niciun zeu nu avea să-i găsească, s-a întors și a privit-o pe Iris, care îi cerceta dormitorul.

Nu a fost surprins să vadă că se îndreaptă mai întâi spre biblioteca lui, cu buzele întredeschise. Iris a mângâiat cu drag cotoarele aurite, făcându-l să-şi dorească să i le dăruiască ei pe toate.

— Ce mai bibliotecă! a spus Iris, aruncându-i o privire piezişă. Câte dicţionare ai pe rafturile astea?

— Şase doar.

— „Doar"?

— Jumătate le-am moştenit.

— Ah, îmi amintesc acum! O parte dintre aceste cărţi au fost ale bunicului tău.

Roman a dat din cap, urmărind-o cum se îndreaptă spre dulap.

— Deci pe aici au ajuns mai întâi scrisorile mele la tine! a zis Iris, deschizând uşa cioplită.

— Aha! Scrisorile făceau atâta mizerie pe jos, că n-am avut încotro şi a trebuit să citesc ce ai scris.

— Toate cuvintele acelea cu muchii ascuţite! Toate acele gânduri care mi se păreau prea greu de rostit cu voce tare!

Iris a făcut o pauză ca să cerceteze hainele dinăuntru, apretate şi aranjate după culoare.

— Sunt surprinsă că nu ai fugit de mine atunci.

Poate că fusese ceva din tonul ei, ori poate că de vină fuseseră cuvintele pe care nu le rostea, dar pe care Roman putea oricum să le audă, ascunse în cadenţa respiraţiei ei. Sau poate că era vulnerabilitatea ei pâlpâitoare, de parcă şi-ar fi scos în faţa lui o piesă dintr-o armură de oţel.

— Din contră, a răspuns Roman. Cuvintele tale nu au făcut decât să mă apropie de tine.

Iris a rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

— S-ar putea să fiu nevoită să împrumut una.

— Ce să împrumuţi?

— Una dintre cămăşile tale, în care să dorm. Deşi patul tău e cam îngust. Un pat de o persoană, din câte-mi dau seama.

Roman a făcut un pas spre ea. Apoi l-a făcut și pe al doilea, și tot așa, până când a putut să-i numere pistruii de pe nas.

— Credeam că știi asta despre mine de pe când lucram la *Gazetă*, Winnow.

— Am aflat multe lucruri despre tine în acel birou, a replicat Iris, ridicând din sprânceană. Va trebui să fii mai clar.

Roman s-a lăsat în jos, cu gura plecată spre a ei. A privit cum trage adânc aer în piept și cum i se întredeschid buzele, însă a șoptit doar:

— Îmi plac provocările.

— Spune-i pe nume, atunci!

— Începem amândoi în patul meu.

— Dacă zici tu, Kitt!

Înainte ca Roman să se poată întinde ca să o sărute, Iris s-a strecurat pe lângă el. Dar Roman a simțit când trenciul ei i-a atins brațul, lăsându-i pielea de găină. S-a întors și a văzut-o pășind agale spre patul lui, pe marginea căruia s-a așezat ca să vadă cât e de moale.

— Întotdeauna am visat să dorm pe un nor! a zis ea și s-a întins, părul revărsându-i-se pe pernă.

— Primește aprobarea ta? a tachinat-o Roman.

— Da. Și tu încă nu știi asta despre mine, dar fur pături.

Roman a zâmbit, urmând-o la capătul patului.

— Ba o știu din experiență.

Din noaptea în care am fost al tău.

Și-o amintea. Noaptea de dinainte să se năruie lumea. Fuseseră împreună, însă într-un întuneric absolut. Nu avuseseră decât atingerea pielii și mâinile, gurile și numele lor. Se descoperiseră unul pe altul încet, pe un pat improvizat din pături.

Roman a privit-o pe Iris acum, îmbrăcată cu pulover, fustă și cu trenciul prins în talie cu curea. Cu șosete până la genunchi. Cu ghete acoperite de praf. În acea clipă nu i se părea reală, și s-a întrebat dacă și-o

închipuie, așa cum o făcuse în nenumărate rânduri în trecut. Când își imagina cum ar arăta în patul lui.

— Vino lângă mine! i-a șoptit Iris.

Roman s-a lăsat încet pe pat, simțind cum se afundă salteaua sub greutatea lui. Iris s-a întors pe o parte ca să-l privească drept și și-a strecurat un picior printre picioarele lui, încolăcindu-i-l în jurul gleznei. Dintr-odată, Roman simțea că nu mai are cuvinte, de parcă i le-ar fi topit căldura corpului ei pe toate, însă tăcerea aceasta era confortabilă. A savurat-o, urmărind-o pe Iris cu atenție.

Ea a început să-i traseze conturul feței cu degetele. Arcuirea sprâncenelor, ascuțimea maxilarului, colțul buzelor.

— Arăt la fel cum îți aminteai? a întrebat-o.

Era o întrebare caraghioasă, pentru că fuseseră despărțiți doar câteva săptămâni. Nu ani întregi. Dar Roman se întreba dacă Iris poate să simtă schimbarea care se petrecuse sub pielea lui. Dacă-i simte rănile și fisurile. S-a întrebat dacă avea să îmbrățișeze părțile acestea frânte din el sau dacă ele aveau s-o îndepărteze.

— Da.

Iris i-a atins adâncitura gâtului, făcându-l să tremure.

— Dar eu?

Roman i-a întors mângâierile, atingându-i nasul și trasându-i conturul buzelor. Buclele din păr. Genele negre, răsucite. Și a simțit că și ea se schimbase mult. Nu mai erau aceiași oameni care fuseseră atunci când făcuseră schimb de jurăminte. Asta nu făcea decât să o dorească și mai mult, și degetele i-au alunecat pe corpul ei, amintindu-și arcuirea coastelor.

— Da, i-a răspuns.

Mâna lui Roman a alunecat mai departe, până la șold, oprindu-se doar când degetele sale au dat de ceva ascuns în haină.

Roman a făcut o pauză.

— Ai o carte în buzunar?

— Vezi și singur!

Asta a și făcut, scoțând volumașul verde din haină. Pe copertă era lucrată în relief o pasăre, însă atenția lui Roman a fost distrasă de plicul albastru ascuns între pagini. L-a recunoscut cu o tresărire. Cu inima îndoită, a scos scrisoarea de la Dacre dintre pagini și a așezat cartea pe pat, între ei.

— Ce ți-a spus? a întrebat Roman cu voce gravă.

Iris s-a ridicat. Clipa lor de intimitate se spulberase, de parcă Dacre însuși s-ar fi strecurat în încăpere. Îi urmărea, ca o umbră, într-un loc care până acum li se păruse sigur.

— O poți citi, i-a răspuns Iris blând.

Roman nu a rezistat impulsului, grijile și furia fiind mai puternice.

În timp ce stătea aplecat asupra cuvintelor lui Dacre, Iris s-a ridicat din pat. Până a terminat Roman de citit, ea își scosese ghetele și haina. Lui Roman i se zbătea pulsul în vene.

— El crede că tu ești o pasăre pe care o poate prinde și închide într-o colivie, a zis, ridicându-se de pe pat, cu hârtia foșnindu-i în pumn. O pasăre care ar trebui să cânte doar pentru el. Urăsc faptul că încearcă să te ademenească!

— Mărturisesc că este iscusit cu vorbele.

Iris i-a întâlnit privirea lui Roman. Expresia de pe chipul ei nu putea fi citită.

— Și, dacă nu aș fi știut cine este cu adevărat, poate că m-ar fi păcălit. Am însă un răspuns pentru el. M-am gândit la asta în cea mai mare parte a zilei.

— Și care este răspunsul tău?

Iris a traversat încăperea și s-a așezat lângă Roman, gleznă lângă gleznă, ochi în ochi, și a desprins scrisoarea lui Dacre din mâna lui, înclinându-și sfidător bărbia.

— Nu mă va avea niciodată! i-a spus ea.

Roman a privit-o vrăjit cum rupe în bucăţele scrisoarea zeului.

Iris nu a pierdut nicio clipă şi a păşit spre baie. O secundă mai târziu, Roman a auzit apa de la toaletă fiind trasă. Şi-a imaginat cerneala lui Dacre disipându-se în apă. Dezintegrându-se în drumul ei pe ţeava canalizării.

— Bine, Kitt! i-a spus Iris când şi-a făcut din nou apariţia în dormitor, după care şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a rezemat de rama uşii. Trebuie să vorbim!

— Despre ce? a întrebat-o Roman, surprins de cât de răguşit îi sunase glasul.

— Despre cât de mare este baia asta! a exclamat ea. În viaţa mea nu am văzut vreodată un duş ca al tău.

— Ţi-ar plăcea să-l şi încerci?

— Chiar da!

Roman a zâmbit şi a trecut pe lângă ea în baie. Plăcile de gresie albe şi negre au lucit când a deschis uşa de sticlă de la duş şi a dat drumul la apă. Apa a început să curgă în cascadă din tavan, învăluindu-i într-un abur seducător.

— Pe raftul de acolo avem săpun şi şampon, i-a spus lui Iris, potrivind temperatura. Mă duc să-ţi aduc un prosop...

Mâna lui Iris, care coborâse pe braţul lui, l-a făcut să se răzgândească. Roman s-a întors spre ea şi i-a privit părul lucind de abur. Şi-a ridicat încet mâna spre bretelele din piele şi le-a lăsat să-i alunece de pe umeri. Nu mai respira; inima părea să-i stea prinsă în chingi, înjunghiindu-l în adâncul pieptului. De parcă ar fi fost legat de fiecare mişcare a lui Iris, de fiecare vorbă a ei.

Iris a început să-i deschidă nasturii cămăşii, dar s-a oprit la jumătatea drumului, prinzându-şi buza între dinţi.

Roman s-a încordat, întrebându-se dacă pielea lui palidă o făcea să ezite. Dacă avea să meargă mai departe şi să-i vadă până la urmă toate unghiurile ascuţite.

Abdomenul supt. Coastele ieșite prin piele. Cicatricile care-i însemnau piciorul. Trupele lui Dacre nu aveau niciodată destulă mâncare și foamea devenise un însoțitor nelipsit pentru Roman. Iar cicatricile? Erau o hartă pe care o străbătuse cu vârful degetelor de nenumărate ori în orele lui de singurătate și pustiu.

Rușinea i s-a ridicat ca un nod în gât. Și o altă emoție, pe care nu o putea descrie, l-a făcut să roșească. Era pe cale să-i strângă mâna lui Iris când ea a spus:

— Mi-am dat seama de ceva! Tu ai făcut deja baie în seara asta, nu?

Roman a expirat zgomotos. Ușurarea i-a înmuiat oasele și l-a făcut să se aplece mai aproape de ea.

— Da, dar pot să-ți fiu alături, dacă vrei.

Iris a zâmbit. Ochii îi străluceau în timp ce degetele ei pricepute își continuau drumul, desfăcându-i nasturii până în talie.

— Mi-ar plăcea, Kitt!

Cinci minute mai târziu, Roman avea palmele pline de șampon. Aerul se încălzise și dușul era aproape ca un cuptor în vreme ce apa le aluneca grăbit pe trupuri în râulețe. Iris însă tot muta mânerul pentru apă spre stânga, de parcă ar fi vrut să ardă ca focul.

Iar Roman, cu pielea roșie ca racul, ar fi lăsat-o să facă orice.

— Închide ochii! i-a cerut el.

Iris i-a închis, încrețindu-și nasul, cu stropi de apă acoperindu-i chipul. A oftat când Roman a început să o spele pe cap, frământând șamponul până când a făcut spumă. Își tot trecea degetele prin pletele ei, admirând cât de lungi și de întunecate sunt ude. Un maro-închis, cu reflexe subtile de chihlimbar, precum mierea din flori de câmp.

— De aceea miroseai tu așa bine la birou! a oftat Iris.

Roman a început să clătească șamponul, încântat să o audă gemând.

— Miroseam?

— Curentul electric ar fi putut să se taie la solstițiul de iarnă și eu tot aș fi știut clipa exactă în care ai fi pășit la Gazetă. Te și uram pentru asta!

Roman a rânjit, desenându-i pe spate cercuri cu bucata de săpun. Parfumul de conifere și de iarbă proaspătă i s-a risipit pe umeri. Pe coloană, în jos.

— Și uite unde te-a adus disprețul tău!

— Aș fi râs dacă soarta mi s-ar fi dezvăluit în clipa aceea.

— Știu.

Iris a rămas tăcută. Apa cădea în continuare, umplând încăperea de un zumzet amețitor, și Iris s-a întors cu fața la el. Privirea lui Roman a coborât, urmându-i linia corpului până la picioare, atenția concentrându-i-se acolo.

Roman băgase de seamă când îi scosese șosetele. Că avea vânătăi și julituri în genunchi. Nu îi spusese asta, dar o urmărise alergând pe pajiștea din Hawk Shire de la fereastra casei. Văzuse cu ochii lui, fără să-i vină a crede, cum evitase împușcăturile. Cum lumina de la farurile unui automobil străpunsese întunericul, mașina ducând-o apoi de acolo.

„Fugi, Iris!"

Simțise acei kilometri ca pe o boală care i se răspândea în tot corpul. În sânge, în oase, în organe. Distanța care descreștea ca luna de pe cer. Îngrijorarea și întrebările pe care și le pusese despre locul în care se ducea și dacă avea să o mai vadă vreodată.

A lăsat jos săpunul.

S-a lăsat în genunchi în fața lui Iris, atingându-i cu degetele semnele acelea dureroase de pe piele. Ele îi spuneau că este puternică și curajoasă, dar și că e a lui. Sufletele lor nu se oglindeau, ci se completau – erau două constelații care ardeau alături.

„Vreau să mă vezi", îi scrisese el cândva. „Vreau să mă cunoști."

Și-a lipit fața de picioarele ei. I-a simțit vânătăile de parcă ar fi fost ale lui și i le-a acoperit de sărutări, simțind gustul pe care apa îl avea pe pielea ei. Sângele îi alerga în vene, fierbinte și grăbit. Avea o furtună de vară în ele, dar, în clipa în care Iris i-a atins părul, mintea i s-a liniștit.

Și-a ridicat privirea spre chipul ei, îmbujorat și cu ochi negri.

— M-am temut, a șoptit Iris.

— De ce?

— M-am temut că nu vom mai avea parte niciodată de un astfel de moment.

Roman și-a înghițit un nod. Ar fi putut să spună un milion de lucruri, dar și-a dat seama că Iris tremură. Și el la fel.

— Tremuri, a comentat el. E apa prea rece? Vrei să mă opresc?

— Zeilor, nu! Mă gândeam doar cât de ciudat este. Dacă te gândești cu câți oameni ne încrucișăm drumurile în viață. Cum de cineva ca mine a întâlnit pe cineva ca tine! Și dacă nu aș fi scris niciodată eseul acela și nu l-aș fi trimis într-o doară la Gazetă... am mai fi fost aici?

— Începi să-mi filosofezi, Iris?

— Nu pot să mă abțin, se pare. Scoți la iveală tot ce e mai bun și tot ce e mai rău din mine!

— În mod clar tot ce e mai bun! Dar ce e mai rău?

Iris l-a privit în ochi, cu stropii de apă alunecându-i pe bărbie ca niște lacrimi. I-a mângâiat apoi părul din nou; o atingere delicată, care i-a înmuiat genunchii. Lui Roman nu puterea, nu teama sau magia îi puteau sfâșia inima, ci mâna ei, atingându-l cu adorație blândă.

— Iar răspunsul este da, apropo! a zis Roman și i-a sărutat genunchiul. Te-aș fi găsit oricum, chiar dacă nu ai fi scris niciodată eseul acela.

Apa caldă s-a oprit trei minute mai târziu.

Roman a umblat la robinet, oprind dușul după ce apa rece s-a revărsat peste ei. Iris a oftat, fără să știe dacă din cauza șocului provocat de frig sau pentru că Roman stătea în fața ei. Și a ridicat-o în brațe și a purtat-o afară din camera de baie.

Roman nu își imaginase așa noaptea, dar, atunci când Iris și-a strâns picioarele în jurul mijlocului său și l-a sărutat, a hotărât că, pentru întâia oară în viață, prefera să trăiască în prezent.

A dus-o pe Iris la pat și a culcat-o în el. Respira greoi și apa îi aluneca precum stropii de ploaie pe spate. Priveliștea pe care i-o oferea tânăra i-a alungat frigul din oase.

Felul în care îl privea de jos, cu ochi întunecați ca două luni pline, care-l atrăgeau ca mareele. Felul în care îl cuprindea, șoptindu-i numele cu buzele lipite de gâtul lui. În care se mișca în același ritm cu el, atât în lumină, cât și în întuneric. Senzația pielii ei lipite de a lui; senzația că e dezgolit și în același timp împlinit. În siguranță, în plenitudine.

Iris îl vedea așa cum o vedea și el. Cu ochii larg deschiși, cu ochii larg închiși.

Cu stelele arzând credincios la fereastră, Roman nu se simțise nicicând mai sigur.

Ar fi putut să se trezească în cele mai adânci regiuni de pe tărâmul lui Dacre, pe cât de departe de lună și de soare îl putea întemnița divinitatea. Ar fi putut să se trezească fără să-și mai amintească numele, ar fi putut să uite toate cuvintele pe care le scrisese vreodată. Dar nu avea să uite nicicând parfumul pielii lui Iris, sunetul vocii ei. Felul în care il privise. Îndrăzneala mâinilor ei.

Roman și-a zis: Nu există magie pe pământ sau sub el care îmi va mai putea fura vreodată asta.

36

Musafiri, pe termen indefinit

Iris visa că se află la restaurantul Revel. Stătea la bar, cu o limonadă și o carte în mână, urmărind-o pe mama ei cum servește la mese. Părea o zi ca oricare alta, o pagină desprinsă din trecutul ei, pentru că înainte de izbucnirea războiului mergea adesea la restaurant. Înainte ca Aster să înceapă să bea mult. Așa și-a dat seama că visează. Mama ei părea din nou plină de viață și întreagă, gata să ofere un zâmbet și să râdă, dând roată prin cafenea cu ochi strălucitori.

— Încă o limonadă, Iris? a întrebat-o Aster, întorcându-se la bar prin spatele ei.

Înainte ca Iris să aibă ocazia de a-i răspunde, la radio a început un cântec care a inundat cafeneaua cu muzica melancolică a unei viori. Lui Iris i s-au ridicat imediat firele de păr de pe brațe. Revenise. Melodia care-i bântuia visele atunci când îi apărea mama ei.

— Mamă? a șoptit, aplecându-se peste bar. De ce aud cântecul acesta de fiecare dată când ne întâlnim într-un vis?

Aster a așezat pe masă un ibric cu cafea aburindă.

— Știi cine a fost Alzane?

Schimbarea bruscă de subiect a făcut-o să tresară, dar a răspuns:

— A fost unul dintre ultimii regi din Cambria, înainte să cadă monarhia și să fie numiți cancelari.

— Da, dar povestea lui nu e doar despre asta. El a fost monarhul care a supravegheat mormintele divine. El i-a

îngropat pe Dacre, Mir, Alva, Luz și Enva, cu secole în urmă. Există un mit care a fost șters din istorie și care a inspirat acest cântec de leagăn, menit să îi adoarmă pe zei. De atunci au apărut multe variante ale acestuia, dar puterea notelor rămâne, chiar dacă au fost uitate de mulți.

Iris a meditat la cuvintele rostite de mama ei. Lumea din spatele ferestrelor localului începea să se întunece. Era pe cale să izbucnească o furtună. Stropi de ploaie alunecau pe sticlă, iar fulgerul lumina clădirile din depărtare.

— Nu cred că Enva a fost vreodată îngropată! a îndrăznit Iris să spună, lucru care a făcut-o pe Aster să strâmbe ușor din buzele rujate cu roșu. Cred că a făcut o înțelegere cu regele și le-a cântat celorlalți patru zei, adormindu-i, în vreme ce ea a rămas ascunsă în Oath.

— E o teorie îndrăzneață, dulceață! Însă una care s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr.

Iris asculta în continuare muzica, și i s-a tăiat respirația în clipa în care zgomotul alb s-a intensificat și visul a început să se destrame. Disperată, s-a întins ca să o prindă pe Aster, dar mama ei fusese deja înghițită de umbre. Localul a început să se învârtă, ferestrele cu geamuri de sticlă trosnind sub amenințarea furtunii, până când presiunea a devenit de nesuportat.

Iris s-a trezit speriată.

O clipă mai târziu, și-a dat seama că fusese trezită de o tuse; salteaua de sub ea se zgâlțâise pentru că Roman se întorsese pe o parte și se ridicase în picioare. Cu privirea ațintită în întuneric, Iris l-a auzit încercând să-și înăbușe un acces de tuse, urmat imediat de încă unul. Părea o tuse umedă și dureroasă, care a făcut-o să se ridice rapid în capul oaselor și să se întoarcă spre el.

O rază de lună se strecurase printre draperii și îi poleia trupul. Umerii palizi îi erau aplecați. Iris a putut să-i numere nodurile spinării când s-a aplecat după

cămașa aruncată pe podea și a tușit în țesătură, înăbușind sunetul.

— Kitt, a șoptit ea, trăgându-se spre marginea patului și simțind podeaua rece ca gheața sub tălpi; avea părul încă umed după duș. Ești bine?

Roman s-a îndreptat, dar și-a ținut cămașa lipită de gură încă o vreme. Apoi și-a dres vocea și a răspuns:

— Sunt bine, Iris. Scuze, nu am vrut să te trezesc!

Iris s-a ridicat din pat și s-a apropiat de el.

— Ai vrea să-ți aduc ceva?

— Ai de gând să te strecori în bucătărie și să-mi faci o cană fierbinte cu ceai?

O tachina, dar vorbele lui au făcut-o pe Iris să-și dea seama că se aflau într-o situație imposibilă. Că ce era între ei era o relație imposibilă. Domnul Kitt ar fi fost furios să o descopere în casa lui, în patul fiului său. Probabil ar fi aruncat-o în stradă dacă ar fi descoperit-o rătăcind pe holuri sau i-ar fi ordonat asociatului său să o predea Cimitirului, ca să fie pedepsită.

— Dacă vrei ceai, a zis Iris cu glas răgușit, dar hotărât, atunci mă strecor până în bucătărie și îți prepar o ceașcă. Să-mi spui doar de care ai vrea. Și cum să găsesc bucătăria, desigur.

Roman s-a întors, cu câteva șuvițe negre de păr atârnându-i peste ochiul drept. Uneori frumusețea lui încă o uluia, înmuindu-i genunchii. Și-a dat seama că îi place cum arată noaptea la fel de mult ca ziua. Întunericul îi înăsprea unele trăsături și îi îndulcea altele, de parcă ar fi fost un portret pictat sub lumina stelelor.

— Știu că ai pregătit un ceai al naibii de bun, dar sunt bine! a zis Roman. Sincer!

Iris nu îl credea. Era gata să protesteze când Roman a adăugat:

— Uneori îmi este greu să respir noaptea. Simt că mă sufoc. Am început să tușesc de când mi-au revenit amintirile, însă nu e ceva ce nu pot ține sub control.

— Din cauza gazului, a șoptit Iris.

Roman a dat din cap.

— După ce se termină totul, mă voi trata așa cum trebuie. Voi vedea dacă mă poate ajuta vreun doctor din Oath.

— Dacre nu știe?

— Nu. Și nici nu vreau să afle. Dacă ar ști, și-ar da seama că influența pe care o are asupra mea a slăbit. Că nu îi mai sunt supus. Că știu faptul că m-a vindecat doar cât să îmi încețoșeze mintea și să mă supună.

Roman a căzut pe gânduri, coborându-și privirea la cămașa pe care o ținea în mână. Iris s-a temut că urma să vadă sânge pe pânză și a simțit cum o pătrunde spaima. Bumbacul era însă de un alb imaculat, la fel ca înainte, cu excepția câtorva cute cu care se alesese pentru că Iris aruncase cămașa pe podea.

— Ți-e frig! i-a spus Roman, cercetând-o în lumina lunii.

— Puțin, a recunoscut ea. Dar sunt bine.

— Dă-mi câteva clipe și mă întorc lângă tine în pat. De vreme ce, până la urmă, chiar încap două persoane în el!

Iris i-a zâmbit și s-a întors la salteaua umplută cu puf, care era caldă încă de la trupurile lor. Inima îi era însă grea. L-a ascultat pe Roman pășind spre baie, dând drumul la robinet și bând un pahar cu apă. Iris se gândea la doctori și dacă ar fi putut găsi o cale prin care să-i trimită pe ascuns medicamente, când Roman s-a întors sub cuverturi.

— Trebuie să-ți spun ceva, Iris.

— Spune-mi, Kitt!

Roman a oftat și s-a întins alături de ea. S-au privit ochi în ochi.

Iris simțea că începe să amorțească din cauza încordării.

— E chiar atât de rău?

— Da. Dacre m-a dus la mormântul lui Luz.

Mărturisirea lui Roman a înmărmurit-o. L-a ascultat povestindu-i despre amiaza aceea furtunoasă de pe deal, nu departe de Hawk Shire.

— Crezi că Dacre a plănuit să îl ucidă pe Luz? a rezumat Iris. Dar nu a mai făcut-o pentru că...

— Altcineva înfăptuise deja crima, a concluzionat Roman. Ceea ce mă face să bănuiesc că și Alva și Mir sunt morți în mormintele lor. Altfel nu s-ar fi trezit până acum, la fel ca Dacre?

— Cine ar fi putut să-i ucidă?

Roman a rămas tăcut, dar și-a întins mâna spre Iris, mângâindu-i razele de lună de pe chip.

— Cred că Enva.

Nu au adormit la loc imediat.

Au continuat să discute, rememorând evenimentele care-i aduseseră pe amândoi în situația de față. Roman i-a povestit lui Iris despre chei, despre uși, despre bălțile cu sulf, flaut și călătoria pe spinarea eithralului. Iris a ascultat fiecare cuvânt, împărtășindu-i la rândul ei fragmente din ceea ce trăise. Lucruri în privința cărora Roman își pusese enorm de multe întrebări. În cele din urmă, s-au îndepărtat de subiectele sumbre și au trecut la altele mai vesele, cu mâinile și picioarele împletite, cu degetele încurcate în părul celuilalt, de parcă ar fi avut tot timpul din lume ca să se trezească încet.

Roman ar fi putut să o asculte pe Iris ore întregi. Când a văzut că afară începe să se lumineze, a strâns-o mai tare, de parcă ar fi putut să oprească timpul din proprie voință. Răsăritul soarelui era inevitabil însă și nu au avut de ales, obligați să-și dea drumul când lumina a început să se reverse în dormitor.

Pe Roman însă nu lumina zilei l-a alungat din pat, ci zgomotele făcute de servitorii care mutau mobilierul un etaj mai jos.

— În familia ta lumea se scoală devreme? a întrebat Iris, care băgase de seamă zgomotele de dinaintea ivirii zorilor.

— Da, însă tatăl meu stă de obicei la el în birou, a răspuns Roman încruntat. Ar trebui să mergem probabil. Trebuie să te scot prin grădină, înainte să bage cineva de seamă. Mai întâi însă... am ceva pentru tine.

S-a sculat cu regret dintre pături și s-a lăsat în genunchi lângă birou. A scos o scândură din podea. Era locul în care își ascunsese cândva comorile copilăriei, iar mai apoi numeroasele scrisori primite de la Iris. De aici a scos acum verigheta și harta pe care o desenase.

— Mi-a fost tovarăș de nădejde, a zis Roman, punându-i inelul la loc pe deget. Însă îmi place mai mult când e la tine!

Iris a cercetat inelul, argintul strălucind în lumina dimineții.

— Ești sigur că nu vrei să-l păstrezi tu?

— Sunt sigur. Iar aici ai o hartă foarte prost desenată.

I-a pus-o în palmă și a văzut-o cum se încruntă, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce e cu ea.

— O hartă a...?

— Drumurilor de sub Oath.

Iris a făcut ochii mari. L-a ascultat pe Roman, care i-a explicat ce văzuse și i-a povestit despre ușile care ar fi putut deveni vrăjite dacă în broasca lor era potrivită una dintre cheile fermecate.

— Kitt, a șoptit Iris, trasând cu buricele degetelor desenul lui. E genial!

— Speram că vei spune asta.

— Aș cere prea mult dacă te-aș ruga să împărtășești cu mine și alte drumuri pe care le-ai putea descoperi?

Roman a clătinat din cap.

— Pot să ajung la masa de război. Voi vedea ce pot să fac.

Iris și-a ridicat privirea spre el, cu ochi strălucitori. Pentru o clipă, Roman a fost gata să se întoarcă la ea,

gata să o culce din nou în cuibul cald de pături, dar o bubuitură de la etajul de jos l-a readus cu picioarele pe pământ.

Vor mai fi ocazii! și-a zis, și s-a grăbit să se îmbrace. Acesta nu este sfârșitul.

Și totuși, cumva, atunci când a deschis fereastra, în mod straniu, Roman a căpătat senzația că parcă ar fi fost. I-a strâns mâna lui Iris și a ajutat-o să treacă peste pervaz.

A urmat-o apoi pe acoperiș și în jos, pe împletitura din nuiele, conducând-o prin grădină, înapoi pe care veniseră. Lumina creștea cu fiecare clipă, făcând roua din iarbă să sclipească, iar florile și-au ridicat capetele și copacii s-au arătat viguroși pe măsură ce umbrele se topeau.

Când au ajuns la stejar și la tufa de mărăciniș, Roman a ezitat, strângându-i mai tare mâna.

— Ne revedem curând, i-a șoptit ea.

Roman a dat din cap, dar a tras-o mai aproape, sărutând-o cu gura deschisă, însetat, împletindu-și limba cu a ei, până în clipa în care s-a smuls fără să vrea de lângă ea. A făcut un pas în spate, dar ochii i-au rămas la Iris.

— Ai grijă de tine, Iris! Îți scriu eu primul, după ce mă întorc în tabără.

— Voi încerca să fiu răbdătoare.

Cuvintele ei i-au smuls un zâmbet.

— Nu te-am mai certat pentru asta, așa cum îmi ceruseşi – în persoană.

Iris i-a zâmbit diavolește.

— Poate data viitoare atunci? Ah, și ai avut dreptate, Kitt!

— În privința a ce, Winnow?

Iris i-a răspuns abia după ce dispăruse aproape cu totul printre tufele de mărăciniș. Cuvintele ei au plutit pe deasupra cârceilor:

— Încăpem de minune amândoi în patul tău!

Roman a trebuit să se grăbească înapoi, tușind în mânecă. Deși nu se simțea bine, s-a cățărat pe împletitura de nuiele și nu a putut să tragă bine aer în piept decât după ce a ajuns din nou în camera lui și a închis fereastra.

Mai avea la dispoziție doar câteva minute, așa că și-a aranjat dormitorul. A făcut patul, netezind așternuturile ca să șteargă orice urmă de-a lui și-a lui Iris, dar a rămas împietrit când a văzut cartea mică și verde de pe covor.

Cartea cu păsări a lui Iris.

A ridicat-o și a început s-o răsfoiască. Era gata să o pună pe raft, alături de celelalte cărți ale sale, dar s-a oprit în ultima clipă. Era un volum foarte mic. Ceva ce putea să poarte cu ușurință la el. Ceva tangibil, care să-i aducă aminte de Iris.

Și l-a strecurat în buzunar.

În timp ce deschidea ușa de la dulap, ca să-și scoată salopeta, a simțit că se zguduie casa. Zgâlțâitura a fost destul de puternică să-l facă să se oprească în loc, cu fiori pe șira spinării.

A ieșit din cameră, ascultând sunetele care reverberau pe holuri. Voci îndepărtate de bărbați, alte obiecte de mobilier mutate, tropăieli de ghete pe podele din lemn.

A alergat pe hol, încordat de frământare. Gleznele îi pocneau în timp ce lăsa în urmă umbrele somnoroase ale etajului de sus pentru parterul puternic luminat, iar când îi mai rămăseseră doar cinci trepte de coborât până jos, a împietrit, cu privirea ațintită spre salon.

Ușa de la șifonier era dată de perete și crea curent în aer. Dar în șemineul de marmură fusese aprins focul. Prin cameră își făceau de lucru ofițeri și soldați ce mutau mobila, astfel încât înăuntru să poată fi adusă o masă. Masa de război, și-a dat seama Roman.

Și-a strâns mâinile în pumni până când a simțit unghiile săpându-i în carne, însă apariția din fața ochilor nu s-a disipat. Ba chiar a devenit mai reală când a dat cu ochii de servitorii care purtau tăvi cu cafele și

fursecuri pe care le așezau în fața ofițerilor și a soldaților. Și l-a văzut pe tatăl lui, stând într-un colț cu cana de cafea îndoită cu coniac, privind aprobator activitatea, sau pe locotenentul Shane făcându-și apariția de pe tărâmul subteran, cu o mașină de scris în mână.

Ochii lui Roman s-au lipit de cutia neagră familiară, agitația crescându-i pentru că o vedea în mâinile locotenentului. Cum se gândea prin ce mijloace și-ar putea recupera mașina de scris, cineva i-a apărut în fața ochilor. Cineva blond și înalt, cu umeri lați, cu păr mătăsos și ochi albaștri precum cerul.

Dacre se afla în foaier și îl măsura pe Roman, care rămăsese pe scară.

Li s-au întâlnit privirile. Dintr-odată, Roman se simțea mic și neajutorat. Mintea îi vâjâia însă, năpădită de gânduri ce deveneau tot mai puternice cu cât tăcerea dintre ei se prelungea.

A venit să-mi șteargă iar memoria? Se îndoiește de mine? O simte pe Iris pe pielea mea?

— Bună, Roman! l-a întâmpinat Dacre. Văd că tatăl tău mi-a primit scrisoarea.

37

Coardele ascunse

Iris a luat tramvaiul, dar a hotărât să coboare la universitate. A mers pe o stradă mărginită de platani ale căror rădăcini noduroase răzbeau prin piatra cubică. Soarele urca încă pe cer, ceruind trotuarul, în vreme ce Iris trecea pe lângă studenți grăbiți să ajungă la cursuri.

A luat colțul și s-a îndreptat spre casa lui Attie.

Era o clădire cu trei etaje, construită din cărămidă roșie, cu obloane bleumarin și o ușă din lemn de stejar, ornată cu sculpturi care înfățișau fazele lunii. De o parte și de cealaltă a acesteia creșteau vițe de iederă, iar ferestrele erau înveselite de jardiniere cu flori. Iris a străbătut aleea pietruită și a urcat scările de la verandă ca să sune din clopoțel, băgând de seamă că prin curtea acoperită de iarbă zăceau câteva biciclete, precum și un zmeu cu coada înnodată.

— Răspund eu! a strigat cineva dinăuntru, și Iris a auzit tropăitul picioarelor și încuietoarea descuindu-se.

A zâmbit când a dat cu ochii în prag de una dintre surorile mai mici ale lui Attie. Purta o rochie cu pătrățele albastre și funde în părul negru.

— Bună! a salutat-o fetița. Tu ești prietena Theiei, nu-i așa?

— Da, i-a răspuns Iris. Este acasă?

— Thea! Thea! A venit prietena ta de la ziar!

S-a auzit clinchetul îndepărtat al farfuriilor și câteva șoapte entuziasmate.

— Invit-o înăuntru, Ainsley! a strigat Attie din casă.

Ainsley a deschis ușa mai larg.

— Poftește înăuntru!

— Îți mulțumesc!

Iris a păşit peste prag, dar a aşteptat ca Ainsley să închidă ușa şi apoi a urmat-o pe hol.

Familia lui Attie era strânsă la masă, terminând micul-dejun. Încăperea era zugrăvită într-o nuanță închisă de albastru, cu constelații argintii care se înălțau până la tavan. Pe pereți erau înrămate hărți şi fotografii, precum şi câteva desene colorate. Cărți erau stivuite în spatele unui bufet chinezesc în care se aflau cești şi mai multe binocluri.

Era o încăpere primitoare, şi Iris s-a lăsat pătrunsă de atmosferă. Abia câteva clipe mai târziu şi-a dat seama că cei cinci frați ai lui Attie şi părinții ei o priveau de jos, aşteptând. Attie era singura care mânca în continuare, sorbind ultimul strop de ceai şi ştergând urmele de unt din farfurie cu un dumicat de pâine prăjită.

— Iris, ai vrea să ni te alături? a întrebat mama lui Attie.

Femeia era deja îmbrăcată de zi, cu o rochie în carouri. Părul negru şi creț i se revărsa pe umeri.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup! a răspuns Iris. Treceam prin cartier şi m-am gândit să mă opresc să o întreb pe Attie dacă ar vrea să mergem la muncă împreună.

Unul dintre fraţii mai mici ai lui Attie, al cărui geamăn identic stătea lângă el, a început să râdă până când Attie i-a aruncat o privire în semn de avertizare. Din câte-şi putea da Iris seama, primise şi un picior pe sub masă. Tânăra nu ştia ce însemnau toate astea şi nici nu a avut prea mult timp la dispoziție ca să deslușească, pentru că tatăl lui Attie a rostit:

— Nu ne deranjezi, Iris!

Domnul Attwood şi-a aranjat ochelarii pe nas. Avea o voce adâncă, cu inflexiuni bogate şi un zâmbet blând. S-a întins după cana cu ceai şi a spus:

— Avem mâncare din plin, dacă îți este foame.

— Vă mulțumesc, domnule Attwood, dar chiar sunt bine!

Attie s-a ridicat de pe scaun cu farfuria ei goală în mână.

— Mă bucur că ai venit! Vreau să-ți arăt ceva înainte de serviciu. Hai cu mine!

Iris le-a făcut cu mâna celor din familia lui Attie și apoi a urmat-o pe fată în bucătărie.

Attie a pus jos vasele murdare.

— Ești bine? i-a șoptit.

Iris a clipit uimită.

— Da. De ce întrebi?

— Ești îmbrăcată cu aceleași haine pe care le purtai ieri.

Iris a deschis gura, însă, înainte să poată scoate vreun cuvânt, Ainsley a dat năvală în bucătărie cu farfuria ei. Nu s-a grăbit deloc spre chiuvetă, aruncând priviri furișe către ele, de parcă ar fi vrut să le soarbă fiecare cuvințel. Iris se simțea recunoscătoare pentru întrerupere, deși Attie a ridicat din sprânceană la surioara ei.

— Ai vrut să-mi arăți ceva? i-a reamintit Iris.

— Hmm!

Attie a condus-o la subsol. Aici era mai răcoare, dar atmosfera era la fel de plăcută ca la parter, întreținută de mobilier frumos, o pisicuță care torcea – în care Iris a recunoscut-o pe Lilac, felina salvată de Iris din Avalon Bluff – pe un pui de pernă și o mulțime de tablouri care umpleau pereții. Din tavan atârnau câteva stele din hârtie, și Iris a rămas cu ochii la ele în vreme ce Attie dădea jos una dintre picturile înrămate.

— Îți mai aduci aminte povestea pe care ți-am spus-o cu săptămâni în urmă, pe acoperișul lui Marisol? a întrebat-o Attie pe Iris, punând deoparte tabloul care înfățișa oceanul.

Iris își amintea fiecare cuvânt.

— Da. Mi-ai povestit despre vioară.

— Ai vrea să o vezi?

Fără cuvinte, Iris a venit mai aproape de Attie și a urmărit-o deschizând ușa de metal a unui seif ascuns în perete. Era greu de crezut că ceea ce făceau ele acum era ilegal în Oath: faptul că se aflau în prezența unui instrument cu coarde. Lui Iris i-a alunecat un fior pe șira spinării când a văzut-o pe Attie întinzând vioara în spațiul dintre ele și lemnul maroniu a lucit în lumina lămpii.

— E frumoasă, a șoptit Iris, trecându-și degetele în lungul coardelor reci. Mi-ar plăcea să te aud cântând odată.

Pe chipul lui Attie s-a așternut o expresie nostalgică, dar și-a mângâiat cu drag vioara și apoi a pus-o la loc în cutia ei, pe care a depozitat-o în seif. După ce tabloul a fost așezat la locul lui din perete, Iris nu ar fi putut să bănuiască niciodată că acolo, în spatele valurilor unei mări pictate, se afla ascunsă o vioară.

— Părinții tăi sunt singurii care știu unde este ascunsă?

Attie a dat din cap.

— Înainte cântam aici, jos, când frații mei erau la școală. Când nu era nimeni acasă ca să mă audă, în afară de tata. Și uneori mama. Adevărul este că nu am mai cântat de când am plecat pe front.

În ochii lui Attie a pâlpâit din nou o undă de tristețe, dar apoi i-au întâlnit privirea lui Iris și i s-au oțelit.

— Aseară am visat „Cântecul de leagăn al lui Alzane"!

Lui Iris a început să-i bată inima cu putere.

— Și eu! Cum e cu putință? De ce am visat același cântec?

Attie i-a zâmbit ironic.

— Prin magie, desigur.

— Crezi că unul dintre zei încearcă să ne trimită mesaje în vis?

— Da. Ceea ce mă face să mă gândesc la mitul acela pe care l-ai publicat în ziar. Cel despre cum Dacre este controlat de muzică pe tărâmul lui.

Attie a luat-o în brațe pe Lilac, pisicuța care torcea, și a început s-o scarpine între urechi.

— Dacă harpa Envei l-a putut adormi pe Dacre cu „Cântecul de leagăn al lui Alzane"... de ce nu ar putea s-o facă și o vioară? De ce nu un violoncel? De ce nu orice instrument cu coarde? Poate că acesta este adevăratul motiv care l-a determinat pe cancelar să interzică toate instrumentele cu coarde. Nu a făcut-o pentru că îi era teamă că Enva ne va recruta la război, ci pentru că noi, oamenii, am putea îmblânzi un zeu cu muzica noastră dacă am ști cum să pătrundem pe tărâmul de sub pământ.

Iris a rămas tăcută, dar mintea îi gonea. Știa unde se află o ușă deschisă – în salonul lui Kitt! Prietena ei cea mai bună avea o vioară. Cunoșteau puterea pe care o avea „Cântecul de leagăn al lui Alzane". Singurul lucru care le mai lipsea era locul exact în care se afla Dacre ori o cale prin care să-l țină sub pământ. Roman i-ar fi putut oferi informațiile de care avea nevoie, poate, deși Iris începuse brusc să tremure de teamă.

— Dacă îl adormim pe Dacre..., a început Iris.

— Atunci l-am putea ucide, a conchis Attie.

Lilac a miorlăit, aprobând parcă. Iris s-a întins spre pisică și i-a mângâiat blana.

— Cântecul acesta pe care l-am visat... l-ai putea cânta la vioara ta?

— Pot, dar am nevoie de întreaga compoziție, a răspuns Attie, lăsând pisica pe canapea. Acum câțiva ani, am avut o profesoară de muzică la universitate. Voi stabili o întâlnire cu ea, sper pentru mâine, și voi vedea dacă mă poate ajuta să o obțin. Se pare că de-a lungul anilor au apărut mai multe variante ale cântecului, așa că trebuie să mă asigur că o știu pe cea bună. Cea pe care am auzit-o în vise.

— Thea?

Vocea tatălui lui Attie a răsunat brusc de sus.

— Ți-a venit mașina!

— Vin, tată! i-a răspuns Attie și a condus-o pe Iris în capătul scărilor. Poate că ne-am putea întâlni undeva, la cină, ca să discutăm mai pe-ndelete despre asta? Apropo: încă ne ești datoare cu o cină fastuoasă, mie și lui Prindle.

Iris a început să râdă. Ajunseseră la parter.

— Ai dreptate. Pentru spargere!

— Ce spargere? a întrebat Ainsley, care părea să-și fi făcut apariția din aer, cu pachetul pentru prânz într-o mână și tăblița de ardezie în cealaltă.

— Nimic, i-a răspuns Attie repede. Ains, ești gata de școală?

Fata a dat din cap, scuturându-și fundele albastre.

— Bun! Te așteaptă la colț.

Attie a condus-o pe Iris până la ușa de la intrare, în urma lui Ainsley, luându-i din mers geanta și haina din cuierul din foaier.

— Uite, să nu-ți faci cine știe ce idei despre asta!

Iris i-a aruncat o privire uluită.

— Despre ce?

Attie a arătat cu mâna spre ușa deschisă. Când s-a uitat, Iris a dat cu ochii de nimeni altul decât Tobias Bexley, cu mașina lui decapotabilă parcată în fața casei. Frații lui Attie se strânseseră pe bancheta din spate, iar Tobias stătea lângă ușa îndoită a vehiculului, râzând la ce-i spunea fratele prietenei ei.

— Îi duce cu mașina la școală, chiar dacă e la doar cinci minute depărtare, apoi mă conduce la muncă! a spus Attie.

— De când? a întrebat-o Iris, zâmbind.

— De ieri.

Attie a luat-o spre mașină, atrăgându-i atenția lui Tobias.

— Vom vedea însă cât rezistă cu frații mei în cârcă.

— Sunteți siguri că nu vreți să mâncați? a întrebat Marisol pentru a treia oară.

Avea părul negru răsucit la spate, într-un coc jos, și amesteca într-un cazan mare cu terci de ovăz pus deasupra unui foc de tabără. Lucy era la dreapta ei, stoică, cum îi era felul. Îmbrăcată în salopetă, le turna cafea soldaților care treceau pe la ea cu cănile lor din metal.

— Doar ce-am mâncat, dar îți mulțumesc! i-a răspuns Attie lui Marisol.

Iris și Tobias au refuzat la rândul lor, deși Iris simțea că îi chiorăie stomacul. După ce Tobias dăduse roată prin cartier ca să-i lase pe frații lui Attie la școală, Iris îl rugase să o ducă la locul care acum era cunoscut drept Câmpul de Antrenament – dar care în mintea lui Iris rămăsese drept câmpul-unde-cancelarul-izolase-armata-Envei –, chiar la marginea orașului Oath.

— Cum merg lucrurile? a întrebat Iris.

— Bine! a răspuns Marisol pe un ton vesel. Ploaia s-a mai potolit în sfârșit, și pământul s-a uscat, după cum vedeți. Mai sunt câteva petice noroioase, dar e mult mai bine. Iar articolul din Tribună a fost de mare ajutor! Foarte mulți oameni din oraș vin acum ca să ne aducă mâncare și alte ajutoare. Sprijinul lor ne-a dat putere. Vă mulțumim că ați scris!

Era vorba despre articolul care deranjase Cimitirul. Răniților li se interzisese să intre în Oath, dar sprijinul venise de dincolo de porțile orașului. Cetățenii aduseseră mâncare, apă curată, pături, haine, medicamente și chiar lucruri simple, cum ar fi o pereche de șosete. Doctorii și asistentele de la spital aduseseră medicamente, paturi și se oferiseră să-i ajute pe medicii de pe teren.

— Pentru puțin! a spus și Attie, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Ce noutăți sau doleanțe ar mai fi despre care să scriu astăzi?

În timp ce Marisol și Lucy înșirau lucrurile de care ar mai fi avut nevoie soldații, Keegan și-a făcut în cele din urmă apariția, străbătând o potecă bătută dintre corturi.

— Bună dimineața, comandante! a întâmpinat-o Iris. Ai o clipă liberă, ca să vorbim?

— Iris! a spus Keegan, dând din cap, în loc de salut. Da, intră!

A intrat în unul dintre corturile mai mari, cu Iris urmând-o.

Înăuntru era o atmosferă surprinzător de familială: pe jos erau așternute covoare, din tavan atârnau felinare și se vedeau câteva piese de mobilier. Ochii lui Iris s-au oprit la o masă cu o hartă a orașului întinsă pe ea, colțurile acesteia fiind ținute de niște pietre mici. Iris s-a oprit în fața hărții, privirea alunecându-i pe străzile desenate în detaliu, până când a descoperit moșia Kitt, în partea de nord a orașului.

— Cu ce pot să te ajut? a întrebat Keegan.

— Am ceva pentru tine. De la Roman.

Iris a scos schița și a întins-o pe masă.

Keegan s-a aplecat deasupra acesteia, încruntată, fără să înțeleagă ce era cu ea până când Iris a început să-i explice, arătându-i străzile corespunzătoare pe harta orașului.

— Aceste informații sunt foarte prețioase! a spus Keegan, punând monede pe clădirile despre care bănuiau că ar avea uși magice. Însă nu pot face nimic în această privință, Iris. Trupelor mele li s-a interzis accesul în oraș. Dacă va avea loc un atac, nu pot oferi ajutor decât din exterior, câtă vreme legea cancelarului rămâne în picioare. Lucy ne-a informat și despre existența Cimitirului, o grupare care pare că vrea să se asigure că nu luptă nimeni pentru vreunul dintre zei. Nu pot decât să-mi închipui ce s-ar putea întâmpla dacă am intra în Oath sub blazonul Envei, chiar dacă nu am dori decât să protejăm oamenii.

Iris și-a mușcat buzele. Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar s-a abținut și a împăturit la loc desenul de la Roman.

— Înțeleg, comandante.

Keegan trebuie să-i fi simțit dezamăgirea, căci s-a aplecat peste masă și i-a șoptit:

— Îți mai aduci aminte de ziua în care Dacre a bombardat orașul Bluff? Mai știi că unele case s-au prăbușit în vreme ce altele au rămas în picioare?

Iris a rămas tăcută, deși își amintea în detaliu acea zi. Cum stătuse pe deal, ameţită și copleșită de atâta suferință și distrugere. Cum, atunci când își întorsese privirea spre oraș, i se păruse că fusese aruncată o pânză de păianjen asupra lui. Și că existau linii protejate în miezul distrugerii.

— Da, a șoptit Iris. Îmi amintesc.

Hanul lui Marisol se afla pe una dintre aceste linii. Zidurile clădirii refuzaseră să se surpe, chiar dacă ferestrele se făcuseră țăndări, iar ramele ușilor alunecaseră în unghiuri stranii.

Keegan a arătat spre strada din Oath pe care o desenase Roman. Cea despre care știau că ascunde sub ea o cale de a pătrunde pe tărâmul subpământean. Un drum magic.

— Cred că acele case care sunt construite deasupra pasajelor de trecere pot rezista bombardamentelor lui Dacre. Propria lui magie lucrează împotriva sa. Dacă va mai avea loc un atac, acestea sunt cele mai sigure locuri în care te poți adăposti.

Lui Iris i-au alunecat fiori în lungul brațelor.

— Sunt sigure când vine vorba de bombe, dar cum rămâne cu ușile de sub ele?

Keegan a răspuns cu o grimasă.

— Da, aceasta este dilema! Locul care te poate apăra cel mai bine de un lucru poate fi cel mai periculos în altă privință. Însă cum devin ușile fermecate?

— Roman mi-a vorbit despre niște chei care pot preschimba pragurile.

— Atunci, află mai multe informații despre aceste chei! i-a cerut Keegan. Cum funcționează? Câte sunt? Iar dacă Roman al tău ne poate oferi mai multe detalii despre drumurile magice... am putea să ne facem propria hartă. Cu locuri din oraș în care să ne putem adăposti în caz de ce e mai rău.

Iris a dat din cap, deși ideea îi făcea inima să se zbată în piept.

Abia când se întorcea spre automobilul parcat, alături de Attie și de Tobias, a simțit-o.

— Se pare că vom întârzia la birou, zicea Attie.

— Încă vă pot duce la timp! i-a replicat Tobias.

Iris s-a oprit brusc, cu picioarele în iarbă. S-a auzit un vuiet surd sub pământ; Iris l-a simțit prin talpa ghetelor.

— Stați...

Attie îl simțise și ea.

— Asta e ce cred eu că e?

Iris nu mai putea să vorbească. Timpul părea să alerge dintr-odată, prea repede, de parcă ar fi fost un ceas cu mecanismul stricat.

Era însă vorba exact despre ceea ce credea Attie.

Trupele lui Dacre aproape ajunseseră în Oath, pe sub pământ.

Fusese o zi lungă, ireală. Una care-l aruncase practic în arest la domiciliu pe Roman alături de Dacre, ofițerii lui și cei mai buni soldați ai săi, care răscoleau camerele, invadând toate spațiile în care Roman se simțise cândva în siguranță.

Mașina lui de scris a rămas pe masa de război din salonul transformat cu totul, de parcă Dacre ar fi decis că îi aparține. Tot ce se afla pe proprietate, de altfel, părea să fie al lui acum, iar tatăl lui Roman îl lăsase să pună stăpânire fără să clipească. Până și cărțile de pe

rafturile lui Roman fuseseră confiscate, pentru ca zeul să le poată frunzări.

Pe durata întregii dimineți, Roman îl urmărise pe Dacre cum rupe pagini și le aruncă în foc. Pagini cu mituri care nu mai puteau fi recuperate. Pagini care nu erau pe placul zeului, pentru că cerneala cu care erau scrise îi contura adevărata natură.

Pe Roman îl durea capul. Toate acele pagini, făcute cenușă! Cărțile de la bunicul lui, distruse.

Dacre se oprise doar atunci când un automobil acoperit, cu perdele negre la geamuri, intrase pe proprietatea familiei Kitt. Era cancelarul, care sosise incognito la întâlnirea cu zeul, pentru că prezența lui Dacre în Oath era încă păstrată în secret. Roman fusese expediat din cameră, trimis să stea alături de părinții lui în aripa de vest a moșiei. În locul cel mai ferit de zei și de război pe care tatăl lui îl găsise pentru femeile casei.

Până la apusul soarelui însă, Roman nu reușise să ticluiască un plan prin care să-și recupereze mașina de scris.

Extenuat, s-a retras în camera lui.

Era întuneric, singura lumină fiind cea de la razele lunii ce se cerneau prin ferestre. Roman și-a fixat privirea asupra geamului pe care intrase și ieșise cu Iris – oare chiar în acea dimineață? –, apoi a oftat și s-a afundat în dormitor.

A zărit cu coada ochiului un petic de hârtie albă pe podea, chiar in fața dulapului.

Acesta i-a atras atenția și aerul i-a năvălit din piept, printre dinți, când și-a dat seama ce e. O scrisoare – de la Iris! S-a grăbit să o ridice, genunchii izbindu-i-se cu putere de podea când a ridicat hârtia.

— Aprinde veioza! a șoptit cu glas răgușit, și casa l-a ascultat.

Veioza de pe biroul lui Roman s-a aprins, învăluind încăperea într-o lumină aurie.

A despăturit hârtia tremurând. Părea mototolită, tocită de vreme. Avea stropi de noroi pe ea, însă Roman se simțea atât de ușurat, că nu putea gândi limpede. Nu s-a întrebat cum de era cu putință ce se întâmpla, de vreme ce mașina lui de scris se afla încă în salon, nu în camera lui. Nu s-a întrebat de ce scrisoarea era atât de boțită, și a citit-o de parcă ar fi fost însetat după cuvinte:

Cel mai probabil mă voi întoarce după ce se va termina războiul.

Vreau să te văd, să-ți aud vocea.

P.S. Cu certitudine, nu am aripi.

Roman a împietrit.

Cunoștea bine aceste cuvinte. Le citise și le recitise de nenumărate ori. Le purtase în buzunarul lui; le luase cu el în tranșee. Iris aruncase aceste cuvinte la picioarele lui, în infirmerie, apoi le insuflase din nou viață în noaptea nunții, dându-i voce cernelii ei.

Era o scrisoare veche. O scrisoare pe care Iris i-o trimisese cu săptămâni în urmă și pe care el o crezuse pierdută.

— Cum? s-a mirat cu glas tare, ridicându-se pe vine.

Genunchii i-au trosnit în semn de protest. Durerea s-a accentuat când a auzit pași. Când a văzut o siluetă ieșind din baia lui.

Roman și-a ridicat privirea spre locotenentul Shane. Cu ochi mari. Și respirația tăiată. Strângând scrisoarea de la Iris la piept, ca pe un scut.

Shane a ridicat demonstrativ un teanc de hârtii. Tocite, mototolite, așternute cu vorbe bătute la mașină. A aruncat scrisorile pe podea și acestea s-au risipit pe covor. Albe – ca petalele florilor de măr, ca osul, ca prima ninsoare.

Vocea lui Shane a răsunat pe un ton jos, dar acuzația lui a spintecat aerul:

— Știu că tu ești trădătorul, corespondent!

38

Doar pe bază de invitație

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Roman.

Știa că întrebarea lui sună prostește, dar se chinuia să respire. Și să găsească o cale prin care să facă față acestei întâlniri neașteptate care avea să se încheie fie cu el torturat și spânzurat de poarta tatălui său, fie răzbind la lumină alături de un aliat cu totul neașteptat.

Shane s-a apropiat de el, ghetele lui călcând pe scrisorile de pe covor. Roman s-a crispat, dar a continuat să-l privească în ochi. Nu s-a dat la o parte și nici nu s-a plecat atunci când locotenentul și-a vârât mâna în buzunar, de unde s-a dovedit că voia doar să scoată altă scrisoare.

I-a întins-o lui Roman, îndemnându-l să pună mâna pe ea.

Cu un nod în gât, Roman a luat-o.

Hârtia aceasta era imaculată, nouă. Vedea însă cuvinte bătute la mașină pe interior, așa că a despăturit-o și a citit:

> Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E și R funcționează așa cum trebuie.
>
> EREEERRRRR
>
> E

— Găsești că asta este ceva incriminator? l-a întrebat Roman pe Shane, deși simțea că are un sloi de gheață în pântece. Uneori, bat la mașină astfel de mesaje înainte

să încep să lucrez, pentru că literele E și R se blochează adesea, și nu vreau să…

— Nu mă minți, corespondent! l-a întrerupt Shane iritat. Și nu mă lua de prost! Știu că ai purtat o corespondență cu ajutorul mașinilor de scris fermecate și a ușilor dulapului. Cu cineva căreia îi spui E., și care se pare că este în fapt Iris Elizabeth Winnow. O jurnalistă care susține cauza Envei!

Numele lui Iris a izbit în groaza lui Roman ca o secure într-un lac înghețat. Furia i-a aprins sângele și l-a făcut să se înroșească și să dogorească. Dacă Shane avea toate scrisorile noi, așa cum le avea pe cele vechi, însemna că posedă niște informații pe care Roman ar fi preferat ca acesta să nu le cunoască. Cea mai importantă fiind aceea că știa cine este Iris, iar asta însemna că Roman trebuia să-și joace altfel cărțile.

A renunțat la rolul de naiv.

— Ce vrei? a întrebat Roman.

— Vreau mărturisirea ta, în scris.

— Ce mărturisire? Că m-am îndrăgostit de cineva înainte să mă găsească Dacre?

— Vreau să știu tot ce i-ai scris lui Elizabeth… nu, stai! Scuze! Lui Iris E. Winnow despre atacul din Hawk Shire.

— Nu ai nicio dovadă că eu i-am informat.

— Ești sigur?

Roman a tăcut, neștiind ce-l făcea pe Shane să sune atât de încrezător. Avea doar jumătate din puzzle. Avea doar scrisorile lui Iris. Dar cea în care Roman trecuse toate informațiile despre Hawk Shire? Îi ceruse lui Iris să o ardă.

Shane a mai scos o scrisoare din buzunar.

Roman și-a luat inima în dinți și l-a ascultat citind:

— „Și sunt de acord cu ceea ce-mi ceri, însă doar pentru că simt că mi-ai furat cuvintele din gură. Tu te afli într-o situație dificilă – mult mai dificilă decât cea în care mă aflu eu –, și îmi este groază să îți cer să dezvălui

mișcările și tacticile lui Dacre, chiar dacă e inevitabil să o fac."

Shane a făcut o pauză și i-a aruncat lui Roman o privire însoțită de un zâmbet crud.

— E îndeajuns ca să-ți împrospăteze memoria?

Cămașa lui Roman a început să se îmbibe de sudoare rece.

Era doar vina lui că Shane descoperise scrisoarea incriminatoare. Roman ar fi trebuit să o distrugă după ce o citise și să nu lase în urmă niciun semn al corespondenței lui cu Iris. Și încercase – pe zei, cât încercase! Aprinsese un chibrit și îl îndreptase spre colțul uneia dintre scrisori, dar nu suportase să o vadă aprinzând. Așa că ascunsese scrisorile sub o șipcă slăbită din podea.

— Tu, corespondent – a început Shane, clătinând din cap –, ești admirabil de îndrăzneț, dar remarcabil de prost. Ar fi trebuit să-i distrugi scrisorile, așa cum ți-a cerut.

— Și dacă scriu această mărturisire? a întrebat Roman cu glas sugrumat. Apoi ce urmează? Mă dai pe mâna lui Dacre?

Shane a rămas tăcut, de parcă și-ar fi cântărit opțiunile. În clipele acestea de tăcere, noaptea a părut să-și regăsească echilibrul din motive căruia lui Roman îi rămâneau încă greu de înțeles. A așteptat însă, cu scrisorile lui Iris în mână.

— Nu, i-a răspuns Shane. Doar dacă nu cumva faci ceva care să merite pedeapsa.

— Cum ar fi?

— Să mă trădezi tu primul.

— Și de ce te-aș trăda, locotenente?

Shane și-a dus mâna la buzunar pentru a treia oară. A scos o altă scrisoare, însă aceasta nu îi părea cunoscută lui Roman. Era pusă în plic și sigilată cu ceară. Nu avea niciun nume trecut pe față, iar atunci când a primit-o,

fără tragere de inimă, Roman a văzut că e ușoară ca o pană.

— Mâine-dimineață, cancelarul va anunța o conferință de presă neașteptată, i-a spus Shane cu glas jos. Va avea loc în Green Quarter, o curte interioară mică din clădirea Promontoriu. Accesul se va face doar pe bază de invitație. Aceasta este ocazia pe care o așteaptă cancelarul pentru a-i ceda microfonul lui Dacre, permițându-i acestuia să le adreseze o rugăminte celor mai influenți oameni din Oath. Pentru că zeul vrea să vadă dacă poate evita vărsarea de sânge în planul lui de a cuceri orașul. Dacre îți va cere să îl însoțești, cum tu ești corespondentul lui. Înainte ca zeul să urce pe podium, vreau să-i transmiți acest mesaj unei persoane importante.

— Care este mesajul? a întrebat Roman.

— Nu trebuie să te preocupe asta! i-a replicat Shane. Va trebui însă să acționezi rapid, fără ca Dacre sau ofițerii lui să bage de seamă. În mulțime se va afla un bărbat cu o anemonă roșie prinsă la reverul hainei. Plicul acesta trebuie să-i fie înmânat direct lui. După ce faci asta... părăsește curtea, imediat!

— De ce?

— Crede-mă! Nu vei dori să te afli acolo.

Roman a rămas tăcut. Nu avea încredere în Shane, însă avertismentul lui plutea în aer ca fumul.

— Ești de acord să faci asta? a întrebat nerăbdător locotenentul. Sau pot să-i prezint chiar acum scrisorile de la Iris lui Dacre?

Roman a cercetat plicul pe care îl avea în mână. Nu știa ce să creadă despre situația aceasta; mesajul pe care trebuia să-l transmită ar fi putut să fie cu mult mai periculos decât acelea pe care le bătuse conștiincios la mașină pentru Dacre. Însă, după atâtea săptămâni trăite în teamă și întuneric, adevărul începea să iasă la suprafață. Shane nu îi era mai devotat lui Dacre decât îi era el însuși zeului. Iar Roman nu era spion; Shane era

adevăratul spion, dacă urcase în rang având ca singur țel trădarea zeului pe care pretindea că îl servește.

Ce vrea? s-a întrebat Roman, dându-și apoi seama că Shane ar fi putut să aibă legături cu Cimitirul.

— O voi face, a răspuns Roman. Dar aș vrea să primesc înapoi scrisorile de la Iris.

— Poți păstra scrisorile de pe podea.

Scrisorile vechi. Cele pe care Iris le scrisese înainte ca Roman să-i fie smuls. Cele de care Shane nu se putea folosi ca să-l șantajeze.

— Unde le-ai găsit? nu s-a putut Roman abține să întrebe.

— La han, chiar după ce am cucerit Avalon Bluff. Eliberam spațiul pentru sosirea lui Dacre și le-am găsit într-o cameră de la etaj. Le-am citit și mi s-a părut că sunt... sensibile, s-ar putea spune. Așa că m-am hotărât să le pun deoparte, ca să fie acolo la nevoie.

Roman nu-și dădea seama dacă Shane îl lua peste picior sau era sincer.

Până la urmă, nu conta. Fiecare dintre ei îl avea pe celălalt cu ceva la mână, și Roman trebuia să se adapteze. Trebuia să învețe pașii acestui nou dans.

— Mașina mea de scris, a rostit, ridicându-se încet de pe podea, căci picioarele îi pulsau de înțepături ca gămăliile de ace. Am nevoie de ea ca să-mi scriu mărturisirea.

— Poți scrie cu un stilou. Și eu, unul, aș evita să aduc vorba despre mașina aia de scris. Dacre e din ce în ce mai suspicios. Nu-i da motive să se îndoiască de tine! Nu-i oferi niciun motiv ca să te facă să o iei iar de la început!

Roman nu avea nicio replică. A mers să se așeze la birou – o mișcare pe care o mai făcuse de sute de ori, doar că de această dată ceva era diferit. Își simțea mâinile amorțite în timp ce bâjbâia să scoată o coală de hârtie și un stilou din sertar.

Inima bătea să-i spargă pieptul. Îngrijorarea și dezgustul i s-au împrăștiat în vene, uscându-i cerul gurii.

Curând! îi promisese lui Iris. Totul avea să se sfârșească în curând, iar el avea să o ducă în locurile pe care își dorea să le vadă, ca și cum viața nu le-ar fi fost nicicând întreruptă.

Curând!

Promisiunea aceasta începea să i se pară fragilă, de neîmplinit. Ca un vas care alunecă pe mare, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Dar Roman și-a scris mărturisirea.

Sumbru, fără cuvinte, i-a înmânat-o lui Shane.

Iris și-a fixat cu privirea mașina de scris prin fuioarele de fum de țigară. Era ora nouă și jumătate dimineața, iar ea se afla la Tribuna de Cerneală, unde încerca să-și scrie următorul articol.

Cuvintele nu veneau însă.

Se gândea la faptul că încă nu primise vești de la Roman, când Helena s-a oprit în dreptul mesei ei.

— Attie nu mai vine azi? a întrebat-o Helena, care băgase de seamă că scaunul fetei e gol.

— Se întâlnește cu o fostă profesoară, i-a răspuns Iris. Dar se întoarce până la prânz. De ce? Aveai nevoie de ceva?

— Nu.

Helena avea o țigară neaprinsă în gură, dar ochii îi păreau mai luminoși, de parcă s-ar fi bucurat în sfârșit de ceva mai mult somn.

— A venit o scrisoare pentru tine cu poșta de azi.

Iris a primit-o, surprinsă de faptul că plicul era catifelat. Numele îi era scris îngroșat, iar pe spate se afla o ștampilă cu cerneală violet care purta sigiliul orașului.

— Ce este? a întrebat Iris ezitant.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns Helena. Dar mi-ar plăcea să aflu și eu, de vreme ce a fost trimisă la birou.

Iris a deschis scrisoarea, tresărind pentru că plicul îi tăiase buricul degetului. A scos o hârtia cu margini ornamentale și a citit:

Domnișoară Iris Winnow,

Sunteți cordial invitată de domnul cancelar însuși la o conferință de presă ce va avea loc astăzi, la ora cinci și jumătate seara, în Green Quarter, situat în prestigioasa clădire Promontoriu. Cum invitația de față este nominală, ea va servi și ca permis de intrare. Vă rugăm să veniți îmbrăcată în ținută de gală, deoarece va fi un prilej de sărbătoare! Ca de obicei, vă mulțumim pentru devotamentul arătat binelui acestui oraș și pentru că sunteți una dintre cele mai strălucite și inovatoare minți din Oath!

Cu respect,
Edward L. Verlice
Al 53-lea Cancelar al Comitatului de Est și
Protectorul orașului Oath

Iris i-a înmânat invitația Helenei, care a citit-o încruntată.

— Vrei să mergi, copilă? a întrebat-o Helena.

— Ar trebui, oare?

Iris a apăsat tăietura care o ustura.

— Sună important, deși nu-mi dau seama de ce m-au invitat tocmai pe mine.

— Pentru că scrii despre război. Și asta – Helena a împuns cu degetul invitația – are cu siguranță legătură cu apropierea iminentă a lui Dacre.

Iris și-a mușcat buza și a recitit scrisoarea cancelarului. Apoi gândul i s-a îndreptat spre alte cuvinte care fuseseră așternute în scris pentru ea. Unele

la care se gândea încă atunci când avea un moment de liniște, în întuneric.

„Gândește-te la propunerea mea! Vei ști când să-mi dai răspunsul tău!"

Asta fusese atunci? Acesta era momentul în care trebuia să-i ofere un răspuns lui Dacre?

— Iris?

— Merg! i-a răspuns Helenei. Dar nu am nimic simandicos cu care să mă îmbrac.

— Atunci, ia-ți liber pentru restul zilei, ca să te pregătești!

Helena a făcut câțiva pași, dar apoi s-a întors și și-a scos țigara din gură.

— Dar ai grijă, Iris! Întâlnirea este la cinci și jumătate. E aproape noapte, iar noaptea este un moment vulnerabil în ultima vreme. Nu uita de starea de asediu și sună-mă aici, la Tribună, dacă ai nevoie de ceva!

Iris a dat din cap și a urmărit-o din priviri pe Helena, care s-a întors în biroul ei.

A stins veioza de pe masă și a ridicat din nou invitația, ignorând privirile curioase ale celorlalți redactori și pe ale asistenților.

A sosit momentul, și-a zis, scuturată de un fior.

Era pregătită să îi ofere lui Dacre răspunsul ei.

39

O siluetă argintie în Green

Roman se afla alături de Dacre și de doi ofițeri într-un vehicul care-i ducea la Promontoriu. Geamurile din spate erau acoperite cu draperii din catifea întunecată la culoare ce blocau lumina și priveliștile orașului. Oricât de tentat ar fi fost să tragă draperia și să privească orașul alunecându-i prin fața ochilor, Roman nu îndrăznea să se miște. Scrisoarea pe care i-o dăduse Shane era ascunsă în buzunarul interior al sacoului și, de fiecare dată când Dacre se uita spre el, Roman simțea că inima îi stă pentru câteva clipe în loc.

Cândva crezuse că Dacre poate să citească gândurile oamenilor. Între timp își dăduse seama că nu e adevărat, deși nu însemna că Dacre nu are niște abilități aparte, care-i permiteau să citească o persoană. Din fericire, plimbarea prin centrul orașului era una tăcută. În aer se simțea însă un val de răcoare, de parcă o fărâmă din tărâmul de sub pământ se prinsese de straiele fine în tonuri de aur, roșu și negru ale lui Dacre.

Ceva avea să se întâmple în această seară. Ceva care urma să rupă lumea în două.

Roman a expirat. Aproape că-și putea vedea respirația.

Au ajuns la Promontoriu, o clădire veche ce într-o altă epocă fusese castel. În ultimul deceniu fusese modernizată și renovată, și astfel devenise o structură care părea prinsă între nostalgie și modernitate. Un loc fără loc.

A coborât tăcut din automobil și a pășit în umbra lui Dacre, intrând pe o ușă rezervată lor, aflată în spatele clădirii. Nimeni n-ar fi trebuit să știe că Dacre se află în Oath și că în seara asta urma să le vorbească persoanelor de vază și oamenilor din înalta societate a orașului după discursul cancelarului. Ofițerii zeului, printre care se afla și căpitanul Landis, pășeau în apropierea acestuia în vreme ce patru dintre soldații de elită ai lui Dacre îl urmau, doi îmbrăcați în uniforme militare și doi cu sacouri și pantaloni negri, cămăși de un alb imaculat și butoni cu pietre prețioase, special aleși pentru acest eveniment. Shane, bineînțeles, nu se afla printre ei; el era încă pe moșia Kitt. Dacre a fost condus într-o încăpere în care să se poată odihni înainte de eveniment. Roman a trecut-o rapid în revistă.

Camera era spațioasă, dar avea doar o ușă și nu existau ferestre. În șemineu trosnea focul, iar pe perete era atârnată o tapiserie uriașă. Înăuntru se afla și o masă cu gustări, deși nimeni nu se atingea încă de vinul rece, de fructe și de brânzeturi. Doar persoanele în care Dacre avea cea mai mare încredere se aflau în această încăpere, dar nimeni nu era relaxat cu excepția zeului însuși, care stătea într-un fotoliu, în fața focului.

Roman stătea stingher într-o parte, încercând să se facă pe cât de mic cu putință. Îi tremurau însă mâinile și se simțea copleșit de emoții. Trebuia să iasă din această cameră! Trebuia să iasă în curte și să livreze mesajul, dar, când a luat-o spre ușă, Dacre l-a văzut.

— Vino, Roman! l-a chemat, invitându-l mai aproape. la loc!

Ultimul lucru pe care și-l dorea Roman era să stea jos. L-a ascultat însă pe Dacre și a luat loc pe scaunul din piele, cu spătar înalt, aflat lângă zeu.

— Ce părerea ai despre această seară? l-a întrebat Dacre, cercetându-i chipul.

— Cred că va fi una importantă, sire. Un punct de cotitură pentru noi.

— Crezi că voi reuși să-i conving să mi se alăture?

Roman a rămas tăcut. Zeul se referea la oamenii despre care cancelarul credea că dețin puterea în societate. Problema cu această idee era că Oath însemna mai mult decât rezidenții lui nobili, bogați și influenți. Mai erau clasa muncitoare și cea de mijloc. Artiștii, scriitorii, profesorii și visătorii. Pietrarii, instalatorii, croitorii, brutarii, muncitorii din construcții. Oameni clădiți din zel, forță și curaj, care păstrau orașul în viață și îl ajutau să meargă înainte. Poate că unii dintre ei erau de partea lui Dacre, dar Roman știa că cei mai mulți dintre aceia care se oferiseră voluntari ca să lupte pentru Enva proveneau din clase ale societății care vedeau lumea așa cum este cu adevărat. Care vedeau nedreptățile și erau dispuși să acționeze pentru a le îndrepta.

Dorința lui Dacre de a obține o capitulare – o preluare „pașnică" – nu avea să fie cu putință fără sprijinul lor. Oath avea să se sfâșie în două înainte ca asta să se poată petrece.

— Așa sper, sire! a răspuns Roman.

— Nu mi-ai povestit despre întâlnirea ta cu Iris E. Winnow, a reluat Dacre, schimbând subiectul atât de repede, că Roman a rămas împietrit. Cum a fost?

— A mers bine, sire.

— Crezi că va fi destupată la minte?

— Poate. Uneori e greu de spus cu ea.

— De ce zici asta?

— E cam încăpățânată, sire.

Dacre a chicotit doar, de parcă i-ar fi plăcut asta. Lui Roman i-a înghețat sângele in vene și l-a făcut să-și dorească să nu fi spus așa ceva despre Iris, dar nu s-a putut abține și a întrebat:

— Când aștepți răspunsul ei?

Dacre a rămas tăcut, cu privirea îndreptată spre flăcări.

— Curând.

Ușa s-a deschis pe neașteptate și cancelarul Verlice a pășit înăuntru.

Roman s-a ridicat odată cu Dacre și s-a tras la o parte, cancelarul înaintând ca să-l salute pe zeu. Cei doi lideri s-au adâncit imediat într-o discuție pe tonuri joase. În aer plutea însă nerăbdarea, ceasul apropiindu-se de ora cinci și jumătate. Evenimentul era pe cale să înceapă.

Când Roman a băgat de seamă că cei doi soldați îmbrăcați elegant se îndreaptă spre ușă, i-a urmat îndeaproape.

Green Quarter era o curte interioară aflată în centrul Promontoriului, care, în vremuri de demult, fusese locul de întâlnire al societății medievale. Singura parte care se păstrase din trecut era fierăria situată în aripa dreaptă. Între timp, fusese transformată în cafenea și fusese atât de drastic modificată, încât Roman nu și-ar fi dat niciodată seama că acela fusese un loc în care erau făcute arme, singura relicvă conservată fiind nicovala fierarului.

Roman urmărea de pe margine cum servitorii purtau pahare cu șampanie și tăvi încărcate cu aperitive, strecurându-se prin mulțimea care începuse să se strângă în curte. Candelabrele ardeau pe fundalul apusului care cucerise cerul. Curând, urma să se lase întunericul, iar stelele și luna plină aveau să lucească deasupra lor. Roman se întreba cum rămânea cu starea de asediu în timp ce căuta din priviri persoana cu anemona roșie. Toți invitații urmau să fie blocați în acel loc sau să-și asume riscul de a merge spre case pe străzile pline de pericole.

Plicul îi atârna în buzunar, greu ca o piatră de moară. Se străduia să se amestece în mulțime. Simțea iarba tunsă și pietrele sub talpă. Cuvintele lui Shane i se repetau în minte: „În mulțime se va afla un bărbat cu o anemonă roșie prinsă la reverul hainei. Plicul acesta

trebuie să-i fie înmânat direct lui. După ce faci asta... părăsește curtea, imediat!"

S-a lovit cu umărul de cineva și i-a cerut imediat scuze. Sudoarea începea să-i alunece pe față și disperarea creștea. Auzea un hârâit de fiecare dată când trăgea aer în piept – era propria tuse, pe cale să izbucnească. A primit un pahar cu șampanie și a băut băutura acidulată, simțind cum îi alunecă pe gât ca o limbă de foc.

Îi recunoștea pe unii dintre invitați. Cei mai mulți dintre aceștia erau mai în vârstă și se trăgeau din familii nobile și bogate. Și-a continuat drumul prin mulțime cu sentimentul că pe piele îi umblă păianjeni. Și-a reamintit că trebuie să aibă grijă la cei doi soldați ai lui Dacre, care se prefăceau la rândul lor că sunt simpli invitați, perindându-se prin mulțime în hainele lor fine. Dacă l-ar fi văzut pe Roman înmânând mesajul, și-ar fi dat seama că el e trădătorul.

A oftat și s-a oprit din nou într-un colț al curții. I-a căutat din priviri pe soldații deghizați și l-a văzut pe cel înalt și chipeș discutând cu o domnișoară îmbrăcată într-o rochie argintie.

Soldatul s-a mișcat și Roman a reușit să vadă chipul femeii.

Era Iris.

A început să o analizeze cu minuțiozitate, înmărmurit. Buzele roșii, rochia care lucea atunci când respira, nuanța pielii ei în lumina lumânărilor. Își tăiase părul; îl purta adunat într-un bob lung, care-i atingea umerii goi.

Roman a simțit o săgeată în inimă atunci când Iris i-a oferit soldatului un mic zâmbet. Îl asculta politicos, dar, când acesta s-a aplecat spre ea, s-a tras la o parte.

Roman a făcut doi pași spre ei, însă apoi s-a oprit. Nu se putea apropia. Nu putea să meargă la Iris și să-și treacă brațul în jurul mijlocului ei, așa cum tânjea să facă. Nu-și putea împreuna degetele cu ale ei și nu-i

putea șopti la ureche cuvinte care să o facă să zâmbească și apoi să roșească. Nu putea să arate că este soția lui. Nici acum și poate niciodată, dacă planurile lui Dacre aveau să prindă rădăcini în această noapte.

Cu toate acestea, nu putea opri senzația de gol ce se căsca din ce în ce mai adânc înlăuntrul lui cu cât o privea mai mult.

Uită-te la mine, Iris!

Uită-te la mine!

Soldatul vorbea în continuare, dar atenția lui Iris s-a îndreptat spre scena amenajată în fața curții. Toți cei adunați au privit într-acolo. Cancelarul își începuse discursul, cu glasul răsunând autoritar în aerul înroșit de apus. Roman însă nu-și putea dezlipi ochii de la Iris.

A tras aer în piept o dată.

De două ori.

De trei.

Simțea că începe să cedeze.

Nu a auzit nimic din ceea ce spunea cancelarul – cuvintele se amestecau între ele –, dar în cele din urmă a reușit să-și mute atenția de la Iris în clipa în care atmosfera a devenit rece și apăsătoare. Un ropot de aplauze a înăbușit cele câteva oftaturi speriate. Roman a văzut că scena îi aparținea acum lui Dacre.

Ratase momentul.

Nu făcuse ceea ce îi ordonase Shane să facă, și Roman a avut nevoie de câteva clipe pentru ca realitatea situației în care se găsea acum să-l izbească în piept.

Părăsește curtea imediat!

Roman trebuia să afle de ce. Trebuia să știe ce era iminent, pentru că Iris se afla acolo – asculta, cu buzele arse și chipul palid, cuvintele mieroase ale lui Dacre.

Aerul a tremurat împrejurul lui Roman când și-a scos plicul din buzunarul interior. Nimeni din jur nu a băgat de seamă. Era cu toții fie transfigurație, fie îngroziți de faptul că Dacre se afla în acea curte. Un zeu se afla în Oath, în văzul tuturor.

Roman a rupt sigiliul și a scos un pătrat mic de hârtie.

O explozie nu va fi îndeajuns. Trebuie să îi tai capul.

Cuvintele au început să-i plutească prin fața ochilor. Le-a citit a doua oară. A treia. A strecurat apoi hârtia înapoi în plic și a pus-o cu calm la loc, în buzunar. Privirea sa a străpuns însă mulțimea. A descoperit-o din nou pe Iris, de parcă ea ar fi fost singura persoană din acea curte. O rază de lumină într-un noian de umbre!

A pornit spre ea, înghiontind oamenii care-i stăteau în cale. Nu-i păsa dacă isca agitație. Nu-i păsa dacă Dacre avea să-l vadă apropiindu-se ea. De Iris E. Winnow, o femeie care ar fi trebuit să-i fie doar o cunoștință oarecare.

Ceva îngrozitor era pe cale să se petreacă, și nici el, nici Iris nu aveau să fie martori. Avea să o ia de mână și să fugă cu ea, departe de acest loc. Departe de acest oraș, de război. Destul fuseseră loviți și răniți, iar acum pur și simplu nu-i mai păsa...

Cineva l-a apucat de braț, strângându-l ca într-o chingă de fier. L-a oprit în loc.

— Vino cu mine! i-a rostit la ureche o voce nefamiliară. Nu atrage atenția asupra noastră!

Roman și-a înghițit un nod, cu privirea ațintită în continuare la Iris.

— Nu merg nicăieri cu tine!

A simțit însă împunsătura unui revolver în coaste și umerii i s-au plecat a supunere.

— Ba da! Acum!

S-a lăsat purtat prin mulțime, cu arma înfiptă în coaste. Când au păşit în holul pustiu al Promontoriului, s-a smucit și s-a răsucit, privind în față persoana care îl împiedicase să ajungă la Iris.

Spre uluirea lui, l-a recunoscut.

Deşi purta un costum elegant şi pălărie, asociatul tatălui său nu-şi putea ascunde întru totul trăsăturile aspre. Bruce – aşa îi spusese domnul Kitt atunci când îl lăudase că-i păzeşte familia.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Roman scurt.

Bruce nu şi-a coborât arma, dar Roman simţea că o face doar pentru a se asigura că rămâne ascultător. Bărbatul nu avea de gând să-l împuşte pe fiul şefului său.

— Îţi spun pe drumul spre casă. Bruce l-a prins din nou de braţ şi l-a răsucit, forţându-l să înainteze, apoi a adăugat: Tatăl tău te vrea acasă. Iar aici nu eşti în siguranţă.

— Nu înţelegi!

Roman şi-a înfipt călcâiele în podea. Pantofii i-au scârţâit în timp ce aluneca pe marmura lustruită.

— Trebuie să mă întorc în curte!

— Îmi vei mulţumi mai târziu.

— Soţia mea! a şuierat Roman. Soţia mea e în mulţime!

Dezvăluirea l-a făcut pe Bruce să se oprească. Însă ce i-a trecut atunci prin minte – fie să se întoarcă după Iris, fie să-l mâne de la spate –, Roman nu avea să afle niciodată.

O străfulgerare a răzbit prin ferestre, urmată de un bubuit asurzitor pe care Roman l-a simţit în piept, de parcă i-ar fi fost smulsă inima.

Explozia l-a doborât la pământ.

PARTEA A PATRA. Un crescendo

pentru vise

40

Urcă, dacă vrei să respiri

Năucit, Roman l-a lăsat pe Bruce să-l salte în picioare. Fumul plutea înăuntru prin ferestrele făcute țăndări. Sticla sclipea în constelații pe podea.

— Ridică-te și mergi! i-a ordonat Bruce, târându-l pe hol, din ce în ce mai departe de țipetele ce se înălțau din curte.

Roman a tușit, ametit.

— Iris, a șoptit, în fața ochilor apărându-i gura ei roșie și argintiul rochiei, felul în care o văzuse stând în mijlocul mulțimii.

Roman s-a luptat să se elibereze, aruncând o privire peste umăr. Fumul și țipetele se împleteau încă. Au răsunat împușcături. Inima i-a urcat în gât.

— Iris!

A fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit înainte ca revolverul lui Bruce să-l izbească cu putere în tâmplă. A văzut stele alunecându-i pe dinaintea ochilor. Dar Iris a înflorit în mintea lui și și-a întins mâna palidă spre el.

Roman a privit-o dizolvându-se în ceață și totul s-a cufundat în întuneric.

Când s-a trezit, se afla întins pe bancheta din spate a unui automobil. Acesta a cotit brusc, cauciucurile scrâșnind pe piatra cubică. Roman a alunecat pe bancheta din piele și a vomitat, pe el și pe podeaua mașinii.

Lumea părea să se fi întors pe dos.

S-a înecat și a icnit din nou, cu privirea înceţoşată. Sau poate că era doar strălucirea difuză a felinarelor stradale pe lângă care treceau în viteză, pătând geamurile cu aureolele lor aurite.

Brusc, maşina a cotit din nou. Roman a încercat să se agațe de ceva. Simțea cum i se împrăștie voma pe cămașă.

— Aproape am ajuns! s-a auzit o voce groasă.

Bruce.

Roman a mijit ochii, cu tâmplele pulsându-i dureros. Îi picura ceva pe față. Și-a atins tâmpla și, când și-a coborât mâna, a văzut că degetele îi sunt lipicioase de sânge.

— Ultima curbă, l-a anunțat Bruce. De data asta încearcă să nu-ți verși măruntaiele!

Vehiculul s-a smucit.

Roman a închis ochii. A început să numere secundele, cu gust de fiere în gură. Într-un sfârșit însă, maşina s-a oprit.

A gâfâit, încă întins pe banchetă, până când Bruce i-a deschis portiera.

— Ridică-te! Trebuie să ne mișcăm rapid!

— Unde suntem? l-a întrebat Roman cu glas răguşit.

Bruce nu i-a răspuns. L-a prins și l-a târât afară din maşină.

Era întuneric, fiind ora amurgului, și spre vest, la orizont, nu se mai zărea decât o rămăşiță de lumină roz. Roman a recunoscut imediat locul în care se aflau: Derby Road, pe poteca dintre casele de la numerele 1345 și 1347.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat când a zărit umbra gardului. Cum ești implicat în toate astea?

— Va trebui să scoți aceste răspunsuri de la tatăl tău! i-a zis Bruce în timp ce căuta stejarul și gaura din gard ascunsă de mărăciniș. Rapid, acum!

Roman a șuierat printre dinți, iritat de faptul că nu primea niciun răspuns. De faptul că nu era îndeajuns de puternic ca să scape de bărbatul acesta și să se întoarcă la Promontoriu după Iris.

În timp ce înainta prin hățiș, simțind cum i se agață spinii în păr și de haină, Roman l-a întrebat pe Bruce:

— Planul era ca toți cei din curte să fie uciși?

— Ți-am spus să-l întrebi pe tatăl tău! a mormăit Bruce, împingându-l de la spate, de parcă la miezul nopții s-ar fi rupt o vrajă și urmau să fie amândoi prefăcuți în stane de piatră. Însă cum soția ta se afla în mulțime, îți voi spune atât… nu. Doar el.

„El", adică Dacre.

Roman nu și-a putut ascunde tremurul. Mâinile îi înghețau, dar pieptul îi ardea. Se simțea prins într-un amestec de ușurare și șoc, indignare și speranță. Și-a smuls o cracă de spini din păr când au ieșit la lumină.

S-a oprit în loc, cu respirația întretăiată. Bruce simțise cu siguranță că are nevoie de o clipă ca să-și tragă sufletul, pentru că de data asta nu l-a mai grăbit.

— Bomba nu îl va ucide, a spus Roman în cele din urmă, amintindu-și de mesajul pe care-l avea în buzunarul de la haină.

Bruce s-a încruntat.

— Ce vrei să spui? A fost amplasată chiar sub scenă.

Roman s-a crispat, imaginându-și toate șrapnelele pe care suflul exploziei le împrăștiase în mulțime. Închipuindu-și cum se înfigeau în oameni nevinovați. Și-a înghițit un nod și a zis:

— E nevoie de ceva mai mult pentru a ucide un zeu.

— Mă rog să nu ai dreptate. Pentru că, dacă ai…

Bruce nu și-a dus ideea până la capăt.

Nici măcar Roman nu știa cum să completeze fraza.

Au străbătut în grabă jumătatea din spate a proprietății, un loc care chiar și acum părea desprins din altă lume. O lume aflată departe de Oath și de

război. Dar, înainte ca vila să le apară în fața ochilor, Bruce s-a oprit la umbra unui păducel.

— Până aici pot merge fără să mă zărească soldații, a zis. Mergi direct la tatăl tău!

— Faci parte din Cimitir?

Bruce nu i-a dat un răspuns la întrebarea directă. Roman a văzut în asta o confirmare.

— Te întorci după ea? l-a întrebat apoi, fără să-și poată ascunde tremurul din voce. Te întorci după soția mea?

— Nu îți face griji în privința domnișoarei Winnow! Este o fată inteligentă.

— Asta înseamnă că faci ce-ți cer? Eu...

Roman s-a oprit singur și a mijit ochii.

— Nu ți-am spus niciodată că numele ei de familie este Winnow. De unde știi asta?

Și de această dată Bruce a rămas tăcut, dar l-a privit pe Roman în ochi, cu falca încordată.

Lucrurile începeau să se lege. Roman s-a apropiat de Bruce, folosindu-se de avantajul înălțimii sale ca să îl domine pe bărbat.

— Ai întâlnit-o. Când?

— Nu avem timp pentru asta.

— Când?

— Înainte să plece pe front, cu câteva săptămâni în urmă. Tatăl tău m-a rugat să-i transmit un mesaj. Acum, să nu-ți pierzi capul! Nu avem timp pentru...

— Care a fost mesajul?

Vocea lui Roman era rece și implacabilă.

— A fost vorba de bani.

— Bani?

— Destui cât să aibă parte de o viață confortabilă, dacă ar fi ales să anuleze mariajul. Ceea ce, din câte se vede, nu a făcut, așa că dă-te la o parte și fă ce ți-am spus, înainte să se dezlănțuie iadul!

Roman și-a strâns degetele în pumni.

Obținuse însă răspunsurile pe care și le dorea.

I-a întors spatele bărbatului și s-a îndepărtat.

Lui Roman îi clocotea încă sângele în vene când s-a apropiat de ușa din spatele vilei.

Prin febra furiei, a reușit să bage de seamă două lucruri: sub pavilion se afla un munte de lăzi care purtau etichete ce-ți săreau în ochi, inscripționate cu cuvântul ATENȚIE, iar soldații lui Dacre patrulau prin curtea din spate de parcă nu se mai temeau că ar putea fi zăriți de vecini. Roman a trecut chiar prin fața lor și și-a dat seama că are mai multă putere decât crezuse. Soldații i-au strigat să se oprească și să-și ridice mâinile, dar nu au făcut nimic când a refuzat să se supună. S-a comportat de parcă aceștia nici nu ar fi existat și a intrat pe ușa din spate în casa lui.

Pantofii îi țăcăneau pe podeaua lustruită. S-a îndreptat spre biroul tatălui său, absorbit de gânduri.

Nu reușise să ajungă la Iris. Nu reușise să o protejeze atunci când ea avusese cel mai mult nevoie de el. Nu o protejase de tatăl lui și nici de Dacre. Roman nu știa dacă e în viață, dacă e rănită sau moartă.

Nu! și-a zis, chiar dacă strângea din dinți. Aș ști dacă ar fi moartă.

Ușa de la biroul tatălui lui era întredeschisă. Roman a izbit cu piciorul în ea și a dat-o de perete, speriindu-l pe domnul Kitt, care se plimba prin încăpere cu o țigară în mână.

— Închide ușa! l-a zorit tatăl lui.

Ochii lui albaștri s-au dilatat când a văzut în ce stare se afla Roman. Voma, stropii de sânge. Zgârieturile de la mărăcini.

— Ce s-a întâmplat?

Roman l-a fixat cu privirea în tăcere. Se simțea cioplit dintr-o piatră erodată de ani lungi de vinovăție, de frici și doruri pe care nu și le putea împlini. Dar acum nu mai voia să se lase guvernat de aceste lucruri. Ultimele

săptămâni îl ciobiseră și-i provocaseră fisuri. Dar reușise să se târască afară, eliberat de rămășițele unei carapace, și tăiase vechile sfori, iar acum și-a privit tatăl în ochi până când bărbatul s-a supus și și-a stins țigara pe birou.

— De ce sunt stivuite lăzi sub pavilion? l-a întrebat Roman pe un ton aspru. Să nu-mi spui că e gazul acela pe care i-ai cerut blestematului de profesor de chimie să-l facă!

Domnul Kitt a clipit, surprins de tonul abrupt și direct al lui Roman. Dar și-a revenit repede și s-a tras mai aproape, șoptindu-i:

— Nu. Dar s-a rezolvat?

— Tată, la ce te referi?

Domnul Kitt a privit pe deasupra lui Roman, spre ușa care rămăsese deschisă. Roman îl vedea pentru prima dată pe tatăl lui speriat.

Domnul Kitt și-a coborât vocea și mai mult și a murmurat:

— E mort?

Roman bănuise că tatăl lui joacă pentru ambele tabere – pentru Dacre și pentru Cimitir. Era de așteptat, pentru că era un om care își dorea să fie de partea învingătorului, indiferent care ar fi fost acesta. Acum bănuielile îi fuseseră confirmate.

Domnul Kitt se afundase prea adânc. Și nu știa nimic despre zeii subpământeni, despre viața pe front sau despre ghearele războiului și rănile pe care le lăsa în urmă. Cât despre cei din Cimitir, chiar dacă păreau sufletiști, gruparea lor era haotică și dezorganizată. Rataseră o încercare de asasinat și acum întregul oraș avea să plătească pentru asta.

— Nu știu, a răspuns Roman.

— Cum adică nu știi? A explodat sau nu bomba?

— A explodat, dar omul tău m-a târât de acolo înainte să văd ce a urmat.

Domnul Kitt a început să facă din nou pași. Părea însă încrezător, de parcă faptul că explozia se produsese însemna că pot trece la următorul pas.

— Ar trebui să...

A fost întrerupt de o pală rece de vânt. Pereții se cutremurau. Candelabrul de deasupra clinchetea. Parchetul scârțâia sub talpa unor picioare grele.

Roman recunoștea sunetul, senzația. L-a văzut pe tatăl lui încremenind, pentru că și el o recunoscuse. Au ascultat, cuprinși de groază, cum se izbește ușa de la salon.

— Treci în spatele biroului! a șoptit domnul Kitt, apucându-l pe Roman de braț cu forță. Ascunde-te acolo! Să nu ieși până când nu îți spun eu!

Roman s-a smuls din strânsoarea tatălui său, molipsit însă de groaza acestuia. O simțea în piept.

— Nu pot să mă ascund aici. E prea târziu pentru asta!

— Fiule, fă cum îți spun! N-am de gând să te pierd așa!

Domnul Kitt a părăsit biroul, închizând ușile în urma lui. Roman a rămas în camera plină de fum, înăbușitoare. Respira pe gură, dar nu se mișca. Stătea în mijlocul camerei și asculta...

— Sire! a exclamat tatăl său. Ce s-a întâmplat?

A urmat un moment neplăcut de tăcere. Când zeul a vorbit în cele din urmă, casa a părut să-i facă vorbele să reverbereze:

— Vreau ca toți ofițerii și soldații care au rămas aici să se alinieze în hol. Acum!

Roman a auzit pași grăbiți, semn că ordinul lui Dacre era ascultat. Unul dintre ofițerii în cauză era locotenentul Shane, care fără îndoială credea că fusese trădat, de vreme ce Dacre încă avea capul pe umeri.

Roman a strâns din dinți, cu inima zbătându-i-se în piept. Dar a alergat la biroul tatălui lui, înăbușindu-și tusea în timp ce aprindea un chibrit. A scos rapid

scrisoarea incriminatoare din buzunar și a ținut-o de un colț, urmărind-o cum arde.

A privit cum se răsucește hârtia și se preschimbă în fum, apoi a aruncat ultima fărâmă pe covor și a strivit cu talpa flăcările hrăpărețe. Deși îi plesnea capul de durere, Roman a avut răbdarea să aşeze chibritul înnegrit în scrumieră, aliniat cu celelalte chibrituri folosite de tatăl lui.

Abia apoi a părăsit biroul și a păşit în hol.

Respiră, încet și adânc!

Soldații și ofițerii se aflau în coridor, în linie, aşteptând ordine. Priveau drept înainte, chiar dacă Dacre se perinda prin fața lor, cercetând chipul fiecăruia dintre ei în parte.

S-a oprit în loc. Nu vedea decât spatele zeului, dar hainele îi erau sfâşiate și însângerate. Părul lung și negru era răvăşit.

— Unul dintre voi m-a trădat! a zis Dacre cu voce moale și groasă, ca uleiul împrăştiat în apă. Asta este şansa voastră de a face un pas în faţă şi a mărturisi.

Nimeni nu s-a mişcat, nimeni nu a vorbit.

Roman l-a descoperit pe locotenentul Shane în rând. În aparenţă, Shane era soldatul perfect. Expresia de pe chipul lui era una impenetrabilă, iar uniforma arăta impecabil, de parcă ar fi fost foarte mândru că o poartă. Nu tremura de frică, nici nu respira greoi. Părea să deţină controlul în totalitate, de parcă ideea trădării nici nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

— Tu! a zis Dacre, arătând cu degetul spre unul dintre soldaţi. Fă un pas în faţă şi îngenunchează!

Soldatul l-a ascultat.

— Întinde braţul drept!

Din nou, soldatul a făcut aşa cum îi comanda Dacre, deşi Roman vedea că bărbatului îi tremură mâna.

— Îţi voi frânge mâna dacă nu mărturiseşti sau nu îmi spui care sunt numele camarazilor care m-au trădat! a zis Dacre, apucându-i braţul soldatului.

— Comandant suprem..., s-a bâlbâit bărbatul. Cu adevărat, nu știu! Eu îți sunt devotat trup și suflet!

— Îți mai ofer o șansă ca să răspunzi. Mărturisește sau dă-mi un nume!

Soldatul a tăcut, însă pantalonii i s-au umezit de urină.

Roman văzuse destul. În el mocnea furia tăcută și se săturase să își plece capul în fața unui zeu care se hrănea din frica și umilința muritorilor. Căruia îi plăcea să rănească și apoi să vindece pe jumătate, când era în favoarea lui.

Roman a înaintat pe hol. Mâna i-a alunecat însă în buzunar și degetele sale au trasat conturul cărticelei verzi pe care o purtase cu el de când Iris o uitase în camera lui.

— Comandante suprem?

Dacre a ridicat capul spre el. Îi luceau ochii în timp ce îl analiza, și dintr-odată Roman s-a simțit recunoscător pentru voma și sângele care-i pătau hainele. Pentru noroi, pentru hainele boțite și mărăcini. În același timp, era uluit să vadă că Dacre părea nevătămat. Sângele de pe hainele pe care le purta nu era al lui, căci zeul nu avea nici măcar o zgârietură pe față sau pe mâini.

— Roman, a zis Dacre, dându-i drumul soldatului. Credeam că ești mort.

— Nu sunt, sire.

Când a trecut pe lângă Shane, Roman i-a simțit privirea rece, pentru o clipă doar, dar rece ca gheața. S-a oprit în fața lui Dacre.

— De ce ești aici? l-a întrebat zeul. Cum ai supraviețuit?

— M-am aflat la marginea curții. După explozie... nu am știut ce să fac, așa că am venit acasă, știind că te vei întoarce aici, sire.

Dacre a rămas tăcut, cântărind răspunsul lui Roman.

În clipa aceea încordată, în care aștepta să vadă ce răspuns urma să-i ofere Dacre, Roman și-a dat seama că

ceilalți ofițeri – printre care și căpitanul Landis – și soldații care-l însoțiseră pe Dacre în Green Quarter cel mai probabil fuseseră uciși de explozie. Sângele lor era acela care păta chipul și hainele zeului. Iar unul dintre acei oameni stătuse lângă Iris.

Roman a simțit împunsătura durerii. Grijile au început să-i zguduie oasele, făcându-l să tremure sub apăsarea lor. Aproape că s-a aplecat de mijloc. Aproape s-a scurs pe podea.

Nu te pierde!

Și-a repetat cuvintele, devenite ca un colac de salvare de care își sprijinea mintea și trupul, și și-a mușcat obrajii. Și-a împreunat mâinile la spate. În pieptul lui se cuibărise însă un urlet care amenința să-i sfâșie plămânii.

Dacă ar fi moartă, aș ști.

— Întinde brațul drept, Roman! i-a cerut Dacre.

Dacă era un test, Roman nu-și permitea să-l pice. Dacă nu era, atunci avea să afle ce înseamnă cu adevărat să fii frânt de mâna unui zeu.

Și-a întins brațul fără să ezite. În capul lui însă mintea îi devenise un vârtej adânc și întunecat. Care se învârtea în cerc. Vei regreta că mi-ai frânt oasele. Vei regreta că mi-ai răpit amintirile cu Iris. Vei elibera odată cu măduva mea ceva ce îți vei dori să nu fi atins niciodată.

Dacre l-a apucat pe Roman de braț. L-a tras mai aproape, până când suflările li s-au amestecat.

— Știi cine m-a trădat? l-a întrebat Dacre.

— Nu, sire.

Dacre l-a strâns mai tare. Roman începuse să simtă furnicături în mână; îl vedea pe tatăl lui cu coada ochiului, apropiindu-se, desfigurat de groază.

— Nu, nu pot oferi niciun nume! a zis Roman, cu mai multă convingere de această dată. Și nu cred că vreunul dintre cei de față este trădătorul.

— Convinge-mă de raționamentul tău!

— Ţi-am fost alături, sire. Te-am servit sub pământ, precum şi deasupra. Îţi cunoaştem adevărata natură, puterea, magia. Dacă vreunul dintre noi ar încerca să te ucidă, crezi că ar fi atât de naiv, încât să folosească o bombă?

Dacre i-a dat drumul la braţ. Dar şi-a trecut mâna prin părul încâlcit, şi gestul a fost atât de uman, că aproape l-a făcut pe Roman să râdă.

Un zeu putea fi ucis. Dar trebuiau să acţioneze mai inteligent cu următoarea ocazie.

Încurajat de ezitarea lui Dacre, Roman a insistat:

— Sire, trăim vremuri tulburi. În loc să te îndoieşti de noi, hai să punem la cale următorul pas!

Dacre l-a cercetat din nou şi a oftat, de parcă ar fi fost plictisit.

— Du-te şi schimbă-ţi hainele! Ne vedem în camera de război în zece minute! Soldaţilor şi ofiţerilor le-a ordonat: La posturi!

Roman a rămas în hol, înconjurat dintr-odată de o forfotă însufleţită. Soldaţii îşi reluau patrularea sau se îndreptau spre salon ca să ia masa. Se întorceau în biblioteca preschimbată în garnizoană. Reveneau la orice vor fi făcând înainte să apară Dacre şi să otrăvească locul.

Shane i-a atins umărul.

Era un semn de camaraderie sau un avertisment, Roman nu-şi dădea seama, şi era prea obosit ca să încerce să îl descifreze. A urcat scările şi s-a retras în camera lui. Odată rămas în sfârşit singur, şi-a smuls haina. A căzut apoi în genunchi şi şi-a înfipt unghiile în beregată.

A oftat adânc, de parcă ar fi ieşit la suprafaţa apei.

Nouă minute mai târziu, Roman se întorcea în salon, îmbrăcat cu haine curate. Sângele şi voma se spălaseră, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Avea o postură

dreaptă, ușor rigidă, dar el așa fusese dintotdeauna, nu-i așa?

În aparență, arăta normal. Arăta bine. Spilcuit și aranjat, chiar dacă scăpase la mustață dintr-o explozie.

Pe dinăuntru însă? Se simțea zdrobit.

Dar Dacre era mult prea ocupat ca să bage de seamă. Stătea în fața șemineului din salon, plin de vitalitate, de parcă nu ar fi simțit niciodată arsura unei explozii. Și el se schimbase și spălase sângele de muritor de pe el. Flăcările din șemineu îi luminau chipul, creând unghiuri ascuțite. Și, chiar dacă era adâncit în gânduri, zeul l-a auzit pe Roman intrând. Fără să se întoarcă, i-a zis:

— Trebuie să-mi bați la mașină o scrisoare importantă.

Roman s-a așezat în fața mașinii lui de scris. Se aștepta să simtă o undă de ușurarea pentru că se afla din nou în preajma ei. A Treia Alouette. Cea care îl lega de Iris. În timp ce studia tastele E și R, a simțit însă un gol în stomac.

Apoi atenția i-a fost distrasă de ceva ce zăcea pe masă. O cheie din fier, pătată de sânge, prinsă pe un lanț.

Cheia care fusese la gâtul căpitanului Landis.

— Spune-mi când ești gata! a zis Dacre.

Roman și-a îndreptat atenția asupra cerinței pe care o avea de îndeplinit și a prins o coală de hârtie în mașina de scris. Nu s-a putut însă abține și a cercetat din nou cheia de fier aflată la doar câțiva centimetri depărtare. Puterea de a deschide ușile dintre lumi era la îndemână.

— Sunt pregătit, sire!

Roman nu era însă pregătit pentru cuvintele care au alunecat de pe buzele lui Dacre. Nici să audă numele persoanei căreia îi era adresată scrisoarea. A ascultat, fără să poată însă bate la mașină cuvântul.

— S-a întâmplat ceva, Roman?

— Nu, sire.

— Atunci, de ce nu bați la mașină?

— Îți cer scuze, sire! Roman și-a flexat mâinile, două dintre degete trosnindu-i, apoi a adăugat: Te rog, continuă!

Aș ști dacă ar fi moartă.

Dacre a repetat, iar de această dată Roman a preschimbat cuvintele în cerneală, chiar dacă privirea îi rămăsese ațintită la primul rând:

Dragă Iris E. Winnow

41

Conversații cu o nălucă

IRIS ALERGA PE STRĂDUȚA LĂTURALNICĂ întunecoasă.

Își pierduse undeva pe drum unul dintre pantofii cu toc înalt și acum o dureau tălpile la fiecare pas strâmb pe care îl făcea. Avea rochia sfâșiată și genunchii juliți. Nu-și dădea seama cât de grav era rănită pentru că tot corpul îi era amorțit.

Nu-și simțea decât inima, care bătea disonant din liniile răsucite ale venelor până în tîmpane.

Nu te opri! Încă nu ești în siguranță!

Începea să o învingă extenuarea, ceea ce îi îngreuna pașii și o făcea neîndemânatică. Mușchii îi erau încordați și fierbinți sub pielea asudată. Nu părea să se poată forța să alerge mai repede, dar își făcea griji că urma să se prăbușească dacă se oprea.

Unde sunt?

Se simțea cu totul pierdută, rătăcită într-un labirint al umbrelor. Înghițită cu totul de un coșmar din care încerca cu disperare să se trezească. Tremura când s-a oprit șchiopătând la următoarea intersecție.

Câteva automobile au trecut în viteză pe lângă ea, pneurile lor împroșcând cu apă din băltoacele de pe drum. Felinarele stradale au început să pâlpâie, prinzând viață. Lumina lor de chihlimbar atrăgea roiuri de molii. Un ziar se dezintegra pe trotuar.

Era seară, așa că stingerea avea să se dea curând. Oath arăta sumbru la adăpostul întunericului solemn, de parcă orașului i-ar fi crescut dinți și gheare după apusul

soarelui. Iris trebuia să găsească un loc sigur în care să se ascundă în acea noapte, şi nu-şi putea imagina unde ar fi putut să fie acesta. Apoi a văzut pe ce stradă ajunsese.

A făcut timid un pas în faţă.

În depărtare se zărea muzeul, cu coloanele lui albe, felinarele pâlpâitoare şi uşile roşii ca sângele. Uşile acestea urmau să se încuie la lăsarea nopţii; nimeni nu avea să o poată urmări înăuntru. Ar fi putut să o protejeze de Cimitir.

De parcă cineva i-ar fi citit gândurile, în depărtare s-au auzit împuşcături, urmate de strigăte şi de un ţipăt care i-a îngheţat sângele în vene.

Iris a tresărit şi s-a aplecat de spate. Dar nu s-a oprit din mers. A înaintat grăbit pe lângă bordură, până când a ajuns în dreptul scărilor de la muzeu. De aici a luat-o la goană, aruncându-şi şi celălalt pantof, şi tălpile goale i-au lipăit pe marmură.

A deschis uşa grea şi s-a strecurat în muzeu cu câteva clipe înainte ca zăvoarele să se tragă prin magie, închizând clădirea peste noapte. Tremurând – eşti în siguranţă, eşti în siguranţă –, a reuşit să facă cinci paşi în foaier înainte să-i cedeze picioarele.

— Eşti în siguranţă, şi-a şoptit, de parcă rostind cuvintele cu voce tare le-ar fi transformat în realitate.

Dar nu mai avea încredere nici în propriul glas. Nu-şi mai credea nici propriile cuvinte.

În clipele dinaintea exploziei, Iris îşi zisese că discursul lui Dacre este infatuat, bombastic şi prea mieros. Nu credea niciun cuvânt din ce-i ieşea zeului pe gură – vedea vicleşugul, clar ca lumina zilei –, dar, când îşi rotise privirea la oamenii din jur... văzuse că aceştia aveau expresii atente şi pline de uimire. Văzuse că erau atraşi de cauza lui Dacre.

„Nu vor mai fi vărsări de sânge. Nu vi se vor mai cere morți."

„Sunt aici ca să vă vindec vechile răni și să-i redau orașului gloria de altădată."

Iris se întrebase dacă acela era începutul sfârșitului. Dacă Oath era pe cale să se plece. Se întrebase cum ar arăta viața ei sub domnia lui Dacre.

Atunci auzise un ticăit straniu.

La început, nu își dăduse seama ce este, dar înlemnise când își amintise de timpul petrecut în tranșee alături de Roman. Când o grenadă scosese un sunet asemănător înainte să explodeze. Bărbatul înalt de lângă ea părea să cunoască la rândul lui însemnătatea acelui sunet. Trăsese aer în piept și pășise în față, chiar prin fața ei, de parcă ar fi avut de gând să năvălească pe scenă.

Nu avusese timp să ajungă la scenă, pentru că o explozie zguduise curtea.

O lumină orbitoare, trosnetul lemnului, presiune ca de tunet. Usturimea unei ploi cu grindină și șuieratul metalului în aer. Gravitația topindu-se, oase pârâind. Gust de sânge și fum, și clopotul morții.

Iris nu își amintea cum ajunsese la pământ. Dar, după ce clipise, îndepărtându-și praful din ochi, înțelesese că bărbatul din fața ei încasase în piept suflul exploziei. Bărbatul al cărui nume nici măcar nu îl știa murise ca un scut în fața ei, fie că voise asta sau nu. Acum era scurs pe picioarele ei, ciuruit de așchii, umplându-i rochia de sânge. Era mort, iar ea trebuise să se elibereze de sub greutatea trupului lui, respirând greoi, abia acum începând să înțeleagă ce se întâmplase.

Se ridicase pe picioare nesigure.

Vedea prin fum oameni care tușeau și se târau pe jos, însă cei mai mulți erau morți. Își apucase poalele rochiei și ridicase ochii.

Întâlnise privirea aprinsă a lui Dacre. Se înălța, teafăr și nevătămat, în mijlocul distrugerii, cu sânge

picurându-i pe chip și hainele atârnându-i în zdrențe pe trupul puternic.

Când el făcuse un pas în față, Iris se trăsese înapoi. Se împiedicase de trupurile celor morți și se izbise de pământ.

Fugi!

Era singurul gând clar ca lumina zilei pe care îl avea în cap.

Fugi!

În vreme ce prin fum începeau să răzbată împușcături, Iris sărise în picioare și o luase la fugă.

Era straniu că acum nu reușea să se mai ridice de jos.

Zăcea pe pardoseala din foaierul muzeului, cu obrajii lipiți de marmură. Ultima oară când se aflase în acel loc, fura Prima Alouette alături de Attie și Sarah. Într-o noapte care i se părea că fusese cu secole în urmă.

A revenit la această amintire, sperând că avea să o liniștească. În schimb, i-a reamintit că muzeul avea un paznic care patrula noaptea. Nu era singură în acest loc și nici nu voia să fie prinsă.

Oftând, s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare. Acum, că nivelul adrenalinei mai scăzuse, a simțit o pulsație fierbinte în talpa piciorului drept. Când a cercetat locul, a descoperit că i se înfipseseră câteva cioburi în piele.

Sângerase pe podea, dar nu avea nimic cu care să curețe.

— Mai târziu, și-a zis, șchiopătând pe hol.

Erau aprinse doar câteva becuri care răspândeau o lumină palidă. În mare parte, muzeul era învăluit în umbre, rece și tăcut, de parcă ar fi fost cufundat în apă, iar Iris aproape ajunsese în camera în care fusese cândva expusă mașina de scris Alouette când a auzit ecoul unei uși închise.

A împietrit, ascultând cu atenție.

Cineva păşea pe hol în direcţia foaierului.

Era cu siguranţă paznicul din tura de noapte, şi Iris a ţâşnit ca din puşcă spre una dintre camerele din spate. A căzut pe burtă şi a trebuit să se târască pe coate ca să se poată ascunde în spatele unei statui. Şi-a strâns genunchii la piept. Respira greoi, piciorul zbătându-i-se în acelaşi ritm cu inima cuprinsă de frenezie.

A închis ochii, ascultând cum se apropie paşii grei.

Era atât de obosită, încât nu mai avea puterea să se ferească de un nou duşman. Să alerge din cameră în cameră, ca un animal vânat, în căutarea unui loc în care să se ascundă.

A închis ochii şi şi-a înghiţit un nod.

După ce s-au mai scurs câteva clipe, a simţit o rază de lumină prin pleoape. Încordată, a aşteptat. Iar când în cele din urmă lumina a învăluit-o cu totul, a înţeles că nu se mai putea minţi. Nu avea unde să se mai ascundă.

Şi-a deschis pleoapele, mijind ochii la paznicul ce se afla în faţa sa. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung şi negru ca noaptea şi câteva fire argintii. Avea un ten palid, dar luminos, iar chipul ei ar fi putut să fie unul pe care Iris îl văzuse în trecut, dar îl uitase. Excepţie o făceau ochii. Aveau o nuanţă năucitoare de verde. Femeia era înaltă şi subţire, îmbrăcată în uniformă bleumarin, dar nu purta armă. Nu avea nici pistol, nici baston de cauciuc, ci doar un felinar din metal, pe care l-a înclinat politicos în jos.

Iris a aşteptat, tremurând, ca femeia să îi comande. A aşteptat să-i spună: „Cine eşti? Te afli pe o proprietate privată! Trebuie să pleci imediat. Afară!"

Însă nu cuvintele acestea au fost rostite.

— Eşti rănită, i-a spus femeia. Dă-mi voie să te ajut!

Când i-a întins mâna, Iris nu a ezitat.

A primit ajutorul, şi femeia a ridicat-o de pe podea.

— Îmi pare rău! a spus Iris.

Stătea pe un fotoliu uzat din piele, în biroul muzeului, iar femeia – care nu avea nicio insignă cu numele în piept – îngenunchease în fața ei și se pregătea să-i scoată cioburile din talpă cu o pensetă.

— Pentru ce?

— Pentru că am intrat după încheierea programului.

Femeia a început să îi cerceteze piciorul în tăcere. Avea mâini reci și moi, iar încheieturile îi erau umflate. Iris se întreba dacă și ea suferă de ceva când aceasta a rostit:

— Muzeul este mai mult decât un acoperământ pentru artefacte. Din multe puncte de vedere, este un refugiu. Și ai procedat bine venind aici, dacă te aflai la ananghie.

Iris a dat din cap. Penseta începea să-i dea o stare de leșin.

Femeia i-a simțit neliniștea.

— Închide ochii și lasă-ți capul pe spate! Va trece până să-ți dai seama ce se petrece.

Iris a urmat instrucțiunile femeii, respirând adânc. Dar tăcerea îi hrănea spaimele, așa că s-a trezit zicând:

— De câtă vreme lucrezi la muzeu?

— Nu de mult.

— Ești din Oath?

S-a auzit zăngănitul unui ciob într-o tavă din metal. Nici măcar nu simțise când i-l scosese.

— Nu, nu sunt de loc de aici. Dar acum Oath este acasă pentru mine. Nu am mai părăsit orașul de multă vreme.

— Ai familie în oraș?

— Nu, sunt singură. Îmi ține de urât muzica.

— Cânți la vreun instrument?

A urmat o pauză mai lungă, urmată de o ușoară împunsătură. Iris a scâncit când a simțit cum i se desprinde o bucată de sticlă din carne.

— Cândva, cântam, i-a răspuns femeia. Însă acum nu mai cânt.

— Din cauza decretului dat de cancelar?

— Da și nu. Un om cum e el nu ar putea să mă împiedice să cânt, dacă mi-aș dori.

Cuvintele ei au făcut-o pe Iris să zâmbească. Îi aminteau de Attie. Și-a închipuit-o trecând arcușul peste coardele vioarei din subsolul familiei. Refuzând să o cedeze autorităților atunci când veniseră să confișteze toate instrumentele cu coarde.

S-a mai desprins un ciob. De această dată a usturat-o, și Iris a șuierat printre dinți.

— Aproape am terminat. Nu mai sunt decât câteva așchii.

Iris a tăcut acum, cu ochii închiși strâns și capul lăsat pe spate. Dar s-a lăsat pătrunsă de sunetele nocturne ale muzeului: un ibric cu apă clocotită pe aragazul mic din camera din spate, zăngănitul altui ciob desprins, respirația regulată a femeii în timp ce-și făcea treaba și tăcerea plină de reverență întreţesută în atmosferă.

— Am terminat, a anunțat-o femeia. Stai să te bandajez!

Iris a deschis ochii. Murdărise pantalonii femeii de sânge, dar ei nu părea să-i pese, și a început să-i bandajeze piciorul cu o fâșie de bumbac.

— Și acum, ceai!

Femeia se ridicase și o luase spre aragaz înainte ca Iris să aibă timp să clipească, lăsând deoparte penseta și tava cu cioburile.

Iris a auzit cum își spală mâinile în chiuvetă și imediat încăperea s-a parfumat de aroma ceaiului negru cu lavandă și a mierii calde.

— Poftim! Femeia i-a înmânat o cană cu ceai, îndemnând-o: Bea! Te va ajuta să dormi.

— Îți mulțumesc! Dar ar trebui să rămân trează.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum ar arăta visele tale dacă ai adormi într-un muzeu?

Iris a zâmbit.

— Nu, nu m-am întrebat.

— Închipuie-ți, atunci! Aici ești în siguranță. Îngăduie-ți să visezi, chiar de-ar fi doar pentru a vedea încotro te poartă mintea!

Iris a sorbit din ceai. Mintea i se înceţoşa, şi s-a lăsat învăluită de o senzație de confort și încântare, de parcă ar fi stat întinsă pe iarbă, cu chipul scăldat de razele soarelui. S-a întrebat dacă de vină era ceaiul sau dacă era cu adevărat foarte ostenită.

Femeia i-a aruncat o pătură peste genunchi.

Iris a alunecat pe tărâmul viselor fără să-și dea seama.

— Iris.

A tresărit când și-a auzit numele. O șoaptă ca foșnetul ierburilor în bătaia vântului. O undă de magie strecurată pe sub ușa unui șifonier.

A deschis ochii. Se afla în muzeu.

A mers în foaier și a văzut că nu e singură. Femeia din tura de noapte, pe care o cunoscuse mai devreme, o însoțea, doar că acum purta o rochie simplă de casă și avea picioarele goale.

— Vino cu mine! a zis ea, îndemnând-o pe Iris să o urmeze într-una dintre camere. Vreau să-ți arăt ceva.

Iris a urmat-o, uimită să vadă că femeia se oprește în fața unei vitrine în care era expusă o sabie.

— Nu e prima oară când o văd, a replicat Iris, admirând luciul oțelului bătut și micile pietre prețioase cu care era împodobit mânerul. Cred că am mai văzut această sabie ultima oară când m-am aflat în muzeu.

— Așa este! i-a zis femeia, veselă. Când ai furat Prima Alouette.

Iris ar fi trebuit să se sperie de faptul că paznicul știa despre infracțiunea ei. Această femeie nu îi inspira însă teamă, așa că i-a zâmbit doar.

— Da, ai dreptate. De ce ai vrut să mi-o arăți acum?

Femeia și-a îndreptat din nou atenția spre sabie.

— Aceasta este o armă fermecată. A fost făurită de o divinitate subpământeană și dăruită regelui Draven cu multe secole în urmă, pe când acest tărâm era condus de un singur bărbat, care a purtat spada cu el în bătălia împotriva zeilor. Această sabie a ucis multe divinități cândva, într-un timp aproape uitat.

— Dar pe plăcuță scrie că a fost folosită doar pentru...

— E o minciună.

Glasul femeii a sunat ferm, dar nu lipsit de bunătate. Li s-au întâlnit privirile, și Iris a văzut că în fermecătorii ei ochi verzi era și furie, și tristețe.

— Multe episoade din trecut au fost fie rescrise, fie s-au pierdut. Au fost uitate. Gândește-te la toate cărțile cu pagini rupte din bibliotecă!

Iris nu a răspuns, dar simțea greutatea cuvintelor ei. A cercetat din nou sabia și a întrebat-o pe femeie:

— Ce este vrăjită să facă?

— Poate să taie prin os precum cuțitul prin unt, însă doar dacă cel care o mânuiește îi oferă mai întâi tăișului și mânerului un strop din sângele lui. Un sacrificiu, care te slăbește și îți rănește mâna înainte să lovești.

Femeia s-a întors și a pășit mai departe.

— Vino, mai sunt și alte lucruri de văzut!

Iris a mers în urma ei prin muzeu și a rămas surprinsă când, dintr-odată, pereții au început să se apropie și să pară stâncoși. Aerul a devenit rece și întunecat, cu iz de mușchi și putregai. În suporturi de fier erau aprinse făclii.

— Nu bănuiam că în muzeu se află un asemenea loc, a comentat Iris, aplecându-și capul pe sub niște pânze de păianjen.

— Nici nu se află, a spus femeia. Acum suntem pe domeniul soțului meu.

— Ne vom întâlni cu el?

— Nu. Vreau să îți arăt o ușă. Mai întâi însă, fii atentă la podea! La cum se înclină. Te va îndruma spre o

mulțime de pasaje care duc în adâncul tărâmului.

— În adânc?

Iris a încetinit pasul.

Pereții începeau să se clatine. Culorile se amestecau unele într-altele.

— Nu te gândi prea mult la asta, Iris! i-a spus femeia, al cărei păr ca pana corbului lucea albăstrui în lumina aceea stranie. Altfel se va destrăma.

Iris a dat din cap, încercând să se relaxeze. În cele din urmă, au ajuns la ușă. Era înaltă și boltită, iar în lintou erau săpate rune.

Femeia a atins clanța de fier și s-a oprit, pierdută parcă în amintiri.

— Pe când locuiam eu aici, nu existau încuietori. Puteam să călătoresc oriunde îmi doream pe acest tărâm atâta vreme cât nu mă întorceam la viața mea de deasupra. Soțul meu credea că îmi oferă libertate, dar mă ținea închisă într-o colivie.

Iris a simțit că i se aprinde flacăra revoltei în piept.

— Cine era soțul tău?

Femeia și-a întors fața spre Iris, însă nu a spus decât:

— Dincolo de ușă se află inima acestui tărâm. Un loc sălbatic, dar și vulnerabil. Aici, muzica mea a răsunat cel mai puternic, poate că din cauza a tot ceea ce riscam. Dar tu vei avea nevoie de o cheie ca să descui ușa.

— De unde fac rost de cheie? a întrebat-o Iris, simțind că încep să-i pulseze tâmplele.

Femeia nu i-a răspuns, dar a împins în ușă și aceasta s-a deschis. Iris a urmat-o, surprinsă că aerul umed și rece al tunelului devine din nou cald și luminos.

Se aflau pe un deal acoperit de iarbă. În jurul lor se întindeau lunci smălțuite cu flori și dealuri vălurite ce se preschimbau în munți. Se vedeau pâlcuri de pini și un râu ce curgea prin vale.

— A trecut foarte multă vreme de când am stat aici ultima oară și m-am bucurat de priveliștea asta.

Glasul femeii era înmuiat de nostalgie. Vântul a atins-o cu un oftat, strângându-i părul lung ca o mână iubitoare.

— M-ai întrebat dacă sunt din Oath. Nu sunt. Cândva, alergam pe aceste dealuri alături de familia mea. Oriunde vedeam un petic de cer, spre orice linie a orizontului puteam tinde. Pământul proaspăt afânat al mormintelor – aceea era moșia mea, dar am renunțat la ea atunci când i-am făcut un jurământ cu Alzane, doar pentru că el se temea de puterea mea din ce în ce mai mare. De atunci, am rămas legată de Oath. Nu pot părăsi orașul, altfel l-aș fi întâmpinat în vest, atunci când s-a trezit.

— Pe cine să întâmpini? a șoptit Iris.

— Pe Dacre. El poate să cârpească ceea ce frânge, dar eu sunt muzică și cunoaștere, sunt ploaia și recolta. Sunt coșmarurile, visurile și iluziile. Iar dacă m-ar ucide, așa cum își dorește, mi-ar absorbi toată magia. Puterile lui ar deveni nețărmurite și s-ar înfrupta din teama și subjugarea muritorilor. El vrea să cucerească acest tărâm. Vrea ca tu să-l venerezi pe el și doar pe el.

— Dar, dacă posezi o magie atât de vastă, a început Iris, nu ar trebui să-l poți învinge? Dacă ești iluziile și coșmarurile și...

— Ah, dar am plătit prețul! a întrerupt-o femeia blând, cu o expresie melancolică pe chip. Le-am luat puterile celorlalți trei nu pentru că pofteam la ele, ci pentru că nu voiam ca el să obțină o astfel de magie când urma să se trezească. Nu știam însă că făcând asta voi slăbi ce fusese al meu de la bun început.

Și-a ridicat o mână și Iris i-a văzut încheieturile umflate.

— Pot încă să cânt la harpă, dar e agonie.

Cerul de deasupra se întunecase și se înnorase. În depărtare a bubuit tunetul și vântul a urlat, aducând un iz de ploaie.

— Te rog, ajută-ne să-l învingem! a șoptit Iris.

Pe chipul femeii a alunecat o expresie plină de compasiune. Și-a întins mâna și i-a mângâiat lui Iris obrajii cu degete reci ca apa muntelui iarna.

— Ți-am oferit toate instrumentele de care ai nevoie ca să îl alungi. Mărturisesc că, dacă va trebui să-l înfrunt eu, îmi va tremura mâna. Nu voi putea să-i înfig sabia în beregată, în ciuda urii care a crescut între noi. El m-ar sfâșia în bucăți și mi-ar absorbi puterile. Apoi ar deveni singura divinitate de pe acest tărâm și, la un moment dat, fie că în generația ta sau în următoarea, un muritor va fi destul de curajos ca să-l distrugă, îngropându-l decapitat într-un mormânt. Când se va întâmpla asta, magia va pieri și ea, pentru că nu vor mai fi zei printre voi și nici zei adormiți sub pământ. După ce vom muri noi, magia se va stinge.

Lui Iris i s-a căscat un gol în piept. Aproape că o durea să respire gândindu-se la ceea ce îi descrisese femeia. O lume închisă într-o colivie. O lume căreia i se răpiseră libertatea și magia; o simplă amintire pală a ceea ce fusese cândva.

Asta o făcea să se gândească la mașina ei de scris. La farmecul lipit de lucruri mici, obișnuite. S-a gândit la scrisorile pe care le strecurase pe sub ușa șifonierului pentru Roman. Cuvinte care străbătuseră kilometri întregi, distanțe uriașe, care treziseră dureri și bucurii, suferință și dragoste.

Kitt.

Iris a icnit. Mintea începea să i se limpezească pe măsură ce-și amintea cine e și lumea din jurul ei începea să se topească. Munții și cerul, văile și florile sălbatice. Stele a căror existență nu o cunoștea. Totul se scurgea ca apa dintr-o cadă, dar femeia rămânea ferm înfiptă în fața ei, cu boboci înflorindu-i în părul negru.

Nu era o femeie, ci o zeiță.

— Nu vreau să mori. Nu vreau ca magia să dispară, dar eu nu sunt puternică, așa ca tine! i-a spus Iris. Cu siguranță mă va înfrânge.

— Ești capabilă de mult mai multe lucruri decât bănuiești. De ce crezi că te privesc acum plină de uimire și admirație? De ce crezi că sunt apropiată de cei din neamul tău? Le-am cântat multora dintre ai tăi în ultimele clipe, înainte de odihna eternă, și am descoperit că muzica unei vieți muritoare arde mai puternic decât orice farmec ar putea țese cântecele mele.

Enva s-a aplecat și i-a sărutat lui Iris fruntea. Pentru o fracțiune de secundă, a luat chipul lui Aster – păr lung, castaniu, colțul buzelor ușor săltat, o constelație de pistrui pe nas. Lui Iris i-au țâșnit lacrimi în ochi, pentru că înțelegea acum că în tot acest timp nu o visase pe mama ei, ci pe această zeiță.

Înainte să fie cu adevărat gata să se desprindă de vis, Iris s-a trezit tresărind.

Stătea într-un fotoliu din piele și biroul din muzeu era poleit de lumina zorilor. Alături avea o ceașcă cu ceai rece și pe picioare, o pătură. Piciorul drept îi era bandajat, și Iris și-a acordat o clipă ca să-și tragă răsuflarea, încă răscolită de vis.

A băgat de seamă că pe podea se afla o pereche de ghete lustruite, cu șireturile desfăcute. Pe scaunul de alături se găseau împăturite haine pentru o ținută completă: o fustă până la genunchi și o bluză într-o nuanță închisă de verde, cu nasturi de sidef. Și i se lăsase un ibric cu ceai aburind, gata de turnat în ceașcă.

A aruncat pătura și s-a ridicat, atentă la piciorul rănit, deși nu a simțit decât vag durere atunci când s-a sprijinit pe el.

— Enva? a strigat-o pe zeiță.

Nu a primit niciun răspuns. Aerul era greu și tăcut.

— Enva!

Începuse să se întrebe dacă nu cumva totul fusese un vis indus de febră, o cale prin care mintea ei încerca să deslușească lumea după ce supraviețuise bombei, când atenția i-a fost atrasă de o strălucire aurie. S-a întors într-acolo și a văzut o sabie cu mânerul bătut în pietre

prețioase, care fusese rezemată de perete. Tăișul îi era ascuns în teacă. Era chiar sabia pe care i-o arătase Enva în vis. Sabia lui Draven. Cel care ucisese mulți zei în trecut.

Iris a pășit spre ea. A ezitat, în minte derulându-i-se tot ceea ce îi spusese și îi arătase Enva. Sabia, ușa, cuvintele zeiței.

De ce nu mi-am dat seama cine ești din clipa în care te-am văzut? s-a întrebat Iris, crispându-se la ideea că o zeiță îngenunchease în fața ei și îi desprinsese cioburi din picior. Și o bandajase. O zeiță îi făcuse ceai și pășise în vis alături de ea!

„Ești capabilă de mult mai multe lucruri decât bănuiești."

Cândva, nu cu mult timp în urmă, Iris nu ar fi crezut aceste cuvinte. Dar acum simțea mareele sub tălpi de parcă s-ar fi aflat sub o lună sângerie.

A luat spada în mână.

42

Îmi predau mâinile

Iris a așezat sabia pe biroul ei. În lumina blândă a veiozei, arma arăta *aproape* de parcă locul ei ar fi fost lângă mașina de scris. Însă, în timp ce le privea, simțea că sunt două lumi și două epoci extrem de diferite ce intră în coliziune.

Distrasă, a început să rememoreze visul pe care îl avusese.

La sediul Tribunei de Cerneală era liniște și pustiu. Nu erau aprinse decât câteva veioze care creau iluzia că ceasul este aproape de miezul nopții, când în fapt era la răsărit. Iris, cu sabia în mână și îmbrăcată cu hainele pe care i le lăsase Enva, se dusese direct la Tribună de cum se deschiseseră ușile muzeului. Sediul se găsea la doar o stradă depărtare, iar Iris n-ar fi vrut să-și facă loc cu greu prin aglomerația care se crea dimineața, până la apartamentul ei, cu o sabie în mână ce valora probabil mai mult decât tot aurul din seiful orașului.

— Cine-i? a răsunat vocea Helenei din biroul ei.

Părea buimacă și iritată.

— Sunt doar eu, i-a răspuns Iris. Am venit și eu devreme odată-n viață!

Într-o clipă, Helena și-a făcut apariția în ușă, învăluită în fum. A tras lung din țigară și a pășit printre birouri.

— Ești bine, copilă? Am auzit că aseară a avut loc o explozie în Green Quarter.

Lui Iris i s-a uscat cerul gurii și a încercat să-și înăbușe amintirile. Amintiri care o făceau să se simtă de parcă încă ar fi avut cioburi în carne.

— Nu sunt rănită.

Helena s-a oprit în fața ei și a început să o cerceteze cu atenție.

— Ești sigură? Aș putea să te duc la spital dacă…

— Sunt bine. Iris a zâmbit, chiar dacă își simțea fața amorțită, și a adăugat: Serios!

— Ei bine, am fumat un pachet întreg de țigări noaptea trecută pentru că am crezut că ai murit și m-am detestat că te-am lăsat să pleci singură la zaifetul ăla!

Helena și-a stins țigara în scrumiera aflată la îndemână.

— Știi ce s-a întâmplat?

Iris a răsuflat din adâncul inimii.

— Dacre a fost de față. Bănuiesc că a fost o încercare de asasinat?

— Asta mi-a spus și informatorul meu. 53 de oameni uciși și 20 de răniți. 11 dispăruți. Cancelarul este în condiție critică, la spital. Nu i se dau șanse prea mari de supraviețuire. Dacre, pe de altă parte, s-a făcut nevăzut. Nimeni nu știe unde este, însă unul dintre supraviețuitori a declarat că nu părea să fi fost atins de explozie. Nici focurile de armă nu au lăsat vreo urmă.

Helena a făcut o pauză, citind expresia de pe chipul lui Iris.

— Uite, ia loc, copilă! Ești palidă. Dă-mi voie să-ți pregătesc niște cafea!

În acea clipă, Helena a observat, în sfârșit, sabia.

— Și asta-i sabia regelui Draven! Pe zei, ce caută în redacția mea?

— Mi-a fost dată, a răspuns Iris. Și trebuie să o ascund în biroul tău. Doar pentru o vreme.

— Să o ascunzi? Iris, ai…

Helena s-a oprit, pentru că auziseră amândouă pași coborând scările. Cineva venea la Tribună, chiar dacă ora era șase și un sfert și programul începea abia după opt.

— Helena, te rog! a șoptit Iris.

Helena a oftat.

— Fie! Repede, înainte să o vadă cineva! Nu vreau să se ducă vorba că am furat o relicvă neprețuită a oamenilor din Oath!

Iris a pus mâna pe plăseaua săbiei și s-a grăbit să o urmeze pe Helena în biroul ei. Nu era o încăpere spațioasă și nu au avut altă variantă decât să o ascundă sub masă.

— Doamnă Hammond?

Iris a împietrit când a auzit glasul lui Tobias. S-a întors și l-a văzut croindu-și drum printre mese, spre ușa de la birou. Și el a părut uimit să o vadă pe Iris atât de devreme acolo, oprindu-se în fața ei cu o sprânceană ridicată.

— Tobias! l-a întâmpinat Helena. S-a întâmplat ceva?

— Mi-a fost încredințat un mesaj urgent.

— Pentru Tribună?

— Pentru Iris! Cu mențiunea că trebuie livrat la prima oră a dimineții, a completat el, întinzând un plic.

Iris s-a holbat la misivă. A înghețat de spaimă când a recunoscut scrisul de mână, subțire ca un păienjeniș. Dar a primit plicul de la Tobias. Și-a rupt unghia desfăcând sigiliul și a citit cererea succintă, bătută la mașină:

Dragă Iris E. Winnow,

Mi-ar plăcea să te invit la un ceai pe moșia mea, la ora patru și jumătate, în această după-amiază. Au rămas câteva chestiuni importante pe care trebuie să le discutăm. Te rog, vino singură! Vei fi în siguranță aici.

Cu sinceritate,
Dl. Ronald M. Kitt

— Iris, despre ce este vorba? a întrerupt tăcerea glasul neliniștit al Helenei.

Iris a împăturit scrisoarea. Până în acea clipă nu se gândise la asta, așa că se simțea ca o fraieră. Ar fi trebuit

să-şi dea seama din clipa în care îl văzuse pe Dacre păşind pe scena din Green Quarter. Ar fi trebuit să-şi dea seama unde stătuse ascuns zeul! Şi ce uşă folosise ca să ajungă în Oath din interior.

— E doar o invitaţie la ceai din partea socrului meu! a răspuns Iris.

— Vrei să trimit pe cineva cu tine? a întrebat-o Helena. Poate pe Attie?

Iris ştia că Attie ceruse o zi liberă. Întâlnirea cu profesoara de muzică avusese succes şi acum plănuia să exerseze „Cântecul de leagăn al lui Alzane" la ea în subsol de câte ori era nevoie ca să-l poată cânta perfect indiferent de mediu. Pe întuneric, la lumina zilei, împietrită sau în continuă mişcare!

Însă, chiar dacă ar fi fost disponibilă, Iris nu ar fi rugat-o să o însoţească pe moşia Kitt. Pentru că pericolul care păştea acolo era unul mult prea mare.

— Te pot duce cu maşina până acolo, dacă vrei! s-a oferit Tobias. Te aştept la colţ şi apoi te aduc înapoi după ce termini.

Iris a dat din cap, relaxându-şi umerii.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare, Tobias! Şi, Helena, nu! Ar trebui să merg singură. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Helena nu părea convinsă. Şi nici Tobias.

„Te rog, vino singură! Vei fi în siguranţă aici."

Iris a simţit cum scrisoarea de la domnul Kitt – de la Dacre! – i se face cocoloş în pumn.

În acest oraş nu mai exista niciun loc sigur.

În acea după-amiază, la ora ١٦.٢٨, Iris se afla în faţa porţilor de fier ale vilei familiei Kitt. Nu deschiseseră pentru maşină, lucru care îi dădea de înţeles lui Iris că Dacre voia ca ea să se apropie de uşa de la intrare singură.

— Te voi aştepta chiar aici, în caz că ai nevoie de mine! i-a spus Tobias, parcând automobilul la colţ.

Iris a dat din cap și a ieșit din mașină. După cum se și așteptase, porțile au huruit și s-au deschis când s-a apropiat de ele.

A străbătut singură aleea care ducea la clădire, având la ea doar geanta zdrențuită cu model brodat. O uimeau tăcerea și nemișcarea curții. Nicio pasăre nu zbura pe deasupra arbuștilor perfect toaletați. Nicio libelulă și nici albinele nu treceau din floare-n floare. Copacii nu erau atinși de adierea vântului, iar printre nori nu răzbea nicio rază de soare. O umbră părea să fi coborât peste reședință. Iris a urcat treptele de la intrare scuturată de un fior.

Avea palmele umede când a ridicat mâna ca să sune din clopoțel.

Nu a avut însă când să-și ducă ideea până la capăt. Ușa s-a deschis și în prag și-a făcut apariția domnul Kitt. Arăta atât de răvășit, că Iris a rămas deconcertată. Părul negru părea uleios, ochii îi erau injectați și duhnea a fum de țigară.

Iris nu pregătise nicio formulă de salut. Era uluită că domnul Kitt își primea singur invitații. Unde era majordomul lui? Servitorii care fără îndoială se ingrijeau de proprietate? O clipă mai târziu, a înțeles.

— Intră, domnișoară Winnow! a îndemnat-o bărbatul.

— Mulțumesc! a răspuns Iris, deși vocea îi sunase timid și se pierduse imediat în foaierul impozant.

De cum s-a închis ușa în urma ei, Iris a văzut soldații ascunși în umbră. Doar la această intrare se aflau șapte, înarmați cu puști, iar în timp ce-l urma pe domnul Kitt pe hol, a mai numărat cinci.

Vila se preschimbase într-o bază militară secretă.

— Ceaiul va fi servit în salon, a anunțat domnul Kitt.

Iris a deschis gura. Se pregătea să întrebe unde era Roman, dar și-a înghițit imediat cuvintele. Bănuia că se întorsese la postul lui, dar asta nu putea fi adevărat dacă Dacre se afla aici.

Poate că așa se explica de ce nu îi scrisese încă.

Poate că păţise ceva.

Până au ajuns la uşile salonului, lui Iris i se ridicase inima până în gât. Nu-i venea să creadă cât de nesigură pe picioare se simțea, de parcă pământul ar fi fost vălurit. Şi-a dus însă mâna la medalionul din aur ascuns sub bluză. Aurul era ca o ancoră ce-i amintea de Forest şi de mama ei. De lucrurile dificile peste care trecuse deja.

Uşile salonului s-au deschis.

Dacre i-a apărut în faţa ochilor, aşezat la o masă lungă, pregătită pentru servirea ceaiului. Li s-au întâlnit privirile şi s-au uitat unul în ochii celuilalt de parcă ar fi fost rostit un farmec. Zeul nu avea vârstă, era în afara timpului, smălţuit din frumuseţe şi groază. Era greu să-ţi dezlipeşti privirea de la chipul lui în acelaşi timp încântător şi ucigător, senzaţia pe care ţi-o trezea fiind aceea că ai privit prea mult timp direct în soare. Chiar şi după ce şi-a plecat pleoapele, Iris îl vedea încă, de parcă impresia pe care i-o făcuse i se imprimase pe retină.

— Iris Winnow! a grăit zeul cu un glas prietenos, care-l făcea să pară aproape uman. Vino să luăm ceaiul împreună!

Iris a păşit spre el. A tresărit când l-a auzit pe domnul Kitt închizând uşile şi lăsând-o singură cu Dacre în salon.

— Ia loc! a insistat zeul, turnând ceai într-o ceaşcă.

Iris s-a aşezat cu băgare de seamă pe scaun, încordată. Acum urmărea cum pluteşte aburul din ceaşcă şi se întreba dacă ceaiul nu e otrăvit, însă Dacre i-a întrerupt gândurile:

— Ţi-l aminteşti pe fostul tău coleg?

Iris s-a încruntat, dar se simţea privită – era o senzaţie ca aceea trezită de razele stelelor în cea mai întunecoasă dintre nopţi. Erau ochi care alunecaseră asupra ei de nenumărate ori.

Şi-a aruncat privirea peste umăr, cu respiraţia tăiată.

Roman stătea rezemat de perete și o fixa cu privirea. Avea chipul palid și supt, mai mult chiar decât în noaptea în care dormise în patul lui. S-a întrebat dacă mânca, dacă avea parte de somn. Avea o expresie pasivă și ochi reci ca o mare înghețată. Arăta la fel cum arătase pe vremea Gazetei: avea o fațadă pusă la punct cu băgare de seamă; purta haine proaspăt apretate și avea părul pieptănat pe spate. Dar Iris vedea cum îi tremură maxilarul. A băgat de seamă și că își ținea mâinile îndesate în buzunare, ascunzând faptul că erau strânse în pumni.

— Da, a șoptit Iris, întorcându-și atenția la Dacre. Mi-l aduc aminte pe Kitt.

— Ți-a dat scrisoarea mea la cafenea, nu-i așa?

Iris a acceptat ceșcuța și farfurioara pe care i le întindea Dacre, și a rămas îngrozită să vadă cum îi tremură mâna. Și cât de mică și slabă părea prin comparație cu zeul.

— Da, a răspuns, rezistând pornirii de a-și întoarce privirea spre Roman.

Poartă-te din nou de parcă l-ai detesta. Disprețuiește-l. De parcă n-ar fi jumătatea ta!

Dacre o privea cu atenție în timp ce-și turna lapte și miere în ceai, tacticos, de parcă astfel ar fi putut să amâne inevitabilul.

— Te-am văzut noaptea trecută, în Green Quarter! i-a zis Dacre.

Iris a lăsat lingurița jos.

— Da, am fost acolo.

— Eu sunt cel care ți-a trecut numele pe lista de invitați. Am vrut să te cunosc. Dacre s-a plecat mai aproape, glasul sunându-i adânc: De ce ai fugit de mine, Iris?

— Sire?

— Te-am văzut prin fum. Veneam să te vindec, să te ajut. Și tu ai fugit.

— Nu mă simțeam în siguranță acolo.

— Îți este teamă de mine?

Da, voia să răspundă. Îi era frică de el. Dar Iris l-a privit în ochi, mușcându-și limba.

— Ce părere ți-a făcut discursul meu? Înainte să fie... întrerupt?

— Sincer? Ai spus tot ce-și doreau să audă acei oameni. Le vindeai un vis, nu o realitate.

— Dezaprobi, atunci?

— Pur și simplu discursul nu corespunde lucrurilor pe care le-am auzit despre tine.

— Și ce anume, Iris Winnow, ai auzit? Și de unde?

Iris ezita. Nu era sigură ce răspuns să dea. Se simțea de parcă juca șah cu zeul, fără să aibă vreo șansă să câștige.

— Am auzit destule povești, a răspuns, trecându-și degetele peste tortița de porțelan a ceștii. Pe vremea când scriam de pe front.

Dacre a căzut pe gânduri, deși părea că știe exact la ce se referă. Nu văzuse Iris cu ochii ei distrugerea provocată de zeu? Nici acum nu putea uneori să doarmă nopțile, de teamă că ar fi putut să retrăiască acele clipe. Panica și sângele din tranșee, sub ploaia de gloanțe. Bluff, sfărâmat după bombardament.

Tăcerea se prelungea stânjenitor. Iris s-a forțat să ia o gură din ceaiul care acum era călâu și mult prea dulce. Auzea respirația slabă a lui Roman în spatele ei.

Suntem prizonieri aici, și-a zis Iris cu stomacul ghem. Suntem prizonieri în plasa lui de păianjen și nu știu cum să ne eliberez, Kitt!

— De ce m-ai chemat? l-a întrebat pe zeu.

— Știi de ce, Iris.

Ținuta relaxată a lui Dacre o înfuria. Între ei tensiunea creștea însă, întinzându-se precum o coardă gata să plesnească.

— Dacă vrei să afli răspunsul la propunerea pe care mi-ai făcut-o anterior, a rostit Iris, acesta este nu.

— Nu...?

— Nu voi scrie pentru tine.

— Dar vei scrie pentru Enva? Dar asta este, ah, cum ziceți voi, muritorii? Roman, care este cuvântul pe care îl caut?

Roman a rămas tăcut o fracțiune de secundă prea mult. Când a răspuns, vocea i-a sunat răgușit:

— Ipocrizie, sire.

— Ipocrizie, a repetat Dacre cu un zâmbet rece.

— Nu văd cum așa. Noi, muritorii, avem libertatea să alegem pe cine și ce alegem să venerăm, dacă vrem să venerăm.

— Așadar, o venerezi pe ea?

Dacre și-a îngustat privirea, analizând ținuta lui Iris. Bluza într-o nuanță de verde-închis, cu nasturi de perlă. Hainele pe care i le lăsase Enva.

Iris nu se clintea. O simțea? Simțea că azi-noapte fusese cu Enva?

— Ce știi despre divinități? a întrebat-o Dacre.

A privit-o din nou în ochi, iar de această dată Iris a simțit că i se taie respirația.

— Știi că toți, până și Celeștii – neamul neprihănit al Envei –, ne urmărim propriile interese? Suntem egoiști din fire. Suntem dispuși să facem orice – să ne ucidem copiii, frații, partenerii – pentru a supraviețui. De ce crezi că am rămas atât de puțini, pe când mai demult eram cu sutele, atât deasupra, cât și sub pământ? Dacre a continuat să vorbească, fără să bănuiască ce idei o bântuiau pe Iris: Nu ne pasă de tine și de cei ca tine decât în măsura în care ne putem folosi de voi, fie pentru a vă face servitori, fie pentru a vă lăsa să muriți glorios în slujba noastră. Sau pentru a ne distra cu cântecelele voastre caraghioase și cu meșteșugurile. Ba chiar vă lăsăm și să ne încălziți patul, dacă poftim la asta. Iar războiul mi-a arătat că voi... tânjiți să veneraţi ceva superior vouă și sunteți dispuși să muriți pentru asta dacă vi se cere. Sunteți fragili, dar rezistenți. Speraţi, chiar și atunci când toată speranța este pierdută.

Dacre a făcut o pauză și i-a cercetat chipul. Lui Iris îi vuia capul, și zeul a părut încântat de sclipirea plină de uimire din ochii ei.

— În primul rând însă, luptați pentru o zeiță care este o lașă. Se ascunde în mijlocul vostru. Dacă ar izbucni războiul în Oath, ea ar rămâne în umbră. Nu vă va oferi niciodată ajutorul ei, și te va lăsa bucuroasă, dimpreună cu oamenii săi, în urmă. Preferi să scrii pentru ea – o zeiță care și-a folosit magia ca să mă ademenească aici și ți-a distrus astfel locul de baștină – sau pentru mine, care pășesc umăr la umăr cu voi? Eu, care v-am arătat că, da, un zeu poate fi crud, dar poate fi și milos?

Iris și-a ferit privirea. Îi zbârnâiau oasele și îndoielile o înecau ca un potop.

S-a gândit la noaptea trecută. Enva se arătase bună și blândă cu ea. O ajutase, o adăpostise, îi oferise informații ca pe niște firmituri care aveau să o hrănească în următoarele zile. Însă Enva era tot o zeiță. Nu era om și nu înțelegea întru totul mortalitatea.

— Nu i-am fost niciodată devotată unui zeu, i-a răspuns Iris lui Dacre, privindu-l în ochi. Și nu scriu decât pentru mine.

— Un urcuș singuratic, i-a răspuns Dacre cu o urmă de ironie.

— Oare? Îmi spui că nu știu nimic despre cei din neamul tău, însă, după ce ai mers atâta vreme printre noi, sire, cred că tot nu ai reușit să ne înțelegi cu adevărat.

— Nu mă provoca, Iris! Doar dacă nu cumva crezi că vei învinge.

Avertismentul lui i-a înghețat sângele în vene.

— Roman? Dacre i-a aruncat o privire și a adăugat: Îi aduci mașina de scris lui Iris?

Iris și-a înghițit un nod când a simțit că se apropie Roman. Îi mirosea parfumul și o făcea să vrea să plângă, cu gândul la toate acele zile în care se duelaseră cu vorbe

și articole. O durea să își amintească cât de tineri păreau pe atunci și să accepte unde se aflau acum.

Roman a tras ceașca cu ceai într-o parte cu o mână palidă și elegantă. Mâna care o mângâiase, care-i explorase fiecare linie și formă a trupului. Degetele care îi alunecaseră cândva pe buze atunci când ofta. Roman a adus mașina de scris și i-a așezat-o cu grijă în față. A Treia Alouette.

Iris a cercetat-o, clipind din gene, ca să-și alunge lacrimile. Câte cuvinte bătuse la acea mașină, însoțitoarea ei devotată, în nopți lungi? Câte dintre ideile ei le primise ea și le preschimbase în cerneală eternă pe hârtie? Câte poeme și scrisori bătuse la această mașină bunica ei, cu mulți ani înainte ca Iris să se nască? De câte ori îl alinase pe Roman, fiind ca o ancoră pentru el în cele mai întunecate zile ale prizonieratului?

Nu putea fi măsurat. Infinit. Și magia pulsa încă, o chema.

Dar Iris refuza să atingă tastatura.

Dacre o fixa cu privirea, așteptând. Răbdarea lui era precum o pojghiță de gheață primăvara, gata să cedeze în orice clipă. Zeului i s-a întipărit pe chip o expresie sumbră.

— Hârtie, Roman?

Iris și-a mușcat buza în timp ce Roman se întindea ascultător după o coală albă. A trebuit să treacă în spatele ei și să i se aplece peste umăr ca să prindă hârtia. Iris îi simțea căldura. Îi simțea respirația în păr. Roman a avut grijă să nu o atingă, chiar și după ce și-a desprins mâinile de pe mașina de scris și s-a îndreptat de spate. Se purta cu băgare de seamă, de parcă ar fi știut că nu trebuie să depășească anumite limite, pe care nici Iris nu trebuia să le încalce.

Dacă s-ar fi atins acum, povestea pe care o țesuseră ca să supraviețuiască s-ar fi spulberat.

— Acum am putea discuta despre ce te-am chemat să scrii? a întrebat-o Dacre. Este vorba despre un articol important pe care aș vrea…

— Nu voi scrie pentru tine! l-a întrerupt Iris.

Dacre a ridicat din sprânceană. La început a părut surprins, de parcă sfidarea ei ar fi fost ca o ploaie ce lovise din senin. Enervarea pe care o simțea a devenit evidentă când a strâns din buze.

— Îmi răspunzi fără să știi măcar ce cuvinte ți-aș cere să scrii? Ce fel de jurnalistă ești tu dacă refuzi să asculți atunci când ți se oferă cunoașterea? Informații care i-ar putea salva pe mii dintre cei de același neam cu tine?

Iris a strâns din dinți, dar începuse să tremure. Se simțea de parcă ar fi fost aruncată în mijlocul viforului, și niciun foc, nicio rază de soare nu avea să-i mai poată încălzi oasele vreodată. Era îngrozită și i se întorsese stomacul pe dos, amenințând să verse pâinea prăjită și supa pe care o mâncase în acea zi.

Dacre a trosnit din degete.

— Roman? Pune-i mâinile pe tastatură, de vreme ce a uitat cum se bate la mașină!

— Comandante suprem, a început Roman cu glas răgușit, de parcă l-ar fi durut să rostească cuvintele. Eu…

— Sau ți-ai pierdut și tu mințile cu totul?

— Nu, sire.

Roman a pășit din nou în față, supus. Iris i-a simțit privirea îndreptată spre degetele ei, pe care și le împreunase strâns în poală. Spre sclipirea inelului ei de logodnă.

Roman ezita.

Dacă mă atinge, mă frâng! și-a zis, cu sângele aprins. Dacă mă atinge, mă topesc.

Iris și-a pus mâinile pe tastatură înainte să ajungă Roman la ele. L-a simțit însă oricum, i-a simțit prezența aproape, în spatele ei. A auzit oftatul care i-a scăpat din piept.

— Aşa, a zis Dacre. Nu a fost chiar atât de greu, nu-i aşa, Iris?

Tânăra nu putea să răspundă. O dureau tâmplele când se gândea la cum fusese constrânsă. La modul în care o obliga să scrie pentru el. Ceva ce nu şi-ar fi dorit niciodată să facă.

— Spune-mi când eşti gata! a îmboldit-o zeul, cu triumful sclipindu-i în ochi.

Iris a stat câteva clipe cu mâinile împietrite pe taste şi privirea ţintită la car. Se lupta cu dezamăgirea uriaşă pe care o simţea, cu fantasma alunecoasă a propriilor temeri, cu dorul, cu toate acele cuvinte care i se strânseseră dureros în piept, formând un baraj.

Însă a supravieţui însemna oare că te predai? Când nu îi ceda lui Dacre decât mâinile?

Şi-a ridicat privirea. Ochii i s-au oprit la gâtul zeului, la corzilor beregatei care se mişcau în timp ce îşi sorbea ultimul strop de ceai.

— Sunt gata, a răspuns.

43

Grație lui Iris de Cerneală

Aerul de la amiază se răcorise și se făcuse seară când Tobias a luat-o pe Iris de pe moșia Kitt. Orașul însă părea neobișnuit de liniștit la acea oră, când ar fi trebuit să fie cel mai aglomerat.

Iris a băgat de seamă că majoritatea străzilor sunt goale și că gunoiul se strângea pe la colțuri ca aluviunile unui râu. Magazinele închiseseră deja. Se puseseră flori pe la ferestre pentru cancelarul care încă se lupta cu moartea la spital. Prin curți și în parcuri nu se vedeau copii ieșiți la joacă, iar adulții pășeau pe trotuare cu hainele strânse bine în jurul corpului și ochii măriți de griji. Ușile fuseseră închise în fața lumii, de parcă războiul nu ar fi putut să le treacă pragul dacă nu era invitat.

Iris știa însă adevărul. Știa și că Oath fusese zguduit din temelii de sosirea lui Dacre și de furia zeului după ce tentativa de asasinat dăduse greș. Muriseră oameni nevinovați și în cimitir se săpau morminte proaspete. Nu aveau să fie ultimele, iar orașul părea să se afle pe muchie de cuțit, așteptând să vadă de ce parte avea să cadă.

A doua zi, la prânz, urmau să aibă un răspuns. Iris s-a întins după hârtia împăturită în buzunar. O pagină cu vorbele lui Dacre imortalizate în cerneală.

Soarele se cufunda în spatele clădirilor, aurind norii de pe cer, și Tobias a oprit automobilul în fața tipografiei. Acesta era un loc care nu dormea niciodată: tipăreau ziarele în miez de noapte, astfel încât să fie gata

pentru vânzătorii ambulanți care le preluau în zori. Iris nu putea decât să spere că nu ajunsese prea târziu ca să mai prindă Tribuna de Cerneală în tipar.

A coborât de pe bancheta din spate pe picioare nesigure.

— Îți mulțumesc, Tobias! Nici nu pot să-ți spun cât înseamnă pentru mine ajutorul pe care mi l-ai oferit astăzi!

Tobias a dat din cap, cu brațul petrecut în jurul scaunului.

— Vrei să te aștept aici?

Iris a ezitat. Se apropia ora la care se dădea stingerea, dar ziua ei era departe de a se fi încheiat.

— Ai putea să-mi faci o ultimă favoare?

— Desigur.

— Ai putea să mergi până la Tribuna de Cerneală și să o aduci pe Helena aici? Spune-i că este vorba despre ceva extrem de important.

— Mă ocup! Tobias era deja cu mâna pe schimbătorul de viteze când a adăugat: Mă întorc imediat!

Iris l-a urmărit demarând în trombă, cu fumul de la toba de eșapament lipit de buze.

A urcat în grabă scările fabricii, simțind usturimea rănii de la călcâi. S-a întrebat dacă sângerează, dar nu avea timp să-și facă prea multe griji în această privință pentru că se strecura deja dincolo de ușile grele ale tipografiei.

— Mă scuzați? Iris s-a apropiat de o doamnă mai în vârstă, care stătea la biroul din hol, și i-a spus: Trebuie să vorbesc cu domnul Lawrence, tipograful șef.

Cucoana a inspectat-o pe Iris prin ochelarii ei groși. Avea păr de un blond-cenușiu, strâns într-un coc sever. Arăta ca o persoană care nu încalcă niciodată regulile.

— Este ocupat în sala cu prese, supraveghează linotipurile. Dar pot să-ți fac o programare pentru mâine. Este liber de la prânz până la ora unu, apoi de la...

— Mă tem că este foarte urgent! i-a zis Iris cu un zâmbet forțat.

Încearcă să fii agreabilă! și-a impus, chiar dacă-i venea să urle.

— Sunt reporter la Tribuna de Cerneală și am o notă pentru ediția de mâine.

— Notele nu mai sunt acceptate la ora asta.

— Știu, doamnă. Dar este vorba despre o excepție extraordinară. Vă rog, trebuie să vorbesc cu el!

— Va trebui să vă faceți o programare, domnișoară.

Iris nu știa ce să facă. A oftat înfrântă, cu privirea îndreptată spre peretele de sticlă din stânga ei prin care putea să vadă în sala cu prese. Numeroase linotipuri erau în funcțiune; le simțea zbârnâitul constant prin podea. S-a apropiat de fereastră și i-a privit pe angajații care apăsau clapele din fața fiecărei mașini în parte. Țăcăniturile și huruiturile linotipurilor creau rânduri de plumb care urmau să fie folosite la presa de la etajul al doilea. Era fascinant să privești procesul, chiar și de la distanță, și Iris s-a întrebat dacă vreunul dintre muncitori crea chiar în acea clipă rânduri pentru Tribuna de Cerneală. În acest caz, încă putea să-l convingă pe domnul Lawrence să renunțe la ele și să le refacă.

Iris a simțit un val de nesiguranță, dar apoi și-a coborât ochii la propriile mâini în care ținea și acum rândurile de la Dacre. Zeul insistase ca articolul lui să fie publicat pe prima pagină a Tribunei de a doua zi. Și Iris, care strânsese din dinți cât bătuse la mașină pentru el, știa că nu are de ales și trebuie să-i împlinească ordinul. Zeului nu-i păsase atunci când îi spusese că e posibil ca ziarul să fi mers deja în tipar.

„Atunci, ai face bine să te grăbești, Iris E. Winnow!" fusese replica lui îngâmfată. De parcă ar fi văzut-o alergând dintr-un colț al orașului în celălalt, zdruncinată și împovărată de griji. De parcă ar fi știut că

avea să fie nevoită să se lupte cu ghearele pentru ca articolul lui să ajungă în ziar.

A despăturit hârtia. A sărit peste introducerea lui Dacre – peste cuvintele pompoase pe care le folosea ca să atragă oamenii – și a recitit partea esențială. În mod straniu, și de această dată s-a simțit de parcă i-ar fi fost implântat un pumnal în coaste și umerii i s-au plecat. Bătuse la mașină aceste cuvinte cu nici o oră în urmă și încă-i tăiau respirația.

> Cum sunt milos, vă voi oferi fiecăruia în parte șansa de a alege. Aceia dintre voi care doriți să vă alăturați mie în această eră nouă a restaurării și a justiției, veniți la loc sigur! Veniți în partea mea de oraș înainte să bată ceasul miezul zilei! Treceți râul în partea de nord a orașului Oath, unde soldații mei vă vor aștepta cu brațele deschise și vă vor proteja! Niciun rău nu se va abate asupra voastră și a celor dragi dacă veți face trecerea până la miezul zilei. Acelora dintre voi care îmi refuză propunerea și rămân în urmă, la sud de râu, nu le pot oferi protecție. Și, cum sunt un zeu drept, după cele ce mi s-au făcut în Green Quarter, trebuie să vă pregătiți să dați piept cu consecințele acțiunilor voastre.

Ușa de la hol s-a dat de perete.

Iris s-a întors și i-a văzut pe Helena și pe Tobias înaintând grăbiți spre ea.

— Ce s-a întâmplat? a gâfâit Helena.

Iris a oftat ușurată.

— Trebuie ca asta să fie cap de afiș în ediția de mâine.

I-a înmânat discursul lui Dacre. Helena s-a încruntat, citind pe sărite. Când și-a dat seama ale cui vorbe le citește, s-a albit ca varul.

— Pe zei! a șoptit, privind-o pe Iris în ochi. Mâine are de gând să bombardeze partea de sud a orașului?

Iris a dat din cap, cu stomacul ghem.

— Helena, știu că erai hotărâtă să nu publici niciun cuvânt de-al lui, dar...

— Nu, aceasta este o excepție. Nu ne dă de ales.

Helena și-a îndreptat privirea spre peretele de sticlă, dincolo de care linotipurile își continuau munca.

— Unde-i Lawrence?

— Domnul Lawrence este ocupat, a răspuns cu glas tare femeia din spatele biroului. Vă pot face o programare pentru mâine la ora...

— Da, Greta, și se prea poate ca mâine această clădire să nu mai fie în picioare! a răbufnit Helena. Cheamă-l pe Lawrence aici! Acum!

Greta s-a înroșit și a pufnit indignată. Dar a pus mâna pe receptor și a sunat în camera preselor. Cinci minute mai târziu, Digby Lawrence intra pe ușă, cu părul lui gri ca oțelul lins pe spate și mânecile cămășii suflecate până la cot. Avea buricele degetelor pătate de cerneală și fruntea încruntată adânc, deși Iris nu-l văzuse niciodată fără să fie încruntat în puținele dăți când trecuse pe la tipografie.

— Hammond, știi că nu accept schimbări de ultimă oră! a început el.

Helena i-a ignorat comentariul.

— Ai imprimat Tribuna?

Bărbatul a simțit probabil graba și spaima care îi gâtuiau vocea.

— Nu, i-a răspuns pe un ton mai blând. E programată să intre în tipar într-o oră. De ce?

— Trebuie să fac o modificare pe prima pagină. Îmi pare rău, Lawrence, dar nu am de ales în această privință!

Helena i-a întins hârtia.

Cât timp Lawrence citea, Iris a început să-și trosnească degetele. Și-a dat imediat seama când a ajuns la partea cu amenințarea, pentru că bărbatul s-a încruntat și mai tare.

— În ordine! a zis el. Stai să opresc producția! Apoi poți să mă ajuți cu unul dintre linotipuri și vom face modificarea.

— Stați puțin! a intervenit Iris. Gazeta a intrat în tipar?

— Încă nu. O tipăresc mereu după Tribună.

— Atunci o poți amâna, odată cu a noastră?

— Iris, i s-a adresat Helena pe un ton de avertizare. Nu mă pot amesteca în producția unui alt ziar.

— Știu! i-a răspuns Iris. Dar am o idee. Și voi avea nevoie de Gazetă ca să o pun în aplicare.

Helena ezita; la fel și Lawrence. Tobias a fost cel care a făcut un pas în față și i s-a alăturat lui Iris.

— De ce mai contează? a întrebat el, ridicând mâna. De mâine, acestea nu vor mai fi lucruri în privința cărora să ne facem griji.

— Ai dreptate.

Helena și-a scos o țigară din buzunar și a răsucit-o între degete.

— Lawrence?

— Fie! Le opresc pe ambele. Ceea ce înseamnă că vom tipări la ziare până în zorii zilei.

Lawrence i-a aruncat o privire lui Iris cu ochi mici.

— Ar fi bine să merite ce ai pregătit pentru Gazetă, domnișoară Winnow!

Iris și-a încrucișat brațele la piept. Trecuse ceva vreme de când cuvintele ei fuseseră publicate ultima oară în Gazetă. În general nu-i ducea dorul, dar din când în când se lăsa în voia nostalgiei acelor vremuri, pe când era o fată cu ochi luminoși și plini de zel care credea că poate să ajungă editorialist pentru cel mai prestigios ziar din Oath.

I se părea simbolic faptul că acum urma să-i impună ceva Gazetei și să scrie pentru ea o ultimă dată.

Așa că a replica ei a fost:

— Bineînțeles, domnule Lawrence! O voi folosi ca să le spun oamenilor cum pot găsi adăpost în timpul

bombardamentului.

În vreme ce Helena îl ajuta pe Lawrence să pregătească rânduri noi pentru prima pagină a Tribunei de cerneală în camera preselor, Iris și Tobias se așezaseră în hol, cu coli albe și creioane în mână, și acum notau toate străzile și clădirile magice de la sud de râu de care-și aduceau aminte.

Nu era pe cât de simplu crezuse Iris că avea să fie pentru că drumurile subpământene nu corespundeau întru totul străzilor de deasupra. Iar dacă o jumătate dintr-un complex de apartamente sau dintr-o clădire ar fi putut fi sigură, cealaltă jumătate ar fi putut cădea.

Iris a răsucit creionul între degete, holbându-se la adresele și la numele de străzi pe care le scrisese Tobias. De unele locuri era sigură, pentru că și le amintea de pe harta pe care i-o desenase Roman. Pe altele le cunoștea din experiență; așa cum era magazinul din colțul străzii la care se oprea în drumul ei de la Gazetă spre casă. Aceea era cu siguranță o clădire fermecată cu rădăcini înfipte într-unul dintre filoanele subpământene, așa că pereții și acoperișul aveau să reziste unui bombardament. Era un loc sigur, în care oamenii se puteau ascunde în timpul unui atac. În alte cazuri însă, magia nu era atât de puternică. Era mai discretă. Uneori construcția nu se arăta clar fermecată, și Iris a oftat.

— Nu vreau să induc oamenii în eroare, a zis ea frecându-și tâmplele. Să pretind că o anumită clădire este sigură când s-ar putea să nu fie.

Tobias studia lista în tăcere.

— Știu. Dar așa vom salva mai mulți oameni decât crezi, Iris!

Tânăra a cercetat din nou lista, cu inima frântă la ideea tuturor oamenilor care locuiau în jumătatea de sud a orașului. Acolo se aflau universitatea, precum și

sediile Gazetei și Tribunei. Cea mai parte care alcătuia centrul orașului. Parcul Riverside. Opera. Muzeul.

Ea locuia la sud de râu; la fel și Attie și Tobias. Erau locurile în care crescuseră și pe care le îndrăgeau. A doua zi, totul urma să fie năruit de Dacre.

Iris și-a îndreptat privirea spre ușile către hol. Noaptea se apropia cu pași repezi.

— Ar trebui să mergi acasă, Tobias. Nu vreau să te prindă starea de asediu.

— Cum rămâne cu voi două?

— Vom fi în siguranță aici. Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit azi!

— Oricând!

Tobias a zâmbit, dar părea trist. Îngrijorat.

— Voi trece pe la Attie în drum spre casă, ca să-i dau de știre întregii familii despre ceea ce se întâmplă, de vreme ce locuiesc la sud de râu.

Iris a dat din cap.

— Aveam de gând să merg direct acolo, mâine la prima oră.

Tobias a îmbrățișat-o de rămas-bun și Iris a simțit că vorbele lui îi reverberează în piept.

— Nu-ți face griji! Am depășit multe greutăți deja, iar ultima sută de metri este întotdeauna cea mai grea într-o cursă. Dar vom răzbi și de data asta!

Dacă Iris ar fi rostit ea însăși aceste cuvinte, poate că i-ar fi fost greu să le creadă. Însă Tobias făcea ca imposibilul să pară maleabil, ca metalul încins, iar ideea asta o îmbărbăta.

După ce a plecat, Iris a strâns hârtiile. Greta i-a aruncat o privire urâtă, dar nu a oprit-o când s-a strecurat pe lângă biroul ei ca să-i caute pe Lawrence și Helena, care lucrau la unul dintre linotipuri.

— Bun! a început Iris, dregându-și vocea ca să acopere zumzetul constant. Eu...

Înainte să poată spune mai multe, Helena i-a cuprins brațul și a călăuzit-o până în hol, unde era mai liniște.

— Ce vrei să-mi spui, copilă?

— Iată la ce mă gândesc. Iris a tras adânc aer în piept înainte să continue: Dacre va citi Tribuna de Cerneală mâine ca să vadă dacă i-am îndeplinit ordinul și am pus anunțul lui pe prima pagină. Nu cred că va frunzări și Gazeta, dar, ca să fim siguri, cred că ar trebui să trecem câteva adrese pe prima pagină, de parcă ar fi vorba despre un simplu anunț. Vom continua apoi pe prima și pe a treia pagină, încheind cu anunțul că astea sunt clădiri despre care bănuim că s-ar afla deasupra drumurilor subpământene și credem că ar putea oferi adăpost în timpul bombardamentului.

Helena, cu țigara stinsă în gură, a zâmbit.

— Cred că e o idee genială, copilă!

— Asta până când mă va suna dis-de-dimineață Zeb Autry și mă va amenința că mă dă în judecată! a comentat Lawrence posac.

Iris nici nu-și dăduse seama că le urmase în hol.

— Știu că după prânz nu va mai conta, dar cum voi da socoteală pentru faptul că ziarul lui s-a ales cu „un anunț" pe care nu l-a aprobat.

— E destul de simplu! a răspuns Iris, împreunându-și mâinile la spate. Spune-i că este grație lui Iris de Cerneală!

44

Fier și sare

Era aproape noapte când Iris a mers la cea mai apropiată stație de tramvai și s-a oprit să aștepte sub lumina felinarului stradal. Helena hotărâse să rămână la tipografie peste noapte ca să-l ajute pe Lawrence, și o expediaseră pe Iris imediat după ce se puseseră de acord cum să procedeze în privința *Gazetei*.

— Să ajungi acasă înainte de lăsarea întunericului, Iris! îi zisese Helena, aprinzându-și în cele din urmă țigara. Sunt sigură că fratele tău se va bucura să te vadă!

Iris nu protestase. Se simțea extenuată și înfrântă, acum, că articolul nu mai era la ea. Și chiar trebuia să ajungă acasă – voia să-l vadă pe Forest –, dar și-a reamintit de sabia încă ascunsă sub biroul Helenei.

Cu un oftat, a pornit grăbită spre Tribuna de Cerneală. Sediul nu era departe de tipografie și a avut norocul să ajungă înainte să plece ultimul redactor.

— Winnow, să încui după tine, bine? i-a strigat acesta, trăgându-și haina pe umeri.

S-a așezat la biroul ei, de parcă ar fi avut de gând să lucreze toată noaptea, dar a dat din cap.

— Da, sigur! Noapte bună, Frank!

A așteptat până când pașii bărbatului s-au pierdut pe scară și apoi s-a ridicat și a pus mâna pe o jachetă din cele de rezervă. S-a grăbit să intre în biroul Helenei, îngrijorată că sabia ar fi putut să dispară de acolo. Era însă la locul ei, așa cum o lăsaseră.

S-a lăsat în genunchi și a înfășurat arma în jachetă. Era cea mai bună cale prin care o putea transporta acasă fără să trădeze ce e – pe zei, ce avea să facă dacă Cimitirul o prindea cu spada la ea? –, și tocmai se pregătea să se ridice, cu sabia strânsă stângaci, când a auzit din nou pași. Care răsunau din ce în ce mai tare. Cineva cobora scările. Se apropia de Tribună.

A rămas ascunsă în spatele biroului Helenei. Nu încuiase ușa după ce plecase Frank, zicându-și că nu avea să mai treacă nimeni pe acolo, de vreme ce aproape se dăduse stingerea. Iar acum era prizonieră în biroul Helenei și nu știa cine vine.

A auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Pași care dădeau roată birourilor, aproape ezitant, de parcă persoana s-ar fi rătăcit sau ar fi căutat ceva.

Iris și-a ținut respirația în vreme ce pașii se apropiau de biroul Helenei. Du-te! și-a zis, gândindu-se că nu putea fi cineva care venise cu gânduri bune. Apoi a auzit însă o tuse înăbușită. Cineva și-a dres vocea.

— Iris?

Glasul era cunoscut.

A țâșnit în picioare, cu sabia în brațe, și l-a privit cu ochi mari pe ultimul om pe care s-ar fi așteptat să-l vadă.

— Kitt?

Roman a împins ușa cu cotul și lumina veiozei i-a alunecat pe chip.

— Ți se întâmplă des să te ascunzi pe sub birouri, Winnow? a comentat.

Tachinarea din glasul lui, zâmbetul care-i ridica ușor colțul buzelor, felul în care numele ei suna pe buzele lui! Iris a trebuit să-și înghită un suspin și nu s-a putut abține să nu-i arunce o privire cu subînțeles.

— Îmi prinde bine din când în când! i-a replicat, dar apoi și-a coborât vocea: Ce cauți aici?

— Voiam să mă asigur că ești bine după ce mi-ai părăsit casa. Și că ai ajuns acasă la tine în siguranță. Am stat în fața tipografiei și am rămas surprins că ai făcut un ocol.

Roman și-a fixat privirea asupra pachetului pe care-l ținea în brațe.

— Vreau să știu ce ai acolo?

— Sunt convinsă că vei dori să afli. Dă-mi voie însă să o scot la lumină! Mai bine să mergem la biroul meu!

A trecut pe lângă el, aproape atingându-i pieptul. L-a auzit oftând adânc și inima a început să-i bată mai tare.

Roman a urmat-o până la biroul ei, care – din păcate – era foarte dezordonat, pentru că cine mai avea timp în ultima vreme să-și aranjeze lucrurile? Mașina de scris de la muncă avea prinsă în ea o hârtie cu o frază neterminată, câteva cărți zăceau deschise, iar alături se înălța un munte de hârtii. Discret, Iris a împins la o parte farfuria cu pâine prăjită veche.

Roman a urmărit-o despăturind jacheta și scoțând la lumină sabia.

A scos un fluierat.

— Ai furat-o din muzeu, nevastă?

— Arăt eu a hoață? s-a strâmbat Iris. Poate că ar fi mai bine să nu-mi răspunzi!

— Ei, acum, că mă uit mai bine la tine…

Roman a zâmbit, privirea alunecându-i pe trupul ei și apoi ridicându-se din nou, încetișor.

— Apropo, îmi place cum te-ai tuns.

Iris a pufnit, dar obrajii i s-au îmbujorat în timp ce-și trecea mâinile prin păr. Era încă încrețit de la coafor, iar vârfurile mai scurte îi ajungeau până la claviculă.

— Mulțumesc! Cât despre sabie: mi-a fost dăruită.

— De către cine?

— Enva.

Roman a împietrit. A ascultat, atent la fiecare cuvânt, în timp ce Iris îi povestea cele petrecute cu o noapte în

urmă: bomba, refugiul descoperit în muzeu. Visul. Lucrurile pe care i le revelase Enva.

— Ai avut dreptate, Kitt! a încheiat. Ea chiar i-a ucis pe Alva, Mir și Luz, luându-le puterile, însă doar pentru că nu voia ca Dacre să le fure magia atunci când avea să se trezească. Prețul a fost însă că i-au slăbit propriile puteri și că a rămas captivă aici, fiind legată de Oath.

— Atunci, de ce nu l-a ucis pe Dacre în mormânt, ca să fie treaba treabă? a întrebat-o Roman aspru. Ne-ar fi scutit de o mulțime de probleme dacă ar fi făcut asta!

Iris ezita, mestecându-și buza de jos.

— Nu sunt sigură. Nu mi-am dat seama că este ea decât atunci când visul era pe cale să se destrame. Aș fi vrut să fi vorbit cu ea mai mult.

Roman a rămas tăcut, cu privirea atrasă de sabie.

— Și acum vrea ca tu să-l ucizi pe Dacre.

— Da.

— Are toate puterile la degetul mic, și, cu toate acestea, îți poruncește ție să o faci.

— Nu mi-a „poruncit"! s-a apărat Iris, însă imediat s-a întrebat de ce era așa defensivă.

Pe de o parte, putea să înțeleagă atracția pe care o exercitau Cimitirul și credințele lor. Oamenii nu păreau să aibă niciodată de câștigat atunci când se amestecau în treburile zeilor. Mereu aveau de plătit.

— Nu știu cum să-l cobor pe Dacre sub pământ pentru a fi fermecat de muzică! i-a mărturisit lui Roman.

Acesta a început să facă pași, trecându-și mâinile prin păr. Iris a pus cu grijă sabia deoparte și s-a așezat pe marginea biroului, legănându-și picioarele în timp ce Roman își punea ordine în gândurile care-l răscoleau. La un moment dat s-a oprit, s-a întors, și a privit-o pe Iris cu ochi întunecați și arzători.

— Îți aduci aminte, atunci când eram în tranșee, că locotenentul Lark ne-a spus că eithralii nu apar niciodată în avangardă, dar că sunt păstrați pentru

orașele de civili aflate la kilometri buni de unde se dă cu adevărat bătălia?

Iris a dat din cap.

— Cred că lucrurile stau așa pentru că Dacre este acela care le ordonă eithralilor să arunce bombele, iar pentru a face asta trebuie să se afle sub pământ, a continuat Roman. Atunci când au loc bombardamente în tranșee, zeul vrea să fie deasupra și să supravegheze asaltul. Dar în perioadele de acalmie, când nu se întâmplă nimic cu zilele, coboară sub pământ și trimite eithralii să terorizeze civilii. El a avut dintotdeauna control absolut asupra bestiilor.

Iris își urmărea cu degetul conturul buzei de sus.

— Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că Dacre va fi...

— Sub pământ mâine, când orașul va fi bombardat! a încheiat Roman. În curtea mea sunt depozitate peste o sută de lăzi. În ele sunt bombele pe care plănuiește să le folosească. Își va trimite eithralii să le ridice, una câte una, și să le poarte în sud, unde aceștia le vor arunca. Atunci trebuie să facem noi mutarea.

— Noi?

— Credeai că te las să mergi singură?

— Mă însoțește Attie.

— Și ce ușă plănuiți să folosiți?

— Pe cea din salonul tău?

— Este păzită bine. Nu cred că vă pot ajuta să vă strecurați.

— Și cheile?

Roman își freca maxilarul.

— S-ar putea să pot face rost de una. Am văzut ieri o cheie care nu aparținea nimănui, pe masa de război.

Ideea că Roman ar fi putut să fure una dintre cheile neprețuite ale lui Dacre îi înghețа sângele în vene. Iris a rămas dusă pe gânduri, încercând cu disperare să se gândească la o altă soluție, dar nu-i venea nimic în minte. Trebuia să fie ușa salonului, care era înconjurată

de soldații lui Dacre, sau o cheie cu care să deschidă singuri un prag.

— Mi-aș fi dorit să nu se fi ajuns aici.

Expresia de pe chipul lui Roman s-a înmuiat, de parcă Iris atinsese un loc dureros. S-a tras mai aproape, până când a ajuns să stea între picioarele ei. S-a rezemat de birou, cu câte o mână de o parte și de cealaltă a ei, cuprinzând-o.

Iris nu s-a mișcat, fermecată de ochii lui Roman, care priveau în ai ei.

— Dacă m-ai fi atins azi, Kitt! a șoptit. Nu cred că aș fi putut să mă prefac în continuare. Să ascund ce însemni pentru mine. Și ce însemn eu pentru tine.

— Așa?

Roman i-a mângâiat genunchiul cu degetul mare, chiar sub tivul fustei. Mângâierea lui era delicată, dar posesivă, și Iris a închis ochii.

— Sau așa, Iris?

I-a simțit atingerea pe braț, pe umeri, oprindu-se apoi la nasturii bluzei.

— Da.

Și-a lăsat capul pe spate când i-a simțit gura pe gât.

— Crezi că i-aș fi permis să-mi spună când și cum să te ating? Vocea lui Roman răsuna răgușit în timp ce Iris îl săruta în lungul maxilarului: Credeai că-l voi lăsa să-mi fure aceste ultime clipe alături de tine? Când eu nu m-aș preda decât ție, și te-aș cuprinde și aș arde alături de tine până la sfârșit?

— Astea nu sunt ultimele noastre clipe împreună, a spus Iris, privindu-l în ochi, deși simțea greutatea cuvintelor lui ca pe un sigiliu al sorții.

I-a cuprins lui Roman talia cu picioarele și fusta i s-a răsfirat pe birou. Peste hârtii și cărți, iar mașina de scris a lucit în vreme ce masa se clătina sub greutatea lor.

— Scrie-mi o poveste, Kitt! a șoptit Iris, sărutându-i fruntea, apoi obrajii.

I-a sărutat buzele și gâtul până când a simțit că dragostea era ca o secure care-i spintecase pieptul. Și inima ei bătea acum descoperită.

— Scrie-mi o poveste în care mă ții trează până noaptea târziu cu scrisul tău, iar eu îți ascund mesaje în buzunare pe care să le descoperi atunci când ești la muncă! Scrie-mi o poveste despre cum ne-am întâlnit prima oară la un colț de stradă, iar eu ți-am vărsat cafea pe haina scumpă, sau despre cum drumurile ni s-au intersectat în librăria noastră preferată și ți-am recomandat versuri, iar tu mi-ai recomandat mituri! Sau despre cum odată, la magazin, ne-au încurcat comenzile pentru sendvișuri și am ajuns să stăm unul lângă altul la meciul de baseball! Ori poate cum într-o zi am îndrăznit să iau trenul spre vest doar ca să văd cât de departe pot ajunge și s-a întâmplat să fii și tu acolo!

Și-a înghițit nodul din gât și s-a aplecat din nou spre el ca să-i întâlnească privirea. Cu gingășie, de parcă ar fi fost în vis, i-a atins părul. I-a dat într-o parte șuvițele întunecate de pe frunte.

— Scrie-mi o poveste fără sfârșit, Kitt! Scrie-mi și umple golul!

Roman o privea în ochi, cu disperarea licărindu-i în privire. Pe chip i-a apărut o expresie pe care Iris nu o mai văzuse niciodată până atunci. Părea în același timp plăcere și durere, de parcă s-ar fi înecat în cuvintele ei, în ființa ei. Ei doi erau fier și sare, o armă și remediul ei, iar Roman a tras aer în piept o ultimă oară.

Implor, s-a rugat Iris, trăgându-l pe Roman mai aproape. Să nu fie acesta sfârșitul!

Unirea lor a fost însă cu atât mai dulce, mai intensă – trupurile lucindu-le ca acoperite de roua dimineții, cu respirațiile întretăiate și numele preschimbate în șoapte guturale.

Pentru că în acea noapte scriau povestea pe care amândoi și-o doreau.

Pentru că acea noapte ar fi putut să fie ultima.

45

De o sută de ori, de o mie de ori

ROMAN ȘTIA CĂ ÎNTÂRZIASE PREA MULT. Încerca să nu se gândească la consecințe în timp ce o conducea pe Iris acasă, cu degetele împreunate cu ale ei, iar în cealaltă mână ținând sabia învelită în jachetă. Străzile erau mai pustii de cât se așteptase – până și Cimitirul rămânea în ascunziș în această noapte, de parcă ar fi presimțit că se apropie sfârșitul. Mișcările de sub pământ îi convinseseră pe oameni să tragă draperiile, să închidă ușile și să se ghemuiască aproape de cei dragi.

Apartamentul lui Iris le-a apărut în fața ochilor exact când începea să se coboare ceața. Luminile luceau ca niște stele căzătoare, și Roman s-a oprit între două felinare, la adăpostul catifelat al umbrelor. Încă vedea vag chipul lui Iris. Felul în care ceața se strângea în părul ei, cu sclipiri irizate. Cum îi străluceau ochii și cum i s-au întredeschis buzele când și i-a ridicat spre el.

— Vrei să intri? l-a întrebat. Forest e acasă. Dar sunt sigură că i-ar plăcea să te salute.

Roman s-a foit, jenat. Avea sentimente contradictorii în privința lui Forest, dar nu voia ca Iris să știe asta. Cea mai mare problemă era că îl privise pe Forest cum o târăște după el pe Iris, neștiutoare, în timpul atacului din Bluff. Și că Forest fugise în mod intenționat de el, despărțindu-l de soția lui.

Deși, după ce trăise printre oamenii lui Dacre, singur și dezorientat, purtând răni care încă dureau... Roman înțelegea lucrurile mai bine. Se simțea de parcă până

atunci privise viața printr-un periscop. Iar acum vedea cât de larg este de fapt orizontul. Mai era și faptul că se simțea de parcă l-ar fi cunoscut pe Forest, în mod straniu, datorită tuturor scrisorilor pe care Iris i le trimisese la început.

— Mă tem că trebuie să mă întorc! a răspuns el, ceea ce era adevărat. Dar mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe Forest cât de curând. Poate că am putea merge împreună în parcul Riverside?

Parc care ar fi putut să fie demolat până mâine-seară.

Iris a dat din cap, dar Roman a văzut că înghițise în sec. Nu-și dădea seama dacă avea lacrimi în ochi, dar simțea că pe el îl ustură pleoapele.

A sărutat-o de rămas-bun. Și își dorise să fie delicat, dar gurile lor s-au căutat însetate, într-un amestec de suspine și mușcături care l-au înfiorat până în măduva oaselor. A simțit că Iris se agață de el și a știut că, dacă nu-i dă drumul în acea clipă, nu avea să o mai facă niciodată. Că ar urma-o în apartament. Că și-ar scoate hainele jilave și s-ar întinde în pat, unul lângă altul. Ar fi ținut-o lipită de inimă și s-ar fi rugat ca dimineața să nu mai vină.

— Noapte bună, Winnow! a șoptit, depunând sabia în mâinile ei.

Roman a făcut un pas în spate, surprins că depărtarea de ea îl făcea să se simtă de parcă i s-ar fi frânt o coastă.

— Ne vedem mâine!

— În regulă! i-a răspuns Iris.

Niciunul dintre ei nu s-a clintit din loc. Puseseră la cale să se întâlnească în partea de nord a orașului, Iris și Attie urmând să se folosească de invitația lui Dacre. Sperau că Roman urma să le poată da cheia de care aveau nevoie la unsprezece și jumătate. Dacă nu reușea să pună mâna pe ea, aveau să apeleze la singura opțiune care le mai rămânea: Roman avea să le ajute să se strecoare în vilă și să ajungă fără să fie zărite la ușa din salon.

— Voi aștepta aici, a adăugat Roman. Până ajungi sus în siguranță.

Iris a făcut un pas, cu ochii încă la el.

Roman a urmărit cum o poleiește lumina felinarului, apoi Iris s-a întors și s-a grăbit să urce scările până la apartament. El a rămas acolo, cu mâinile în buzunare și inima în gât, până când a fost sigur că e în apartament și că închisese ușa în urma ei.

Abia apoi s-a lăsat pradă umbrelor de pe stradă, luând-o spre nord.

Spre locul căruia îi spunea acasă, dar care i se părea că nu este în niciun fel legat de acest cuvânt.

„În regulă!"

Vorbele acestea goale fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase lui Roman.

Iris se simțea ca o fraieră când a pășit în apartament și a încuiat ușa în urma ei.

„În regulă!" – de parcă a doua zi s-ar fi întâlnit la ceai. De parcă lumea nu era pe cale să se prăbușească și să ardă în flăcări.

— Iris? Tu ești?

Iris a revenit cu picioarele pe pământ când a auzit glasul lui Forest venind din bucătărie.

— Da.

A așezat sabia pe servantă și a fugit spre fratele ei. S-au întâlnit în mijlocul camerei de zi, iar Iris l-a lăsat să o ridice de pe podea într-o îmbrățișare ca de urs. I-a smuls tot aerul din piept, și Iris a fost gata să izbucnească în râs. O făcuse să-și aducă aminte de îmbrățișările pe care i le dădea pe vremuri, pe când mama lor era încă printre ei. Înainte să se ducă totul de râpă.

— Pe zei, Iris!

Forest a lăsat-o jos și i-a cuprins obrajii cu palmele lui aspre.

— Mi-am făcut griji în privința ta.

— Știu, dar sunt bine! a zâmbit ea ca să-l liniștească. Am doar câteva zgârieturi pe genunchi.

În acea dimineață, sunase din redacția Tribunei la atelierul mecanic, știind că aveau să se împrăștie zvonuri despre bombardamentul din Green Quarter. Nu auzise niciodată vocea fratelui ei tremurând așa cum tremurase atunci pe fir, iar acum se simțea vinovată pentru că ajunsese atât de târziu acasă.

— Prindle e aici?

— Nu, în seara asta e alături de familia ei. Iar tu ar fi trebuit să ajungi acasă cu multe ore mai devreme!

— A trebuit să duc de urgență ceva la tipografie. A durat mai mult decât mă așteptam.

Iris a luat-o spre camera ei, cu gândurile vraiște.

— Și trebuie să îți spun ceva, dar mai înainte dă-mi voie să mă schimb!

— E amuzant că spui asta, pentru că și eu am vești.

De ce i se strânsese inima în piept? De ce bănuise imediat că e ceva rău?

— Pregătesc niște ceai, i-a propus fratele ei, simțindu-i parcă tremurul.

Când Iris și-a făcut din nou apariția în camera de zi, Forest stătea pe canapea. Un ibric cu ceai negru și două ceșcuțe ciobite așteptau pe masă, și Iris a primit-o pe una dintre ele cu grație, strângându-și degetele reci în jurul porțelanului.

— Tu primul, Forest! i-a spus Iris și a luat loc lângă el pe o perniță.

— Ei bine, a început Forest, dar apoi s-a oprit și și-a scărpinat bărbia – părea că încearcă să-și lase barba să crească, dar aceasta era încă prea rară. Știi că am fost la doctor săptămâna trecută? Mi-a dat medicamente care să-mi aline simptomele și acestea m-au ajutat, dar a vrut să-mi fac și niște radiografii. Așa că le-am făcut și... ieri am avut din nou o întâlnire cu el, ca să discutăm despre rezultate.

Iris s-a pregătit sufletește. A simțit că amețește când l-a întrebat:

— Forest, care au fost rezultatele?

El a oftat, cu ochii la ceai.

— Au găsit rămășițe de glonț în mine. Cred că, atunci când m-a vindecat, Dacre le-a lăsat acolo în mod intenționat. Ca să mă pedepsească în caz că m-aș rupe vreodată de el. Poate că și-a închipuit că în cele din urmă durerea mă va împinge să trec din nou alături de el. Acum îmi dau seama că din cauza acestor rămășițe sănătatea mea se deteriora din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Lui Iris i-au izvorât lacrimi în ochi. Și-a lăsat ceșcuța deoparte, s-a întors cu fața la Forest și s-a întins spre el ca să-i strângă mâna.

— Îmi pare foarte rău! a șoptit. Nici nu pot să-mi închipui cum te simți!

Forest a chicotit. Era modul lui de a-i distrage atenția, dar mâinile îi tremurau vizibil când a lăsat și el jos ceașca cu ceai.

— Vestea proastă este că trebuie să fac alte operații. Dar cea bună e că doctorul este de părere că poate extrage toate fragmentele și apoi, chiar dacă este posibil să rămân cu unele simptome, nu îmi va mai fi la fel de rău ca mai înainte. Medicamentele mă vor ajuta să fac față.

— Îți voi fi alături, ca să te ajut! Când vor să te opereze?

— De următoarea zi a lui Mir.

Acum Iris era cea care ezita. Spitalul se afla la sud de râu, și il credea pe Dacre in stare să îl bombardeze.

— Ce e? a șoptit Forest, citindu-i neliniștea pe chip.

Iris i-a povestit despre ultimatumul dat de Dacre. Cum fusese nevoită să alerge la tipografie și să introducă cu forța articolul în ziarul de a doua zi. Apoi i-a zis că bănuia că unele străzi și unele case aveau să fie ocrotite, în ciuda bombardamentului iminent. Ura

faptul că vorbele pe care le rostea o ardeau ca focul. Și că speranța din ochii lui Forest, reaprinsă de șansa de a se vindeca și de planurile pentru viitor, pălea rapid.

Fratele ei s-a rezemat de spătarul canapelei și a fixat cu privirea tavanul pătat de apă.

— Nu vom fi în siguranță aici, nu-i așa?

Iris nu era sigură. Uneori, în apartamentul lor se întâmplau unele lucruri stranii, dar nu știa dacă pentru că se afla deasupra unuia dintre drumurile magice sau pentru că era o clădire veche. Iris și-a rotit privirea în jur, încercând să-și dea seama cum s-ar fi simțit dacă totul s-ar fi preschimbat în moloz, dar era încă amorțită.

— Cred că va trebui să ne adăpostim în altă parte. Știu câteva locuri sigure, care nu sunt departe de aici.

Era gata să îi spună lui Forest că nu avea să-i fie alături, că, în vreme ce orașul Oath urma să verse lacrimi de sânge, ea trebuia să meargă pe tărâmul din adânc. Însă cuvintele aveau gust de rugină; le-a păstrat pentru ea și s-a întins în schimb după o carte de pe masă.

— E a lui Prindle?

Forest părea să se bucure că schimbase subiectul.

— Da. Am început să-i citesc serile. Încearcă să mă convingă că, de fapt, îmi place ficțiunea. Și că trebuie doar să găsesc povestea potrivită.

— Îmi citești și mie?

Fratele ei i-a zâmbit timid, dar a primit cartea și a deschis-o la pagina la care se oprise Sarah.

— S-ar putea să te adorm.

— E în regulă! a răspuns Iris și și-a tras pătura peste picioare.

„În regulă!" Cele două cuvinte, din nou. Nu își aveau locul în acea noapte, ori poate că și-l aveau, dar acum ea nu își dădea seama de asta.

Iris și-a îngăduit să se odihnească, ascultându-l pe Forest citind, alinată de vocea lui adâncă. Nu i-a spus că îi e teamă să meargă singură la culcare, că îi e teamă de

ce urma să vadă în vise. Explozii și trupuri sfârtecate, și sânge și pe Dacre care o urmărea prin fum. Nu i-a spus că îi e frică, însă, cum îi citea fratele ei, temerile au început să i se împrăștie. Rămâneau să pândească pe la colțuri, dar erau slabe prin comparație cu prezența stabilă și luminoasă a lui Forest.

A adormit cu capul rezemat de umărul lui.

Roman nu era nevoit să se strecoare înapoi pe moșia Kitt. După ce o urmărise pe Iris părăsind salonul în acea după-amiază, hotărâse să îi vorbească lui Dacre direct, cu inima arzând în piept. Îl privise pe zeu direct în ochi și îl întrebase dacă îi îngăduie să o urmărească.

— De ce? îl întrebase Dacre, care nu părea suspicios, dar voia să fie convins.

— Ca să mă asigur că face ce i-ai cerut.

— Crezi că nu mă va asculta?

— Sire, tu ai văzut ce încăpățânată este?

Dacre căzuse pe gânduri. Apoi, din cine știe ce motiv, se arătase de acord.

Cu acordul zeului, Roman ieșise pe poarta principală, iar acum, după niște ore bune, se întorcea. Știa că abuzase de libertatea care i se oferise și că Dacre avea să se întrebe ce îl reținuse. Mai știa și că trebuie să fure cheia de pe masa de război, unde zăcea pe un morman de hârtii, pătată de sângele întunecat al căpitanului Landis.

Roman se gândea la asta în timp ce pășea spre ușa de la intrare, țăcănind din unghii. Ceața se strânsese în mărgele pe trenciul lui și îi umezise părul. A tușit îndelung în căușul palmelor, curățându-și plămânii, în ciuda durerii usturătoare pe care o simțea în piept.

Avea un gust îngrozitor în gură, dar l-a înghițit, cu stomacul întors pe dos de plimbarea până acasă.

Era cu gândul departe când ușa s-a deschis cu zgomot. A fost întâmpinat de doi soldați tăcuți, cu

chipuri împietrite, și Roman a trecut pe lângă ei, încălțările lui ude scârțâind pe podeaua din foaier.

— Comandantul suprem te așteaptă la masa de război, l-a anunțat unul dintre soldați.

Nu era bine să-l lași pe zeu să aștepte, dar Roman era pregătit. A dat din cap și a luat-o spre salon. Cu fiecare pas însă încrederea i se topea, până când a ajuns să se simtă ca umbra celui care fusese alături de Iris.

Ușile erau deschise. Lumina se revărsa pe hol, și Roman a pășit înăuntru, surprins să vadă că în cameră se strânsese un mic grup.

Dacre ședea la masă în fotoliul preferat, cu focul trosnind în spate și umbre alunecându-i pe chip. Avea alături patru ofițeri, printre care se număra și locotenentul Shane. Domnul Kitt era și el de față, dar arăta mai răvășit decât îl văzuse Roman vreodată, cu hainele boțite, prăvălit într-un scaun, de parcă și-ar fi pierdut orice speranță.

Disperarea cu ochi roșii a tatălui său i-a încetinit lui Roman inima în piept.

Ceva nu era în regulă.

— Sire? a început el, întorcându-și privirea la Dacre. A dus articolul la tipografie. Ar trebui să apară pe prima pagină a Tribunei de Cerneală mâine, așa cum ți-ai dorit.

— Ai întârziat destul de mult, Roman! a comentat Dacre, de parcă nu ar fi auzit niciun cuvânt din ce îi spusese. Cum așa?

— A stat mult la tipografie. Ca să facă o schimbare atât de mare pentru ediția de mâine... șeful tipografiei i-a dat ceva bătăi de cap.

— Hmm!

Dacre a zâmbit, dar zâmbetul nu i se reflecta și-n privire. Și-a mușcat buza de jos.

— De ce ai furat de la mine?

Lui Roman i s-a poticnit respirația.

— Sire?

— Nu am fost eu bun cu tine? Nu ți-am acordat eu mai multe libertăți decât celor mai mulți dintre oamenii mei? Dacre l-a fixat cu privirea pentru o clipă lungă, chinuitoare, apoi a adăugat: Percheziționați-l!

Cei doi soldați care-l întâmpinaseră pe Roman la ușă au făcut un pas în față. I-au smuls cu forța trenciul și au început să-l caute.

Nu te împotrivi! și-a zis Roman, chiar dacă se crispase.

— Sire? a făcut el. Nu înțeleg!

Dacre nu i-a răspuns. Soldații nu au găsit nimic în afara cărții despre păsări, cea cu coperte verzi. Au aruncat-o pe masă și Roman l-a privit pe Dacre frunzărind paginile șifonate. Zeul a ridicat din sprânceană când și-a dat seama că înăuntru nu se afla niciun mesaj ascuns. Nu era nimic care să-l incrimineze pe Roman. Era doar o carte despre păsări, și Dacre a pufnit, azvârlind-o în flăcări.

Roman a tresărit când cartea lui Iris s-a aprins, arzând strălucitor. S-a topit încetul cu încetul în fum, lăsând în urmă doar cenușa. Cuvintele și ilustrațiile pe care le conținea îi rămăseseră însă imprimate în minte.

S-a gândit la bufnițe, la egrete, la albatroși, la privighetori. Erau paginile cele mai uzate. Cu colțuri îndoite și pete, de parcă ar fi fost atinse de multe mâini, citite și recitite.

S-a gândit la păsările care-și frânseseră aripile pentru că nu voiseră să rămână captive.

— Unde este cheia, Roman? l-a întrebat Dacre.

— Ce cheie?

— N-o face pe inocentul! Știu că ai văzut-o pe masă. Era aici, pe masa aceasta, de dimineață, înainte de vizita lui Iris Winnow, iar acum a dispărut. Ce ai făcut cu ea?

Lui Roman îi vuia capul. Îi asudaseră palmele.

— Informații importante au fost îndepărtate de pe masă înainte de vizita lui Iris și depozitate în camera din spate. Astfel încât fata să nu descopere ceva esențial. Au

fost ordinele tale, sire! Cheia trebuie să fi fost dusă din greşeală...

— Câte alte minciuni mi-ai mai spus? l-a întrerupt Dacre.

Roman a împietrit. Acesta este un test. Cu toate astea, nu ştia cum să răspundă.

Pe hol s-au auzit paşi. Un mers leneş, încrezător. O clipă mai târziu, Roman a simţit în spate prezenţa unei persoane înalte şi intimidante, care aducea cu ea umezeala de afară.

S-a întors şi l-a văzut pe Val, care-l privea cu ochi obosiţi.

— Dă raportul! i-a cerut Dacre.

Privirea lui Val s-a mutat de la Roman la Dacre.

— A urmărit-o până la tipografie, aşa cum ţi-a spus. A aşteptat afară ore în şir, până când Iris Winnow a ieşit. Fata a mers pe stradă; el a fost pe urmele ei. Când a făcut o oprire la Tribună, Roman s-a oprit şi el. Au stat în redacţie în jur de o oră, apoi el a condus-o acasă. Au avut... o despărţire destul de romantică.

Lui Roman i s-a scurs tot sângele din obraji. Până în acea clipă – în care îşi dăduse seama că Dacre îl trimisese pe Val să îl urmărească – crezuse că se poate salva. Chiar dacă Dacre era paranoic pentru că dispăruse cheia. Dar acum ştia că totul se sfârşise. Nu avea ce să spună, ce minciună să urzească astfel încât să se elibereze din plasă.

— Să înţeleg că Iris E. Winnow este Iris Elizabeth Winnow? a întrebat Dacre pe un ton molatec şi sumbru.

Roman şi-a întors imediat atenţia la zeu. A băgat în cele din urmă de seamă hârtiile împrăştiate în faţa lui Dacre, pe masă. Erau acoperite de scrisul lui de mână. Era confesiunea lui, care fusese la Shane.

S-a sfârşit.

Nu mai trebuie să te prefaci.

Roman i-a arunca o privire locotenentului.

Shane părea plictisit – cu mâinile la spate și pleoapele ușor plecate. Dar îi palpitau nările atunci când li s-au întâlnit privirile.

Roman ar fi vrut să-l întrebe „de ce". De ce îl trădase acum? De ce îl dăduse de gol acum? Și-a strâns degetele în pumni, unghiile însemnându-i palmele, și s-a întrebat dacă și el ar trebui să-l demaște pe Shane.

Nu ai nicio dovadă!

Adevărul a răsunat înlăuntrul lui, de parcă ar fi fost scobit pe dinăuntru. Arsese misiva primită de la Shane pentru că se temuse să o țină asupra sa. Fusese o greșeală, deși poate că până la urmă nici nu mai conta.

Shane era cel cu asul din mânecă, și îl aruncase pe Roman la lupi ca să-și salveze pielea.

Iar Roman nu avea să se coboare la nivelul lui. Chiar și acum, când căzuse din grațiile lui Dacre, nu voia să vadă un alt om nimicit de un zeu crud.

Mi-am jucat rolul, dar altul a fost mai tare ca mine.

A simțit o durere în piept când s-a gândit la Iris. Ea se baza pe el pentru a doua zi.

Roman tăcuse prea mult. Dacre s-a ridicat, amenințător. Persoanele din acea încăpere și până și pereții păreau să se încline spre el, de parcă ar fi fost un vârtej. O gaură neagră. Centrul gravitației.

— Îți voi adresa patru întrebări finale, Roman. Patru întrebări, la care vei putea răspunde. Alege-ți cuvintele cu grijă, pentru că nu voi mai tolera și alte minciuni din partea ta!

Roman și-a plecat ușor capul, așteptând.

— De ce m-ai trădat? De ce i-ai dat lui Iris Elizabeth Winnow informațiile despre Hawk Shire? Nu am fost eu bun cu tine? Nu te-am salvat eu?

Roman a răsuflat prelung. Se gândea ce răspuns să-i dea zeului, la ce ar fi vrut să spună și cum să exprime în cuvinte, când tatăl lui s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Comandante suprem, s-a rugat domnul Kitt. Te rog, fiul meu nu se simte bine, după cum poți să vezi,

și...

Dacre a ridicat mâna.

— Taci! Lasă-l pe Roman să vorbească!

Domnul Kitt și-a plecat capul.

Roman nu s-a uitat la tatăl lui, dar a văzut cu coada ochiului că tremură. Se simțea straniu să asiste la decăderea formidabilului său tată.

— Te-am trădat, a început Roman, pentru că o iubesc.

Dacre nu se așteptase la acest răspuns. A părut uluit, dar apoi a râs – în hohote, umilitor.

— Și acesta este un motiv ca să te distrugi pe tine însuți? Vai, voi, muritorii, gândiți cu inima în loc să vă ascultați mintea!

— Te-am trădat pentru că o iubesc pe Iris Elizabeth Winnow, a continuat Roman, de parcă nici nu ar fi auzit ironia lui Dacre. Ea întrupează tot ce este bun pe acest tărâm, iar atacul tău asupra orașului Hawk Shire, pe scurt, a pus-o în pericol. Nu aș fi putut să trăiesc într-o lume în care ar fi fost răpusă de egoismul tău, așa că am avertizat-o. Nu aș fi putut să trăiesc într-o lume în care ai fi ucis o mulțime de oameni sau i-ai fi rănit, doar pentru ca mai apoi să-i vindeci parțial, așa încât să se simtă derutați, îndatorați și supuși ție. Tu, sire, nu m-ai vindecat niciodată până la capăt. Tu ești cel care mi-a provocat rănile de la bun început. Dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi tras în piept gazul otrăvit care mi-a ars plămânii. Dacă nu ai fi fost tu, șrapnelul nu mi-ar fi sfâșiat niciodată piciorul. Și cât de crud și de teribil e să fii o divinitate cu o putere și magie atât de mari, dar să ai o minte atât de limitată și să fii atât de fricos, încât să decizi să-ți trăiești zilele rănindu-i la nesfârșit pe ceilalți! În loc să ne lași să alegem să te iubim pentru binele pe care ai putea să-l faci, ne-ai forțat să te servim prin durere și teroare. Asta e de neiertat, și este o lecție pe care o vei învăța după ce vei pierde acest război. Nu tu

m-ai salvat, așa cum pretinzi. Pe câmpul din Avalon Bluff. Nu tu m-ai salvat, ci Iris!

Dacre a izbit cu pumnul în masă. Un rânjet i-a dezvelit dinții. Frumusețea lui nemuritoarea s-a metamorfozat în ceva atât de urât, încât Roman s-a crispat văzând ce se ascundea cu adevărat în spatele măștii. Inima găunoasă a lui Dacre, un zeu căruia nu-i păsa decât de el însuși!

— M-ai trădat pentru o femeie? Ești cel mai mare nebun dintre soldații mei și cea mai mare rușine a mea!

Cuvintele lui nu l-au afectat pe Roman. A zâmbit, simțindu-se de parcă ar fi înghițit foc. Îl aprindea pe dinăuntru. Îi lucea în vene.

— Ah, te-aș mai trăda de o sută de ori! a replicat, ridicând glasul. Te-aș trăda de o mie de ori pentru ea!

— Destul!

Răbufnirea lui Dacre a spintecat aerul. Tensiunea plutea în aer, trosnind ca fulgerul, și Roman aștepta să fie lovit.

Nu îi era teamă. Chiar dacă îi tremurau genunchii, știa că totul izvorăşte din curaj. Rostise cuvintele pe care își dorise să le rostească – ceea ce simțea –, și nu mai avea regrete.

— Să-l duci sub pământ și să îl încătușezi! i-a cerut Dacre lui Val.

Roman nu s-a împotrivit atunci când Val i-a prins brațele din spate, răsucindu-i-le, ca să-l supună.

— Apoi, după ce te asiguri că e legat sub pământ, a continuat Dacre, cu o notă de încântare în voce, mergi după Iris! Adu-o la mine! Mi-ar plăcea să vorbesc din nou cu ea.

— Nu! a șoptit Roman.

Ordinul lui Dacre l-a lovit în plin, ca o sabie, spintecându-l în două. A început să pălească. S-a luptat cu strânsoarea ca de fier a lui Val.

— Nu!

A urlat până când a simțit că vocea i se smulge din beregată. Val îl trăgea după el spre ușile salonului, care așteptau deschise ca fălcile unei bestii, umbrite de tărâmul subpământean. Roman s-a zbătut însă. Era gata să-i scape lui Val din mână, plin de vânătăi, când Dacre s-a înălțat deasupra lui.

Zeul și-a ridicat mâna și și-a strâns degetele în pumn.

Roman a oftat, pentru că i se chirciseră plămânii.

I s-a scurs toată puterea din membre și a început să alunece la pământ. Vedea stele verzi. Dar a șoptit numele ei în gând. S-a agățat de el, în timp ce întunericul îl înghițea.

Iris.

46

Sufletul tău e legat de al meu prin jurământ

IRIS A DESCHIS OCHII, FĂRĂ SĂ FIE SIGURĂ CE O trezise. Avea capul rezemat de umărul lui Forest, care respira greoi în somn.

Stăteau pe canapea şi în spatele draperiilor de la ferestre era întuneric. Ceaiul era încă pe masă şi cartea stătea deschisă în poala lui Forest. Era aprinsă doar o veioză, a cărei lumină ca de ambră proiecta dâre pe pereţi.

În jur domnea tăcerea. Apoi Iris a auzit apa curgând în bucătărie. Şi clinchetul clar al unui ibric pus pe aragaz. Era cineva la ei în apartament, aşa că s-a ridicat, cu pielea de găină.

A pornit spre bucătărie, luând colţul ca să dea piept cu intrusul.

Păr lung şi negru. O rochie de casă. O curea din flori împletite.

— Enva? a murmurat, neputând să-şi ascundă uimirea.

Zeiţa s-a întors cu faţa la ea.

— Bună, Iris!

— Eşti cu adevărat aici sau visez?

Enva nu i-a răspuns, dar, când s-a întins după ibricul aburind, acesta s-a topit în mâinile ei.

Înseamnă că e vis, şi-a zis Iris.

— De ce ai venit să mă vizitezi din nou?

Enva s-a îndreptat, de parcă dintr-odată nu s-ar mai fi simțit confortabil în bucătărie, căutând să se poarte ca o muritoare.

— Am vrut să te revăd. Înainte să cobori sub pământ.

Iris a cercetat-o o vreme.

— În câte alte vise ai mai păşit?

— Le-am pierdut şirul.

— Ai vizitat-o pe Attie.

— Da. Am vrut să auziți amândouă cântecul de leagăn.

— Şi pe Forest?

— De câteva ori.

— Dar pe Kitt? Pe el l-ai vizitat în vis?

— Nu așa cum crezi tu.

— Atunci, cum?

Enva şi-a fluturat mâna deasupra aragazului. Ibricul a reapărut şi de această dată şi-a păstrat consistența când zeița l-a apucat şi a turnat apă fierbinte într-o ceaşcă.

— L-am ajutat să-şi aducă aminte cine este.

Iris a rămas tăcută, gândindu-se la cuvintele pe care i le scrisese Roman.

„În tot acest timp, în fiecare noapte în care visam, încercam să pun cap la cap toate fragmentele. Încercam să-mi găsesc drumul înapoi spre tine."

— Şi astfel l-ai subminat pe Dacre.

Enva şi-a păstrat privirea ațintită la ceaşcă în timp ce făcea să apară o linguriță plină cu miere.

— Au fost mai mulți soldați în Oath pe care i-am îndemnat să lupte. Fratele tău a fost unul dintre aceştia. Speram că vor oferi îndeajuns de mult ajutor vestului, astfel încât Dacre să poată fi ucis de o mână muritoare. Însă mulți dintre aceşti soldați zac în morminte deasupra cărora nu am cântat încă, iar pe unii dintre ei soțul meu i-a vindecat şi i-a folosit în avantajul lui, în mod diabolic. Nu am putut să părăsesc fizic orașul, dar am putut să folosesc magia Alvei ca să ajung la aceşti

soldați prin visele lor. Ca să-i ajut să-și aducă aminte cine fuseseră înainte.

— De ce nu l-ai ucis atunci când ai avut șansa? a întrebat-o Iris cu glas încet. Dacă i-ai ucis pe Mir, Alva și Luz în mormintele lor, de ce nu l-ai ucis și pe Dacre?

Cuvintele lui Iris au făcut-o pe zeiță să-și întoarcă spatele. Postura i-a devenit rigidă în timp ce trăgea aer în piept, și Iris s-a întrebat dacă avea să se dizolve în vis, preferând să se stingă în loc să răspundă.

— Iris, tu i-ai făcut vreodată un jurământ cuiva?

Întrebarea Envei a fost atât de neașteptată, încât Iris n-a putut decât să clipească. Dar, când a închis ochii, și-a auzit ecoul propriei voci rostindu-i jurăminte lui Roman, într-o grădină, la apus:

„Și, chiar și atunci, fie ca sufletul tău să rămână devotat sufletului meu!"

— Da, a răspuns Iris.

— Atunci când am coborât sub pământ, i-am făcut un jurământ, și el mi-a făcut unul. Nu știam însă că promisiunile Celeștilor sunt foarte diferite de acelea ale Subpământenilor. Prin cuvintele mele m-am legat să nu-i curm niciodată nemurirea, însă el nu mi-a promis același lucru. Nu m-am temut că mă va ucide în acele zile de început, chiar dacă pătrundeam din ce în ce mai adânc pe domeniul lui. Știam că este fermecat de prezența mea, dar că într-o zi se va plictisi de mine. Că într-o zi mă voi trezi cu sabia lui lipită de beregată și că va pofti să-mi fure magia și să se descotorosească de mine.

Enva a băut ceaiul și a lăsat ceașca pe masă. A întors capul și a privit-o pe Iris în ochi:

— Puteam să-l rănesc însă. Să-l umilesc. Să-i părăsesc tărâmul dacă reușeam să fiu mai inteligentă decât el. Dar nu-mi puteam încălca jurământul. Nu puteam să-l ucid.

Iris s-a lăsat pătrunsă de cuvintele Envei. S-a întrebat dacă garanția nemuririi era întrețesută în jurămintele

celeștilor ca să-i împiedice pe parteneri să se căsătorească și apoi să se ucidă între ei. Să-i împiedice pe zei să fure puterea de la cei apropiați lor. De la cei pe care ar fi trebuit să-i iubească.

— Mi-am mințit soțul de multe ori, a continuat Enva. Și l-am mințit și pe Alzane, regele vostru muritor, atunci când mi-a cerut să le ucid pe celelalte patru divinități. Am avut o înțelegere: că eu pot rămâne ultima zeiță de pe acest tărâm, ultimul recipient pentru magie – dacă aveam să jur să nu părăsesc Oath, astfel încât regele să mă țină în ghearele lui. Cântecul pe care l-am cântat la căpătâiele lui Mir, Alva și Luz a fost ca o spadă care le-a spintecat beregata în somn. Făcuseră mult rău, și m-am bucurat să-i văd morți. Dar Dacre? Pe el nu-l puteam ucide, așa că am cântat atât cât am putut, ca să-l țin în mormânt secole întregi. Alzane nu a aflat niciodată adevărul; el a crezut că toți zeii, în afară de mine, sunt morți. A țesut o poveste despre cum suntem cu toții adormiți, astfel încât oamenii să ne poată venera în continuare, trăind în pace și ignoranță, înconjurați de magie.

Iris îi cerceta chipul Envei. Se întreba cum ar fi să minți atâta vreme. Sau să fii legată prin jurământ de un soț care tânjește după vărsare de sânge. Să ai puteri de neînchipuit, dar să fii prinsă într-un oraș. Să descoperi doar neliniște și spaimă în magia care altădată însemnase o bucurie incandescentă.

— E în Oath, a spus Iris. Pe moșia Kitt.

— Știu. Enva și-a ferit privirea, apoi a reluat: L-am descoperit într-un vis. Atunci am înțeles că nu se va da în lături de la nimic până când nu va avea în mână capul meu retezat.

— Iris!

Era vocea lui Forest; îndepărtată, dar agitată. Iris a strâns din dinți, încercând să se mai agațe de vis pentru o clipă, chiar dacă podeaua începuse să i se topească sub tălpi.

— De ce ai venit la mine luând chipul mamei? a îndrăznit să o întrebe pe zeiță. De ce nu mi-ai arătat de la început cine ești?

Enva a zâmbit. Zâmbetul ei era o semilună tristă și părul a început să i se spulbere în jurul corpului, de parcă ar fi fost prinsă într-o furtună.

— Voi, muritorii, nu vă încredeți ușor. Iar eu voiam să ai încredere în mine, Iris.

Visul s-a destrămat brusc.

Iris s-a trezit cu o tresărire, amețită și udă de sudoare rece. Forest îi scutura din nou genunchiul. S-a îndreptat, simțind o trosnitură în ceafă.

— Ce este?

— Auzi?

Vocea lui Forest sunase atât de încet, că aproape nu-i înțelesese cuvintele.

Au ciulit amândoi urechile, nemișcați, respirând încet. Acolo! De această dată auzise. Părea că cineva încearcă să descuie ușa de la intrare.

— Ridică-te fără să faci zgomot! i-a spus Forest. Ascunde-te în bucătărie! Dacă lucrurile iau o turnură rea, vreau să fugi. Mergi direct la Attie, bine?

Iris nu mai avea glas, iar ochii îi luceau de spaimă.

— Du-te! a zorit-o Forest, trăgând-o în picioare după el când s-a ridicat.

Iris l-a ascultat și s-a ascuns în întunericul bucătăriei, ghemuindu-se în spatele unui dulap. De aici nu putea să vadă în camera de zi, și asta o speria. Nu-l vedea pe Forest și nu înțelegea ce se întâmplă. De ce le-ar fi spart cineva apartamentul în toiul nopții?

Ușa a scârțâit.

Pentru o clipă, s-a așternut tăcerea, atât de pătrunzătoare, că lui Iris îi era frică și să respire. Apoi s-au auzit pașii. Aerul a căpătat dintr-odată miros de ceață, de piatră umedă și piele tocită. Veioza a pâlpâit.

Iris și-a mușcat palma, înăbușindu-și un val de groază.

Străinul s-a oprit.

O clipă mai târziu s-a auzit o izbitură puternică și un icnet. Părea că se rupsese o masă. Trupurile se izbeau de mobilier și se loveau cu atâta putere de perete, că tabloul singuratic din cui a zăngănit. Lumina de ambră a pâlpâit din nou și veioza s-a răsturnat. Apartamentul a fost cuprins de întuneric și Iris a răsuflat greoi, simțind cum îi ard încheieturile în timp ce stătea acolo pe vine.

Cineva a țipat de durere. Strigătul a zgâlțâit-o ca un șoc electric; știa că fusese al lui Forest. O știa de parcă ar fi fost ea însăși lovită.

Fratele său voia ca ea să fugă și să-l lase în urmă. Dar Iris a strâns din dinți și s-a ridicat, amintindu-și de sabia pe care o lăsase pe servantă.

Cunoștea apartamentul ca în palmă. Putea să umble prin el în întuneric, așa că s-a pus în mișcare fără să scoată măcar un sunet. Dar când a intrat în camera de zi a văzut că o dâră de lumină de la felinarele stradale se scurgea înăuntru. A văzut masa ruptă și ceainicul spart pe podea. Sticluțele cu medicamentele lui Forest lăsaseră în urmă dâre de pastile. A văzut două umbre luptându-se în dreptul canapelei; cea de deasupra o izbea cu pumnul, fără milă, pe cea de jos.

Forest a țipat, imobilizat de intrus.

— Unde e? a întrebat o voce care nu-i era familiară. Unde-i sora ta?

Intrusul o voia pe ea, și Iris s-a întins după sabie.

Jacheta a alunecat când a scos spada din teacă. A înaintat tremurând. S-a întrebat dacă urmau să i se frângă oasele când a ridicat sabia, amintindu-și tardiv ce îi spusese Enva despre ea.

„Poate să taie prin os precum cuțitul prin unt, însă doar dacă cel care o mânuiește îi oferă mai întâi tăișului și mânerului un strop din sângele lui. Un sacrificiu, care te slăbește și îți rănește mâna înainte să lovești."

Iris a ezitat înainte să-și întindă mâna spre vârful sabiei. S-a crispat când oțelul i-a înțepat palma și

sângele a început să-i curgă, să picure rapid, fierbinte. Îi era greu să țină mânerul cu ambele mâini, căci metalul devenise alunecos, și a simțit că nu fusese niciodată mai stingheră mânuind ceva.

Dar a înaintat și un ciob din ceainicul spart i-a trosnit sub talpă.

Intrusul s-a oprit și s-a întors spre ea, cu chipul despicat de o rază de lumină.

Iris l-a recunoscut. Era unul dintre oamenii lui Dacre. Val. Cel care ducea articolele lui Roman la Gazetă. Cel care-i controla pe eithrali și călărea pe spatele lor.

— Lasă sabia jos, Iris! i-a zis el, ridicându-se ca să dea piept cu ea, apoi întinzând mâna înmănușată, cu țepușe de metal la nodurile degetelor. Vino cu mine, și-l voi lăsa pe fratele tău în viață!

Forest a gemut de pe podea. Asta i-a distras atenția lui Iris, care i-a aruncat o privire fratelui ei. Avea fața plină de sânge și nasul părea spart.

Val s-a avântat spre ea, profitând de clipa sa de neatenție.

Avusese de gând să o facă să scape arma, gândindu-se cu siguranță că avea să-i fie ușor. Dar Iris își coborâse mâinile, sprijinindu-și mânerul de talie, iar vârful sabiei era ridicat în sus. Val a intrat direct în spadă și oțelul i s-a implântat în piept.

Bărbatul a scăpat un suspin strangulat, holbându-se șocat la Iris. A citit în ochii lui că înțelesese, însă era prea târziu. Înțelesese ce sabie mânuia.

Când a căzut, sabia a tăiat în sus, prinzând două medalioane de argint ascunse sub haine. Un fluier și o cheie de fier. Lanțurile s-au frânt sub puterea oțelului fermecat și au căzut pe podea zornăind melodios în vreme ce lama continua să taie, spintecându-i bărbatului inima, sternul, arcul coastelor.

L-am ucis.

Iris a scâncit, dar nu a dat drumul mânerului. L-a privit pe Val prăbușindu-se pe podea într-o baltă de

sânge. S-a holbat la cheie și la fluier, care păreau două insulițe pierdute într-un lac roșu ce creștea din ce în ce mai mult. I s-a făcut pielea de găină și i s-a întors stomacul pe dos, un gust amar împrăștiindu-i-se în gură.

Doar ce-am ucis un om.

— Iris.

Iris a dat drumul spadei și a pășit peste Val ca să ajungă la fratele ei.

— Ești rănită? a întrebat-o Forest cu glas răgușit.

— Nu, i-a răspuns Iris, chiar dacă o ardea palma. Dar tu ești!

Faptul că se putea concentra asupra lui îi distrăgea atenția de la propria durere. S-a întins după pătura de pe canapea și i-a șters delicat fața.

— Nu e pe cât de rău arată, i-a zis Forest. Dar cine era tipul? Și ce voia de la tine?

— E unul dintre oamenii lui Dacre, i-a răspuns Iris, ajutându-l să se ridice.

S-au uitat amândoi de sus la Val, neștiind ce ar fi trebuit să facă. Oare ar fi trebuit să-l lase acolo? Să-l îngroape undeva? Să-i dea foc?

Iris s-a aplecat ca să ridice fluierul și cheia, deși Forest protesta:

— Nu, Iris!

Tânăra nu i-a răspuns, strângând cheia în pumn. Apoi s-a întins după sabie și, înainte ca Forest să-i ceară explicații, a rostit prima:

— Nu putem rămâne aici. Trebuie să plecăm!

Am ucis un om, și-a zis apoi, închizând ochii strâns.

Și a trecut-o un fior când a recunoscut față de ea însăși că nu avea să fie ultimul.

Tatăl lui Attie nu a părut uimit când a dat cu ochii de Iris și de Forest pe veranda lui, după ce bătuseră tăcut la ușă în creierii nopții. În locuință, becurile erau aprinse, lumina strecurându-se prin obloane, și asta o făcea pe

Iris să se simtă puțin mai bine, deși deranja familia la o oră atât de înaintată.

Domnul Attwood a aruncat o singură privire spre Iris – cu părul ei încâlcit și sabia prinsă la spate – și la Forest, care avea fața desfigurată de bătaie, și le-a deschis larg ușa.

— Îmi pare foarte rău! a zis Iris, cu respirația tăiată după drumul făcut în grabă. Eu... noi n-am știut unde altundeva să ne ducem.

Din casă adia miros de fursecuri cu zahăr și melasă. Aproape că a făcut-o pe Iris să se prăbușească.

— Haideți înăuntru, haideți! i-a îndemnat domnul Attwood, întinzându-și mâinile spre ei. Arătați de parcă ați fi avut o noapte grea, iar noi tocmai am pus de ceai.

— Uneori gătesc atunci când nu pot să dorm, a zis Attie, așezând platoul cu fursecuri calde pe masa din salon. Pe când eram în Bluff, în câteva seri am gătit cu Marisol. Mi-a dat câteva lecții despre fursecuri, pe care eu, una, nu le nimeresc niciodată.

Iris a zâmbit și s-a întins după unul dintre fursecurile pudrate cu zahăr. Nu îi era foame, însă dulceața fursecului care i se topea în gură a făcut-o să se simtă de parcă începea să-și vină în fire. Răzbea prin senzația de amorțeală.

Forest îi stătea alături, recunoscător doamnei Attwood, care luase un ac și ață pentru a-i coase arcada spartă. Tobias se afla de cealaltă parte a mesei, lângă Attie. Iris nu fusese surprinsă să-l găsească acolo, nici că familia lui Attie insistase să rămână peste noapte când se dăduse stingerea în timpul vizitei lui la ei.

Membrii familiei Attwood știau ce urmează. De aceea erau încă treji; în noaptea asta părea imposibil să te bucuri de somn. Doar frații mai mici ai lui Attie se aflau în paturile lor de la etaj, fără să bănuiască ce urma să se întâmple a doua zi de dimineață. Părinții lor încercaseră

să-i facă să se simtă de parcă ar fi fost o noapte ca oricare alta, astfel încât cei mici să nu se îngrijoreze.

— Mâine mergem la familia McNeil, a anunțat doamna Attwood, așezând ceainicul cu ceai fierbinte pe masă. Știu că locuința lor se află deasupra unui filon de magie. Vom fi în siguranță acolo.

Domnul Attwood a dat din cap, deși părea neliniștit.

Tobias abia dacă rostise un cuvânt, dus pe gânduri în timp ce ronțăia la al patrulea fursec cu zahăr. Dar Attie o privea pe Iris în ochi, pe deasupra mesei. Nici una, nici cealaltă nu adusese vorba despre misiunea lor sub pământ, și nici nu știau cum să le dea vestea celor dragi.

Până la ora trei dimineața, tot ceaiul fusese băut și toate fursecurile, mâncate. S-au mutat apoi cu toții în camera de zi, ca să stea într-un spațiu mai confortabil. În vreme ce domnul Attwood făcea focul în șemineu, Iris a ajutat-o pe Attie să ducă vasele la chiuveta din bucătărie.

— Mai contează dacă le spălăm? a oftat Attie. Mâine e posibil ca locul acesta să fie pus la pământ. Deși, dacă va mai rămâne ceva din casa asta, parcă vezi că va fi chiuveta din bucătărie!

Iris a dat drumul la robinet și a început să frece farfuriile.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Attie a devenit mai atentă.

— Ce? Ai folosit sabia în seara asta, nu? Am văzut că ai mâna bandajată.

Iris s-a crispat.

— Da, dar mai e ceva. A făcut o pauză, ca să-i întindă lui Attie una dintre cești, la uscat, apoi a adăugat: Am găsit o cheie!

— Pentru tărâmul de sub pământ? a șoptit Attie.

Iris a dat din cap.

— Și, mai devreme, plănuisem alături de Kitt ca noi două să ne întâlnim cu el la nord de râu, astfel încât el să ne dea o cheie sau, în cel mai rău caz, să ne strecoare pe

ușa salonului. Vrea să ne însoțească sub pământ. Dar acum, că am cheia asta... Cred că ar trebui să mergem mâine la cel mai apropiat portal, după ce ne asigurăm că familiile noastre sunt la adăpost. Pentru că, dacă am traversa râul și ne-am întâlni cu Kitt câtă vreme eu am sabia, iar tu, vioara, ar fi prea riscant.

Attie a rămas dusă pe gânduri, cântărind cuvintele lui Iris.

— Ești sigură? a întrebat-o în timp ce agăța cești le de cârlige. Pot doar să-mi închipui cât de mult ți-ai dori să-l vezi pe Kitt înainte. Și ca el să ne însoțească.

Preț de câteva clipe, Iris nu și-a mai găsit cuvintele. Bandajul care-i înconjura rana era acum umed și tăietura din palmă începuse să pulseze.

— Da, sunt sigură! a răspuns în cele din urmă, întinzându-i încă o ceașcă lui Attie. S-a străduit să zâmbească, ca să alunge tristețea de pe chipul lui Attie, apoi a completat: Sunt sigură că-l voi vedea mâine. După ce se sfârșește totul.

47

Locul în care toți trădătorii își pleacă frunțile

ROMAN S-A MIȘCAT UȘOR, CU FAȚA LIPITĂ DE piatra caldă. Își simțea trupul îngreunat, tras în jos. Îl durea capul și avea buzele uscate. Aerul avea gust de sulf și de putreziciune, și auzea cum șuieră aburul și cum bolborosesc lichidele.

A deschis ochii și a văzut că se află în inima tărâmului de sub pământ. Lacuri galbene, bolborositoare, umbre sinistre, schelete împrăștiate, abur învârtejit. Cât de straniu era că toate i se păreau familiare! Dar, când a încercat să-și miște mâinile, a simțit că nu poate și a auzit cum fierul izbește piatra.

Și-a cercetat trupul de parcă nu ar fi fost al lui. Era prea amorțit ca să-și dea seama de la început ce vede, dar apoi trecutul a dat năvală, ca un val rece, trezindu-l la realitate.

Și-a adus aminte de Iris, așezată pe biroul din redacția Tribunei, cu picioarele strânse în jurul lui și cu mâinile în părul său când atinseseră împreună extazul. Și-a adus aminte de acuzațiile lui Dacre și de întrebările pe care i le pusese în salon. Și-a amintit ce răspunsuri îi dăduse, de regretele care se rupseseră din el ca pielea moartă și de agonia ce urmase.

Aceasta era soarta celor care-l trădau pe Dacre. Să moară lent, încătușați în mijlocul aburului și umbrelor.

Nu! și-a zis și a tras de lanțuri. Erau prinse de ambele încheieturi și marginile lor ruginite îi tăiau în carne. A

încercat să se ridice, dar lanțurile nu erau îndeajuns de lungi, și a simțit trosnindu-i sub talpă oase vechi și sfărâmicioase.

A tras din nou de lanțuri și sângele a început să-i picure pe brațe în jos.

Deasupra sa a bătut o pală de vânt rece ca gheața.

A împietrit, însă vedea umbra aripilor plutind deasupra lacurilor de sulf. Eithralul a chirăit, un sunet care i-a ridicat lui Roman părul de pe brațe.

Nu te mișca, Kitt! Nu vorbi, nu te mișca!

Vocea lui Iris șoptea înăuntrul său. Dintr-o amintire cu un lan auriu, când își lipise trupul de al lui și-l ținuse la pământ. Respirând la unison cu el. Dându-i ordine, pentru că era disperată să-i salveze viața.

S-a lăsat încetișor în jos, printre oase. Dar vedea că eithralul îi dă roată, de parcă făptura ar fi simțit că se află pe undeva, aproape, și avea de gând să-l găsească.

Nu te mișca!

Roman a închis ochii în timp ce sudoarea îi aluneca pe tâmple.

Aceasta era soarta rezervată trădătorilor lui Dacre. Celor care-l sfidau sau nu erau de acord cu el. Celor care-i scăpau printre degete.

Dacre nu le mai vindeca rănile. Nu le ascundea durerea și nu le ștergea din nou amintirile, forțându-i să o ia de la capăt.

Ci îi transforma în hrană pentru monștrii lui.

48

O ușă prin care ai mai trecut

Titlul din *Tribuna de Cerneală* a rupt lumea în două în acea dimineață. A împărțit-o în *înainte* și *după*. Câtă fericire în ignoranță și câtă groază în adevăr!

Iris privea de la fereastra din față a reședinței Attwood cum ultimatumul lui Dacre stârnește groaza pe străzi. Oamenii își părăseau casele, ducând cu ei valize și obiecte prețioase, cu expresii îngrijorate pe figuri. Unii se îndreptau spre nord; alții alergau la sud, către, spera Iris, clădirile sigure.

Urmărea, cu stomacul ghem, exodul oamenilor cuprinși de panică.

Ura sentimentul de familiaritate pe care i-l trezea. Ura faptul că, ori de câte ori închidea ochii, vedea ce se petrecuse în Avalon Bluff.

Tobias plecase la crăpatul zorilor, mergând cu automobilul acasă ca să-și ia părinții. Attie îi dăduse adresa familiei McNeil, unde vorbiseră să se întâlnească și să se adăpostească pentru restul zilei. Tobias fusese inspirat să plece înainte ca băieții cu ziare să înceapă să împrăștie presa pe la uși, pentru că, după ora opt, străzile deveniseră atât de aglomerate și de haotice, încât Iris bănuia că un automobil nu ar fi putut să înainteze pe ele.

— Trebuie să mă duc să o iau pe Sarah! a anunțat-o Forest, oprindu-se în dreptul ei la fereastră. Crezi că e la Gazetă? Sau ar trebui să alerg mai întâi acasă la tatăl ei?

— Fac pariu că e deja la birou! Era întotdeauna printre primii care ajungea la muncă.

Iris s-a întrebat ce se petrecea în acea clipă la Gazetă. Își închipuia că Zeb e uluit și invidios că Tribuna de Cerneală dăduse naștere unei asemenea frenezii, și că mai apoi avea să fie furios descoperind că prima pagină îi fusese modificată.

Deși lui Iris nu-i venea să creadă că schimbarea fusese făcută până când nu avea să vadă ziarul cu ochii ei.

L-a urmat pe Forest până în stradă și l-a prins de mânecă. Avea fața învinețită și ușor umflată în jurul ochiului drept, dar privirea îi era limpede și concentrată. Iris își dădea seama că gândurile lui erau deja la kilometri depărtare, proiectând ruta pe care să o ia ca să ajungă la Sarah.

— Adu-o la Thornberry Circle nr. 2928! i-a spus Iris. La casa familiei McNeil. Vă aşteptăm acolo!

Forest a dat din cap.

— S-ar putea să ajungem târziu dacă e la Gazetă și va trebui să ne întoarcem după tatăl ei.

Iris și-a mușcat buzele, pentru că ar fi vrut să protesteze. Dar în acea clipă a bătut o pală de vânt pe stradă și un ziar a plutit până pe bordură. Doar după titlul de pe prima pagină, Iris a știut că e Gazeta. S-a aplecat și a ridicat-o, netezind-o.

Nu putea explica în cuvinte sentimentul care-i înflorise în piept la vederea articolului ei subversiv chiar acolo, pe prima pagină. Pentru un cititor obișnuit, textul ar fi putut să pară o listă ciudată de adrese la finalul căreia era trecut: continuarea pe pagina trei. A dat rapid la pagina trei, Forest încruntându-se în timp ce se apleca pentru a vedea ce citește. Restul adreselor erau acolo. Adresă după adresă, iar la final, explicația:

LA ACESTE ADRESE SE ȘTIE SAU SE BĂNUIEȘTE A FI CONSTRUITE CLĂDIRI PE

FILOANE MAGICE, CARE POT OFERI ADĂPOST PE TIMPUL BOMBARDAMENTELOR.

— Dacă tu, Sarah și domnul Prindle nu ajungeți la timp la familia McNeil – a inceput Iris, punându-i lui Roman Gazeta în mână –, mergeți la una dintre adresele trecute aici sau la o clădire despre care știți că are caracteristici magice! Ar trebui să vă protejeze.

Forest a înțeles în cele din urmă. În ochi i s-a aprins o lumină; și-a trecut degetele prin părul lui Iris și a sărutat-o pe frunte.

— Ți-am spus vreodată cât de mândru sunt de tine? a întrebat-o.

— Da, dar n-am să mă satur niciodată să te aud spunând-o! i-a dat ea replica jucăuș.

— Apropo... Îmi place tunsoarea ta. Ți se potrivește.

— Forest, abia acum ai observat-o?

El a zâmbit doar și a pășit în stradă. Cu ziarul la braț, s-a întors cu spatele și a dispărut în mulțime.

Iris a rămas pe loc o vreme, încercând să-și potolească grijile. Grijile pe care și le făcea pentru Forest și Sarah sau pentru Tobias și părinții lui. Pentru Marisol, Lucy și Keegan, care încă se aflau la periferia orașului. Pentru Roman și pentru ce urma să creadă atunci când Iris și Attie nu aveau să vină la întâlnirea pe care o stabiliseră.

A trasat conturul cheii de fier pe care o avea în buzunarul pantalonilor.

— Ești aproape gata?

Iris și-a aruncat privirea peste umăr și a văzut-o pe Attie coborând treptele de la intrare ca să i se alăture.

— Așa cred.

— Avem terci și ouă pe masă, dacă vrei să mănânci. Tata a insistat ca toată lumea să mănânce bine înainte să plecăm.

— Nu sunt prea convinsă că acum pot să mănânc.

— Nici eu.

Attie a rămas tăcută o vreme, cu mâna streașină la ochi ca să se apere de razele dimineții.

— E ciudat să spun asta cu voce tare, dar chiar nu știam cum avea să mă facă să mă simt.

— Ce anume?

— Faptul că atât de mulți dintre vecinii noștri și-au făcut bagajele și au plecat spre nord.

Iris a rămas tăcută, cu ochii la trecători. Erau familii care veneau de la nord de râu și familii care fugeau din regiunea de sud. Alții se învârteau pur și simplu în cerc, plângând buimaci. Unii se purtau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și încercau să-și vadă mai departe de rutina zilnică.

Auzise câțiva indivizi speriați spunând că toate porțile și ieșirile din sud fuseseră baricadate și blocate de armata lui Dacre. Nimeni nu putea să părăsească Oath; cetățenii puteau doar să aleagă de ce parte a râului să-și găsească adăpost.

— Mă gândeam că mai mulți dintre cunoscuți vor refuza să îngenuncheze în fața lui Dacre, dar presupun că m-am înșelat.

Attie a ridicat din umeri, dar Iris își dădea seama cât de tristă și de rănită era.

— Uneori, a început ea, mi se pare că nu știm cu adevărat cine suntem până în clipa în care suntem puși în fața celui mai rău scenariu cu putință. Atunci trebuie să ne hotărâm cine suntem cu adevărat și ce este cel mai important pentru noi. Cred că adesea suntem surprinși de ceea ce putem deveni.

Au mai rămas alături o vreme, tăcute, duse pe gânduri.

În cele din urmă, Attie a întrerupt tăcerea:

— Uite! Asta e pentru tine.

I-a pus în palmă o bilă netedă și lipicioasă.

— Ceară pentru urechi, i-a explicat. Oricât de mult mi-aș dori eu să mă auzi cântând, e de preferat să nu o faci.

Iris nici măcar nu se gândise la asta, dar s-a înfiorat, ușurată. Bineînțeles că și ea urma să fie vulnerabilă în fața vrăjii țesute de muzica lui Attie dacă o auzea sub pământ, așa că a ascuns ceara în buzunar, pentru mai târziu.

— Îmi cânți „Cântecul de leagăn al lui Alzane" după ce se sfârșesc toate acestea? a întrebat-o pe Attie. Deasupra pământului, adică.

Attie a zâmbit.

— Promit!

Un drum de zece minute dura acum aproape jumătate de oră.

Iris o ținea de mână pe Ainsley în timp ce domnul Attwood le croia drum pe străzile aglomerate. Ducea în brațe o cutie mică în care se afla Lilac, care miorlăia fără oprire înăuntru, protestând amarnic. Attie îi urma îndeaproape, cu fratele mai mic în cârcă și vioara prinsă la piept. Doamna Attwood îi ținea de mână strâns pe cei doi gemeni, unul pe o parte, unul pe cealaltă. Dar le era greu să rămână uniți în timp ce se izbeau de străini și se împiedicau de diverse obiecte de pe stradă. Mergând cu valul și în același timp împotrivindu-i-se.

Iris își simțea genunchii lichefiați și hainele îi erau asudate când au ajuns într-un final la ușa familiei McNeil.

Doamna Attwood a sunat din clopoțel, dar Attie clătina deja din cap.

— Mamă, nu par să fie acasă.

— Să bat, atunci. Nu cred că ar pleca în nord…

Iris a cercetat casa. Obloanele erau bătute în cuie. Nu era aprinsă nicio lumină. Ușa era încuiată.

Expresia doamnei Attwood s-a întunecat, femeia începând să înțeleagă în vreme ce fruntea i se încrețea de griji.

— Putem găsi alt loc! a zis Attie cu convingere. Ce spuneți de muzeu?

Muzeul era un loc fermecat și spațios. O clădire cu foarte puține ferestre. Și care avea să-i ajute să-și distragă atenția cât se scurgeau orele.

— O alegere bună, a rostit domnul Attwood, iar Lilac a mieunat aprobator. Dar trebuie să ne grăbim! Va fi un drum lung prin traficul ăsta.

— Mai întâi trebuie să le lăsăm un bilet lui Tobias și Forest!

Attie și-a deschis cutia viorii și a scos o partitură.

Iris a dat de un ruj într-o poșetă abandonată și i l-a întins lui Attie, care a scris cu litere mari și roșii deasupra notelor muzicale: TOBIAS & FOREST, SUNTEM LA MUZEU!!, apoi a lipit bilețelul cu o bucățică de ceară, precum cea pe care i-o dăduse lui Iris, de ușa de la intrare a familiei McNeil.

De aici au plecat spre centrul orașului, și mai în sud, croindu-și drum chinuitor de încet prin mulțime.

Era aproape unsprezece – doar o oră mai rămăsese până la impact – când au zărit clădirea muzeului.

Spre uluirea lui Iris, la ușă se strânsese o mulțime, de parcă fiecare colțișor dinăuntru ar fi fost deja ocupat de cei care citiseră Gazeta și acum erau disperați să se protejeze. Familia Attwood nu avea nicio șansă să găsească loc, și Iris a început să simtă furnicăturile panicii în vârful degetelor.

— Mamă, unde mergem? a întrebat Ainsley, extenuată de la atâta mers. Mi-e sete.

Doamna Attwood nu i-a răspuns, cu privirea ațintită la situația imposibilă care li se prezenta în fața ochilor.

— Ce alte clădiri fermecate mai sunt prin preajmă? i-a șoptit Attie lui Iris. Încerc să mă gândesc, dar am creierii zob...

Iris s-a ridicat pe vârful degetelor și a cercetat clădirile înalte din jur. Sabia cu teaca ei erau grele, și și-a arcuit umerii care începuseră să o doară. S-a gândit la lista pe care o făcuse alături de Tobias.

— Ce zici de Gould?

— Cafeneaua? a întrebat domnul Attwood, care le auzise.

— Unde ceaiul nu se răcește niciodată și fursecurile sunt mereu calde. Nu-i departe de aici. Attie l-a aranjat mai bine pe fratele ei pe umeri și a adăugat: Cred că ar trebui cel puțin să trecem pe acolo și să vedem dacă e plină.

Au pornit prin mulțime. Iris a simțit că începe să i se risipească tensiunea care-i încorda omoplații când a văzut că în cafenea sunt destule locuri. Ba chiar câțiva chelneri le serveau ceai și prăjituri clienților, de parcă nu ar fi fost pe cale să înceapă un bombardament.

— Pe aici, dragilor! Să luăm loc într-un separeu din spate, a rostit doamna Attwood, a cărei ușurare era aproape tangibilă.

Frații lui Attie au trecut în separeul aflat cel mai departe de ferestre, cu Lilac după ei, în vreme ce domnul Attwood mergea să comande o carafă cu limonadă și niște sendvișuri, iar Attie a tras-o pe Iris la o parte.

— Mă întorc la muzeu! Ca să le las vorbă lui Tobias și lui Forest unde suntem pentru când vor ajunge.

Iris și-a trecut limba peste buzele crăpate, simțindu-le sărate de sudoare. Nu putea să ignore golul care i se căscase în piept, de parcă pieptul i s-ar fi surpat înăuntru. Le luase atât de mult timp să ajungă dintr-un punct în altul, încât nu știa dacă Tobias și Forest ar fi putut să îi mai ajungă din urmă.

— În ordine! a zis, ignorând fiorul groazei. Eu încerc să aflu dacă există vreo ușă magică pe care să o putem folosi aici.

Attie a dat din cap.

— Bun! Mă întorc la fără zece.

— Ai grijă!

Iris și-a urmărit prietena ieșind din nou în stradă, unde mulțimea începea să se subțieze odată cu apropierea prânzului. Cu inima îndoită, Iris a pornit prin cafenea, căutând din priviri o ușă care ar fi putut să-și schimbe pragul. A trecut pe lângă masa la care se întâlnise cândva, într-o dimineață ploioasă, cu Sarah, apoi pe lângă masa la care stătuse cu Roman, unde serviseră ceai și sendvișuri nu cu mult timp în urmă. A lăsat mâna să-i alunece pe spătarul scaunului când a trecut pe lângă acesta, cu lacrimi în ochi.

Rămâi concentrată, rămâi concentrată! și-a impus. Concentrează-te încă puțin! Totul se va sfârși curând.

Roman îi spusese că ușile lui Dacre preferau să stea în preajma șemineurilor. Însă în cafenea asta nu aveau unul, și Iris a început să se gândească la faptul că trebuie să găsească ușa într-o altă clădire, când un chelner s-a apropiat de ea.

— Ce sabie frumoasă ai! Ai dori o ceașcă cu ceai? a întrebat-o bărbatul, întinzându-i o ceașcă ciobită așezată pe o farfurioară elegantă. Din partea zeiței!

Iris a tresărit.

— Enva a fost aici?

— Nu, i-a răspuns zâmbind. E doar modul nostru de a spune că „Dacre se poate întoarce în iadul din care a venit"!

— Ah! a râs anemic Iris. Închin pentru asta! Mulțumesc!

A sorbit din ceai, surprinsă de cât de ușor îi aluneca pe gât, și și-a continuat plimbarea prin cafenea. Poate că ceea ce simțea nu se datora însă ceaiului, ci bravurii și camaraderiei neașteptate. I-a privit atent pe cei adunați acolo, unii dintre ei cu valize și genți încărcate cu lucruri de valoare, alții având doar ceaiul și fursecurile din partea casei. Erau oameni în vârstă și alții care arătau foarte tineri. Unii erau îmbrăcați în costum sau

purtau tocuri, în vreme ce alții aveau pe ei uniforme sau salopete pătate de unsoare. La una dintre mese stătea o femeie cu un șal pe umeri și o carte de poezie în mâinile subțiri.

Cu toții erau însă uniți de hotărârea lor de a rămâne.

Iris a văzut că patronul cafenelei și unii dintre angajați ies pe ușă cu scânduri mari din lemn, pe care voiau să le bată în cuie la ferestre. Domnul Attwood și frații lui Attie au sărit să le dea o mână de ajutor și, încetul cu încetul, lumina dinăuntru a început să pălească pe măsură ce razele soarelui erau blocate afară.

Iris a continuat să rătăcească prin cafenea, pe coridorul ei strâmb, în capătul căruia lumina bucătăria, ademenind-o cu căldura ei și cu aroma fursecurilor cu fructe de pădure proaspăt scoase din cuptor. A trecut pe lângă baie, locul în care citise scrisorile de la Roman și de la Dacre, și cheia din buzunarul ei s-a încălzit.

S-a oprit, cu privirea îndreptată spre ușă.

Ăsta era! Un prag care se putea preschimba.

Și-a golit ceașca de ceai și apoi s-a întors alături de familia lui Attie, în separeul în care se aprinsese pe masă un felinar, pentru mai multă lumină.

Dar minutele se scurgeau rapid. Curând, ceasul din perete a arătat 11.45, iar Attie nu se întorsese încă. Aerul din cafenea începea să se încarce de angoasă și să devină mai sumbru, iar Iris simțea că nu mai poate să stea locului.

A mers până la ușa de la intrare și a aruncat o privire afară, pe strada din orașul Oath.

Era goală.

Arăta straniu, ca abandonată, chiar și în lumina puternică a soarelui de la amiază.

La 11.55, lui Iris i se strânsese inima în piept de frică. Și-a încrucișat brațele la piept ca să ascundă cât de tare îi tremurau.

— Merg după ea! a anunțat domnul Attwood.

Iris s-a întors și a văzut că stătuse în spatele ei, cu ochii ațintiți la stradă, așteptând-o pe Attie să se întoarcă. Dacă pleca acum, nu avea să se mai întoarcă la cafenea până la prânz.

— Dați-mi voie să merg eu, domnule Attwood! s-a oferit Iris. Aveam de gând să...

— Stai! Uite-i!

Iris s-a răsucit. A deschis ușa și clopoțelul a sunat în vreme ce un val de căldură de afară a izbit-o în plin. Tobias și părinții lui alergau în urma lui Attie, care îi conducea spre cafenea.

Nicio urmă de Forest și Sarah.

Iris a înghițit acest adevăr ca pe un cub zgrunțuros de gheață. Avea senzația că înghețase pentru totdeauna.

— Ne-am întors! a anunțat Attie ca să-și liniștească tatăl, apoi s-a întors spre Iris. Îmi pare rău! Am stat cât de mult am putut, dar Forest și Prindle nu și-au făcut apariția.

— Sunt sigură că sunt adăpostiți pe undeva, i-a spus Iris.

Și-a aruncat din nou privirea la ceas. Încă două minute.

Attie i-a tras pe Tobias și pe tatăl ei într-un colț mai retras. Iris știa că avea să le dea vestea, așa că i-a condus pe părinții lui Tobias la separeu. S-a prezentat în mod oficial soților Bexley, strângându-le mâna cu un zâmbet.

— Am auzit foarte multe despre tine, Iris, i-a zis doamna Bexley cu căldură. Mă bucur că am în sfârșit ocazia să te cunosc! Tobias mi-a spus să-mi aduc pachetul de cărți și poate așa va trece timpul mai repede. Joci și tu?

— Mi-ar plăcea, doamnă Bexley! i-a răspuns Iris, străduindu-se să nu plângă. Trebuie să rezolv ceva mai întâi, însă poate după aceea?

— Desigur! Îți păstrăm un loc.

Iris a dat din cap, trăgându-se la o parte din calea chelnerului, cu picioare grele ca de plumb. Bărbatul

aducea ultimul ceai și ultimele prăjituri din partea casei. Părea un ultim act al normalității, un vestigiu final al vieții așa cum o știuseră.

În acea clipă, lui Iris i-a trecut prin minte că îi trebuie ceva cu care să își însemneze drumul sub pământ. A cerut câteva fursecuri și același chelner care îi oferise ceașca cu ceai i-a înmânat trei fursecuri cu afine încă aburinde din cuptor.

— Nu sunt sigur ce-ai pus la cale, a zis chelnerul, cu ochii la sabie, dar sper să ai succes!

Iris nu a mai avut ocazia să îi mulțumească; Attie, cu vioara și arcușul în mână, o striga ca să acopere zumzetul conversațiilor. Iris a traversat cafeneaua până la prietena ei.

Tobias părea zguduit. Stătea cu ochii în pământ, strângând din buze. Stătea însă lângă Attie, cu degete împletite cu ale ei. Și domnul Attwood părea șocat, deși în privirea lui lucea și o urmă de mândrie în timp ce își privea fata, cu instrumentul muzical în mână, la vedere într-un spațiu public.

— Le-am spus tot, a anunțat Attie. Ai localizat ușa?

— Da. E pe aici.

Iris a pornit printre mese. Vioara lui Attie atrăgea mai multe priviri și șoapte decât sabia ei, și Iris a răsuflat ușurată când au ajuns la adăpostul coridorului.

Cheia a început să se încălzească din nou în buzunarul ei. Iris a scos-o în lumina palidă, ținând-o în palmă. Câteva secunde, niciunul dintre ei nu s-a mișcat, nici nu a scos vreun cuvânt. Au rămas atenți la cheia care deschidea ușa spre tărâmul de sub pământ până când o bubuitură îndepărtată a zdruncinat pereții.

Căzuse prima bombă, și nu părea să fi aterizat prea departe de ei.

— Una dintre tacticile lui Dacre este să bombardeze și să distrugă, pentru ca mai apoi să-și aducă soldații să prăduiască, a rostit Iris, ridicându-și privirea la domnul Attwood. Voi descuia această ușă ca să putem trece prin

ea, apoi o voi încuia. Așa că pragul nu va rămâne activ, dar e ceva ce trebuie să aveți în vedere.

Ceva ce trebuie avut în vedere dacă dăm greș, a completat Iris în gând. Dar nu voia să rostească aceste cuvinte cu glas tare.

— Câtă vreme veți fi plecate? a întrebat Tobias.

Iris și Attie au făcut un schimb de priviri nesigure. Nu aveau de unde să știe.

— Nu suntem sigure, i-a răspuns Attie. Dar sperăm că nu mult.

Încă o bombă a zguduit pereții. Câțiva chelneri au alergat pe lângă ei și s-au făcut nevăzuți în bucătărie. Curentul electric a pâlpâit.

— Ești pregătită, Iris? a întrebat-o Attie, care, deși părea încrezătoare, încă-i strângea mâna lui Tobias, de parcă să-i dea drumul ar fi fost ultimul lucru pe care și-l dorea.

Iris a dat din cap și s-a întors spre ușă. A îndreptat cheia spre ea și a rămas uluită când a văzut cum se formează gaura. A strecurat cheia în ea și a răsucit-o, făcând ușa să se dea de perete.

Mai întâi a simțit mirosul, izul tărâmului de sub pământ. Piatră umedă și aer rece și închis. Cu băgare de seamă, a deschis ușa și a privit în jos la calea de trecere. Era o fântână alunecoasă, săpată în piatră pală, care cobora într-un întuneric dens, acoperit de pânze de păianjen.

— Tobias? a spus domnul Attwood. Ne aduci felinarul din separeu?

Tobias s-a grăbit să-i dea ascultare, lăsând-o acolo pe Attie. În câteva secunde se și întorsese, și i-a întins felinarul lui Iris.

— Mulțumesc! i-a zis ea, neputând să-și ascundă tremurul din voce, deși se simțea recunoscătoare pentru lumină și a făcut un prim pas în jos, apoi și pe al doilea.

Iris s-a oprit când și-a dat seama că Attie nu era în urma ei.

— Thea, îți aduci aminte tot ce te-am învățat? îi spunea domnul Attwood fiicei lui.

— Tată, cum aș putea să uit? i-a replicat Attie în glumă, deși părea gata să plângă. Pe vremuri, credeam că voi ajunge să cânt în orchestra simfonică.

— Da. Toate acele ore pe care le-ai închinat visului tău, cântând în secret!

Tatăl ei a făcut o pauză și i-a mângâiat obrazul fiicei lui.

— Acum văd că totul te-a pregătit pentru această clipă. Sunt mândru de tine, draga mea! Ai grijă!

A sărutat-o pe frunte și Attie a clipit repede ca să-și ascundă lacrimile.

Tobias a fost cel care a păşit apoi spre ea ca să o îmbrățișeze. Attie s-a ridicat pe vârful degetelor și i-a șoptit ceva la ureche, iar Tobias a ascultat-o atent, cu degetele răsfirate pe spatele ei. Oricare vor fi fost cuvintele, i-a dat drumul, dar ochii lui arzători au răzbit prin întuneric privind-o cum face primul pas în adânc.

— Să te întorci la mine, Thea Attwood!

Attie s-a răsucit spre el.

— În caz că nu știai, și eu am nouă vieți, Tobias Bexley!

Asta i-a adus un zâmbet pe buze băiatului, care s-a topit însă când Attie a mai făcut un pas spre tărâmul muced de sub pământ. Tobias a tresărit, de parcă ar fi vrut să o urmeze în întuneric.

Iris abia mai putea să respire când s-a întins după clanță.

— O voi aduce înapoi în siguranță! a promis.

— Vă așteptăm pe amândouă! a replicat domnul Attwood, lăsându-și mâna pe umărul lui Tobias.

Iris a trebuit să-și adune toate puterile ca să închidă ușa și să vadă cum mișcarea ei stinge orice urmă de lumină. A făcut-o însă, închizând pragul dintre tărâmuri. A strecurat cheia în ușă și a încuiat-o în urma ei și a lui Attie.

49

Greutatea a cincizeci de aripi

TOBIAS FIXA CU PRIVIREA UȘA TOALETEI, CU inima zbătându-i-se în piept, în timp ce Iris încuia pe cealaltă parte. A inspirat adânc de două ori și apoi s-a întins spre clanță, neputând să se abțină.

A deschis ușa și a văzut că era doar baia. Podea acoperită cu plăci de gresie albe și negre, o comodă, o chiuvetă cu oglinda pătată deasupra și tapet floral.

Attie și Iris dispăruseră. Pieriseră, de parcă nu ar fi fost nicicând acolo.

— Să ne întoarcem la masă! a propus domnul Attwood.

Tobias a dat din cap, deși ar fi putut să stea ore întregi acolo, holbându-se la ușă și așteptându-le pe fete să se întoarcă. Era dispus să aștepte oricât, chiar dacă s-ar fi surpat pereții.

Nu putea să uite cuvintele pe care i le șoptise Attie la ureche chiar înainte să plece:

„Te rog, ai grijă de familia mea cât lipsesc!"

Tobias l-a urmat pe tatăl ei până la separeu, unde părinții lui făceau conversație cu doamna Attwood. Frații lui Attie erau strânși unii într-alții. Dulceața limonadei și a prăjiturilor fusese demult uitată și în acea clipă a lovit încă o bombă, spintecând aerul ca tunetul.

Tobias s-a așezat pe bancă, lângă Garrett, unul dintre gemeni. Ochii băiatului erau mari de spaimă și avea umerii plecați. A mai căzut o bombă, mai aproape de această dată. Vesela a zdrăngănit, iar tablourile s-au

legănat pe pereți. În bucătărie părea să se fi prăbușit un morman de farfurii care se făcuseră țăndări.

Tobias și-a strecurat mâna în micul rucsac de piele pe care îl luase cu el de acasă. Mama lui crezuse că ia cu el trofeele și cocardele. Toate acele obiecte care întrupau succesul lui pe pista de curse. Dar el alesese vechea lui colecție de mașinuțe de curse. Jucăriile de lemn din copilărie.

A așezat una pe masă și a împins-o spre Henry. Apoi a scos alta pentru Ainsley. Și una pentru Hilary. Și pentru Laven. Iar pe ultima i-a lăsat-o lui Garrett, care stătea lângă el.

— Făceam tot timpul curse cu ele când eram de vârsta voastră, i-a lămurit.

A mai căzut o bombă. Pământul s-a cutremurat și Ainsley a țipat, strângând însă jucăria de lemn la piept.

— Care dintre voi crede că mă poate întrece? i-a întrebat Tobias.

— Eu! s-a grăbit Garrett să-i răspundă.

— Nu, eu! a intervenit Laven.

În vreme ce frații discutau între ei despre cine credeau că avea să câștige, admirând detaliile mașinuțelor care le fuseseră atribuite, Tobias și-a ridicat ochii și a întâlnit privirea mamei lui. Avea un zâmbet pe chip și lacrimile îi luceau în ochi. Nu o văzuse niciodată cu o așa expresie pe chip, și a trebuit să-și distragă atenția, ca să nu fie acaparat de emoții.

— În ordine! a zis, așezând ultima mașinuță pe masă. Hai să facem întrecere!

Helena ședea la biroul ei din redacția Tribunei de Cerneală și fuma a noua țigară din acea zi. Își ținea picioarele ridicate pe masă, lângă mașina de scris, și whiskeyul licărea în paharul de lângă ea. Avea privirea ațintită la plăcile de pe tavan când au început să cadă bombele.

Era singură, dar așa prefera.

A tras aer în piept, inspirând mirosul din sediul *Tribunei*. A dat fumul afară.

Bombele zguduiau pământul și spintecau după-amiaza, căzând una după alta, una după alta. Pe tavan începeau să apară fisuri. Praful curgea ca o ploaie. Țevile gemeau și curentul electric a cedat și el în cele din urmă.

Helena și-a coborât picioarele pe podea. A sorbit o gură de whiskey și s-a întins după hârtia pe care o avea pe birou. A potrivit-o în mașina de scris.

Era atât de întuneric afară, încât abia vedea, dar o rază de soare își găsise totuși drum prin fereastra mică din peretele aflat în spatele ei. Lumina se revărsa pe birou și tăia hârtia ca lama unei săbii de foc.

Nu mai scrisese pentru ea însăși de foarte mult timp.

Și, în timp ce Oath se prăbușea în jurul ei, Helena a făcut singurul lucru pe care-l putea face.

Și-a mai aprins o țigară și a început să bată la mașină.

Marisol stătea alături de Keegan pe deal și privea în depărtare, la orașul Oath.

Armata mărșăluise la mai mulți kilometri depărtare ca să se adăpostească într-o luncă. Vântul bătea dinspre vest. Soarele era la zenit și Marisol și-a pus mâna streașină la ochi, privind cum eithralii trec prin nori și alunecă printre blocurile înalte, cu aripi irizate de lumină în timp ce aruncă bombe.

Numărase 25 de eithrali. Nu văzuse niciodată atât de mulți la un loc.

Curând, a început să se ridice praful și fumul, blocându-le vederea, în vreme ce jumătatea de sud a orașului Oath se prăbușea.

— Keegan, a grăit Marisol, cu vocea retezată de un suspin. Și-a acoperit gura cu mâna, dar cuvântul i-a alunecat din nou printre degete. Keegan!

Era singurul cuvânt pe care-l putea rosti. Numele soției ei, pentru că el simboliza tot ceea ce iubea și își dorea Marisol. În el găsea putere și alinare, siguranță și împotrivire. Un trecut, prezentul și viitorul.

Keegan a tras-o mai aproape. Marisol și-a lipit fața de pieptul ei, de locul în care se zbătea inima lui Keegan. A simțit cum stelele de pe uniformă îi împung obrazul, dar Marisol a primit durerea și a închis ochii.

Cândva, cu luni în urmă, Marisol visase că viața urma să revină la normal după ce se termina războiul. Că lucrurile aveau să fie iar așa cum fuseseră înainte de război. Crezuse că zilele aveau să se reîntoarcă la epoca de dinainte, de parcă nici nu ar fi fost atinse de urgie. Dar acum, simțind cum se cutremură pământul și cu brațul lui Keegan strângând-o mai tare, a înțeles cât de naivă fusese.

Unele cicatrici poate că aveau să pălească cu timpul, însă altele aveau să fie veșnice.

Marisol nu avea să uite niciodată ziua aceea din Bluff. Felul în care o schimbase. Și îi lăsase o urmă pe suflet.

Și nu avea să uite niciodată ziua în care căzuse Oath.

Forest îi strângea mâna lui Sarah, ghemuiți în stradă, în spatele unui automobil. O găsise la Gazetă, și Sarah voise să se întoarcă acasă după tatăl ei înainte să se întâlnească cu ceilalți, așa cum bănuise.

Dar Forest nu își închipuise că străzile urmau să fie blocate, cuprinse de haos. Tramvaiele se opriseră, iar Sarah locuia la o distanță redutabilă de Broad Street, în extremitatea sudică a orașului.

Bombardamentul începuse înainte să ajungă la ea în cartier.

— Aproape am ajuns, a șoptit Sarah, dar Forest o simțea tremurând. Încă puțin.

Forest și-a înghițit un nod. Adrenalina îi ardea în vene ca focul, dar începea să simtă și oboseala și greața

pătrunzându-l adânc. Nu își luase medicamentele în acea dimineață și îl dureau coastele.

Trebuia să ajungă la adăpost cu Sarah, dar această parte a orașului nu îi era familiară. Iar Gazeta pe care o avea la el o dăduse unui tată cu trei fete care i se păruse cuprins de isterie.

Forest a îndrăznit să privească peste capota automobilului.

— Trebuie să...

O bombă a explodat pe strada învecinată. Prin aer au zburat cu boltă cărămizi și bucăți de șindrilă. Așchii de lemn, fire de iarbă și fragmente de mobilier s-au revărsat pe drum. Sarah s-a lăsat la pământ și a țipat, dar Forest nu și-a închis ochii nici măcar o clipă. Nu i-a dat drumul la mână și, prin fum, a văzut cale liberă până la o casă cu o ușă deschisă.

Nu-i păsa dacă era o clădire obișnuită sau una fermecată. Trebuiau să se adăpostească!

A tras-o pe Sarah de mână și au luat-o la fugă, ținând-o pe cât de mult putea lipită de el.

În timp ce fugeau, a aruncat o privire spre propria umbră ce se întindea pe șoseaua sfărâmată, prin moloz. A văzut cum acesteia îi cresc două aripi mari, până când s-a preschimbat în cu totul altceva, acoperind soarele de parcă s-ar fi produs o eclipsă.

I-a alunecat un fior rece pe șira spinării. A grăbit pasul, ridicându-și privirea, atent doar la ușa aceea deschisă.

— Forest! a șoptit Sarah. Forest, tata!

— Aproape am ajuns. Nu te opri, Sarah!

Erau la trei pași de ușă când a explodat o lumină năucitor de puternică, de parcă ar fi căzut o stea din cer. Presiune în urechi și o bubuitură pe care a simțit-o în piept.

Nici măcar atunci Forest nu i-a dat drumul la mână.

50

Un cântec de leagăn pentru iubiții condamnați

ROMAN STĂTEA NEMIȘCAT CA O STATUIE DE CEVA vreme, cu ochii închiși în vreme ce aripile eithralilor băteau în aerul de deasupra, când a auzit în depărtare nota scoasă de un fluier.

L-a făcut să tresară. Nu și-a putut controla spasmul brațelor și lanțurile au zornăit.

Unul dintre eithrali a simțit mișcarea.

S-a avântat în jos și a aterizat chirăind chiar în fața lui, făcând să se cutremure pământul sub picioarele lui cu gheare. Lacurile de sulf care se aflau de o parte și de cealaltă a lui Roman au început să se ridice, amenințând să dea pe din afară și să-l ardă.

Nu putea să mai respire de spaimă, dar rămânea atent la eithral. Creatura a deschis gura, dezvelindu-și dinții pătați de sânge și respirația puturoasă, și a dat drumul unui țipăt care i-a oprit inima lui Roman. A tresărit și și-a astupat urechile cu mâinile.

Eithralul era gata să se repeadă la el și să-i frângă trupul în două, iar singurul lucru la care se putea gândi Roman era că nu e pregătit pentru asta. Impactul nu s-a produs însă. În aer au răsunat mai multe note ce sclipeau ca stropii de ploaie în lumina soarelui. Fusese aruncată o vrajă. Fusese dată o comandă cu ajutorul fluierului.

Creatura s-a oprit brusc, dându-și capul pe spate și împotrivindu-se. Roman a căzut pe spate, tremurând

întins pe piatră. A privit cum eithralul își întinde aripile puternice și se ridică în aer, urmând sunetele fluierului.

Roman a zăcut la pământ o vreme, având parcă senzația că i s-ar fi topit oasele. Se holba în sus la cum alunecă aburul și asculta cum răsună cântecul fluierului pe tărâmul de sub pământ. În cele din urmă, s-a ridicat gemând și a zărit ceva straniu în depărtare. Un stâlp de lumină, care spinteca umbrele.

Și-a dat seama că e aerisirea pentru abur. Fusese deschisă și eithralii zburau afară.

Începuse bombardamentul, ceea ce l-a făcut să se simtă cuprins de un val de furie fierbinte.

A urlat, răgușit și disperat, zbătându-se în lanțuri. A tras de ele până când cătușele i-au făcut răni adânci la încheieturi și a început să sângereze din nou. A urlat până când au început să-i secătuiască puterile și și-a simțit plămânii atrofiați și inima zdrobită de neliniște.

A alunecat în genunchi și a rămas așa printre schelete.

Ochii i s-au lipit de stâlpul de lumină. Un fior i s-a împrăștiat în tot corpul, ca atunci când îți degeră pielea, și a înțeles că vede soarele pentru ultima oară.

Pe tărâmul de sub pământ era o liniște ca de mormânt.

Iris înainta pe scări, deschizând drumul, cu vorbele pe care i le spusese Enva în minte.

„Fii atentă la podea! La cum se înclină. Te va îndruma spre o mulțime de pasaje, ducându-te în adâncul tărâmului."

Își amintea și ceea ce îi spusese Roman despre nivelul cel mai adânc din acel loc, acolo unde trăiau eithralii, creaturile care puteau fi controlate cu un fluier.

Iris avea în continuare fluierul lui Val în buzunar, alături de cheie, de bila din ceară și de cele trei fursecuri cu afine. Toate acestea erau elemente importante pentru îndeplinirea misiunii mortale de sub pământ.

Când scările s-au oprit în cele din urmă într-un coridor, Iris a ales să facă la dreapta, pentru că podeau cobora. De fiecare dată când ea și Attie ajungeau la o cotitură, lăsa în urmă o fărâmă din fursec, astfel încât să-și poată găsi drumul la întoarcere. Dar era atentă și la ciorchinii de malachit, atât de frumoși, încât o făceau să se oprească în loc ca să-i admire.

— La ce crezi că folosesc cristalele acestea? s-a mirat Attie cu voce tare, plimbându-și degetele peste fațetele lor verzi.

— Mă întreb dacă sunt un fel de hartă sau de semne pentru drum, a răspuns Iris. Astfel încât lumea să-și dea seama unde se află?

Roman îi povestise că văzuse buchete de ametiste pe drumul lui pe sub Oath.

— O idee minunată! a zis Attie, ștergându-și praful de pe degete. Dar de ce au crescut atât de mari și multe în pasaje?

— Poate că, în timpul cât Dacre a fost adormit, lucrurile s-au sălbăticit?

Copleșite de gânduri și întrebări, fetele și-au continuat drumul.

— Crezi că sunt șobolani pe aici? a întrebat-o Attie în timp ce Iris lăsa în urmă încă o fărâmă de fursec.

— Sper că nu.

Dacă ar fi venit șobolanii și ar fi mâncat firmiturile, nu aveau să-și mai găsească drumul înapoi până la ușa cafenelei. Din fericire, până acum trecuseră doar pe lângă perdele din pânze de păianjen și păienjeni cu ochi ce sclipeau precum rubinele în lumina felinarului.

Curând, au ajuns la o răscruce, și Iris a rămas surprinsă să vadă făcliile care ardeau în suporturi de fier pe pereți. Și-a ascuns felinarul în spatele unui ciorchine de malachit și a cercetat căile pe care ar fi putut să apuce.

— Stai! a oprit-o Attie când Iris a făcut un pas în față. Auzi?

Iris a împietrit, ciulind urechile. Câteva clipe mai târziu, a auzit ce auzise și Attie. Bocănitul unor ghete care mărșăluiau pe piatră, apropiindu-se.

— Repede! a zis Iris, întorcându-se spre locul din care veniseră. Ascunde-te!

Fetele s-au pitit în spatele unei formațiuni din roci și minerale. Iris își ținea respirația în timp ce pașii se apropiau din ce în ce mai mult de ele. A îndrăznit să arunce o privire din ascunzișul lor și a văzut un rând de soldați de-ai lui Dacre care mărșăluiau pe la răscruce. Aveau puștile pe umăr și pachete prinse la spate

Lucrurile se desfășurau așa cum bănuise Iris. Dacre avea mai întâi să nimicească sudul orașului și pe urmă să-și cheme înapoi eithralii. După aceea, soldații lui puteau ieși pe anumite uși ca să-i strângă pe cei care supraviețuiseră bombardamentului. Totul se întâmpla ca în Avalon Bluff, doar că la scară mai mare.

Ceea ce însemna că Iris și Attie nu mai aveau mult timp la dispoziție; nu-și permiteau să fie întrerupte astfel. Exact când Iris începea să creadă că poate ar trebui să se retragă și să se întoarcă deasupra ca să caute o altă ușă prin care să treacă, a văzut capătul rândului de soldați.

Fetele au așteptat câteva clipe, apoi s-au ridicat și au alergat la răscruce. Iris a ales din nou pasajul cel mai abrupt, chiar dacă era mai întunecat decât celelalte.

Își auzea respirația și își simțea bătăile inimii în timpane când au ajuns în cele din urmă la ușă. Avea rune săpate pe lintou și semăna cu cea pe care i-o arătase Enva. La fel ca în vis, era încuiată.

— Asta e? a șoptit Attie.

— Da! i-a răspuns Iris, deși nu era sigură.

A scos însă cheia și a văzut că se potrivește, apoi a descuiat ușa.

De această dată, pasajul prin care treceau era năpădit de plante cățărătoare și spini. Iris a fost nevoită să-și croiască drumul prin ei, simțind cum i se prind scaieții

în păr și îi zgârie fața ca niște gheare. Poate că s-ar fi oprit, descurajată, dacă nu ar fi văzut lumina din depărtare. Un semnal luminos galben, înceţoşat, împletit cu mirosul puternic de sulf.

— Aproape am ajuns! i-a spus lui Attie, respirând sacadat, cu speranța încingându-i sângele.

După încă 21 de paşi cu picioarele sfâșiate de spini, fetele au ajuns în inima clocotitoare a tărâmului de sub pământ. Iris a străpuns aburul cu privirea, uluită de cât de vast părea locul acela. A băgat de seamă că vrejurile ce se întindeau pe podeau au dispărut curând, de parcă menirea lor ar fi fost doar să arate unde se afla acel pasaj. Iris s-a întors şi a privit în urmă. A văzut că lintoul era acoperit de mărăcini şi că în lungul lui creştea, aproape ascuns, malachitul.

Trebuie să găsim uşa cu spini şi malachit atunci când ne vom întoarce, şi-a zis Iris înainte să păşească încet mai departe.

Iris şi Attie ocoleau lacurile şi păşeau peste schelete şi lanţuri din fier. Priveliştea o făcea pe Iris să se cutremure, dar, cu pielea lucind de sudoare, rupea în continuare din fursec, lăsând firmituri în urmă.

Mult prea repede, în aer au răsunat note melodice cântate la fluier. La început, au sunat distant, dar într-o clipă au ajuns să li se pară atât de aproape, că le puteau atinge. Iris a încercat să le urmeze, dar nu a reuşit decât în clipa în care a zărit un stâlp de lumină în depărtare. Acela era locul din care veneau sunetele, şi-a dat Iris seama, şi a luat-o într-acolo, cu Attie pe urme, folosind ultimele firmituri pe care le mai avea. Acolo era locul în care trebuia să se afle Dacre, care cânta la fluier ca să-i controleze pe eithrali în timp ce zburau deasupra.

Iris avea senzaţia că ar fi mers o oră întreagă pe urma acelor note şi a razelor de soare, deşi cel mai probabil era vorba doar de zece minute, când a auzit un ţipăt în depărtare. A împietrit, iar Attie s-a oprit la rândul ei, aproape de Iris.

— Crezi că este real? a întrebat-o cu glas șovăitor Iris pe prietena ei. Sau e doar o iluzie?

— Nu știu, a răspuns Attie.

Nu aveau timp să cerceteze și să ofere ajutor. Iris a înaintat, ignorând sentimentul de vinovăție care-i făcea stomacul ghem. Și gustul amar din gură. Felul în care inima i s-a strâns când, în cele din urmă, urletele au amuțit.

Se apropiau de lumină, de locul în care lumea de deasupra atingea tărâmul de sub pământ. Iris l-a văzut în sfârșit pe Dacre, cântând din fluier în lumină, cu chipul și părul poleite de razele soarelui de parcă ar fi fost întruparea unui mit din vechile tomuri. Era frumos, fascinant. Vederea lui o făcea pe Iris să se simtă în același timp tristă și furioasă, pentru că avea în fața ochilor divinitatea însăși și tot ce ar fi putut ea să reprezinte, dar știa că în fapt nu e nimic mai mult decât ambiție nemiloasă.

— Ești pregătită? a șoptit Iris, strângând mânerul sabiei.

— Da! Nu uita de ceară!

Iris chiar o uitase, distrasă de minunile și groaza provocată de tărâmul de sub pământ. Și-a strecurat mâna în buzunar și a găsit bila de ceară, pe care a împărțit-o rapid în două și apoi și-a îndesat-o în urechi.

Avea impresia că se scufundase sub apă.

Nu mai auzea bolboroseala lacurilor, nici vibrațiile magiei lui Dacre. Nu mai auzea vocea și pașii lui Attie, și nici prima notă care s-a desprins de pe coardele viorii. Iris își auzea doar respirația și bătăile inimii care îi răsunau ritmic în urechi.

A scos sabia din teacă. Lama a lucit, de parcă oțelul ar fi râs, amuzat să vadă că reflecta tărâmul de sub pământ.

Iris a lăsat-o să-i muște palma. Sângele a început să-i curgă ca un legământ roșu, strălucitor, și Iris a pus din nou mâna pe mânerul spadei.

A simțit că Attie o înghiontește.

Iris a aruncat o privire în spate și a văzut-o pe Attie cu ochii ieșiți din orbite de groază, trăgându-se înapoi în vreme ce degete îi amorțeau pe coarde.

— Iris! i-a citit pe buze.

Iris s-a răsucit și l-a văzut pe Dacre înălțându-se deasupra lor, cu părul blond lucind și ochii strălucindu-i ca jăratecul. Și-a ridicat mâna, ca să le lovească, și fetele s-au despărțit, Iris luând-o la stânga, iar Attie la dreapta.

Iris a reușit să facă niște pași pe drumul șerpuit din piatră, atentă la bălți. Dar când și-a întors capul a văzut că umbra lui Dacre se disipa în abur. O urmărea pe Attie, ceea ce însemna că fata se oprise din cântat ca să poată scăpa de el.

Iris s-a luat după zeu, strecurându-se prin spatele acestuia. Dacre se aplecase ușor, gata să o atace pe Attie, care își ținea strâns vioara de gât, neputând să cânte în timp ce încerca să se ferească.

Ignind, Iris a ridicat sabia deasupra capului, creând un arc larg.

Știa că nu poate nimeri în plin. Lovitura ei a atins doar părul zeului. Șuvițele au fost imediat secerate și au plutit la pământ ca o mie de fire de aur.

Dacre s-a oprit în loc de parcă ar fi simțit usturimea fiecărui fir în parte. S-a întors încetișor și a privit-o pe Iris cu atât de multă răutate, că fetei i-a stat inima în loc.

Iris a făcut un pas în spate. El a înaintat spre ea.

Dacre i-a zâmbit, dezvelindu-și dinții strălucitori, pe care și i-a lins de parcă și-ar fi închipuit ce aromă urma să aibă moartea ei. Apoi și-a dus fluierul la buze și a suflat în el.

Iris nu știa dacă Attie începuse din nou să cânte sau cât timp trebuia să cânte prietena ei până când magia avea să-l încătușeze, dar era zdruncinată de faptul că Dacre nu încetinea. Vioara nu părea să aibă niciun efect asupra lui, și Iris începea să creadă că Enva o dusese de nas.

Voi, divinităţile, ştiţi doar să înşelaţi! urla mintea lui Iris în timp ce alerga de pe o potecă presărată cu lanţuri şi oase pe alta, simţind cum Dacre începe să o ajungă din urmă. Vă pasă doar de voi înşivă!

Iris credea că zeul e în spatele ei, dar el şi-a făcut apariţia prin norii de abur direct în faţa sa. A alunecat, oprindu-se în loc, şi Dacre a plesnit-o cu putere peste faţă.

A simţit cum i se clatină unul dintre molari şi s-a răsucit, izbindu-se apoi cu putere de pământ, la doar o palmă depărtare de un lac de sulf. A tuşit, scuipându-şi dintele şi sânge. Inima îi bătea nebuneşte, pulsându-i în timpane.

Dar ţinea încă sabia în mâna dreaptă plină de sânge. Nu s-a mişcat destul de repede şi Dacre şi-a ridicat gheata deasupra încheieturii ei, ameninţând să apese cu putere. Când a făcut-o, Iris a gemut, ştiind că îi va face praf şi pulbere toate tendoanele.

S-a oprit însă din cauza unui vârtej de aer. Iris răsufla sacadat, simţind că o ustură ochii. Cu şuviţe de păr răsfirate pe faţă, şi-a ridicat bărbia şi a văzut eithralii plutind deasupra lor în cerc. Dacre îi chemase înapoi ca să-l ajute, iar Iris nu ştia dacă ar fi trebuit să plângă sau să râdă, pentru că bombardamentul încetase, dar eithralii aveau să-i ciugulească acum carnea de pe oase după ce Dacre termina cu ea.

Prezenţa monştrilor îi aprindea sângele în vene. S-a luptat şi s-a zbătut, strângând din dinţi în timp ce se străduia să se elibereze.

Dacre a apăsat-o şi mai tare pe încheietură. Iris a urlat de durere când degetele lungi şi reci ale zeului i-au alunecat prin păr, coborând spre beregata ei.

Acesta era sfârşitul, şi-a dat seama, împietrită, în timp ce Dacre se pregătea să-i frângă gâtul.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a simţit gustul ca de cupru al sângelui. Şi pe cel sărat al sudorii.

A închis ochii și a răsuflat tremurător, deși, în mod straniu, spaima părea să se disipeze, lăsând în urmă doar stele strălucitoare în mintea ei. Și, în această pauză a timpului întunecat, s-a trezit așteptând imposibilul.

Așteptând ca magia să se strângă mai departe.

Roman își ținea respirația, străduindu-se să audă ceva prin gâlgâitul lacurilor din jur.

Spre uluirea lui, un cântec de vioară a început să răsune în depărtare. Cântecul acesta de leagăn, plin de nostalgie, a pus stăpânire pe tărâmul subpământean ca un parfum de smirnă purtat de vânt. Până acum nu se gândise niciodată prea mult ce parfum sau ce aromă are muzica, dar cântecul acesta îi aducea aminte de aerul sărat al mării pe timpul iernii, de tortul cu căpșuni din prima zi de primăvară și de mireasma pădurilor pline de mușchi după ploaie.

Răzbea prin aerul putred din locul acesta blestemat.

A tras aer în piept, absorbind muzica în adâncul plămânilor. Cântecul era liniștitor. L-a făcut să-și întoarcă atenția înlăuntru și să se lase în voia unor doruri atât de aprige, încât se simțea de parcă oasele i s-ar fi preschimbat în fier.

Nu și-a dat seama că îi slăbeau puterile până în clipa în care a simțit împunsături ca niște ace în membre. Mintea i s-a încețoșat precum fereastra de la o seră. Era deja prea târziu. Roman s-a împotrivit la început, dar apoi a înțeles că e mai bine să se lase în voia visului straniu care îl ademenea.

S-a întins la loc și a început să alunece în somnul îngreunat de fum.

Degetele lui Dacre au alunecat de pe gâtul lui Iris, unghiile lui ca niște gheare zgâriindu-i pielea. Iris nu a înțeles ce îi îndepărtase mâna până când nu a deschis larg ochii.

Era Enva, la vreo opt paşi depărtare, cu un râu de sulf bolborosind între ei. Iris o vedea însă clar prin fuioarele de fum.

Zeiţa, strălucitoare, purta o rochie fără mâneci de culoare albastră, cu constelaţii brodate pe poale. Pe umeri îi alunecau şiraguri de rubine sclipitoare, iar talia îi era strânsă cu o curea de aur. O coroană din flori roşii ca sângele şi mure îi încununa fruntea, iar părul lung, despletit, îi era negru ca noaptea.

Iris era atât de uluită de apariţia ei, încât nu mai putea decât să tremure, ştiind că aşa arătase Enva în noaptea în care îl însoţise pe Dacre sub pământ şi îşi rostise jurămintele. Noaptea în care se căsătoriseră, sub ghirlande de minerale, departe de lumina lunii şi de voalurile norilor. Noaptea în care fuseseră sădite seminţele acestui război care izbucnise peste secole.

Dacre a făcut un pas spre Enva. S-a oprit apoi, fermecat de ea. Enva a rămas pe loc în timp ce zeul începea din nou să se apropie de ea cu paşi grăbiţi.

Cu inima în gât, Iris s-a ridicat în genunchi. Nu! ar fi vrut să strige, dar se simţea de parcă ar fi înghiţit nisip. Nu auzea decât zbaterea propriului puls în timpane, ameţitor, dar era convinsă că Dacre îi vorbea Envei. Ajunsese aproape faţă în faţă cu zeiţa şi trupul lui adoptase o poziţie agresivă când Iris a sărit în picioare şi a înhăţat spada.

Cuvintele pe care i le spusese Enva în visul pe care îl avusese în muzeu s-au aprins din nou înlăuntrul ei, impingând-o înainte.

„Dacă m-ar ucide, aşa cum îşi doreşte, mi-ar absorbi toată magia. Puterile lui ar deveni nețărmurite."

— Nu!

Iris a simţit că întreaga lume i se zguduie în piept. Nu-l putem lăsa să câştige această bătălie! Am ajuns prea departe să se sfârşească totul aici!

Era pregătită să sară peste pârâul de sulf când a simţit că cineva o apucă de braţ, trăgând-o înapoi. S-a întors şi

a văzut-o pe Attie, cu vioara la bărbie și arcușul încleștat în mâna dreaptă. Vântul îi răsfira părul și ochii îi erau mari, dar ageri.

— Stai! și-a mișcat ea buzele, astfel încât Iris să o înțeleagă, și și-a reluat cântecul cu o mișcare fluidă.

Iris voia să se împotrivească, dar Attie băgase de seamă ceva ce ea nu văzuse. S-a răsucit din nou spre divinități.

Eithralii continuau să dea roată pe sus, aripile lor fiind cele care învârtejeau aerul rece și mucezit. Părul tăiat al lui Dacre era bătut de vânt, la fel cum erau spulberate și șuvițele lui Iris și Attie, dar viforul nu o atingea pe Enva. Părul ei rămăsese mătăsos, neatins, iar veșmintele îi erau ca apa neclintită a unui iaz.

Dacre a ridicat mâna ca s-o lovească. Iris a simțit încordarea clipei până în măduva oaselor; i se tăiase respirația, cu ochii ațintiți la Enva. Enva, care nu se mișca și nici nu vorbea, privindu-l doar pe Dacre cu o licărire întunecată în ochi.

Pumnul lui nu a atins-o.

Lui Dacre i-au cedat picioarele și a căzut în genunchi în fața ei. S-a clătinat o clipă, de parcă s-ar fi împotrivit vrăjii care-i pătrundea în oase, însă nici măcar Dacre nu se putea împotrivi cântecului de sirenă care-l îndemna la somn. Mâna i-a căzut amorțită pe lângă trup și zeul s-a lăsat la pământ, întinzându-se pe spate.

După el, eithralii au început să cadă de sus unul câte unul.

Iris și Attie s-au ghemuit, strânse una într-alta, cu aerul putred în nări. Dar Iris nu a închis ochii și a urmărit cum creaturile se prăbușesc în lacuri și pe potecile de piatră. Burțile plesneau la impactul cu piatra; solzii li se topeau în apa sulfuroasă. Pământul se cutremura sub aripile lor frânte.

Apoi lumea a devenit liniștită și tăcută.

Iris și-a scos dopurile de ceară din urechi și s-a ridicat, trăgând-o pe Attie după ea.

Fetele au rămas atente la trupul moale al lui Dacre, în fața căruia stătea Enva. Zeița și-a privit de sus soțul adormit, apoi și-a coborât ochii la Iris și la Attie.

Părea că le întâmpină cu drag și fetele au pășit cu grijă pe potecile alunecoase până la zei.

— Enva! a rostit Iris fermecată.

Cum ajunsese acolo? Cum de nu fusese afectată de cântecul vrăjit al lui Attie? Apoi răspunsurile i-au trecut lui Iris prin minte când s-a apropiat îndeajuns cât să bage de seamă pielea translucidă a Envei. Și sclipirile palide ale rochiei ei de nuntă.

Iris a întins mâna. Degetele sale au trecut prin brațul Envei.

Era una dintre puterile pe care le furase. Magia iluziilor și a amăgirilor. Se afla acolo, însă nu cu adevărat, de parcă ar fi știut că prezența ei e un fir care nu poate să lipsească din tapiseria căderii lui Dacre.

Enva nu părea să poată să vorbească, dar a arătat spre Dacre înclinându-și capul.

Iris și-a coborât privirea la el, simțind cât de rece este. Părea mai tânăr și mai blajin adormit, și Iris s-a gândit la cum ar fi putut să fie viața și la cum putea să fie acum, că el nu mai era pe lume. Stins ca o flacără. Sufletul și magia lui se preschimbaseră în fum care se disipa în timp ce se înălța spre cer.

Cu dinții dezveliți, Iris și-a coborât spada în dreptul gâtului zeului.

Era în același timp mai ușor și mai greu decât își închipuise. Era ușor, pentru că sabia tăia prin carne și os de parcă Dacre nu fi fost doar o pânză de păianjen. Și greu, pentru că pe inima lui Iris a înflorit încă o vânătaie, însemnând crima.

Sângele lui Dacre a început să curgă pe piatră ca aurul topit. Aerul s-a parfumat de o mireasmă dulceagă și lipicioasă și Iris s-a trezit căzând în genunchi, iar sabia i-a alunecat din mână, prăvălindu-se zgomotos. A simțit o schimbare în atmosferă, iar inima ei a ratat o bătaie.

Cu coada ochiului, a privit cum mirajul Envei se disipează în întuneric.

§ 51 §

Sângele zeilor vărsat

Roman încă visa atunci când a simțit pământul mișcându-se sub el. A auzit zăngănituri metalice și șuieratul aburului. Încheieturile îi pulsau dureros.

— Trezește-te!

O mână îl scutura și, cum nu părea să aibă sorți de izbândă, l-a plesnit peste față. Roman a tresărit, cu pleoapele îngreunate acoperite de țărână. A avut nevoie de câteva clipe ca să vadă din nou culorile din jur și pentru ca imaginile tremurătoare să devină clare și bine definite.

Spre mare lui uimire, îl avea în fața ochilor pe locotenentul Shane.

— Ce faci? l-a întrebat Roman.

— Ție ce ți se pare că fac? Te scot din locul ăsta! Shane l-a apucat de subsuori și l-a tras în sus, adăugând apoi: Poți să stai pe picioare?

Roman s-a ridicat, dar îi tremurau genunchii.

— Stai un pic!

Shane l-a sprijinit, pufnind însă nerăbdător.

— Nu avem nicio clipă de pierdut! Trebuie să ne grăbim. Lucrurile se desfășoară într-un mod la care nu m-am așteptat și trebuie să ne întoarcem deasupra.

— Ce vrei să spui?

Roman a făcut un pas în față. Se simțea din ce în ce mai sigur pe el, deși tâmplele îi pulsau dureros. A întins mâinile și abia acum și-a dat seama că nu mai e înlănțuit.

— Cum ai reușit să...?

Shane a scos o cheie din buzunarul interior. Era încă mânjită de sângele căpitanului Landis. Cheia care se pierduse sau, își dădea acum seama Roman, pe care Dacre o așezase pe masă ca momeală pentru a vedea care dintre soldații săi avea să pună mâna pe ea.

— De ce ai furat-o? l-a întrebat Roman. Faci parte din Cimitir?

— Da. Și avem nevoie de puterea acestuia! i-a răspuns Shane, împingându-l de la spate, apoi lovind cu piciorul un craniu care-i stătea în cale. Putem să încuiem și să descuiem toate porțile lui Dacre. Putem obține resurse de pe tărâmul de sub pământ.

— Cum rămâne cu celelalte patru chei?

— Val este probabil mort. Nu a adus-o pe Iris, în caz că-ți făceai griji în această privință. Nu știm unde este, dar nu s-a mai întors după ce te-a adus aici. Nu știm unde se află cheia lui, deși îmi închipui la cine e.

Roman a tras aer în piept încet, șovăitor. Dar îl durea sufletul că nu știa unde este Iris.

— Și Dacre este mort, a completat Shane simplu, de parcă ar fi anunțat starea vremii la meteo, nu decăderea unui zeu. Dar nu am aflat unde este cheia lui.

Roman s-a împiedicat.

— Mort?

— Iubita ta, Iris, i-a tăiat capul. L-a adus sus, într-o cafenea, nu cu mult timp în urmă. Sau cel puțin așa se zvonește. Hai, trebuie să ne grăbim!

Roman nu avea timp să asimileze tot ceea ce auzise, deși, când a clipit, a văzut-o pe Iris pe dinaintea ochilor, târând capul retezat al zeului de buclele aurii.

Viziunea l-a înfiorat.

— Tu ai părăsit Oath ca să te înrolezi în armata lui Dacre! a continuat Roman, începând să pună cap la cap trecutul lui Shane, încetul cu încetul. Dar nu ai avut nicio clipă intenția să îl servești. L-ai păcălit în tot acest timp, strângând informații pentru Cimitir. Despre cum

să ucizi un zeu. Și ai încercat să faci rost de o cheie pentru tărâmul de sub pământ. Ai memorat drumurile magice.

— Ești uimit, Roman? Tu nu ai făcut același lucru?

— Dacre m-a rănit și apoi m-a luat în serviciul lui împotriva voinței mele. Nu l-am ales eu!

Discuția s-a oprit când au ajuns la ușa încadrată de citrin și plante cățărătoare. Roman încerca să țină pasul cu Shane, dar începea să i se taie respirația. Se simțea ca sugrumat, de parcă i s-ar fi atrofiat plămânii. S-a oprit o clipă ca să tușească, cu gura lipită de mânecă. A amorțit în clipa în care a văzut o constelație de stropi de sânge pe țesătură.

Prin negură, Shane a băgat și el de seamă.

— Va trebui să mergi la doctor cât de curând. De altfel, vom avea mulți soldați bolnavi acum, că vraja a fost ruptă.

Roman nu a mai zis nimic. Și-a lăsat brațul să atârne și a mers mai departe alături de Shane, chiar dacă panta îi ardea plămânii. Nu recunoștea pasajul prin care se furișau, dar, când au ajuns la poalele unei fântâni, l-a oprit pe Shane.

— De ce m-ai dat pe mâna lui? l-a întrebat. De ce m-ai trădat?

— De ce nu ai livrat mesajul, așa cum ți-am cerut? Dacre ar fi fost mort deja de câteva zile și bombardamentul nu ar mai fi avut loc! i-a replicate Shane. Apoi însă a oftat și a adăugat ceva mai blând: Ascultă! După ce am furat cheia, Dacre a început să ne percheziționeze pe toți, pornit să descopere care dintre noi este trădătorul. Te-am trădat ca să mă salvez pe mine, oricât de egoist ar putea suna asta. Și nici nu mi-ar fi păsat ce s-ar fi ales de tine, dar tu nu m-ai turnat la rândul tău. Așa că iată-mă aici, riscându-mi viața ca să-mi plătesc datoria față de tine!

— Nu ai nicio datorie, i-a răspuns Roman cu glas răgușit.

— În război, a replicat Shane, există întotdeauna datorii. Şi acum, hai! Aproape am ajuns la adăpost.

Iris se afla pe Broad Street, cu privirea lipită de sediul Gazetei de Oath. Clădirea fusese lovită şi spulberată. Cărămizi, sticlă, bucăţi răsucite de metal şi obiecte personale erau împrăştiate în mormane ce licăreau în lumina soarelui de la amiază. A zărit câteva maşini de scris pe jumătate îngropate în moloz.

Gazeta nu mai exista.

Etajul al cincila fusese spulberat şi rămăşiţele lui erau împrăştiate ca pleava. Iris ştia că ar fi trebuit să simtă ceva, dar pieptul îi era amorţit.

Forest trecuse mai întâi pe acolo, după Sarah. Era posibil să fi mers acasă la ea, apoi ca să-l ia pe tatăl ei.

S-a întors, cercetând strada şi linia zimţată pe care o creau acum clădirile care se prăbuşiseră sau aveau pereţi dezintegraţi. Era de nerecunoscut; părea că Gazeta nu fusese niciodată acolo, pe locul în care şinele de tramvai săpau şanţuri în ciment.

Unde locuia Sarah? Iris nu ştia precis, chiar dacă o auzise pe fată vorbind despre un cartier în extremitatea de sud a oraşului. Amintirea aceasta a făcut-o să-şi muşte obrajii de îngrijorare.

Îi voi găsi. Sunt în siguranţă. Sunt bine.

A pornit la drum, căţărându-se pe munţii de moloz. Tăieturile pe care le avea în palmă au reînceput să sângereze. Nici nu le mau simţea usturimea în timp ce-şi croia cu greu drum printre dărâmături.

Oare ar trebui să merg în nord, la moşia Kitt?

S-a oprit, sfâşiată între dorinţa de a se aventura spre sud, în căutarea lui Forest şi a lui Sarah, şi cea de a se întoarce în nord după Roman. Pe lângă ea au trecut câţiva tineri cu pistoale, ale căror glasuri entuziasmate erau purtate până departe de vântul cald. Apariţia aceasta ar fi trebuit să o sperie, dar Iris nu a putut decât

să clipească în urma lor. Era copleşită de distrugerea din jurul ei. Cum aveau să mai poată reclădi vreodată oraşul? Nu avea să mai fie niciodată la fel, nu avea să-l mai simtă niciodată la fel.

Din ce în ce mai mulţi oameni începeau să se aventureze pe străzi. În depărtare – din partea de unde venise ea – se auzeau glasuri care strigau urale şi ţipete. Iris ştia că vin de la cafeneaua Gould, care rămăsese neatinsă pe durata bombardamentului, alegându-se doar cu două ferestre sparte, câteva plăci desprinse din tavan şi mai multe vase sfărâmate. Acolo lăsase capul lui Dacre. Se destupaseră sticle cu şampanie şi li se împărţiseră pahare tuturor, alături de pişcoturi şi tort pentru a sărbători, dar Iris se strecurase prin mulţime după ce se asigurase că Attie era reunită în siguranţă cu familia ei şi a lui Tobias.

A început să rătăcească, fără să ştie prea bine încotro se îndreaptă.

Nu ştia de ce se simte un gol atât de mare pe dinăuntru. De ce nu era entuziasmată să sărbătorească moartea lui Dacre. Cu siguranţă războiul se sfârşise! Atunci, de ce simţea că altceva se pregăteşte să răbufnească? De parcă încă nu ar fi căzut cortina.

— Opreşte-te, Iris! s-a certat singură, alungându-şi pesimismul. Încotro te îndrepţi?

Şi-a dat în sfârşit seama unde se află. A trecut de alte câteva ruine şi s-a oprit doar atunci când s-au apropiat trei tineri de ea. Purtau arme, dar o priveau cu uimire şi admiraţie.

— Tu eşti femeia care i-a tăiat capul lui Dacre? a întrebat-o unul dintre ei.

Iris a rămas tăcută. Dar nu putea ascunde sângele zeului împrăştiat pe pantaloni şi stropii care îi pătau hainele. Dacre sângerase mult, foarte mult după ce i se rostogolise capul pe piatră. Lui Iris îi venise rău şi fusese gata să verse.

A mers mai departe, simțind privirile bărbaților ațintite în urma sa. Curând, a ajuns la locul pe care tânjea să-l vadă și la care în același timp se temea să ajungă, pentru că nu era sigură dacă supraviețuise sau nu.

Clădirea în care se afla Tribuna de Cerneală.

Era încă în picioare, deși majoritatea ferestrelor fuseseră sfărâmate și o parte dintre pereții de la ultimul etaj se năruiseră. Privea în sus, la ei, când a auzit o voce familiară:

— Ce cauți aici, copilă? Parcă-ți dădusem liber pe ziua de azi!

S-a întors și a dat cu ochii de Helena, care se afla de cealaltă parte a străzii și fuma o țigară. Inima i-a tresăltat de bucurie să-și vadă șefa, vie și nevătămată, chiar dacă puțin șifonată și cu ochii tulburi, și a alergat la ea, ca să o îmbrățișeze.

— Nu-ți face griji, sunt bine! i-a zis Helena, bătând-o stânjenită pe spate. Și, înainte să mă întrebi... Tribuna a răzbit și ea! Dar Attie?

Iris a dat din cap, cu lacrimile în gât.

— E și ea bine.

— Bun! Și acum, pe zei, să-mi zici ce cauți aici, singură și...

Helena a fost întreruptă de o rafală de împușcături izbucnită din senin.

Iris a tresărit, cu pulsul accelerat, și s-a ghemuit la pământ. Helena a prins-o de braț și a tras-o după ea în spatele unui morman de moloz ca să se adăpostească.

— Ascultă, copilă! a zis Helena, călcându-și țigara cu talpa ghetei. Trebuie să te duci acasă sau să stai pe lângă oameni în care ai încredere. Străzile nu sunt un loc sigur și o vreme nici nu vor mai fi. Nu acum, când cei din Cimitir încep să-și scoată capetele de prin ascunzișuri.

— Cimitirul? a repetat Iris. De ce ar ieși în stradă ca să tragă în oameni? Într-un astfel de moment, după tot ce am îndurat?

Helena și-a trecut degetele prin păr.

— Pentru că a murit cancelarul. A murit și un zeu, dacă zvonurile sunt adevărate.

Helena a observat petele de sânge de zeu de pe hainele lui Iris.

— Îi strâng pe soldații lui Dacre. Ca să-i execute.

Roman și Shane au trecut pragul spre tărâmul de deasupra.

Lumina era slabă, dar, după ce Shane a încuiat ușa în urma lor, Roman și-a dat seama că se află într-un dormitor somptuos. La ferestre erau trase draperii lungi, din tavan până în podea, dar o panglică de lumină smălțuia patul cu baldachin și o oglindă uriașă, cu chenar ornamental din aur. Covorul de sub tălpile ghetelor murdare ale lui Roman era moale și pufos.

Era un dormitor în stilul aceluia pe care l-ar fi putut avea părinții lui, ceea ce-i dădea de înțeles că ieșiseră undeva la nord de râu, într-unul dintre cartierele mai bogate.

— Unde suntem? a întrebat cu glas răgușit.

Shane nu i-a răspuns. S-a îndreptat spre ușa de la dormitor, a deschis-o și s-a strecurat pe hol.

Roman l-a urmat, dar, când au ajuns în foaier, Shane s-a oprit tresărind.

Soldații alergau dintr-o parte într-alta, întorcând mesele cu picioarele în sus și adăpostindu-se pe unde puteau, de parcă ar fi fost gata de o încăierare.

— Trebuie să ieșim de aici, a murmurat Shane.

S-a răsucit și l-a apucat pe Roman de braț.

— Repede! Înapoi pe ușa din dormitor! Locul ăsta nu este sigur.

Roman nu înțelegea ce se petrece, dar simțea cum crește tensiunea, de parcă ar fi înotat până în adâncul rece și întunecat al unui iaz.

Îi amintea de senzația din tranșee. De momentele de dinaintea unui atac.

Un grup de soldați de-ai lui Dacre au trecut pe lângă el, împingându-l din calea lor în timp ce-și șuierau unii altora ordine. Buimăceala, uluiala și disperarea pluteau în aer, iar Roman era la fel de nerăbdător ca Shane să plece de acolo, dar a văzut un soldat sprijinit de perete care tușea în mânecă.

Îi picura sânge de pe bărbie. Durerea îi încețoșa privirea. Chipul îi era nefiresc de palid.

Roman s-a oprit.

Cunoștea sunetul acela de tuse umedă. Îi simțea gustul pe gât și a înțeles adevărul în fața acelui soldat.

Nu era unul dintre cei care luptaseră de bunăvoie pentru Dacre, în ciuda uniformei pe care o purta și a trupelor în mijlocul cărora se afla. Era un om care fusese rănit și aproape ucis de gaz, fiind apoi vindecat doar cât să poată servi, cu mintea distrusă de Dacre. La fel ca Roman.

— Lasă-l! i-a zis Shane cu panică în glas. Nu avem timp!

Roman nu avea de gând să-l abandoneze pe acel om. l-a trecut brațul pe după umerii lui și l-a ajutat să se ridice.

— Poți să mergi? l-a întrebat Roman.

— Ar trebui... să mă lași, a răspuns soldatul, tușind și mai mult sânge. Cimitirul... vine să ne ucidă...

— Trebuie să te ducem la un doctor!

Roman și-a îndreptat privirea spre hol, dar Shane se făcuse nevăzut. Îl lăsase în urmă, și, chiar dacă Roman îi era recunoscător că îl salvase din închisoarea subpământeană, nu avea cum să nu vadă cât de laș era locotenentul în acele clipe. Fugea și se ascundea când sfârșitul era aproape.

— Să încercăm să ieșim prin spate!

Au șchiopătat împreună pe hol și au ajuns la o seră. Roman a văzut prin pereții de sticlă siluete plecate la

pământ și altele care alergau prin grădini. Iar niște indivizi, cu măști care le ascundeau chipurile și puști în mână, se apropiau.

Înainte ca Roman să se întoarcă, o piatră a trecut prin peretele de sticlă. Și nu era o piatră, ci ceva rotund, din metal, care s-a oprit pe podea ticăind.

Lui Roman i-au ieșit ochii din orbite.

— Fugi! a șoptit.

S-a întors și l-a târât pe soldat după el, în hol. Să fugă, dar își simțea picioarele afundate până la genunchi în miere. De parcă ar fi trăit un coșmar în care totul se desfășura cu încetinitorul și opunea rezistență.

A numărat până la cinci în gând, cinci bătăi de inimă până când grenada a explodat, spulberând pereții.

Roman și soldatul au căzut la pământ și au rămas culcați pe jos, amețiți. În jurul lor erau împrăștiate fragmente din casă. Hainele le erau acoperite de praf și praful li se strecura pe beregată, făcându-i pe amândoi să tușească.

Roman zăcea pe spate, amețit. Cu privirea ațintită la candelabrul din cristal care atârna într-o parte din tavan. Sclipind prin fum.

Îi țiuiau urechile, dar auzea bubuiturile împușcăturilor.

Trebuie să ieșim!

Pe deasupra lui a alunecat o umbră, blocându-i vederea. Roman a șuierat simțind cum cineva îl apucă de cămașă și îl trage dintre dărâmături.

— Adunați-i pe supraviețuitori! a strigat străinul, strângându-l mai tare. Avea o anemonă de un roșu intens prinsă la haină și striga: A sosit vremea ca oamenii din Oath să vadă cu ochii lor cum se face dreptate!

Iris aproape ajunsese la apartament când a auzit ecoul unor pași printre mormanele de moloz. Părea că cineva

aleargă după ea. S-a încordat și a aruncat o privire peste umăr, cercetând umbrele care se alungeau.

Soarele se pregătea să apună și Iris hotărâse să dea o fugă până acasă, sperând că avea să găsească locul în picioare și pe fratele ei în siguranță, înăuntru. După ce se despărțise de Helena, trăise pe propria piele ce înseamnă nesiguranța străzii. Fusese martoră la eforturile curajoase ale oamenilor care scoteau supraviețuitorii din clădirile prăbușite, precum și la haosul pe care îl trezeau cei din Cimitir, care alergau pe străzi înarmați.

— Forest? a strigat acum.

Pașii se auzeau mai aproape. A văzut pe cineva alergând pe o străduță laterală, în direcția ei. Apoi, în cele din urmă, au ieșit în strada principală și lumina s-a revărsat asupra individului.

Lui Iris i s-a tăiat respirația.

Persoana purta o mască. Era unul dintre membrii Cimitirului. Cu umeri lați sub hainele întunecate, care trădau o constituție solidă. Și alerga direct spre ea.

S-a răsucit și a fugit spre cel mai apropiat munte de moloz. Simțea că individul o ajunge din urmă și, cu inima zbătându-i-se în piept, a smuls o bucată de țeavă dintre rămășițe și s-a întors pe călcâie ca să-și înfrunte agresorul.

— Domnișoară Winnow! a strigat bărbatul în timp ce Iris amenința să-l izbească cu țeava. Omul și-a ridicat mâinile și s-a oprit în loc. Domnișoară Winnow, sunt eu!

Iris l-a privit pe străin cu gura căscată. Nu bănuia cine ar fi putut să fie, așa că nu a lăsat jos țeava.

Omul a binevoit să-și scoată masca.

Era asociatul domnului Kitt. Bărbatul care o urmărise și o amenințase mai demult. Cel care îi oferise bani ca să-și anuleze jurămintele rostite lui Roman.

— Nu te apropia de mine! a strigat Iris, gata să lovească.

Bărbatul s-a ferit cu ușurință.

— Ascultă! a strigat. Nu avem timp! Am nevoie de ajutorul tău.

Iris nu avea încredere în el. A luat-o din nou la goană, strecurându-se pe lângă el, dar cuvintele lui au ajuns-o din urmă:

— Este vorba despre Roman! Sunt pe cale să-l execute!

Iris s-a oprit în loc. I-a înghețat sângele în vene și s-a răsucit pe călcâie.

— Cine este pe cale să-l ucidă?

Bărbatul s-a apropiat.

— Cimitirul. A fost capturat alături de soldații lui Dacre și nu au de gând să ia prizonieri. Nu i-am putut convinge pe camarazii mei să-l elibereze. Vor dovezi că este nevinovat! Ai ceva? Orice, ceva ce i-ar putea salva viața?

Informațiile acestea au bulversat-o, dar Iris și-a mușcat limba, încercând să se concentreze. Avea toate scrisorile pe care Roman i le trimisese când se afla în tabăra lui Dacre. Avea încă scrisoarea despre atacul asupra orașului Hawk Shire, chiar dacă Roman o implorase cândva să-i ardă cuvintele.

— Da, a șoptit. Am o scrisoare. E la mine în apartament, dacă a rezistat.

Asociatul domnului Kitt s-a pus in mișcare. A prins-o pe Iris de mână și a tras-o după el printre dărâmături. Omul era puternic: izbea cu piciorul în rămășițele care le stătea în cale și le croia drum prin resturile unei case prăbușite ca să ajungă mai repede la destinație. Iris nu știa dacă ar fi trebuit să se bucure sau să se înspăimânte că bărbatul acesta știa unde locuiește, dar, odată ajunși pe strada ei, toate ideile și senzațiile s-au lichefiat.

Blocul în care locuia era încă în picioare.

I-au țâșnit lacrimile în timp ce alerga pe scări. În camera de zi zăcea trupul fără viață al lui Val, și Iris a sărit peste cadavru, grăbită să ajungă în camera ei.

Asociatul domnului Kitt rămăsese în ușă, dar Iris îi auzea în continuare respirația greoaie.

— Grăbește-te, domnișoară Winnow!

Iris a căzut în genunchi și și-a vârât mâna sub pat, trăgând la lumină cutia de pălării. A aruncat capacul și a început să treacă prin scrisori, cu mâini tremurânde. A găsit-o însă, boțită și plină de pete, dar lizibilă!

„Arde-mi cuvintele!"

— Am găsit-o!

Roman a crezut că visează când a văzut-o pe Iris în mulțime.

Avea mâinile legate și era rezemat de un zid din cărămidă. Se afla în rând cu alți 51 de soldați; prizonieri de război pe care Cimitirul se pregătea să îi execute fără proces.

Dincolo de linia de tragere, se strânsese un mic grup de privitori. Unii aplaudau, alții părea neliniștiți. Roman se simțea amețit, copleșit de batjocură, de zgomot, de oamenii încântați să-l vadă murind.

Îi tremurau genunchii.

Și-a zis că este pe cale să-și piardă cunoștința atunci când a văzut-o. Iris dădea din coate prin mulțime, încercând să ajungă în față. Fața îi era zgâriată, plină de praf și stropită cu aur luminos. Ținea sus o bucată de hârtie și striga ceva, dar glasul i se pierdea în vuietul colectiv.

În acea clipă, li s-au întâlnit privirile.

— Pregătiți? a strigat o voce.

Puștile aflate în linie au coborât.

Roman nu avea cum să o împiedice. Nu putea să o oprească pe Iris. Nu putea să o împiedice să se pună între el și glonț.

— Iris! a implorat-o, însă doar el îi auzea numele. O șoaptă înghițită de haos: Iris, nu!

Iris înainta prin mulțime de parcă lumea avea să se plece în fața voinței ei. Privirea îi rămânea neabătută, legată de a lui, de parcă nimic nu ar fi putut să intervină între ei. Nici zeii, nici războiul. Nici măcar lovitura unei răni mortale.

— Țintiți!

„Fie ca suflările noastre să se împletească și sângele să ni se amestece până când oasele ni se vor preschimba în pulbere!"

Un suspin i-a tăiat suflarea.

„Și chiar și atunci, fie ca sufletul tău să rămână devotat sufletului meu!"

Iris a trecut de plutonul de execuție, cu părul răsfirat pe chip, călcând apăsat pe piatra cubică acoperită de sânge.

— Foc!

S-a aruncat între Roman și armă, exact în clipa în care în aer au bubuit împușcăturile.

52

Ce ar fi putut să fie

IRIS A ÎMPIETRIT.

Era conștientă de doar trei lucruri.

De șuieratul ascuțit al gloanțelor.

De felul în care soldații aliniați s-au smucit și au căzut înainte, cu chipurile boțite pe piatra însângerată.

Și de felul în care Roman stătea în picioare și respira, neatins de focul de armă. Privind-o.

Cu ochi mari, cuprinși de frenezie. Ardeau de groază, așteptând să vadă cum înflorește sângele pe cămașa ei și i se revarsă pe piept. Așteptând să o vadă prăbușindu-se alături de ceilalți.

Dar Iris a rămas în picioare. Aerul îi pătrundea mai departe în plămâni; inima îi bătea mai departe cu înverșunare în piept.

S-a întors și l-a privit în ochi pe bărbatul care fusese gata să îl împuște pe Roman. Avea chipul ascuns de o mască și încă ținea pușca în mână, îndreptată spre ea. Nu trăsese însă.

— Dă-te la o parte, domnișoară! a strigat.

— Lasă arma jos! a cerut ea.

Lui Iris îi tremurau picioarele din cauza alergăturii; și sudoarea i se prelingea din păr. Era atât de ușurată că ajunsese la timp, încât a trebuit să înghită acidul care i se ridicase în gât.

— Ești pe cale să împuști un om nevinovat!

— Soldații aceștia nu sunt nevinovați!

— Am dovada, i-a întins ea scrisoarea. Datorită lui Roman Kitt au supraviețuit atât de mulți soldați din

trupele Envei. Roman îmi transmitea în secret planurile și mișcările lui Dacre de săptămâni bune! Dacă nu ar fi fost el, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat azi aici, în picioare, așa că ți-o mai spun o dată, pentru ultima oară! Ați comis o crimă de război impardonabilă executându-i pe acești soldați fără proces. Și trebuie să-ți cobori arma!

S-a așternut o tăcere grea, încărcată de uluială. Un bărbat înalt, cu mască pe chip, a pășit spre ea. Abia acum a coborât și ultima armă, și Iris a simțit că e o persoană importantă pentru Cimitir. Poate că le era lider.

Bărbatul a întins spre ea mâna înmănușată. Avea două flori prinse pe haina închisă la culoare – o anemonă albă și una roșie. Un contrast cu aroganța pe care o afișa omul, și Iris a strâns din dinți. Dar i-a întins scrisoarea.

I-a urmărit ochii alunecând rapid peste rânduri. După ce a terminat de citit, a privit-o în ochi. I-a analizat hainele pătate de sânge de zeu, pentru care în acea clipă Iris se simțea recunoscătoare. I-a văzut zgârieturile de pe chip și spinii din păr. Vânătăile de pe brațe și urmele lăsate de unghii pe gâtul ei. Toate acestea erau mărturii ale călătoriei ei sub pământ.

— Ceea ce pretinde este în parte adevărat, a zis bărbatul, adresându-se mulțimii. Această scrisoare conține un avertisment cu privire la atacul din Hawk Shire. Deși am nevoie de mai multe dovezi. De unde știu că R. este acest bărbat? De unde știu că nu ai bătut la mașină chiar tu această scrisoare, ca să îl salvezi?

Lui Iris i s-au aprins obrajii de furie. Tocmai deschidea gura ca să răspundă, dar altcineva i-a luat-o înainte:

— Pot să confirm eu!

Mulțimea s-a dat în lături și Keegan și-a făcut apariția. Stelele pe care le avea prinse de uniformă luceau în lumina palidă a apusului. Avea o expresie

severă pe chip. Glasul ei era puternic, iar ținuta, una care nu se arăta amenințătoare, dar impunea respect. Nu avea armă, și și-a ridicat mâinile când Cimitirul și-au îndreptat puștile spre ea.

— Nu sunt înarmată! a strigat. Vreau să discutăm pașnic, așa cum își doresc și soldații mei, printre care se numără oameni pentru care Oath înseamnă acasă și care sunt concetățenii voștri, oameni care au luptat în acest război luni de-a rândul! Oameni care au sângerat, care au îndurat foametea și și-au sacrificat timpul alături de cei dragi. Ei au dreptul să se facă auziți în privința a ce se va întâmpla cu soldații care au luptat pentru Dacre și care – date fiind legile acestui tărâm și decența rasei umane – ar trebui luați prizonieri și tratați omenește. Așa că faceți ceea ce v-a cerut Iris Winnow cu politețe! Lăsați jos armele și haideți să purtăm o discuție rațională și democratică despre ceea ce e just și moral și despre cum trebuie să mergem înainte pentru a ne putea vindeca după ce am îndurat!

Conducătorul Cimitirului părea nemulțumit, dar i-a dat scrisoarea lui Iris și le-a făcut semn oamenilor săi să-și coboare armele. În vreme ce soldații Envei înaintau prin mulțime, destrămând plutonul de execuție, Iris s-a repezit la Roman.

Era în genunchi și respira sacadat.

Iris s-a lăsat și ea în genunchi în fața lui, atingându-i chipul palid cu mâna. Era atât de rece, încât părea cioplit din marmură. Spaima i-a strâns inima în piept când a văzut petele de sânge de pe mânecile lui și rănile de la încheieturi. Iris nu știa prin ce trecuse de când îl văzuse ultima oară, dar simțea că povestea lui avea să o sfâșie ca o lamă ruginită de oțel.

— Ești în siguranță, Kitt! i-a șoptit, îmbrățișându-l.

Ar fi vrut să plângă, simțind cum Roman îi tremură în brațe și se chinuie să respire.

— Ești în siguranță cu mine.

Roman și-a lipit obrazul de gâtul ei. Când a început să plângă, Iris a simțit că nu mai poate rosti niciun cuvânt, de parcă cineva i le-ar fi smuls din trup pe toate. Nu-i mai rămăseseră decât mâinile, brațele și gura lipite de părul lui.

Și a plâns și ea alături de el.

Adevărul era că Roman nu își amintea prea multe din ce se întâmplase după ce Iris îl salvase de la moarte cu propriul trup. Orele care au urmat au fost stranii, alunecând de parcă ar fi trăit un vis indus de febră. Se simțea pierdut într-un vârtej de nori și fum, și, chiar dacă vedea și auzea ce se întâmplă în jur, tot nu putea să rețină nimic.

Dar când și-a venit cu totul în simțiri, a văzut că zăcea pe un pat de spital, cu perfuzii în braț.

Și-a fixat privirea în tavan, ascultând agitația tăcută a doctorilor și asistentelor, țăcănitul tocurilor și gemetele de la două paturi depărtare. Îi era teamă să recunoască față de sine însuși unde se află, dar o femeie matură, zveltă, cu păr grizonant tuns scurt și ochi căprui, s-a oprit la căpătâiul lui.

— Cum te simți, domnule Kitt?

— Eu nu sunt domnul Kitt, a mormăit Roman. Și-a dat însă seama imediat cât de nepoliticos sunase replica lui și a oftat, apoi a adăugat: Vă cer scuze!

— Nu-i nevoie, i-a răspuns doctorița, cu o urmă de zâmbet trist pe buze. Ai vrea să-mi spui care sunt simptomele pe care le-ai avut și de când au început?

Roman a ezitat, inima strângându-i-se în piept cu gândul la Avalon Bluff. Dar și-a relaxat mâinile pe lângă corp, înțelegând că se află într-un loc sigur. Și că trebuia să redeschidă vechile răni ca să se poată vindeca.

I-a povestit tot doctoriței. De câtă vreme avea durerile și ce le agrava. I-a spus că trăsese în plămâni gazul otrăvit din Avalon Bluff.

Femeia l-a ascultat, notându-și totul în fișa ei, apoi și-a lipit stetoscopul de pieptul lui dezvelit și i-a cerut să respire. Roman a ascultat-o, temându-se să-i privească expresia de pe chip. Dar, după ce a terminat, pe fața doctoriței nu se putea citi nimic, deși în vocea ei se simțea o undă de tristețe:

— Aș vrea să îți fac o radiografie la plămâni, dar îți pot spune despre ce bănuiesc că este vorba, dat fiind că astăzi am consultat și tratat deja câteva zeci de pacienți cu simptome identice cu ale tale.

— Spuneți-mi adevărul! a zis Roman.

— Plămânii tăi au țesutul lezat din cauza gazului la care ai fost expus. Din această cauză îți este greu să respiri, așa cum mi-ai povestit, și lucrul acesta ți-a afectat și inima. Nu există nicio operație sau vreun medicament care să te poată vindeca în totalitate, dar există anumite lucruri pe care le poți face ca să ameliorezi simptomele atunci când se înrăutățesc. Esențial este ca în următoarele zile să faci niște schimbări, pentru a ne asigura că îți protejezi plămânii și inima. Altfel, boala poate deveni fatală, pentru că poate provoca stop cardiac sau tuberculoză.

Roman a rămas tăcut.

— Ai întrebări? l-a întrebat ea cu delicatețe. Dacă nu, voi trimite o asistentă ca să începi primul tratament respiratoriu și să îți administreze medicamentele.

— Da, a răspuns Roman, cu privirea pierdută în depărtare, la pereții albi și draperiile de un albastru pal care despărțeau paturile pacienților. Pot pleca?

— După ce primești aprobarea mea și a noului cancelar.

— A noului cancelar?

— Da. A cerut ca toți soldații lui Dacre să fie ținuți fie în închisoare, fie în spital, dacă au nevoie de îngrijiri medicale.

Roman și-a înghițit spaima.

— Eu nu sunt soldat.

— Știu. Doctorița i-a strâns umărul și a completat: Nu lăsa asta să te îngrijoreze! Concentrează-te să te pui pe picioare ca să te pot lăsa să pleci curând! Familia ta este nerăbdătoare să te vadă. Împrejurările de față nu ne permit să lăsăm vizitatori în spital, dar mama ta și Iris se gândesc la tine și sunt nerăbdătoare să te întorci acasă.

Doctorița a trecut apoi la următorul pacient.

Lui Roman i se accelerase însă pulsul, inima bătându-i atât de tare în piept, că îi venea greu să mai respire. Voia să meargă acasă, să fie cu Iris. Dar cât avea să mai rămână aici, închis într-un spital?

Înfrigurat, și-a lipit mâna de piept. De inimă, unde simțea o durere surdă.

Era la prânz și atmosfera era umedă, de parcă vara ar fi devorat ultimele săptămâni de primăvară. Iris s-a oprit ca să-și șteargă sudoarea de pe față. O dureau mușchii brațelor și ai spatelui din cauza orelor lungi petrecute cărând moloz, dar nu avea de gând să se oprească. Nu până nu îi scoteau de sub dărâmături pe toți cei care muriseră și erau încă îngropați sub piatră și cărămidă. Până nu îi salvau pe toți supraviețuitorii, deși, cu cât trecea mai mult timp, cu atât scădeau dramatic șansele de a mai găsi pe cineva viu.

Iris nu a stat însă prea mult să se gândească la asta, iar motivul era unul simplu. Trecuseră trei zile de la bombardament și încă nu-l găsise pe Forest.

E bine, și-a zis și a tras de ea să muncească mai departe, săpând prin mormanele de piatră spartă până când i s-au frânt unghiile.

Însă nu era vorba doar despre faptul că fratele ei încă nu-și făcuse apariția. Cu două zile în urmă, cei de la spital refuzaseră să o lase să îl viziteze pe Roman. Ultima oară când îl văzuse zăcea pe o targă, înconjurat de asistentele care se grăbeau să-l transporte la

infirmerie. Iris îl ținuse de mână până când fusese obligată să îi dea drumul, fără să știe măcar dacă îi simțise atingerea sau îi auzise vocea.

Și-a trecut degetele prin părul umed. S-a lăsat mânată de furia pe care o simțea și a cărat în continuare cărămizi, țevi răsucite și rame de ferestre sparte către remorcă. Nu s-a oprit până când Helena nu și-a făcut apariția cu o gamelă de apă.

— Trebuie să faci o pauză, copilă! i-a zis, cercetând-o cu îngrijorarea reflectată în privire. De ce nu te ocupi o vreme de inventarierea numelor?

Iris a băut apa. S-a șters la gură și a răspuns:

— Nu. Sunt bine. Îți mulțumesc însă!

A lăsat-o pe Helena privind în urma ei și a mai muncit o oră. Și încă una. De câte ori îi cerea cineva ajutorul, sărea și-l ajuta, gândindu-se că poate dăduseră de Forest și de Sarah, prinși sub dărăpănături și așteptând să fie scoși la lumină.

De fiecare dată când era descoperit un trup fără viață, acesta era transportat cu grijă într-un loc demarcat, în stradă, pentru a fi identificat. Helena înregistra numele decedatului pentru a-l tipări în ziarul de a doua zi, întrucât, chiar dacă multe dintre clădirile din centrul orașului fuseseră dărâmate, atât Tribuna, cât și tipografia supraviețuiseră. Iar ziarul era cea mai bună cale prin care se puteau împrăștia veștile în vreme ce orașul încerca să-și regăsească echilibrul. Oath suferea acum de lipsa multora dintre lucrurile pe care oamenii le luaseră mai înainte de bune, precum electricitatea și apa potabilă, mesele calde și proviziile necesare în spitale pentru tratarea celor răniți.

Tribuna de Cerneală îi ajuta pe cei care fuseseră despărțiți de război să se regăsească. Sau, în cele mai sumbre scenarii, să se poată împăca cu pierderile suferite.

Era la amurg când Iris a hotărât să-și încheie ziua de muncă pe o stradă din sud pe care nu mai pășise până

atunci. Fusese bombardată puternic și doar câteva locuințe se mai aflau în picioare. În timp ce căuta cu atenție printre dărăpănături, a auzit un bărbat din capătul străzii strigând după ajutor.

Nu-și putea explica de ce glasul lui îi înghețase sângele în vene. De ce mâinile ei pline de praf, acoperite de zeci de zgârieturi, au început să tremure.

A alergat spre locul în care bărbatul stătea în genunchi în fața unei movile de rămășițe. Iris a îngenuncheat cu grijă lângă el, cu privirea îndreptată în jos, spre ceea ce descoperise.

Erau Forest și Sarah.

Iris se uita la ei de parcă ar fi fost niște străini, fără să poată pricepe ce vede. Fratele ei, atât de învinețit, încât aproape nu-l mai recunoștea. O protejase pe Sarah cu trupul lui, dar nu fusese destul. Dărâmăturile îi uciseseră pe amândoi, ținându-se de mână.

Nu aveau să mai respire niciodată. Nu aveau să mai râdă și să se mai certe ori să îmbătrânească împreună.

„Mică Floare."

Iris s-a întors cu spatele și a alunecat de pe movilă.

A făcut doi pași și apoi a căzut în genunchi.

Se simțea de parcă s-ar fi înecat. De parcă ar fi înghițit guri prea mari de apă și totul ardea. A oftat și s-a frânt de mijloc, strângându-și mâinile în jurul corpului, pentru că altfel i s-ar fi sfărâmat coastele.

Era vag conștientă de prezența oamenilor din jur, care o susțineau. O ajutau să stea dreaptă. Chipul Helenei, al lui Attie și Tobias au prins contur.

În mintea ei însă, Iris era departe.

Era distrusă de ideea a ceea ce ar fi putut să fie. Și nu avea să se mai împlinească nicicând.

53

O *Tribună* care sângerează

CÂND ȘI-A DAT SEAMA CĂ *TRIBUNA DE CERNEALĂ* era singurul ziar care se mai tipărea în Oath, Roman a început să îl ceară în fiecare zi de pe patul de spital. Primul lucru pe care îl făcea era să citească lista cu nume de pe prima pagină. Numele tuturor celor care fuseseră uciși și a celor care erau încă dispăruți. Apoi citea știrile despre procesele de război care începuseră să aibă loc sub conducerea noului cancelar și a comisiilor de judecători.

În Tribuna de Cerneală, Roman a citit despre soarta tatălui său, care fusese unul dintre primii cetățeni judecați:

> Dl. Ronald M. Kitt a fost găsit vinovat de trei infracțiuni: Prima: a fost de bunăvoie complice la transportarea gazelor nocive. A doua: a conspirat cu dușmanul și l-a adăpostit. A treia: a cunoscut planul de distrugere în masă al dușmanului și nu a acționat în niciun fel în această privință. Pedeapsa sa este 70 de ani în închisoare, fără drept de apel.

Roman s-a cutremurat când a înțeles că tatăl lui avea să moară în închisoare. A citit și despre soarta altor două persoane care-l interesau:

> Dr. Herman O. Little, profesor de chimie la Universitatea din Oath, și fiica sa, Elinor A. Little, au fost găsiți vinovați pentru crime de război și

condamnați la închisoare pe viață pentru inventarea și producerea gazului toxic și a bombelor folosite ca arme împotriva civililor și soldaților.

Roman a dat pagina. Aproape că putea să o vadă în fața ochilor pe fosta lui logodnică și ținuta ei reținută la acel prânz, când fuseseră forțați să se întâlnească.

În cea de-a patra dimineață în care s-a trezit în spital, pacientul de lângă el pierise din cauza rănilor pe care le avea, nemaiputând să respire cu plămânii lui bolnavi. Toți cei internați la etajul al treilea fuseseră victime ale gazului, și Roman s-a holbat la patul gol de alături până când au fost întinse așternuturi curate și un alt pacient i-a luat locul celui de dinainte.

Asistenta i-a adus Tribuna de Cerneală alături de cafeaua îndoită cu apă și micul-dejun, iar Roman și-a început rutina pe care și-o crease, dornic mai degrabă să se hrănească din cuvinte și informații decât să mănânce. Mai întâi citea numele decedaților și dispăruților, apoi veștile despre procese.

Nu se aștepta să vadă vreun nume cunoscut printre morți, așa că a încremenit imediat. Nu era doar un nume, ci două, legate parcă de un fir invizibil.

Sarah L. Prindle
Forest M. Winnow

Roman s-a zgâit la ele până când cuvintele s-au încețoșat. Simțea gustul apei din iaz în gură și greutatea trupului moale al surorii sale în brațe. Durea pe care o simțise atunci în pântece, de parcă ar fi fost spintecat. Cum îi bătuse inima în piept cât o purtase pe drumul spre casă, până când amorțise.

Durerea l-a sfâșiat, la fel de ascuțită ca în acea zi, cu patru ani în urmă.

A aruncat păturile de pe el, ziarul împrăștiindu-și paginile. Și-a dărâmat tava cu micul-dejun. Cafeaua și

ouăle s-au întins pe cearșafuri, dar nici nu a băgat de seamă. Tălpile goale i-au atins podeaua și și-a smuls perfuziile din braț.

Pleca de acolo. Pereții aceia nu-l mai puteau ține prizonier, și a pornit spre ușă, oprindu-se doar când un paznic i-a ieșit în cale.

— Treci înapoi în pat!

— Trebuie să-mi văd soția!

— O vei vedea când te externează doctorița.

Poartă-te rațional ca să-l convingi! și-a zis Roman, dar pe gură i-au ieșit numai blesteme. A continuat să-și ridice vocea până când și-a făcut apariția doctorița. Femeia l-a prins cu putere de braț, conducându-l înapoi la patul lui.

— Trage aer în piept! l-a îndemnat în timp ce îi prindea perfuzia la loc. Ai uitat ce ți-am spus? Nu doar în privința plămânilor trebuie să-ți faci griji!

— Nu-mi mai pasă! a ripostat el printre dinți.

— Cum așa?

— Trebuie să-mi dați drumul! Soția mea... și-a pierdut fratele. Trebuie să o văd!

Femeia a oftat.

— Îmi pare rău, dar cu toții am pierdut pe câte cineva în războiul acesta!

— Îmi dați cel puțin voie să o sun?

— Nu pot face excepții, acum, că procesele sunt în desfășurare.

Roman a scos un râset îndurerat.

— Și câtă vreme aveți de gând să mă țineți aici?

Doctorița l-a privit în ochi până când Roman s-a înroșit și și-a ferit privirea. Putea doar să-și închipuie cât de nebun părea, strigându-i obscenități paznicului și insistând să fie eliberat.

— Asta, i-a spus ea, depinde de tine.

Roman s-a lăsat pe perne. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să accepte o provocare.

După două zile, doctorița l-a externat pe Roman, dându-i o rețetă pentru medicamente și instrucțiunea să se odihnească. Afară ploua ușor când a ieșit pe ușile spitalului, îmbrăcat cu haine de împrumut. A pornit pe străzi cu trotuarul spart și mormane de moloz, întâlnind în cale doar câțiva oameni care țâșneau pe lângă el cu umbrele desfăcute sau ziare ridicate deasupra capului. Pe Roman nu-l deranja însă ploaia și a mers mai departe, spre est, spre apartamentul lui Iris.

Când a ajuns la o intersecție, s-a oprit. S-a întrebat dacă Enva e prin apropiere, dacă ea adusese norii de ploaie cu magia ei, și a simțit furnicături pe piele. Era straniu să se afle într-un loc care cu doar câteva zile în urmă fusese plin de viață și de culoare. De automobile, cărucioare, trăsuri și biciclete. Acum i se părea că el e singurul care respira aerul acela și își amintea cum fusese totul mai înainte.

— Roman!

S-a întors și a văzut-o pe Iris în capătul străzii. Era udă până la piele, cu rochia aproape străvezie și părul lipit de față. Roman a știut în acea clipă că îl așteptase acolo să iasă din spital.

A alergat la ea.

S-au întâlnit la mijlocul străzii distruse de bombardament. Roman s-a clătinat ușor, agățându-se de ea. Și-ar fi pierdut echilibrul dacă Iris nu l-ar fi sprijinit cu toată forța ei.

— Cred că mă pricep destul de bine la asta! a spus tânăra, și și-a lipit fața de gâtul lui, chicotind, ca să ascundă plânsul care-i îneca cuvintele.

Roman a strâns-o mai aproape, simțind cum i se ridică și cum îi coboară pieptul de fiecare dată când respiră. Și-a adus aminte de câmpul auriu din Avalon Bluff. De cum alergase atunci spre el și îl pusese la pământ, acoperindu-l cu trupul ei, ca să îl protejeze.

— Și ce ar fi asta, Winnow? a întrebat-o. Am o listă uriașă cu lucruri la care te pricepi!

Iris a râs din nou. O clipă mai târziu, s-a lăsat pe spate și l-a privit în ochi, cu stropi de ploaie licărind pe chip.

— Să te surprind, Kitt.

54

Dragă Iris

TREI LUNI MAI TÂRZIU

IRIS STĂTEA ÎN FAŢA UŞII APARTAMENTULUI EI CU O cutie goală în braţe. Amânase săptămâni întregi acest moment, ocupată fiind cu multe alte lucruri care-i solicitau atenţia. Dar ştia că sosise în sfârşit clipa. Trebuia să-şi sorteze propriile lucruri şi să hotărască ce păstra şi ce avea să lase în urmă înainte să vândă apartamentul. Sosise momentul în care trebuia să treacă prin lucrurile mamei ei şi prin ale lui Forest.

— Nu-i musai să o facem astăzi, i-a zis Roman.

Îi stătea alături; braţele li se atingeau. La mâna stângă îi lucea verigheta, o fâşie din argint care se asorta cu a ei. Şi el avea o cutie goală, deşi Iris ştia foarte bine că nu avea să-şi poată depozita întreaga viaţă în două lăzi.

— Ştiu, a zis ea, ridicându-şi privirea spre cerul care începea să se acopere de nori.

Începeau să cadă primii stropi ai ploii de vară, sfârâind pe asfaltul încins de sub talpa încălţărilor ei.

— Dar nu mai vreau să amân.

I-a zâmbit lui Roman ca să-i alunge grijile care-i încreţeau fruntea.

— Împreună, deci? i-a zis el.

— Da, împreună!

S-au lăsat învăluiţi de umbrele apartamentului chiar în clipa în care se dezlănţuia furtuna.

Iris a început să sorteze mai întâi prin lucrurile din camera ei, pentru că aceasta avea să fie partea cea mai ușoară. Se gândise că avea să-i fie greu să lase lucruri în urmă, de parcă ar fi însemnat că trebuie să renunțe la propriile fantome. Trăia însă o senzație de libertate la care nu se așteptase.

A pus deoparte câteva dintre fustele și puloverele preferate. Ghetele pe care le purtase pe front. O brățară din perle care fusese a bunicii ei. Toate cărțile și caii miniaturali care se aflaseră cândva pe biroul ei de la Gazetă. Mașina de scris era deja în noul apartament pe care îl închiriase împreună cu Roman, alături de majoritatea lucrurilor ei esențiale.

Din multe puncte de vedere, se simțea ca și cum se maturizase și acum își lăsa copilăria în urmă ca pe o piele pe care trebuia să și-o lepede, pentru că nu o mai încăpea. Cu fiecare obiect lăsat în urmă, pielea aceasta se crăpa și mai mult, până când a simțit dintr-odată că poate din nou să respire în voie. Era în ordine că lăsa în urmă canapeaua și ceașca veche de ceai pe care mama ei o folosea pe post de scrumieră. Și servanta cu toată ceara de la lumânările topite în nopțile în care nu avuseseră curent. Tabloul din perete, pe care Iris îl urâse dintotdeauna pentru că o întrista de fiecare dată când îl privea.

Când a păşit în camera lui Forest, care mai înainte fusese dormitorul mamei lor, cele două lădițe erau pline.

— Stai să mai fac rost de o cutie! a rostit Roman.

A lăsat ușa de la intrare deschisă, astfel încât Iris să poată auzi ploaia. Curând, apartamentul a căpătat un parfum proaspăt și mireasma aceasta i-a domolit inima și mâinile și a putut să treacă prin lucrurile fratelui ei.

Nu avea prea multe. Faptul că dormise pe canapea și împărțise șifonierul cu sora lui nu îi lăsase de ales și fusese nevoit să se mulțumească cu puțin. Dar Iris a descoperit o geantă din piele, ca de poștaș, la piciorul patului.

A deschis-o cu un oftat.

I-a risipit conținutul pe saltea. Nu-i plăcea sentimentul că își bagă nasul unde nu trebuie, dar din geantă a plutit o scrisoare care s-a cuibărit pe saltea. Era împăturită, scrisă pe hârtia galbenă de la muncă. *Mică Floare*, scria pe ea cu scrisul dezordonat al lui Forest.

A fixat scrisoarea cu privirea în vreme ce în depărtare se auzea bubuitul tunetului. După ce i s-a potolit în sfârșit inima, a ridicat hârtia și s-a așezat pe podea ca să o citească.

Dragă Iris,

Trebuie să îți fac o mărturisire: prietena ta, Sarah, a început să mă viziteze. Sau, mai bine zis, eu am început să o invit să rămână la cină. La început am crezut că ai instruit-o tu să vină și să vadă din când în când dacă sunt bine. Apoi mi-am dat seama că și ea este la fel de singură ca mine. Ne este dor de tine amândurora, așa că, într-un fel, tu ne-ai adus împreună.

Am încă o mărturisire: am fost la doctor, așa cum m-ai rugat. Acum îmi dau seama că nu trebuia să-mi fie teamă de cicatricile mele. Nu trebuia să mă tem să-i mărturisesc doctorului ce mi s-a întâmplat cu adevărat. Nu știu de ce asta îmi umple încă sufletul de rușine, dar acesta este adevărul. Sper că rușinea va păli cu timpul.

Poate că într-o zi voi așterne totul pe hârtie. Cred că mi-ar plăcea să îți mărturisesc totul. Deocamdată însă sunt bucuros că pot să împărtășesc aceste rânduri cu tine. Sper că știi cât de mândru sunt de tine și că te consider o persoană curajoasă, după întoarcerea de pe front. Aș vrea să le spun tuturor celor cu care mă întâlnesc pe stradă că tu ești sora mea. Că Iris E. Winnow de la Tribuna de Cerneală este sora mea.

Întoarce-te acasă curând, Mică Floare! Abia aștept să te revăd!

Cu drag, fratele tău,
Forest

Iris nu știuse de ce așteptase atâta vreme ca să-i împrăștie cenușa lui Forest, însă acum înțelegea. Așteptase cuvintele lui. Așteptase ca această scrisoare să-și găsească drumul până la ea.

Împrăștiase cenușa mamei lor pe câmpul din Avalon Bluff. Și se hotărâse că undeva, în est, era locul potrivit pentru fratele ei. Un loc verde și promițător, cu dealuri ce păreau fără sfârșit.

Tobias i-a dus cu mașina pe Iris, Attie și Roman la kilometri depărtare de Oath. Era un deal, îi spusese el lui Iris, care te făcea să te simți că ești singurul om de pe lume când ajungeai în vârful lui.

Iris l-a urcat singură, ducând cu ea urna cu cenușa lui Forest.

Nu era un deal înalt, dar iarba era lungă și avea o nuanță de verde fraged după furtunile verii, și pe el înfloreau flori sălbatice, dese și pline de polen. Când a ajuns în vârf, a rămas uimită de priveliștea care i se desfășura dinaintea ochilor. Văi și izvoare cristaline. Pâlcuri de conifere și mesteceni.

— Cred că am mai fost în acest loc, i-a șoptit Iris vântului, amintindu-și de locul pe care Enva i-l arătase în vis.

Zeița pe care poate că nu avea s-o mai vadă niciodată, dar care știa că umblă deghizată pe străzile din Oath.

Iris a deschis urna.

A ținut-o o clipă la piept și apoi a răsturnat-o. Cu ochii înlăcrimați, a privit cum cenușa lui Forest este purtată de vânt și devine una cu ținutul. Cu pinii și cu iarba, cu văile și cu izvoarele. Ar mai fi stat aici o vreme, printre florile sălbatice care-i ajungeau până la glezne,

dar a simțit prima picătură de ploaie pe obraz amestecându-se cu propriile lacrimi.

Se apropia încă o furtună de vară, și Iris s-a grăbit pe potecă, spre drum, unde o așteptau Tobias, Attie și Roman. Automobilul lucea de parcă ar fi fost ieșit acum din fabrică, în ciuda zgârieturilor, denivelărilor și stropilor de noroi de pe drum.

Iris s-a strecurat pe bancheta din spate, lângă Roman, în vreme ce Attie stătea în față, alături de Tobias.

— Și acum încotro ne îndreptăm? a întrebat Tobias, pornind motorul.

— Încotro? a repetat Attie. Tobias, stă să înceapă ploaia!

— Mașina asta a înfruntat multe furtuni și mai multe cauciucuri dezumflate decât pot ține eu socoteala! Tobias i-a întâlnit privirea lui Iris în oglinda retrovizoare și a adăugat: Iris, tu ce zici?

Ea a zâmbit.

— Acasă.

Tobias a întors mașina și a băgat în viteza a doua. Au accelerat pe drum, lăsând în urma lor tunete și perdele de ploaie. Iris era tentată să-și întoarcă privirea spre dealul pe care i-l dăruise lui Forest, dar a văzut norii deschizându-se. O rază de soare străbătuse prin întunericul care li se întindea în față, promițând o după-amiază cu cer albastru și senin.

Roman s-a întins după mâna ei și și-au împletit degetele.

Iris a închis ochii, bucurându-se de căldura palmei lui lipită de a ei. De felul în care îi trecea vântul prin păr. De lumina soarelui care-i aluneca pe față. Și, pentru o clipă, s-a simțit de parcă i-ar fi crescut aripi.

55

Ultimul cuvânt

UN AN MAI TÂRZIU

IRIS A ÎNGENUNCHEAT ÎN GRĂDINĂ.

Răzoarele ei cu flori prindeau viață pe măsură ce zilele deveneau mai lungi și mai calde, iar primii lăstari verzi ai legumelor începeau să străpungă solul. Cu un zâmbet pe chip, a smuls ierburile din rândurile de steluțe și margarete, apoi și-a mutat atenția la brazdele de pământ, încercând să-și dea seama cât de uscat era solul.

Se pregătea să se ridice și să-și aducă găletușa cu apă când o bucată de hârtie împăturită triunghiular a aterizat în țărână chiar în dreptul genunchilor ei.

Și-a ridicat privirea, fără să fie câtuși de puțin surprinsă că Roman o privea de la fereastra aflată la etaj. Avea cotul rezemat de pervaz, bărbia proptită în palmă și zâmbea, așteptând ca Iris să-i citească mesajul.

— Sunt gata pentru mine? i-a strigat ea.

— Va trebui să citești bilețelul ca să afli!

Iris s-a încruntat la el, în joacă însă, pentru că și ei îi plăceau micile lor jocuri la fel de mult ca lui Roman. A ridicat hârtia cu mâna murdară de pământ și a despăturit-o, citind apoi:

Dragă Iris,

Sunt sigur că nu sunt bune de nimic, dar paginile 81-104 te așteaptă pe masa din bucătărie. Dacă te

grăbești, vei găsi ibricul cu ceai perfect aromat cald încă.

Cu drag,
Preferatul tău,
Kitt

Întotdeauna deschis la discuții

P.S. Dacă ți-aș oferi prea multe pagini odată, am bănuiala că proza mea densă te-ar adormi. Winnow!

Iris a zâmbit, dar, când și-a ridicat din nou privirea la fereastră, Roman dispăruse. Dacă asculta cu atenție însă, putea să audă clinchetul metalic al mașinii lui de scris, pentru că Roman se întorsese la manuscrisul lui. Auzea și păsările care zburau prin tufișuri și cântau în salcia din curtea vecinilor. Auzea în depărtare susurul unui râu aflat la câțiva pași de mica lor locuință din oraș. Aceasta era situată într-o clădire din piatră acoperită de iederă, care înfruntase bombardamentul și se afla chiar la marginea parcului.

Iris și-a vârât bilețelul în buzunar și s-a ridicat.

Și-a scuturat praful de pe salopetă, a lăsat cizmele pe pragul din spate și a pășit în bucătărioara înghesuită, dar primitoare.

A găsit pe masă paginile 81-104, prinse sub mașina ei de scris, așa cum îi promisese Roman, și un ibric cu ceai încă aburind. Și-a turnat o ceașcă, a adăugat mult prea mult lapte și miere și a luat loc în fotoliul ei preferat, gata să citească ce scrisese Roman.

Paginile erau frumoase, fermecătoare. De fiecare dată când citea un capitol nou, se simțea de parcă ar fi fost transpusă în poveste. Aceasta era despre un băiat care naviga cu o corabie printre nori și despre aventurile, provocările și prietenii pe care îi întâlnea în drum. Povestea nu era întotdeauna una veselă, dar era autentică, iar băiatul și prietenii lui nu-și pierdeau

niciodată speranța, nici măcar în clipele de tristețe și doliu.

A mai descoperit două greșeli de literă și avea trei întrebări în privința motivațiilor unuia dintre personajele secundare, așa că a pus mâna pe stiloul cu peniță pe care i-l lăsase Roman lângă ceainic și le-a trecut pe marginea paginilor. Uneori avea impresia că lăsa dinadins greșeli, doar ca să vadă dacă le surprinde.

Iris le găsea mereu.

După ce și-a băut tot ceaiul, a strâns paginile și a urcat scările spre locul preferat pentru scris al lui Roman, care era un colț mic din dormitorul aflat în spatele casei, cu vedere la râu și la grădina lui Iris. Ușa era crăpată și Iris a împins-o ușurel, deschizând-o. Roman stătea la biroul lui și degetele îi zburau pe tastele Primei Alouette.

— Nu sunt bune de nimic, așa-i?

Roman s-a răsucit în scaun ca să o privească, cu o șuviță de păr negru atârnând pe frunte.

— Trebuie să o iau de la început cu totul!

— Din contră, i-a răspuns Iris, pășind spre el.

A așezat paginile pe masă, lângă medicamentele lui Roman. Borcănele cu pastile, cutii metalice cu unguente și uleiurile pe care trebuia să le amestece cu aburul de la ceainic și pe care trebuia să le inhaleze atunci când nu putea să respire sau avea crize de tuse. Tratamente care-l ajutau cu durerile de la plămâni și îi curățau căile respiratorii, dar care nu puteau să vindece răul care li se făcuse.

Iris s-a aplecat și și-a lipit buzele de obrazul lui Roman, apoi de lobul urechii. I-a șoptit:

— S-ar putea să fie preferatele mele de până acum.

— Nu mă tachina! i-a replicat, însă cu tânjire în voce.

Roman și-a ridicat mâna și și-a împletit degetele în părul ei ca să o țină aproape.

— Nu te tachinez. Vei vedea notele mele pe margine.

Iris i-a sărutat palma, și Roman s-a îndurat cu greu să-i dea drumul. Ea știa însă că preferă să citească observațiile ei singur, așa că a pornit spre ușă, culegând pe drum două cești goale.

— Și să nu uiți: în seara asta luăm cina cu mama și cu bunica ta la ora șase, iar concertul lui Attie este la opt. Vine Tobias să ne ia.

— Nu am uitat, i-a răspuns Roman, deși atunci când scria i se întâmpla adesea să piardă noțiunea timpului.

— Ah, și încă ceva, Kitt!

— Ce anume, Winnow?

Chiar înainte să închidă ușa, Iris i-a spus:

— Caută în buzunarul stâng!

Roman nu ar fi trebuit să fie surprins. Iris era întotdeauna cu un pas înaintea lui. Dar a râs după ce ea a închis ușa, apoi a trebuit să rezolve o dilemă: fie să-i citească mai întâi comentariile, fie să-și verifice buzunarul stâng ca să descopere ce îi strecurase acolo în acea dimineață.

A hotărât să-i citească mai întâi notițele, bucuros că îi găsise greșelile și apoi chibzuind asupra celorlalte comentarii. Și-a notat câteva întrebări pe care voia să i le adreseze mai târziu, apoi și-a strecurat mâna în buzunar.

A descoperit cu vârful degetelor un colțișor de hârtie, împăturit atât de strâns, că nu l-ar fi găsit până a doua zi, când trebuia să dea hainele la spălat.

Roman l-a desfăcut la lumină. Era un bilețel pe care fuseseră bătute la mașină următoarele cuvinte:

> Acesta nu este adevăratul mesaj, ci avangarda lui. Mesajul îl vei descoperi la tine în dulap, ascuns în buzunarul sacoului roșu.
>
> – I.W.K.

P.S. Se aplică doar dacă mi-ai oferit capitole noi astăzi. În caz contrar, să te aștepți ca în această seară să implor să le primesc... în pat!

Roman a zâmbit. A hotărât că terminase munca pe ziua de azi și s-a ridicat, urmând indicațiile lui Iris și coborând la ei în dormitor. Aveau un singur dulap în această casă, pe care-l împărțeau, hainele lor fiind strânse ordonat unele peste altele. Dar Roman și-a găsit sacoul roșu-închis și, în buzunar, scrisoarea pe care Iris tocmai ce o bătuse la mașină.

A luat foaia împăturită cu el, în bucătărie, ca să o poată vedea pe Iris prin ușa deschisă de la bucătărie. Plivea ierburile din grădină și coada împletită îi aluneca pe umăr, aproape atingând pământul atunci când se apleca.

Uneori îi distrăgea atenția atunci când încerca să scrie, însă în majoritatea timpului simțea o pace adâncă și liniște atunci când se afla în prezența ei. Atunci când o urmărea ocupându-se de îndatoririle ei simple de zi cu zi. Când ședea în fotoliul preferat, lângă sobă, și îi citea serile. Când se trezea dimineața – întotdeauna după el – și când îi fura aproape toate păturile noaptea. Când se întorcea acasă de la Tribuna de Cerneală, mirosind a ziare și a pete de cafea, plină de idei strălucite.

Acelea, își dăduse Roman seama, erau momentele în care cele mai frumoase cuvinte ieșeau la iveală.

Atunci când era cu ea.

A despăturit hârtia. El, desigur, avea să o lase întotdeauna să aibă ultimul cuvânt, așa că a citit:

Dragă Roman,

Cărțile sunt niște lucruri greu de scris, sau cel puțin eu așa am auzit. În calitate de autor, azi vei îndrăgi cuvintele, iar mai apoi le vei disprețui. Dar

am să-ți repet ceea ce un foarte chipeș și foarte iritant fost rival al meu mi-a spus cândva:

„Continuă să scrii! Vei găsi cuvintele pe care trebuie să le împărtășești. Se află deja înlăuntrul tău, chiar dacă în umbră, ascunse ca niște pietre prețioase. – C."

Aștept cu nerăbdare următorul capitol. Cel pe care îl vei scrie pentru povestea ta, precum și pe acela pe care îl vom scrie împreună.

Cu drag,
Iris

P.S. Imposibil, Kitt.

Epilog

Coda

Comanda același ceai și aceeași prăjitură de fiecare Zi a lui Dacre atunci când venea la cafenea. Același chelner cu ochi albaștri o servea de fiecare dată și, chiar dacă îi știa comanda preferată pe de rost, avea tendința să-i uite trăsăturile precise ale chipului până când plătea și se ridica de la masă.

Pentru el, ea era la fel ca toți ceilalți clienți cu care avea de-a face. O persoană politicoasă, dar rezervată, care se bucura de o masă de o persoană în curte ca să poată urmări forfota orașului Oath trecând prin fața ochilor ei în timp ce servea un ceai care nu se răcea niciodată.

De această Zi a lui Dacre, Enva a petrecut mai mult timp decât de obicei la Gould. Era primăvară și sosise prima după-amiază din an îndeajuns de însorită ca să o poți petrece afară fără haină. Nu avea nevoie cu adevărat de haină – se născuse în cele mai reci înălțimi ale cerului –, dar purta una oricum atunci când i se părea util, ca să se amestece printre muritori când mergea pe stradă și intra în anumite magazine.

A închis ochii când a simțit razele calde ale soarelui încălzindu-i părul. Din reflex, și-a întins mâna spre cheia de fier pe care o purta la gât.

Iris renunțase la ea, lăsând-o ascunsă pe altarul Envei din catedrală.

Și, dacă ar fi vrut, Enva ar fi putut să deschidă pragurile și să trezească din nou tărâmul de sub pământ.

Acum era adormit, stingându-se ca cenușa după moartea lui Dacre. Însă, atâta vreme cât o divinitate trăia încă, nu avea să se prăbușească. Cândva, locul acela fusese acasă pentru ea, chiar dacă inimii ei întrupate din vântul călător nu-i crescuseră rădăcini pe piatră.

Chelnerul cu ochi albaștri s-a apropiat de masa ei cu o tavă rotundă la braț.

— Încă un ceai, doamnă?

Enva era sigură că bărbatul observase că astăzi zăbovea aici. O schimbare în ritualul ei obișnuit. A zâmbit și a răspuns:

— Nu. Aș dori nota.

Chelnerul i-a lăsat-o lângă ceașca cu ceai și s-a grăbit să se ocupe de altă masă. Enva a plătit mult peste cât datora, așa cum îi era obiceiul, apoi s-a ridicat și a cercetat clădirile înalte aflate de cealaltă parte a străzii. Oath fusese reconstruit în ultimii ani, dar rămăseseră cicatrici ale războiului, dacă știai unde să te uiți.

În loc să-și continue drumul obișnuit și să asiste la repetițiile de la operă, Enva a pășit în interiorul cafenelei Gould. A rămas pe loc o clipă, lăsându-se pătrunsă de agitația dinăuntru și de parfumul citric al fursecurilor proaspăt scoase din cuptor. Încetișor, a început să-și croiască drum prin cafenea. A trecut pe lângă masa la care stătuse în timpul bombardamentului, cu un șal albastru pe umeri și un volum de poezie în mână. Iris și Attie nu o recunoscuseră, dar Enva le urmărise coborând în adânc.

A pășit acum pe coridorul slab luminat, apropiindu-se de ușa băii.

S-a oprit și a fixat cu privirea vopseaua cojită de pe lemn. Cheia pe care o avea la gât s-a încălzit și în acea clipă i-a încolțit o idee. Fusese captivă în Oath de când făcuse târgul cu Alzane. Nu putea să-și încalce jurământul și să păsească dincolo de porțile orașului sau să se lase purtată de vânt în alt loc. Dar oare ar fi avut

puterea să străbată tărâmul dacă ar fi coborât sub pământ? Și nu doar prin vise și iluzii, ci în carne și oase?

Cândva, locul acela fusese o colivie pentru ea, dar acum o ademenea cu promisiunea libertății.

Nu mai văzuse vestul cu ochii ei de foarte mult timp. Nici nordul sau sudul. Dincolo de granițele Cambriei, acolo unde orizontul se topea în ocean. Simțea însă mormintele soldaților, pământul uscat și crăpat fără muzica ei. Toate sufletele care așteptau ca să le cânte pe drumul spre pacea eternă.

A strecurat cheia în broască. S-a descuiat cu un ușor tremur și s-a dat de perete, descoperind scările care duceau spre tărâmul de sub pământ. Tăcute, prăfuite și slab luminate.

A făcut un pas. Apoi pe al doilea. Mâna a durut-o când și-a scos harpa de sub haină, unde stătuse ascunsă, imponderabilă în buzunarul fermecat pe care îl țesuse pentru ea.

Și apoi a coborât, din ce în ce mai adânc, în întuneric. Locul îi era însă familiar, ca atunci când îți întrezărești reflexia în apele întunecate de la miezul nopții. Îi aducea aminte de ultima dată când cântase la acel instrument.

O făcuse pentru a-i chema pe muritori la război. Cântase pe la colțuri de stradă și în baruri afumate. În curtea universității și pe malul acoperit de mușchi al râului. Însă acela nu avea să fie ultimul ei acord, chiar dacă era ultima divinitate.

Cu harpa în mână și magia strânsă în vârful degetelor, Enva a dispărut în întuneric.

Mulțumiri

Dragă Cititorule,

Dacă ești o persoană căreia îi place să citească mulțumiri cum sunt cele de față, atunci știi prea bine că în spatele fiecărei cărți se află un grup de oameni care și-au dedicat timpul, afecțiunea și expertiza autorului și scrierilor sale. Întotdeauna mă simt smerită și recunoscătoare atunci când am șansa de a privi în urmă la procesul de creație al unei cărți și îi recunosc pe numeroșii oameni absolut extraordinari care au investit ore întregi în mine și în romanele mele. De asemenea, am un sentiment dulce-amărui încheind ultimul capitol din povestea lui Iris și a lui Roman în Jurăminte nemiloase, chiar dacă sunt și copleșită de entuziasm (pentru că asta înseamnă că puteți citi și vă puteți bucura de volumul al doilea). Dilogia „Scrisori fermecate" a fost o călătorie extraordinară și vreau să le mulțumesc celor care au contribuit la aceasta:

În primul rând, Tatălui Ceresc. Tu rămâi echilibrul și puterea inimii mele.

Lui Benjamin, jumătatea mea mai bună. Nu există nicio altă persoană alături de care aș vrea să trec prin viață ținându-mă de mână. Cuvintele noastre pentru acest an sunt: grădină, creștere, curaj și albinele acelea.

Sierrei, întotdeauna. Acum ai doisprezece ani, și mă bucur de fiecare zi pe care am ocazia să o petrec cu tine, chiar dacă de cele mai multe ori tu dormi în timp ce eu scriu.

Părinților mei – mama și tata – și fraților – Caleb, Gabriel, Rome, Mary și Luke – pentru că mi-au împărtășit entuziasmul și țin eroic pasul cu cărțile pe care le scot și pentru că sunt fundația și sprijinul pe care mă pot baza întotdeauna. Socrilor mei – Ted și Joy – și

bunicilor mei, a căror iubire a fost o lumină călăuzitoare pentru mine.

Lui Isabel Ibañez, una dintre cele mai dragi prietene și criticul meu neînfricat, cea care, literalmente, a salvat un capitol sau două (poate trei!) din această carte.

Agentei mele, Suzie Townsend. Lucrăm împreună de opt ani și fiecare dintre acești ani a fost unul minunat. Îți mulțumesc că ești cea mai bună parteneră de publicare!

Sophiei Ramos, care este o rază de lumină și de încurajare și ale cărei e-mailuri le aștept întotdeauna cu nerăbdare. Oliviei Coleman, pentru că a fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie și m-a ajutat să țin pasul cu toate lucrurile importante din spatele cortinei. Echipei de la New Leaf, alături de care este un vis împlinit să lucrez: Joanna Volpe, Kate Sullivan, Tracy Williams, Keifer Ludwig, Pouya Shahbazian, Katherine Curtis, Hilary Pecheone și Eileen Lalley.

Editoarei mele, Eileen Rothschild. Nu voi uita niciodată după-amiaza aceea de miercuri, pe 26 iulie, la ora 17.17, când m-ai sunat (dar eu nu am răspuns la telefon pentru că am crezut că este un număr necunoscut din New York!). Apoi e-mailul pe care mi l-ai trimis (cu subiectul Rebecccccaaaa!!!!) și vestea incredibilă pe care mi-ai împărtășit-o: că Rivali divini ajunsese numărul 1 pe lista bestsellerelor New York Times, după șaisprezece săptămâni de la publicare. Este un e-mail pe care ar trebui să-l înrămez pe perete (sunt sigură că și Kitt ar aproba). Dar ce bucurie și ce onoare să împărtășesc acel moment cu tine! Îți mulțumesc că ai îndrăgit și ai susținut această dilogie!

Îi mulțumesc echipei extraordinare de la Wednesday Books, care a investit atât de multă dragoste și atâta timp în această dilogie pentru a o face să strălucească cu adevărat și care m-a susținut la fiecare pas: Meghan Harrington, Alexis Neuville, Lisa Bonvissuto, Brant

Janeway și Sara Goodman. Nu aș fi putut să-mi închipui o echipă mai bună cu care să lucrez. Îi mulțumesc Olgăi Grlic, care creează în continuare magie pentru copertele mele! Directorului meu de producție, Melanie Sanders, și lui Angus Johnston pentru redactare și pentru că s-a asigurat că folosesc cuvântul „vestigiu" corect (toți autorii au cuvinte-problemă pe care le schimbă adesea între ele și le folosesc în mod greșit, iar pentru mine, în această carte, acestea au fost visage/vestige).

Echipei extraordinare de la Macmillan Audio, care a creat variantele audio pentru Rivali divini și Jurăminte nemiloase. Naratorilor incredibil de talentați care i-au adus pe Iris și pe Roman la viață: Rebecca Norfolk și Alex Wingfield.

Îi mulțumesc echipei mele minunate din Regatul Unit care i-a oferit acestei dilogii o casă iubitoare: Natasha Bardon, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Chloe Gough, Fleur Clarke, Kate Fogg, Rachel Winterbottom, Ajebowale Roberts, Robyn Watts și Kim Young.

Lui Kelley McMorris, ale cărei ilustrații care îi înfățișează pe Iris și pe Roman sunt pur și simplu superbe și alcătuiesc niște coperte extrem de frumoase pentru edițiile din Regatul Unit.

Autorilor care mi s-au alăturat în turneul Rivali divini și au sărbătorit alături de mine: Margaret Rogerson, Rena Barron, Emily Bain Murphy și Gina Chen. Vă mulțumesc că mi-ați dăruit timpul vostru, vă mulțumesc pentru prietenia voastră și pentru că ați împărțit o masă cu mine înaintea fiecărui eveniment!

Le mulțumesc librăriilor și firmelor care îndrăgesc cartea, care au constituit un sprijin extraordinar pentru această serie: Little Shop of Stories, Barnes & Noble, Books-A-Million, Book of the Month, OwlCrate și FairyLoot.

S-ar putea să fi rămas câteva nume pe care le-am uitat sau pe care nu am reușit să le amintesc aici, explicația stând în natura termenelor-limită și a momentului în

care a trebuit să predau aceste mulțumiri, așa că vreau doar să vă spun mulțumesc pentru toată afecțiunea și munca pe care le-ați depus pentru această carte. Astăzi nu ar fi ceea ce este fără voi.

Iar la final, vă mulțumesc vouă! Cititorilor mei. Pentru mine este cea mai mare onoare să-mi împărtășesc poveștile cu voi și vă voi rămâne veșnic recunoscătoare pentru toată dragostea, pentru recenzii, pentru fotografiile și desenele frumoase și pentru recomandările făcute verbal. Sprijinul pe care l-ați arătat cărților mele le-a dat aripi. Pentru mine a fost (și va rămâne) una dintre cele mai mari minuni și bucurii din viața mea să văd cum poveștile mele prind aripi și își găsesc o casă pe rafturile voastre.

A voastră pentru totdeauna
în cuvinte și magie,
RJR

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: **vanzari@edituracorint.ro**

Magazin virtual: **www.edituracorint.ro**